NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

Au fost întotdeauna şi sunt încă şi astăzi teribili specialiştii,
faţă de cei ce îndrăznesc să emită ipoteze,
care zdruncină valoarea operelor lor.
Ce sentiment de cruţare poate avea un învăţat
faţă de cel care emite o ipoteză care, dacă s-ar adeveri,
ar însemna aruncarea la coş a tot ce a scris el
pe baza unei ipoteze contrarii?
Era cu atât mai uşor specialiştilor istorici să reducă la neant valoarea
operei lui N. Densuşianu, cu cât ipoteza lui,
care aducea o clătinare credinţei obşteşti că
noi suntem urmaşii Romei,
apărea tuturor ca un act de impietate,
o micşorare a valorii titlului de nobleţe.
...N-a pierit nici o limbă a Dacilor,
pentru că ei n-au avut o altă limbă proprie,
care să fie înlocuită prin limba Romanilor şi n-au avut
o astfel de limbă pentru simplul motiv că Dacii vorbeau latineşte.
Limba Dacilor n-a pierit.
Ea a devenit în Italia întâi limba Romanilor
care era o formă literară a limbii Daciei, iar mai târziu limba italiană;
aceeaşi limbă a Dacilor, dusă în Franţa a ajuns întâi
limba Galilor, iar cu timpul limba franceză;
în Spania ea a devenit întâi limba Iberilor, iar cu timpul limba
spaniolă, iar aici a devenit cu vremea limba noastră românească.

I. Al. Brătescu-Voineşti (1942)

Dr. Napoleon Săvescu

NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

Ediţie revăzută şi adăugită

Editura INTACT
Bucureşti-Romania
2002

CUPRINS

În loc de cuvânt introductiv

Gellu Dorian

Cine sunt dacii

Domnului Napoleon Săvescu

Când Herodot a scris cine sunt dacii,
Dacii trăiau de mult pe-acest pământ,
Erau cei mai viteji dintre toţi tracii,
Vorbeau o limbă clară, în cuvânt.

La început a fost cuvântul dac
Ce-a pus pecete peste ţara-n care
Cei ce se năşteau, ca frunza pe copac,
Se-nţelegeau în limba vorbitoare,

Se-nţelegeau ca apa cu ţărâna
Când pui sămânţa să se facă rod,
Ca bezna, când în ea cată lumina
Arc peste stele, peste timp un pod.

Peste petrecerea de timp şi lume,
Sub cerul sprijinit de stâlpi cereşti,
Dacii aveau de la Înalt un nume
Şi-o limbă-n care şi acum vorbeşti.

Pe Kogaion, în nopţile cu stele,
Dacii se-nţelegeau cu Dumnezeu,
În graiul lui vorbeau bune şi rele,
Cum pe pământ e bine sau e greu.

De mii şi mii de ani, nimeni nu ştie
De când sunt dacii în câmpii şi munţi,
Cuvintele în care şi-acum se scrie
Erau şi-atunci vorbite de părinţi.

Au năvălit barbarii peste daci,
Le-au ars cetăţile şi grâul
Dar n-au putut ascunde vorbele în saci
Pe care să-i înghită-n moarte râul.

Au re-nviat mereu după furtună
Ca pietrele sub apă au rămas,
Pecetluiţi de vorba cea mai bună
Şoptită sau cântată într-un glas.

Războaiele-au trecut fără să schimbe
Vreun semn în curgerea unui cuvânt –
Legile dacilor nu erau strâmbe
Ca să le schimbe cineva pe-acest pământ.

Din cernerea pe care timpul o adună,
Sub lucrul omului trecut prin vremi,
Ne-au mai rămas cuvinte ce răsună
Şi azi în graiu-n care vrei să chemi,

Să te-nţelegi cu cel plecat departe
Şi revenit aici ca-ntr-un descânt,
La matca vieţii lui fără de moarte,
Precum în cer, aşa şi pre pământ.

*

A da dreptate celor care
Au spus că dacii au murit de mult,
Iar noi suntem rătăcitori în zare,
E o minciună-n care au crezut

Doar cei ce-au vrut să ne ascundă-n vreme,
Uitaţi de cei ce vin din neam în neam,
Din azi în mâine, peste timp să cheme
Numele-n care singuri ne aveam

Mai puri decât romanii, roxalanii,
Mai înţelepţi decât elinii la un loc,
Demni ca în Kosovo, dardanii
Stau ca înaltul cerului de foc
Pe-acest pământ ei, dacii!

ÎNCEPUTURI

Aşa cum citim în cele mai populare surse ştiinţifice de domeniu, *Smithsonian Timelines of the Ancient World* [1], acum 4.600.000.000 de ani, când s-a format Pământul, atmosfera conţinea gaze vulcanice cu foarte puţin oxigen, fiind astfel ostilă oricărei forme de viaţă.

Cu 3.500.000.000 de ani în urmă, nivelul de oxigen începe să crească gradat datorită elementelor chimice care se combină şi replică continuu, creând astfel condiţii favorabile vieţii. În această perioadă, predomină organisme simple, asemănătoare algelor.

Acum 500.000.000 de ani apar primele vertebrate iar acum 200.000.000 de ani apar dinozaurii care, însă, vor dispare brusc acum 65.000.000 de ani. Există o teorie care sugerează apariţia unui gigantic meteor ce a lovit Pământul, probabil în zona Golfului Mexic de astăzi. Acest meteor, la contactul cu Terra, a produs în aer o pâclă de praf de nerespirat, care ar fi cauzat moartea acestor creaturi - dinozaurii - care, dacă ar fi continuat să existe, ar fi făcut poate imposibilă apariţia şi ulterior dezvoltarea rasei umane.

Tot cu 65.000.000 de ani în urmă, se termină formarea Munţilor Carpaţi şi a Bazinului Transilvănean.

Acum 50.000.000 de ani apare o mare varietate de mamifere, incluzând strămoşi ai unor animale moderne, cum ar fi: maimuţele, elefanţii, felinele, caii.

Acum 40.000.000 de ani Marea Neagră se desparte de Marea Caspică şi de Lacul Aral.

Acum 25.000.000 de ani în pădurile din estul Africii apare „proconsulul”, o formă timpurie de maimuţă.

Fig.1. **"Omul care strigă" este un vas de lut aparţinând culturii Vincea, a cărui gură a fost considerat că arată ca un cap de om sprijinit în palme. Totul ar fi rămas neschimbat dacă eu nu m-aş fi jucat cu această poză pe computer încercând s-o privesc şi din alte unghiuri. Răsturnat la 180 de grade ulciorul, care oricum nu avea un fund plat, devine un cap de schelet , cu o anatomie pregnantă. Cultura Vincea este aceeaşi care a dat naştere tăbliţelor de la Tărtăria (prima formă de exprimare scrisă din istoria lumii, cu 1.000 de ani înaintea celei Sumeriene).**

**** Descoperit la Parta. Muzeul de istorie al României, inv. 54748.***

O.Radu, E.Resch, C.Germann*, Plastica antropomorfă şi zoomorfă de cultură Turdaş-Vincea de la Parta, în „Tibiscus", 3;1974, p.65-69.*

Acum 4.000.000 de ani legătura dintre humanoizi şi maimuţe se rupe.

Acum 2.000.000 de ani - în TERŢIAR - găsim o faună bogată, ca în zona Bugiuleşti. Săpăturile arheologice întreprinse în punctul „Valea lui Graunceanu”, sub conducerea regretatului C.S. Nicolăescu-Plopşor, între 1960-1969, şi reluate în 1975, au descoperit aici cel mai bogat şi mai variat depozit de resturi fosile. S-a găsit un mare număr de schelete de girafe, rinoceri ca şi singurul ghiboscidian (acesta indicând un mediu deschis, bogat în ierburi), numeroase resturi de primate cercopithace. Prezenţa castorilor sugerează că zona nu era lipsită de arbuşti şi chiar arbori. Carnivorele, ca ursul erectus, erau şi ele prezente alături de alte specii de mamifere. În plus s-a găsit şi restul unei maimuţe catarrthilienetestre. Dardu Niculescu Plopşor a descoperit şi o diafiză femurală şi o tibie caracteristice hominizilor de tip Australopithecus. Descoperirile de la Bugiuleşti au pus pentru prima dată problema existenţei unor hominizi, primii strămoşi îndepărtaţi ai omului în această zonă.

Acum 1.700.000 de ani găsim în Africa HOMO ERECTUS, al cărui creier este şi mai mare, fapt datorat probabil şi alimentaţiei mai bogate în proteine, crucial fiind faptul că era... carnivor. Fosile de Homo Erectus au fost descoperite şi în Java, la Mojokerto, aceasta fiind o dovadă a expansiunii humanoizilor.

Acum 1.000.000 de ani a început perioada QUATERNARĂ (perioada în care ne aflăm şi astăzi), din care fac parte: PALEOLITICUL, MEZOLITICUL şi NEOLITICUL.

Să vedem ce surprize a adus fiecare din ele pe scara dezvoltării:

PALEOLITICUL (perioada pietrei cioplite) - împărţit în:

- INFERIOR (1.000.000 - 100.000 î.d.H.) - perioada în care apar uneltele de piatră;
- MIJLOCIU (100.000 - 40.000 î.d.H.) - perioada în care apare omul de NEANDERTHAL în spaţiul Carpato-Dunărean;
- SUPERIOR (40.000 - 10.000 î.d.H.) - în această perioadă apare omul de CRO-MAGNON (HOMO SAPIENS) de la care ne-au rămas picturile rupestre de la Căciulaţi, Pescari (peştera Gura

Chindiei), asemănătoare cu cele din Spania şi Franţa, acestea fiind primele indicaţii arheologice privind universul religios al vânătorului paleolitic.

MEZOLITICUL (10.000 - 5.000 î.d.H.) - perioada în care vremea s-a încălzit, gheţarii s-au topit (apărând astfel povestirile despre „potop" şi supravieţuitorii lui, cea mai veche istorie de acest fel aparţinând culturii Vedice), Marea Britanie devine insulă, iar Marea Neagră capătă conturul ei actual.

În zona Porţilor de Fier s-au găsit urme ale culturii „Schela Cladovei", cuptorul de piatră, vasul cu picior cu decor pictat etc. În cultura „Carcea" îşi face apariţia pe o cupă de ceramică „spirala" carpato-dunărenilor, de culoare albă pe un fond roşu.

NEOLITICUL (începe cu 5.000 de ani î.d.H.). Pe teritoriul României s-au descoperit urmele a numeroase civilizaţii între 7.500 - 3.500 î.d.H.

Cultura Pre-Cucuteni este considerată de specialista americană Marija Gimbutas ca fiind cea mai veche cultură europeană, cu populaţia pre-indoeuropeană care cunoaşte apogeul dezvoltării între 5.000 - 4.000 î.d.H. (Marija Gimbutas, *The Goddesses and Gods of Old Europe: Myths and Cult Images,* new and updated edition, Univ. of California Press, Berkeley, LA, 1996, p. 21).

Cultura Boian (4.000 - 3.800 î.d.H.) ne lasă primul sanctuar creat din lut, iar cultura Hamangia prima statuetă lucrată în marmură din istoria lumii, cât şi statuetele de lut antropomorfe „Gânditorul şi femeia sa".

Cultura Vădeasa conţine ceramică decorată cu forme antropomorfe ce precede pe cea Troiană. Din cadrul culturii Vincea, Nicolae Vlasa descoperă în 1961 la Tărtăria pe Mureş (Transilvania) nişte tăbliţe de lut datate 4.800 - 4.500 î.d.H. (5200 î.d.H. după aceeaşi Gimbutas)[2] şi considerate ca fiind primul mesaj scris din istoria omenirii, cu mult înaintea tăbliţelor sumeriene provenind şi ele, posibil, tot de la Dunăre (vezi Paul Lazăr Tonciulescu).[3]

În cultura Cernavodă I (4.400 - 3.500 î.d.H.) triburile de păstori folosesc caii şi arme perfecţionate; purtătorii acestei culturi vor coborî

Fig. 2. **Harta neoliticului timpuriu de pe teritoriul României.**
În această perioadă, 6.400-2.500 î.d.H., poporul Carpato-Danubian (zeiţa Danu, la vechii vedici era mama ploii şi a pajiştilor bogate), prezent în spaţiu (sfânt, vedic) invăţase să defrişeze pădurile şi să deşteleneească pământul, locuind în general de-a lungul reţelelor hidrografice, extinzându-se treptat în toate zonele locuibile, dând astfel naştere poporului protoeuropean. Această populaţie ariană, euro-indiană, pelasgică, carpato-danubiană, ori cum vreţi să o numiţi, aşezată pe aceste bogate meleaguri, constituie „Vechea Europă". Cercetătoarea americană Marija Gimbutas consideră că apariţia acestei culturi, aparţinând neoliticului, formează vechea cultură europeană pe care o situează între 7.500-3.500 î.d.H. , cu o populaţie „pre-indo-europeană" şi care cunoaşte apogeul dezvoltării sale între 5.000-4.000 î.d.H.

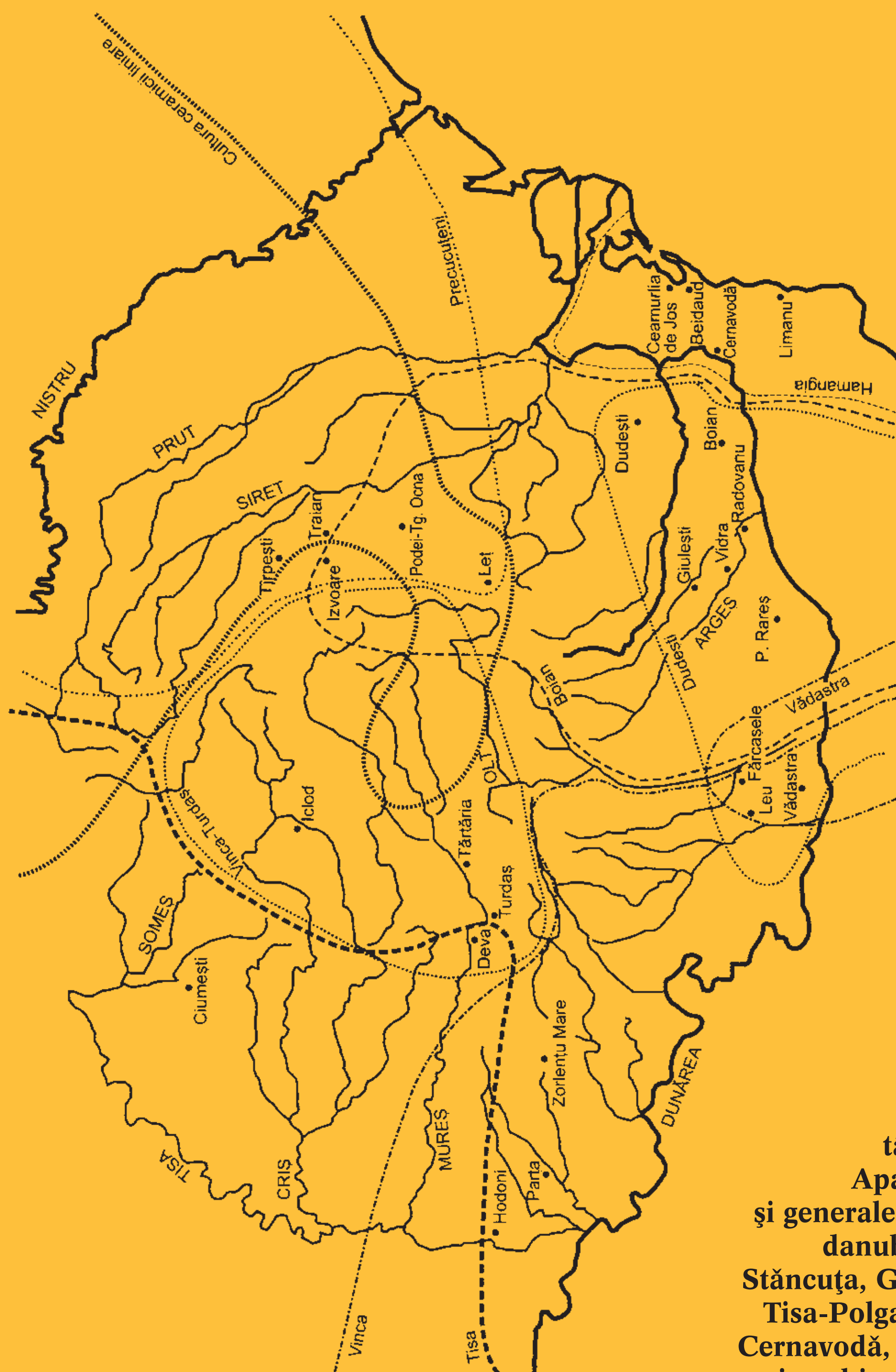

Fig. 3-4. **Harta neoliticului târziu pe teritoriul României . Apar o serie de schimbări locale şi generale ale acestei societăţi carpato-danubiene. Descoperim culturi ca: Stăncuţa, Gumelniţa, Cucuteni, Petreşti, Tisa-Polgar-Bodrogkeresztur, Vucedol, Cernavodă, cu schimbări manifestate de o ierarhie mai bine pusă la punct cât şi cu noi manifestări spirituale .**

Fig. 3

***Fig. 2,3,4,din *„Preistoria Daciei”*, Ion Miclea, Radu Florescu, Ed.Meridiane, 1980 , p. 38, 39.**

Cucuteni
Gumelniţa
NISTRU
PRUT
SIRET
Drăguşeni
Truşeşti
Cucuteni
Fedeleşeni
Hăbăşeşti
Valea Lupului
Bereşti
Stoicani
Brăiliţa
Hîrşova
Medgidia
Frumuşica
Traian
Izvoare
Podei-Tg.Ocna
Aldeni
Gumelniţa
Căscioarele
Cernavodă
Pietrele
ARGEŞ
Geangoeşti
Teiu
OLT
Petreşti
Pianu de Jos
Verbicioasa
Sălcuţa
Petreşti
Sălcuţa
SOMEŞ
Ciumeşti
Zorlenţu Mare
Băile Herculane
MUREŞ
TISA
CRIŞ
Hodoni
Tisa-Polgar

Fig.4

***Fig. 5.* PRIMUL MESAJ SCRIS DIN ISTORIA OMENIRII**

1,2,3. Tăbliţele de la Tărtăria (cca. 5.300-5.200 î.d.H.) a căror descoperire în anul 1961 de către Nicolae Vlasa, a revoluţionat concepţia privind apariţia scrisului, fiind considerate primul mesaj scris în istoria omenirii. Aşadar, inventatorii scrierii „sumeriene” au fost, oricât ar fi de paradoxal, nu sumerienii, ci locuitorii Transilvaniei, locuitorii spaţiului Carpato-Dunărean şi asta cu 1.000 de ani înaintea sumerienilor.

4,6. Strachina cu inscripţii , Gradesnita, Bulgaria.

5. Fusaiola cu inscripţii , Kosovska Nitrovita, Iugoslavia .

Iosif Constantin Drăgan, *Istoria Românilor, Ed. Europa Nova, Bucureşti 1994 .

Fig. 6. **Roţile care au facut Europa să se extindă.**
Prima roată care a făcut specia umană să se poată mişca mai repede a fost descoperită pe teritoriul Poloniei de azi, pe aşa-numitul vas de la Bronocice. El a fost descoperit în anul 1974 pe el fiind desenate, zgâriate, căruţe cu patru roţi între care se interpun linii cu aspect de copaci sau altele imitând apa. Acesta a fost făcut în anul 3.400 î.d.H., deci cu 200 de ani înaintea unui desen asemănător găsit pe teritoriul Irakului de azi. Acest vas aparţinând culturii „ceramicii liniare", aparţinând poporului carpato-danubian, este prima dovadă a roţii în lume.
Early Europe: Mistery in stone. Time-Life Books, Alexandria, Virginia ,1995 ,p.52.

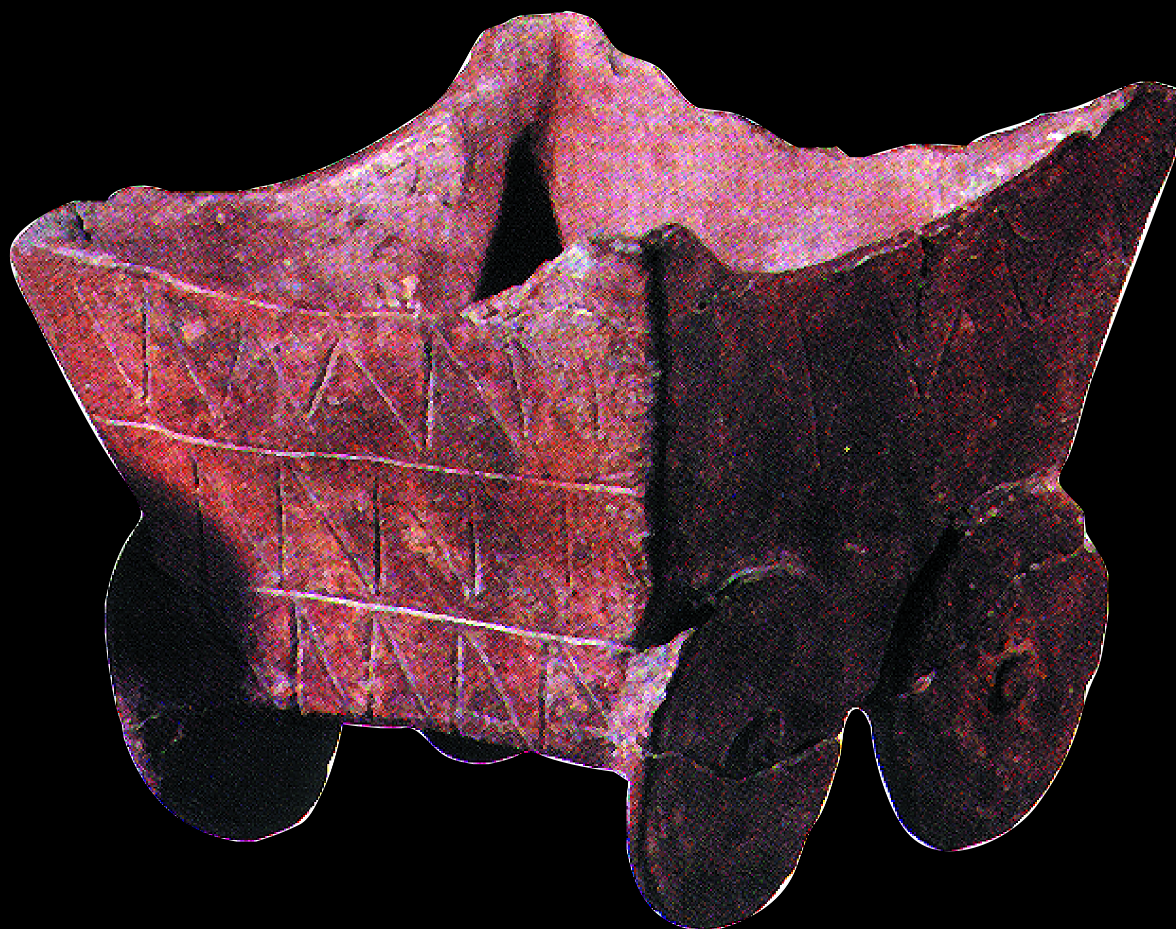

Fig. 7. **Primul căruţ făcut din lut ars găsit în Europa, pe teritoriul Ungariei de azi, puţin mai la nord de Budapesta, datat 2.700-2.400 î.d.H. aparţinând aceluiaşi popor carpato-dunărean (ungurii sosind pe aceste meleaguri după mai mult de 3.500 de ani). Marginile înalte ale căruţului sugerează faptul că ele erau folosite să transporte produse agricole.**
Early Europe: Mistery in stone. Time-Life Books, Alexandria, Virginia ,1995 ,p.53.

Fig. 8. **Aceste figurine găsite la Târgovişte, Bulgaria în 1971 probabil că au folosit ca model de altar pentru agricultorii carpato-dunăreni .**

Arheologii bazându-se pe stilurile diferite de obiecte din ceramică au trasat „emigraţia" agricultorilor spaţiului carpato-dunărean în două direcţii principale (6.000-5.000 î.d.H.): vestică de-a lungul coastei Mării Mediterane, aşa-numita „Cardial-ware Pottery", şi alta care se va răspândi spre centrul Europei „Linear Pottery" numită astfel datorită zig-zagurilor şi curbelor cu care erau decorate obiectele de ceramică; aceşti colonişti vor stabili culturi uniforme din Ungaria şi până în partea centrală nordică a Franţei, din Alpi şi până la Marea Nordului. Această ceramică liniară găsită pe teritoriul Cehoslovaciei la Bylany , Poloniei la Olszanica şi Olandei la Elsloo, Sittard şi Stein, nu face decât să puncteze expansiunea carpato-danubienilor în drumul lor de a explora şi cuceri Europa.

Early Europe: Mistery in stone. Time-Life Books, Alexandria, Virginia ,1995 ,p.55.

Fig. 9. **Picior de fructieră descoperit la Hotărani (Muzeul Olteniei, Craiova), face parte din cultura Vădastra, care ocupă o arie restrânsă pe cursul inferior al Oltului, precum şi în dreapta Dunării, în zona corespunzătoare gurilor Oltului. Se poate vedea clar „Spirala Pelasgică" a cărei semnificaţie religioasă va fi discutată în „Simbolistica la Pelasgi".**
**M.Nica, Evoluţia culturii Vădastra pe baza descoperirilor de la Hotărani-Fărcaşele (judeţul Olt), în „Historica" II; 1972, p. 13*

Fig. 10. Zeiţa de la Naieni .
La apus de Pietroasa, jud. Buzău, localitate celebră prin descoperirea tezaurului (vezi blestemul păsării Phoenix) ce-i poartă numele, se află satul Naeni, unde, prin anii 1900, după cum ne spune Tocilescu, nişte copii au găsit, jucându–se, grupul de bronz redat aici. Tocilescu l-a prezentat la 23 nov. 1900 Academiei de Inscripţii din Paris drept un monument de artă gotică, insoţindu-l de o descriere eronată.Vasile Pârvan are meritul de a observa faptul că grupul statuar este mutilat, cuprinzând doar două figuri. De la a treia se poate vedea resturile unei mâini şi al unui picior. După ornamentul care se găseşte in spatele femeii se pare că a fost făcut să poată fi atârnat de ceva. Felina pe care se găseşte călare femeia deşi seamănă cu o leoaică, pare a fi totuşi, după indicarea coamei, un leu. Cu mâna stângă ea se ţine de coama leului iar cu dreapta de coada acestuia care pare că se termină în gura de peşte. Pe cap are o căciulă „frigiană" care-i acoperă tâmplele şi urechile. Lângă ea, în dreapta, însoţitorul ţine şi el cu mâna dreaptă coama leului, cu stânga susţinând-o pe femeie de la spate. De remarcat sunt ornamentele de pe haine cât şi de pe harnaşamentul leului. În ceea ce priveşte cel de-al doilea însoţitor, din stânga femeii, mâna lui dreaptă se găseşte alături de cea a „zeiţei", undeva pe coada leului. Personal am văzut un complex statuar asemănător într-un templu hindus din insula Balli. Unii consideră că acest complex ar reprezenta-o pe Mama Mare avându-l lânga ea pe Caloianu. Cert este că-l găsim şi la persani (urmaşi ai aceloraşi arieni-carpato-danubieni)

* Vl. Dumitrescu*, Arta preistorică în România, Bucureşti, 1974, fig. 482*

spre sud, spre Anatolia, puntea de pământ ce lega peninsula Balcanică de Asia Mică şi care în 4.000 î.d.H. se va scufunda în Marea Mediterană, lăsând în locul ei o puzderie de insule şi o nouă mare, Marea Tracică (cunoscută mai târziu drept Marea Egee).

Urmele culturii noastre carpato-dunărene se mai păstrează şi astăzi pe unele din aceste insule (foste piscuri muntoase), uimind cercetătorii care nu-şi pot închipui cum, culturi ca cele miceniene, au putut apărea pe nişte insule izolate, ei „nevăzând pădurea din cauza unui copac”...

Aceasta, cultura Cernavodă I, a dat naştere la Troia I. Acei carpato-dunăreni („ARIENI” cum îi mai numesc alţii) au dat naştere la cultura lumii, ea răspândindu-se nu numai peste întreaga Europă şi spre nordul Egiptului şi Mesopotamiei, ci până în îndepărtata Indie, unde cultura „Vedică“ a „inspirat” (şi mai inspiră şi azi) vechile culturi - caldeeană, egipteană etc. Hinduismul şi creştinismul nu au făcut altceva decât s-o copieze, adaptând-o la condiţiile lor locale... Profesorul V. Gordon Childe[4], în a sa lucrare: *The Aryans,* Barnes and Noble Books, New York, 1993, ne pune la dispoziţie o hartă care ne schimbă cu totul istoria… vezi fig. 48… spaţiul carpato-danubian-pontic devenind centrul de răspândire al „indo-europenilor“.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

ISTORIA NEŞTIUTĂ A ROMÂNILOR- NOI NU SUNTEM URMAŞII ROMEI

Înainte de toate vreau să fiu onest, declarându-vă că o chezăşie a tuturor ipotezelor pe care le voi desfăşura în faţa dumneavoastră... nu există. Oricând o nouă descoperire, o nouă interpretare poate infirma una sau alta dintre ele. Eu nu pot să afirm decât că în tot ceea ce urmează nu am introdus nici o ipoteză de care personal să nu fiu convins. Vă spun aceasta din convingerea că cititorul nu trebuie înşelat, nu trebuie lăsat să creadă că ştiu mai mult decât ştiu în realitate. Cititorul nespecialist are dreptul să cunoască limitele actuale, reale ale cunoştinţelor noastre despre trecutul ţării în care ne-am născut şi căreia îi vom aparţine întotdeauna, indiferent pe ce meleaguri ne-a călăuzit destinul. Astfel, puteţi să vă simţiţi invitaţi în a vă folosi de „prezumţia de nevinovăţie” referitor la acest articol conducând la o „estompare a necredinţei” alături de părerea dumneavoastră personală.

***

Cu ani de zile în urmă, pe vremea când eram elev în cursul elementar, în cartea noastră de *Limbă Română* ne era spus şi de „puţina” influenţă latină în vocabularul român alături de cea „copleşitoare” slavă. A fost poate pentru prima oară când am simţit că... nu eram de acord cu ceea ce era „scris în carte”. Fusesem obligat, împreună cu toţi ceilalţi elevi, încă din clasa a patra elementară să „studiez” limba rusă, iar din clasa a cincea, limba franceză şi astfel am descoperit multe cuvinte româno-franceze şi nici unul româno-rus! Ghinionul „gânditorilor” de atunci erau şi cântecele italiene care pătrundeau peste tot în România şi ale căror cuvinte sunau atât de

GERMANI SI CELTI IRANIENI.

Fig. 11. **Expansiunea getică în Europa centrală si sud-vestică în anul 1.000 î.d.H.**
Uitându-ne pe harta lui Vasile Pârvan, Ed. Meridiane 1982 din *Getica*, p.409, putem să ne imaginăm răspândirea nemului nostru în Europa într-o perioadă când ea abia se forma. „Neamurile daco-getice, cu aşezările lor caracteristice numite dave, s-au întins încă din vremuri imemoriale spre nord, până în Silezia, în Posen, în Galiţia şi Podolia, iar spre sud, până în Rodopi şi pe valea Mariţei, trecând chiar dincolo de Hellespont în Asia Mică". Aşa ne spune acelaşi V. Pârvan, la vremea lui (1882-1927). Dar în aceşti 100 de ani care ne despart de el, cercetările românilor despre al lor trecut în loc să evolueze au involuat, transformându-ne istoria într-o monedă politică devalorizată. Curios este că românii nu se revoltă împotriva falsificatorilor istoriei noastre, împotriva paukeriştilor slavonişti ori latinofililor slugarnici incapabili să vadă pădurea din cauza copacului !

apropiate de ale noastre, încât teoria „slavonă“ a originii noastre apărea ridicolă chiar şi pentru un copil din cursul elementar.

Cu trecerea anilor procesul de rusificare a românilor a mai scăzut în intensitate, iar eu ajunsesem în ultimii ani de liceu. De data aceasta lucrurile se întorseseră cu 180 de grade şi acum învăţam despre ocuparea Daciei de către romani şi cum ne trăgeam „noi” din „ei”, ba dintr-unii, ba dintr-alţii, ba chiar direct din cei „doi bărbaţi”: Decebal şi aşa-zisul nostru străbun, Traian. Nu ştiu care este părerea Dvs., dar eu personal nu am încredere în aceşti „lingvişti” şi „istorici” gata să ne transforme istoria noastră în funcţie de interesele lor personale ori scopurile politice urmărite de „stăpânii” lor. Astăzi în Moldova de peste Prut, Bucovina şi Ţinutul Herţei populaţiei dacoromâne, încă majoritară (chiar şi după deportările masive spre Siberia, făcute de ruşi după cel de-al doilea război mondial) i se spune în permanenţă că vorbeşte o limbă diferită, „moldovenească“, de origine slavă, teorie pe care mulţi... o şi cred.

Dar să nu-i uităm pe prietenii noştri greci, care le spun fraţilor noştri aromâni că ei de fapt sunt greci, că Macedonia a fost, este şi va fi Grecia iar Alexandru Macedon a fost... un grec! Părerea lor nu este criticată, deschis, de nici un politician sau istoric român. Surpriza am avut-o în luna mai 2002, când am fost invitat la cel de-al 37-lea Congres de studii medievale de la Kalamazoo, Michigan, S.U.A., unde am prezentat „A new Approach to the Origin of the Romanian People“; am avut plăcerea să cunosc opinia prof. John V. Fine Jr. asupra dacilor… „strămoşii românilor şi vlahilor de azi“[5].

În perioada în care am fost student la medicină am fost invitat să-mi petrec câteva săptămâni din vacanţa de vară la Târgu-Mureş, la invitaţia unui coleg şi prieten ungur, în casa căruia am găsit o carte scrisă în limba română, singura de altfel: *Dacia preistorică* a lui N. Densuşianu, probabil cel mai documentat scriitor al istoriei dacoromânilor, ocazie cu care mi-am schimbat cu 180 de grade noţiunile de „istorie a românilor” acumulate în şcoală.

Revenind la istoria şi limba română şi la contradicţiile acestora cu logica... voi face uz de versurile unei poezii scrise de V. Băjenaru şi care mi-a parvenit prin curtoazia unei persoane din New York:

„Ce limbă vorbeau dacii, azi nimenea nu ştie!...
Căci pe atunci săracii n-aveau creion, hârtie,
Iar vorbele nescrise, precum se ştie... zboară,
Argumentând ne zise, cândva, o profesoară.
Lingviştii socotiră, mai cu luare aminte,
Şi în final găsiră vreo 7-8 cuvinte
Ce par a face parte, chiar din limbajul trac!
Dar, deşi-i scris în carte, cu asta nu mă-mpac.
Păi stai şi ia aminte, de cumva e posibil,
Cu câteva cuvinte, să fii inteligibil?...”

Întrebarea pe care ne-o punem astăzi este: ce limbă vorbeau geto-dacii (pelasgii = tracii)? Iar răspunsurile nu pot fi decât două, dintre care avem de ales unul: vorbeau o limbă diferită de cea a cuceritorilor şi în consecinţă au fost nevoiţi să-şi însuşească latina după ocuparea a 14% din teritoriul Daciei de către legiunile împăratului Traian în 106 d.H., ori limba populaţiei autohtone a Daciei era asemănătoare cu latina, astfel încât nu a fost necesară învăţarea altei limbi.

Revenind la poezia lui Băjenaru, oare să fie adevărat că tot ce ne-a rămas de la străbunii noştri geto-daci să fie numai 7-8 cuvinte?... Anii trec, lumea se schimbă iar astăzi avem aşa-zisa „Arheologie Lingvistică“ şi descoperim că lingvistica, istoria, nu au fost până acum nimic altceva decât defilee de erori (vezi şi Shakespeare cu a sa *Comedia Erorilor*). De 200 de ani, de când un oarecare W. Jones (1786) a intuit şi afirmat provenienţa sanscritei, elinei şi latinei dintr-o „limbă mamă“, numeroase minţi „strălucite” au încercat să reconstruiască această limbă „matcă“, generând două teorii care susţin două origini: limba indo-europeană pe de o parte şi limba ariană pe de altă parte, localizată undeva în Europa Preistorică.[6]

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea din Los Angeles, California, spune: „România este vatra a ceea ce am numit „vechea Europă“, o entitate culturală cuprinsă între 6500-3500 î.d.H., axată pe o societate matriarhală, teocratică, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă, care a precedat societăţile Indo-Europenizate patriarhale, de luptători, din epocile Bronzului şi Fierului. A devenit, de asemenea, evident că această străveche

civilizaţie europeană precede cu câteva milenii pe cea Sumeriană, făcând imposibilă ipoteza conform căreia civilizaţia războinică şi violentă a sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob.”[7]

Spaţiul Carpato-Dunărean este una din puţinele zone ale Europei care nu a fost afectată direct nici de calota glaciară, nici de cea alpină, rămânând în cea mai mare parte zona cu condiţii de vieţuire atât pentru om cât şi pentru animalele şi plantele ce-i asigurau traiul, deşi pe înălţimi s-au format gheţari în câteva masive muntoase: Rodna, Călimani, Bucegi, Făgăraş, Cindrel, Parâng, Retezat. Astfel, cercetări fără reproş de la Universitatea din Cambridge au stabilit că singurul „spaţiu” care corespunde condiţiilor din vechea literatură Vedică este cel Carpatic şi sub titulatura „Ancient Indian”, plasează faza primară a culturii Vedice la noi. După învăţaţii englezi (şi nu români), cetatea Carpatică face parte din „habitatul primitiv al arienilor”.[8]

De la teoria dezvoltată de englezi să ne întoarcem la poezia lui V. Băjenaru:

„Istorici de-asemeni la Roma au găsit
Legenda acelor gemeni ce Roma a uimit:
Pe Romulus şi Remus lupoaica i-a crescut;
Din ei, spune legenda, românii s-au născut!...”

Povestea idilică a celor doi gemeni găsiţi pe apa Tibrului de o „lupoaică“, sigur că ne-a impresionat, în special când ni se spune că şi „noi” am fi un fel de urmaşi ai lor. Dar chiar să fim mândri de aceasta? Să încercăm să vedem această istorioară cu alţi ochi: Rhea Silvia, fiica lui „Numitorul” Rege de Alba Longa şi totodată o vestală virgină din templul lui Marte (Zeul Războiului) a rămas gravidă „din senin” cu zeul Marte şi a născut doi gemeni pe care unchiul ei Amulius (care pare a nu fi crezut minunea cu zeul) i-a renegat dând ordin servitorilor să-i arunce pe bastarzi în Tibru. Coşul cu copii este găsit de o lupoaică, termen folosit pe atunci pentru femeile de moravuri uşoare. Aşa că apare mult mai plauzibil că o astfel de persoană i-a salvat pe gemeni, iar ciobanul Faustulus i-a crescut. Fanteziile cu Zeul Marte nu le-a crezut nici unchiul nefericitei, de ce ar trebui să le credem noi? Credeţi că noi românii ar trebui să ne căutăm o astfel de ... origine trivială?...

„Pe daci îi ocupară acei viteji romani
Şi i-a-nvăţat latina în cam 100 ani!
Că dacii învăţară latina aşa uşor,
Vezi, asta nu mă miră şi zis-am: «Bravo lor!»
Dar că-şi uitară limba, vocabular întreg
Vezi domnule, eu asta nu pot s-o înţeleg!
Că un popor îşi pierde treptat din obiceiuri,
Că îşi mai schimbă portul, ar fi niscai temeiuri...
Dar că îşi uită limba, exemplu nu-i sub soare,
Dacât acele cazuri, când un popor... dispare!”

Legiunile armate romane au ocupat numai 1/7 din teritoriul Daciei (14%) şi pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de exact 165 de ani (106 d.H. - 271 d.H.). La ei acasă, în Peninsula Italică avem şi astăzi dialecte ca cel toscan, lombard, calabrian ori sardinian care-i fac, şi azi pe italieni, să nu se înţeleagă între ei. Mai mult, sutele de alte dialecte din Italia (se estimează că ar exista circa 1500) dovedesc că Peninsula Italică nu a fost „romanizată“ acasă la ea. Astfel cum se explică „romanizarea” noastră de către cuceritorii Daciei? Cum să ni-i închipuim pe ţăranii daci, locuind prin văi şi munţi, dealuri şi păduri, repezindu-se să înveţe latina?... Şi nu numai ei, cei din teritoriul ocupat de romani, dar şi dacii liberi, din teritoriul de 86% al Daciei neocupată de romani. Cum vă închipuiţi că ţăranii daci care nu aveau nici texte, dicţionare, profesori, caiete sau creioane, au putut învăţa atât de bine latineşte încât au realizat cea mai unitară limbă latină cunoscută, pe care latinii înşişi nu au fost în stare s-o realizeze nici măcar la ei acasă, în Peninsula Italică (până azi când au la dispoziţie un regiment de cărţi de gramatică şi materiale audio-video)?

Nu am dreptate să mă revolt împotriva profesorilor care se mulţumesc să se rezume la ceea ce au învăţat sau n-au învăţat în tinereţea lor, împotriva celor care din interese geo-politice încearcă să bage în capul generaţiilor acestui secol că avem o altă limbă şi o altă origine decât cea evidentă şi reală? De ce să acceptăm transmiterea neştiinţei prin ştiinţă?

O situaţie similară cu cea din „Italia-Mamă“ în privinţa numărului de dialecte populare se întâlneşte şi în alte ţări ale Europei: Franţa, Spania, Marea Britanie şi Germania, în care locuitorii comunică între ei

prin intermediul limbii literare învăţate în şcoală, cea vorbită acasă făcându-i de neînţeles pentru co-naţionalii lor situaţi în alte colţuri ale ţării. Numai în România situaţia este fundamental diferită, toată populaţia ţării este capabilă să comunice prin limba însuşită de mic copil în familie. Totodată limba deprinsă acasă nu este diferită de cea învăţată la şcoală...

Vom încheia această dezbatere analizând o a doua întrebare fundamentală, la care se vrea un răspuns din partea oricărui aşa-numit „istoric" şi „lingvist" lipsit de credinţă sau bunăvoinţă în acceptarea Adevărului: cum vă explicaţi că romanii au reuşit în aproximativ 100 de ani, aflaţi fiind la 1500 kilometri departe de Roma, performanţe pe care nu au fost în stare să le reproducă în propria lor casă?... Şi asta fără ca picior de roman să fi călcat pe mai mult de 86% din teritoriul Daciei!

„Ardealu'a stat sub Unguri aproape ani o mie
Şi asupriţi Românii, aşa precum se ştie,
Nu şi-au uitat nici graiul, nici obicei, nici portul,
Cum de-n a zecea parte Dacii uitară totul?"

Apariţia şi existenţa Ungariei s-au datorat convieţuirii hunilor cu populaţia primitoare geto-dacă şi care i-a învăţat agricultura, păstoritul, şi care apoi a fost asuprită şi sfârtecată în numele catolicismului. Mulţi aristocraţi români transilvăneni, pentru a-şi salva viaţa şi avutul, s-au convertit la catolicism, s-au maghiarizat, însă n-au uitat nici limba, nici tradiţiile. De ce astăzi noi să credem că ce n-au putut face ungurii în o mie de ani au putut face romanii în o sută de ani ?... Cu alte cuvinte, cum putem crede că aceştia i-au determinat nu numai pe dacii ocupaţi, dar şi pe cei din 86% din teritoriul Daciei neocupate să înveţe „latina" şi în acelaşi timp să-şi uite propria limbă?...

„Când sub Traian Romanii i-au biruit pe Daci,
La Sarmisegetuza n-a trebuit tălmaci!
Afirma Densuşianu şi asta totul schimbă:
Deci Dacii şi Romanii vorbeau aceeaşi limbă!
Cum e posibil asta? Îndată vă explic,
De n-aţi pierdut răbdarea şi m-ascultaţi un pic:
'Naintea erei noastre, cât? Nu prea ştiu precis

La Nord şi Sud de Istru (de Herodot e scris)
Trăia un popor harnic, pe plaiuri Carpatine
Ce cultiva pământul, vâna, creştea albine
Şi după zona-n care acei oameni trăiau,
Ei Daci sau Geţi sau Sciţi sau Iliri se numeau.
Uniţi sub Burebista şi-apoi sub Decebal
Ei stăvileau barbarii, ce veneau val de val...
Dar secole 'nainte când nu erau regat,
O parte-acestor Traci spre vest au emigrat
De-a lungul Europei, pe-alocuri s-au oprit
Şi-aproape în tot Sudul, treptat s-au stabilit
Iar bunele-obiceiuri şi limba o păstrară,
Deşi cu alte neamuri, în timp se-ncrucişară
Aşa se-explică faptul de ce zisa Latină
Au înţeles-o Dacii şi nu le-era străină!
Deci nu cu Roma 'ncepe al nost' bogat trecut,
Ci mult mai înainte căutaţi un început!"

În conformitate cu afirmaţiile lui Nicolae Densuşianu despre migraţia spre vest a pelasgilor în *Dacia Preistorică* [9] şi ale lui N. Iorga în *Istoria Românilor*, în mod special în capitolul intitulat „Strămoşii înainte de romani"[10] a existat o „Românie Apuseană" din care s-au desfăcut naţiile franceză, italiană, spaniolă, portugheză şi o „Românie Răsăriteană" unde urmele-i trăiesc încă...

Un aspect controversat cu privire la limbă, care mi se pare că a fost ignorat, ar fi: dacă „romanitatea Occientală" a evoluat dezvoltându-se în mai multe limbi romanice (italiana, latina, spaniola, provensala, portugheza, franceza), de ce în cadrul „Românităţii Orientale" nu s-a ajuns la formarea unei limbi noi, ci s-a rămas numai la stadiul de dialecte: istro-român (pe teritoriul ocupat de iugoslavi), megleno-român (pe teritoriul ocupat de bulgari), aromân (pe teritoriul ocupat de greci), daco-român (România de astăzi, plus teritoriul ocupat de ruşi, ucraineni şi iugoslavi - Banatul Sârbesc)?

Unitatea lingvistică a acestor dialecte nu poate avea decât o explicaţie: cuceritorii romani au întâlnit o populaţie de aceeaşi limbă. **Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoştinţele acumulate de**

omenire sunt obţinute în ultimii 50 de ani... să vedem cum istoria se poate, de asemenea, schimba. Când, nu de mult, s-a publicat teoria evoluţiei speciei umane în funcţie de vechimea cromozomală, s-a ajuns la concluzia că „prima femeie" ar fi apărut în Sud-Estul Africii. Următorul pas uriaş ar fi fost Nordul Egiptului, iar de aici, Peninsula Balcanică, la... noi! Când cei de la Cambridge vorbeau de arienii din zona Carpato-Dunăreană, teoria cromozomală nu apăruse încă. Şi din nou, de la noi, se desprind două mari grupuri, unul ce se va răspândi spre Est, Indo-Asia, iar celălalt spre estul Europei.

Dacă cineva ar căuta în arhivele romane ori cele de la Vatican, ar găsi manuscrisul lui Criton, doctorul lui Traian, care ne descria pe noi, geto-dacii, în lucrarea lui, „*Getica*". Când poetul roman Ovidiu a fost deportat la Tomis (Constanţa de astăzi, pe ţărmul apusean al Mării Negre) a scris şi poeme în limba localnicilor geţi, limba tracilor dar în alfabet latin[11], limbă pe care a putut să o înveţe cu uşurinţă datorită asemănării limbii latine cu ea. Din păcate, poemul este pierdut pe undeva prin arhivele Vaticanului şi nimeni până în prezent nu s-a lăsat „convins" în a-l găsi. Despre limba latină aflăm de la Cesar Pruteanu[12] că era dialectată - la fel ca orice limbă vorbită în zilele noastre - în:

1. limba latină cultă (sau clasică)
2. limba latină vulgară (pe care o vorbea poporul)
3. limba latină priscă (bătrână) cum avem şi noi limba din cronicile noastre. Aceasta a fost limba dacilor, aceasta a fost şi prima limbă vorbită de carpato-dunărenii invadatori ai Peninsulei Italice, rămase în cărţile sfinte numite Saliare, aceasta a fost limba sanscrită-vedică.

Cum se face că o mulţime de cuvinte din limba noastră sunt aproape similare cu cele din sanscrita-vedică în timp ce ele nu există aproape în limba Latină? De exemplu: apa = apă (aqua în Latină), gata = gata, guşă - ghosa, iată = yatha, maiu = mayu, mascară = mascara, pită = pita, pricină = pracina, pleavă = plava, grămadă = gramata, iască = jaska, ismă = isma, limbă = lamba, mânie = manyu, muierea = muherea (mulier-mulieris în Latină), plută = pluta, potecă = path-ika.

Dar numărătoarea în sanscrita-vedică nu este mai apropiată de limba noastră decât Latina cultă? Iată cum numărau ei: una, duya,

treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata = suta (centum în latină). Mă întreb, prin ce minune limba noastră păstrează aceste forme de sanscrită-vedică? Explicaţia este una singură: spaţiul carpato-dunărean este locul de unde Europa a început să existe şi să se extindă. Iar noi, ne place sau nu ne place, suntem părinţii popoarelor europene şi… nu numai ai lor.

Odată stabilită problema limbii geto-dacilor, descoperim cu mândrie că noi nu suntem urmaşi nici ai slavilor, nici ai romanilor, ci ei sunt urmaşii noştri.

După N. Iorga analizele chimice au arătat că parte din aurul faraonilor egipteni provine din Munţii Apuseni[13] şi nimeni nu s-a decis de atunci să facă un studiu al acestei probleme pe măsura potenţialului tehnic de astăzi. Ştie oare cineva că Spartacus, acel gladiator care s-a autoeliberat şi s-a pus în fruntea sutelor şi miilor de sclavi romani, creând o armată care a speriat Roma, era un trac de-al nostru, din munţii Rodopi?...[14]

RĂSPÂNDIREA PELASGILOR
(A TRACO-GETO-DACILOR)

Herodot arăta că: „... după indieni, neamul tracilor este cel mai numeros dintre toate popoarele."[15] Să ne oprim puţin asupra acestui aspect: după localizarea lor geografică încep să se desprindă geto-dacii prin primul mileniu î.d.H. la nord de Istru (Dunăre), ilirii (zona Albaniei de astăzi), sciţii (Dobrogea) etc. Ne răspândim treptat în toată Europa, cât şi în toată Peninsula Balcanică, pe care o stăpânim pentru sute şi sute de ani. În zona Mării Egee, a insulelor ei, cum este Creta, cât şi a Asiei Minor (Turcia de astăzi), apar culturi ca cele mino-miceniene. Grecii „prietenii noştri heleni" de mai târziu, cum le place să-şi spună, sosesc în Europa din zona estică a Mării Caspice în jurul anilor 1900-1400 î.d.H., fiind iniţial o populaţie tribală nomadă. Sosesc în grupuri mici, „înalţi, blonzi" cum îi descrie marele poet antic (orb!) Homer, urmaţi 300-400 de ani mai târziu de dorieni care-i subjugă pe primii, iar apoi de triburile aeoliene şi ionice. Toţi aceştia îşi găsesc „casa ideală“ la noi în Peninsula Balcanică, împingându-ne spre Nord-Vestul ei şi numindu-ne mai târziu macedoni, iliri, geţi, daci, sciţi, după locurile în care trăiam, în ciuda limbii comune vorbite. Odată pătrunşi în spaţiul Balcanic, invadatorii greci, aflaţi la începutul stadiului de civilizaţie, se impun cu duritate asupra populaţiei locale, distrug aşezările egeene, pentru ca mai târziu să absoarbă majoritatea culturii locale. Ei împrumută mult din cultura egeenilor, a mino-micenienilor şi a egiptenilor, întemeindu-şi o cultură proprie, cea grecească, care se va răspândi în Europa. Nu numai cultura au împrumutat-o, dar şi scrierea, alfabetul: dacă

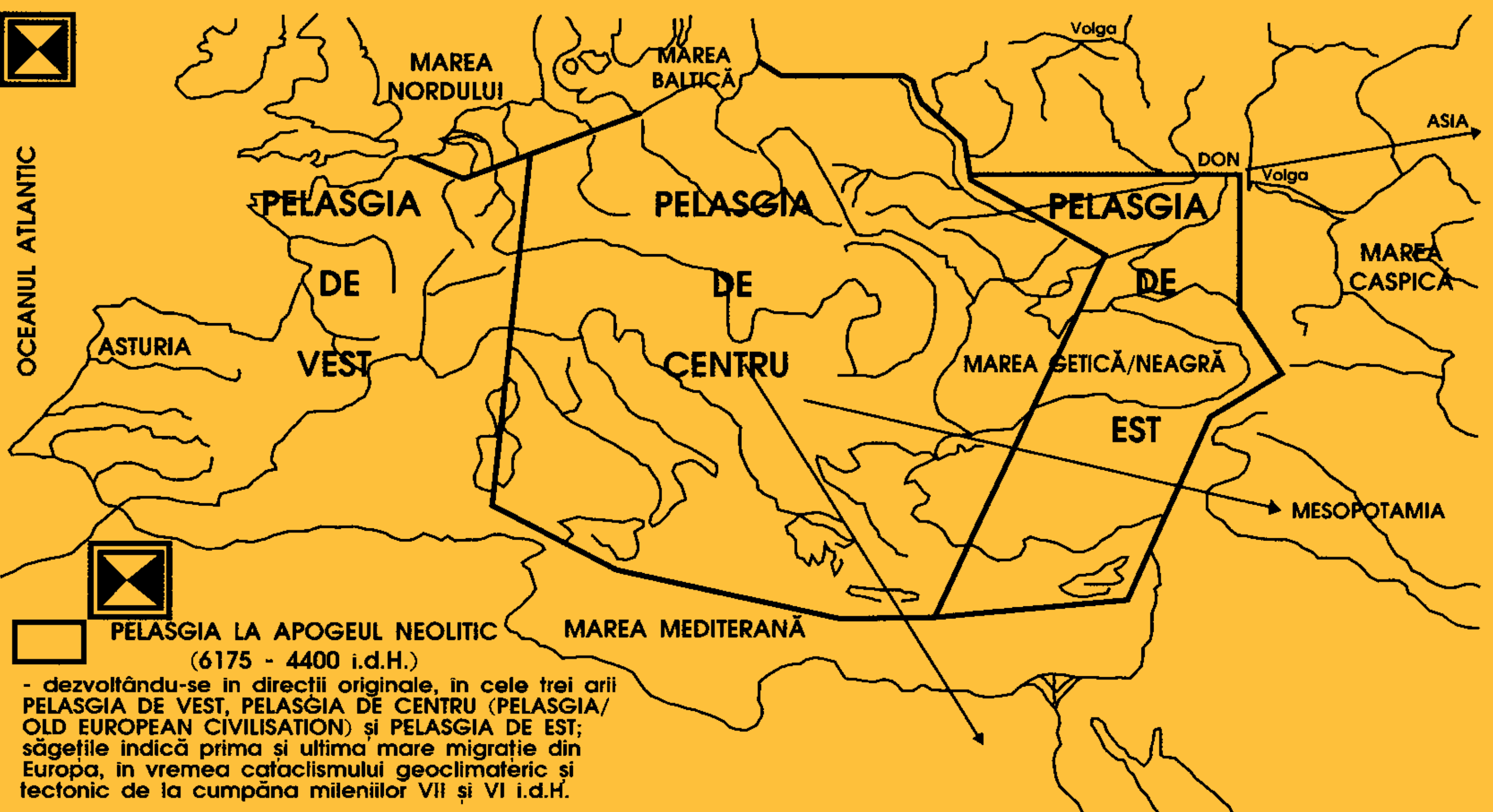

Fig. 13. **Pelasgia la „apogeul neolitic", între orizonturile anilor 8.175-4.400 î.d.H.**

Acelaşi domn Tatomirescu ne spune: „Andre Leroi-Gourhan a fost unul din primii preistoricieni ce au evidenţiat extraordinara unitate a conţinutului figurativ, permanenţa, persistenţa, continuitatea reprezentărilor în spaţiu şi timp, din Asturia până la Don, unitate culturală aparţinând şi unei unităţi demografice, din care s-au ivit în zorii istoriei Europenii/Pelasgii Arhaici (pelasgi=oamenii pământului/locului), unitate ce a antrenat prin milenii şi O LIMBĂ COMUNĂ, pelasgica… diversificându-se geografic - lingvistic de la un mileniu la altul, evoluând - şi reînflorind îndeosebi în vremea Imperiului Roman - în direcţii originale ce se înfăţişează azi drept familia limbilor romanice."

Caietele Daco-României, anul III nr. 9, 22 sept.-22 dec. 1998, Ed. Aethicus, Timişoara, România

„Linear Script A”, incomplet descifrat, încă mai păstrează caracterul hieroglific, „Linear Script B” reprezintă un dialect arhaic grec, pentru ca 700 de ani mai târziu să găsim cea mai timpurie scriere clasică „grecească“!... Astăzi nici un grec nu ar recunoaşte meritul egiptenilor, cum de altfel mai târziu ruşii, care, cu ajutorul celor doi greci cu nume slave, Chiril şi Metodiu, vor transforma alfabetul elenic în chirilic.

Apariţia romanilor a condus indirect la unificarea acestor pelasgi, traci, iliri, daci, geţi, tibali şi odrii în lupta lor împotriva cotropitorilor. Marea majoritate a popoarelor barbare care ne atacă sau ne traversează sunt în număr mic, fiind respinse ori absorbite fără a lăsa influenţe deosebite până în secolul al VI-lea d.H. când sosesc slavii, popor barbar, crud şi nemilos, care, după insuccesul de la Nordul Dunării, se aşază în Sudul acesteia şi în felul acesta ne vor despărţi pentru totdeauna printr-un „coridor slav” de fraţii noştri de la sudul Dunării care se vor găsi ca într-un fel de sandwich între greci şi slavi. Mai existăm şi astăzi prin aceste locuri: istro-români (foarte puţini la număr) prin aria iugoslavo-croată, megleno-românii, sub bulgari şi aromânii (încă în număr mare) sub greci. După încercări nereuşite de asimilare forţată, şi astăzi, după aproape 1500 de ani de ocupaţie, macedonenii nu şi-au schimbat nici limba, nici portul, iar limba sau „dialectul” cum îl numesc ei înşişi, nu-l pot înţelege nici grecii, nici bulgarii ori iugoslavii, ci numai noi, românii. De ce?... Aproape toţi avem prieteni ori cunoscuţi macedoneni şi dacă nu i-aţi întrebat, o puteţi face acum: întrebaţi-i de „dialect” şi veţi rămâne uimiţi de similaritatea lui cu limba română. Limba lor este cea mai veche şi mai bine păstrată, fiind de fapt limba pelasgică, tracică sau dacică, după cum vreţi să o numiţi şi care este şi... limba noastră. Şi dacă ne mai amintim că în urmă cu 2000 de ani Alexandru I al Macedoniei era respins la Jocurile Olimpice pe motiv că nu era grec, declaraţiile greceşti din prezent precum că Macedonia este egal Grecia ne surprind. De ce oare

regele Filip al Macedoniei îi va aduce tânărului de 7 ani, Alexandru, pe Aristotel (care era grec după tată şi macedon după mamă) ca să-l înveţe limba civilizaţiei de atunci, elena, dacă aşa cum spun azi grecii, ei, macedonenii, sunt greci? De ce a trebuit să treacă 2000 de ani de la moartea lui Alexandru Macedon, ca acesta să fie recunoscut ca grec şi pus în Pantheon?

Această părere asupra originii şi locului macedonenilor şi mai ales asupra adjudecării lor de către alte naţii este împărtăşită şi de alţi istorici. De exemplu Raymond Bonner, care în *The New York Times* publică un articol despre Macedonia, „pământ care nu poate avea un nume”, acesta fiind adjudecat de către bulgari, greci şi sârbi. Bonner spunea despre Alexandru Macedon că orice ar fi fost, numai grec nu...[16]

Paradoxal, singurii care nu s-au implicat în adjudecarea Macedoniei au fost „fraţii” lor din nord, adică noi românii, care, în plus, aproape întotdeauna i-am neglijat şi abandonat. Şi totuşi, în 1995, o delegaţie română care a vizitat Albania a decis de comun acord cu guvernul albanez să deschidă pentru populaţia macedoneană locală biserici române şi şcoli cu predare în limba română.

Să nu uităm că în Grecia în perioada ante-belică, în Macedonia, existau biserici şi şcoli româneşti care mai târziu au fost arse şi distruse iar populaţia locală (aromânii - cum se numesc ei înşişi, valahi, cum grecii în numesc cu dispreţ) a fost persecutată, chinuită, chiar omorâtă, unii reuşind să scape fugind în România, alţii chiar în America, unde-şi povestesc şi astăzi necazurile trecutului.

Să fim şi noi oare, descendenţi direcţi ai poporului pelasgic, trac, un popor blestemat?... Şi astăzi ucrainenii şi ruşii vor să ne facă să uităm cine suntem, acolo la noi acasă, în Bucovina, Ţara Herţei, Basarabia şi Buceag, unde românilor li se spune că nu sunt „români”, ci o naţie slavă, vorbind o limbă slavă, moldovenească!... Când oare ne vom dezdoi genunchii şi vom sta în picioare, drepţi, noi românii din România, Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţei, Banatul Sârbesc,

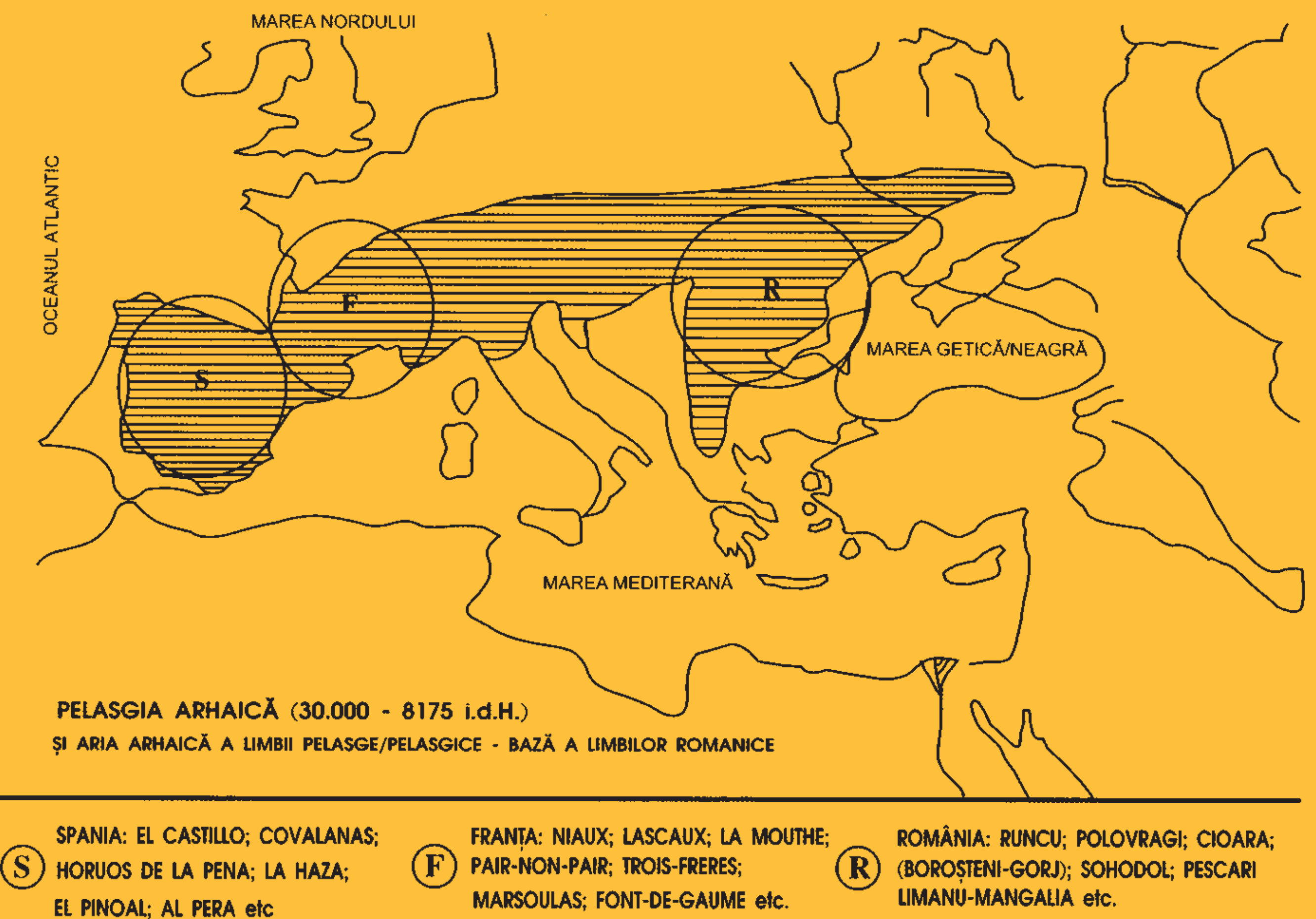

Fig. 12. **Pelasgica arhaică şi aria limbii pelasge între orizonturile anilor 30.000 şi 8.175 î.d.H.**
„De la Atlantic şi până la Don şi Marea Getică (Marea Neagră) a existat o impresionantă arie culturală, o sublimă unitate de manifestare spirituală/lingvistică, de la „Dansul" bizonilor, din sanctuarul-peşteră de la Altamira (Spania), sau de la Front-de Gaume (Franţa), la Felina de fildeş de la Pavlov (Cehia), la Pantera, cai şi „Cavaler ucis", din sanctuarul-peşteră de la Cuciulat (1.500-1.200 î.e.n. din România) ori la Gaie-n atac, din sanctuarul peşterii Gaura Chindiei (10.000-8.000 î.e.n.-România)" aşa ne spune în „Caietele Daco-României" Ion Pachia Tatomirescu.
Caietele Daco-României, Anul III,nr.6,23 dec. 1997-21 martie 1998, Editura Aethicus, Timişoara, România.

Buceag, Cadrilater, din Pocuţia şi Ungaria, din toată Macedonia, pentru a ne proteja drepturile?...

Să vedem cum arată limba macedoneană în comparaţie cu limba dacoromână. Pentru aceasta am ales un cântec vechi aromân, compus cu mult înainte ca Bolintineanu să publice *„Muma lui Ştefan cel Mare”:*

Dialect aromân-macedonean	**Traducere în româneşte**
Cari-n'i bati, noaptea	*Cine-mi bate noaptea*
La firida mea, moi?	*La fereastra mea, măi?*
Io huia, msata Marioara	*Eu sunt, frumoasa Mărioara*
Nu-n'i ti-aspirea, moi.	*Nu te speria, măi.*
……………………………	…………………………………
Scoal aprond'i lampa	*Scoal'de-aprinde lampa*
S-ti vedua fata ta,	*Să-ţi văd faţa ta*
Fata ta tea alb-arosi	*Faţa ta cea albă-roşie*
Ca trandafila.	*Ca de trandafir.*

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

BUREBISTA

După ce v-am purtat cu imaginaţia peste Europa preistorică, povestindu-vă despre strămoşii noştri îndepărtaţi, pelasgii (traci, geţi, sciţi, daci - numiţi astfel, nu după limba vorbită, care era aceeaşi - pelasgica sau Latina priscă, ci după localizarea lor geografică, cum şi azi, noi dacoromânii, mai suntem numiţi: moldoveni, regăţeni, vlahi, bănăţeni, dobrogeni ori macedoneni), voi începe să vi-i descriu pe unii din aceia care au avut atunci un impact asupra viitorului nostru de azi: voi începe cu BUREBISTA, cel mai mare dintre Regii Traciei, care s-a născut cam pe la începutul secolului I î.d.H., la mai mult de 2000-3000 de ani de la prăbuşirea Marelui Imperiu Pelasgic, atunci când lumea antică era dominată de Imperiul Roman.

- În 111 î.d.H., se naşte la Argedava, ca fiu al regelui burilor, un tânăr care va readuce spaţiul carpato-dunărean şi locuitorii acestuia din nou în fruntea Europei pre-istorice, se naşte Burebista.
- 84 î.d.H.: la vârsta de 27 de ani, pleacă în fruntea unei armate, primită de la tatăl său, şi cucereşte Costeştii, unde se instalează ca re-unificator al regatelor dacice. Cam tot atunci, la Roma, Sulla punea mâna pe putere.
- 80-70 î.d.H., Acornion, prietenul său, în vârstă de cca. 30 de ani este trimis în misiune diplomatică la Argedava, la tatăl lui Burebista (pe atunci în vârstă de 60-70 de ani).
- 7 iunie-9 august 48 î.d.H., Acornion îl va întâlni pe Pompei.
- 44 î.d.H., la vârsta de 67 de ani şi după o domnie de 38-40 de ani Burebista va muri, se pare asasinat.

Fig.14. **Sanctuar dreptunghiular de 3 x 6 tambururi de granit (andezit) de la Sarmi-seget-usa (Eu-mă grăbesc-să curg , sanskrită)**

De fapt la Sarmi-seget-usa s-au descoperit patru sanctuare dreptunghiulare:

- **la nivelul inferior, un sanctuar de 4 x 13 tambururi, având incluse între ele, într-o poziţie longitudinală şi centrală, simetric în raport cu centrul sanctuarului încă 7 tambururi mai mari ca diametru şi supraînălţate.**
- **la nivelul mediu, unde se află şi sanctuarele circulare alături de discul de andezit al lui Aplo, sunt încă două sanctuare, unul de 3 x 5 şi altul de 3 x 6.**
- **la nivelul superior găsim unul de 4 x 10 tambururi**

Fig.15. **După S. Bobancu , C. Samoilă, E. Poenaru, 1 tambur=1 an dacic În felul acesta sanctuarul de 4x13 tambururi este purtătorul unei perioade de timp tipice dacilor, perioada de 52 de ani.**

Pentru simpla dumneavoastră curiozitate voi face o paralelă între Burebista şi Cezar.

- 100 î.d.H., se naşte Iulius Cezar.
- 58-51 î.d.H., cucereşte Galia şi scrie „De Bello Gallica“.
- 48 î.d.H., îl învinge pe Pompei la Pharsalas (închipuiţi-vă cum s-ar fi schimbat istoria dacă ar fi fost invers).
- 44 î.d.H., pregăteşte campania împotriva regelui Burebista, dar... este asasinat şi moare la vârsta de 66 de ani.

Dar să revenim la magnificul nostru rege, uitat de istoricii noştri, scos din cărţile de istorie alternative, aruncat în groapa istoriei tocmai de aceia care ar fi trebuit să-i apere memoria, istoricii noştri.

Burebista îşi propune şi realizează reunificarea populaţiei tracice; în procesul de reunificare limba şi religia au fost elemente fundamentale. Rolul limbii şi religiei comune păgâne a constituit un mijloc puternic de neîntreruptă legătură a unităţii şi frăţiei între toate pâlcurile neamului nostru, fărâmiţat până la el; Burebista a unit neamurile într-o împărăţie respectată aici în Centrul şi Răsăritul Europei, întinzându-şi hotarele de la lacul Constanţa (Elveţia de azi) până dincolo de Nipru. Numele adevărat al lui Burebista s-a pierdut undeva prin veacuri, dar inteligenţa, puterea şi vitejia lui în luptă aveau să-i aducă meritatul nume de BU-ERE-BU-IST-AS (Care-era-care-este-nu), ceea ce înseamnă „Nemaipomenitul”, „Cum nu a mai fost şi nu mai este”.[17]

Joannes Magnus[18], considera că adevăratul nume al său a fost Boroista (vezi c.XVII) şi vorbeşte despre el: „BOROISTA se numără printre regii străluciţi ai Goţilor şi, pe bună dreptate, a fost aşezat la loc de cinste în timpul său, în vremea Regatului Gotic, pe vremea când Roma era sub conducerea lui Sulla, care domnea mai curând violent decât moderat (se referă la dictatorul Lucius Cornelius Sulla, 138-78 î.d.H., n.t.). Acela, născut în cetatea Romei şi educat după obiceiurile cele mai barbare, le-a şi exercitat apoi cu cruzimea care îi era proprie. Acest Get însă, BOROISTA, deşi crescut pe tărâmuri barbare, a demonstrat că şi-a însuşit cele mai umane obiceiuri. În timp ce Sulla

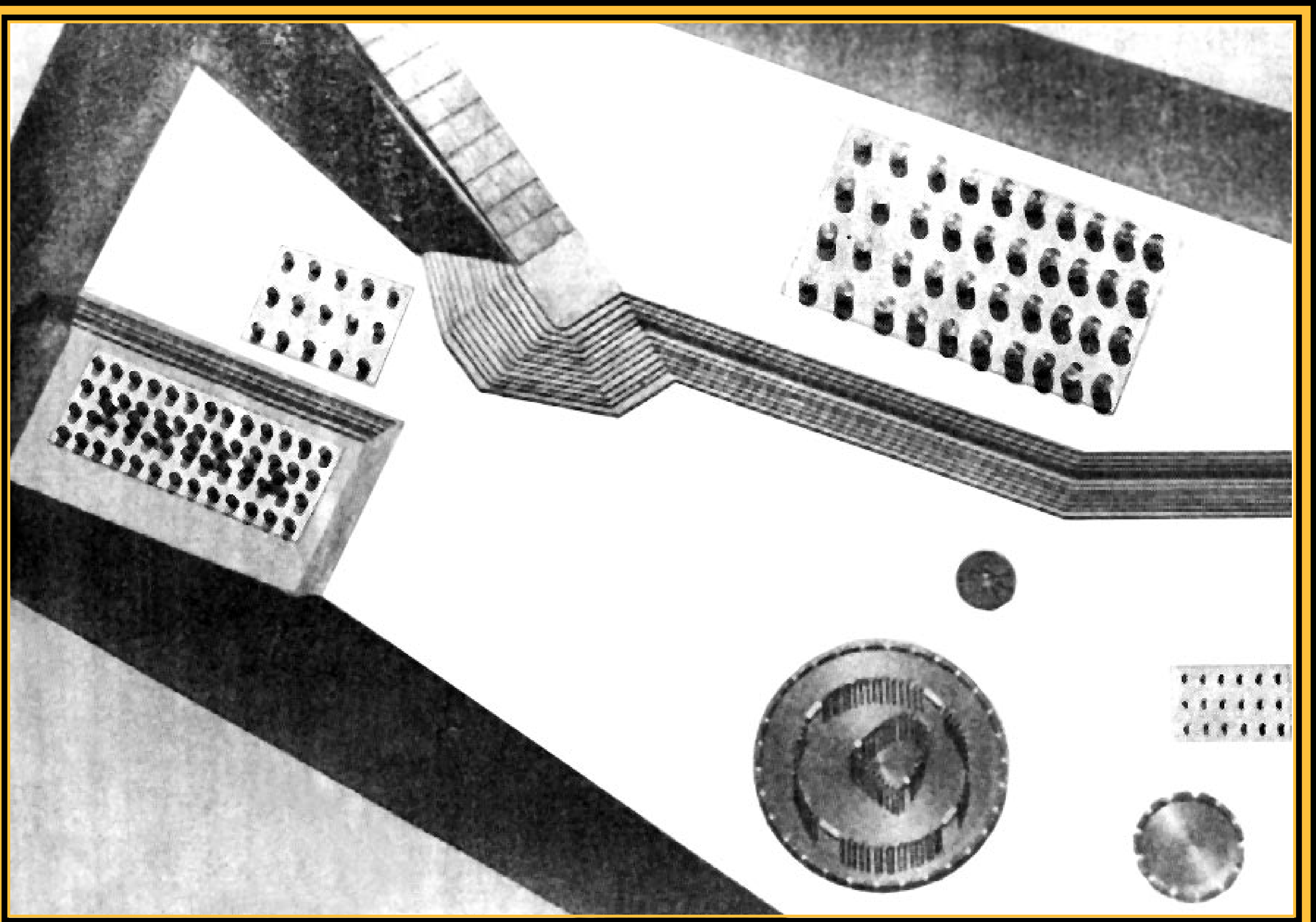

Fig.16. **Vedere de ansamblu a sanctuarelor-calendar (reconstituire pe machetă la scară)**
Sub aspect constructiv se pot vedea: Marele şi micul sanctuar circular, discul solar cât şi cele patru sanctuare dreptunghiulare. Enigma Sarmi-seget-usa-ei, a celui mai vechi calendar european, a moştenirii lăsate nouă de strămoşii carpato-danubieni se pare că nu mai este o enigmă.
****Calendarul de la Sarmizegetusa Regia, S.Bobancu, C. Samoilă, E. Poenaru. Ed. Academiei, Române, Bucureşti, 1980.***

se comporta faţă de propriii lui cetăţeni ca un asasin, Boroista era indulgent şi cu duşmanii învinşi şi aşa a rămas ca un şef de stat uman; Sulla acţiona la voia întâmplării; Boroista, cu mare prudenţă; acela (Sulla) îşi exercita funcţia de conducere prin violenţă, acesta prin consilii, virtuţi şi reglementări juridice. Apoi, dacă facem o comparaţie între cei doi conducători, în general, socot că este de ajuns să afirmăm că nu toţi Geţii sunt sau au fost umani, nici cel care este Roman că este străin obiceiurilor barbare. Sub acest Boroista a trăit şi genialul şi admirabilul profesor Deceneu, iţit din vechile şcoli filosofice eline sau, după alţii, din cele egiptene, ajungând la cel mai înalt grad de înţelepciune filosofică a oamenilor şi admirat ca atare de pătura elevată a societăţilor umane contemporane lui, ajuns în rangul de rege la Goţi graţie prieteniei lui cu regele Boroista. Acest rege cu totul prudent a atras atenţia prin acel umanitarism de care a dat dovadă foarte limpede, căci judeca cu multă înţelepciune atât faptele umane, cât şi cele divine şi adunase în jurul lui profesori care ştiau să diferenţieze, cântărind cu dreaptă înţelepciune, faptele trecătoare ale domniei de cele care ţin de adevărata şi veşnica înţelepciune; de la dascălii cei bătrâni a învăţat Deceneu ce înseamnă cu adevărat prudenţa şi la ce te poţi aştepta de la omul onest şi foarte citit; de aceea s-a bucurat de multă autoritate şi în rândul oamenilor simpli, precum Zamolxe de care am vorbit mai sus; de aceea ei, când auzeau vocea regelui lor, socoteau că o aud pe cea a unui Dumnezeu. A educat oamenii, i-a instruit cu multă înţelepciune şi i-a împodobit cu înţelepciunea şi pietatea religioasă; a ales preoţi, a ierarhizat pontifi capabili să interpreteze şi legile, dar şi faptele de religie. Pe ei îi consulta fără ocol cu privire la treburile statului.”

Monede descoperite din vremea lui, în Transilvania, ni-l înfăţişează pe acest rege al regilor cu două capete, simbolizând trecutul şi prezentul. Unele inscripţii de pe monede sunt în limba tracică, „latina priscă“, şi-l numesc pe Burebista SARMIS VASIL, Cel Mai Mare Rege. Alt nume al lui, cu înţelesul de stăpân absolut al tracilor este „PAVEL-TER”.

Fig. 17. **Discul solar (al lui Aplo înconjurat de cei 10 ucenici ai săi ??).**

Fig. 18. **Acelaşi disc de andezit de la SARMI-SEGET-USA (în sanscrită – Eu mă grăbesc să curg)**

Numele soţiei lui, Zina, împărăteasa şi marea preoteasă a tracilor, s-a găsit tot pe două monede din Transilvania.[17]

Sfătuitorul lui, Marele Preot Deceneu, i-a instruit pe traci să trăiască potrivit cu legile naturii cunoscute până azi ca „Legile Belagine”.[19] Se pare că în timpul lui Burebista s-a decis ca anul I să fie anul când s-au născut cei doi Zamolxis, 713 î.d.H.; trebuie notat că anul reformelor politico-religioase 666 apare pe tot felul de inscripţii de pe tot teritoriul pelasgic, ca „SSS” (6,6,6) sau „CCC” (C-grecesc) ori „VIVIVI” (6-latin).[20]

Este interesant de observat cum această cifră apare în rugăciunea unei femei gete, Zamolxiene, găsită pe o placă de marmură la Tomis, conţinând şi un ... acrostih... dovedind încă o dată marele rafinament atins de geto-daci.

***Fig. 19.* Fragment de roată de piatră dinţată în interior de la Sarmi-seget-usa Dacica.**

AYRELIA	**I** STRĂLUCITOARE
BENERIA	**I** CURATĂ
SYM FORO	**I** MĂREAŢĂ DOAMNĂ
SYN DIO	**I** SUNT CREDINCIOASĂ
SYN ZE SASE TRI	**I** SUNT CU TREI DE ŞASE
KAI TETHI GATRI	**I** DAR ATÂT TE ROG
AYRIS NONAM	**I** CÂNDVA SĂ MĂ AJUŢI
NIASCHARIAN	**I** SĂ RENASC

Citind doar primele litere în acrostih avem formaţia "ABT SSS KAN": „Cu 666, de ani" acesta fiind semnul la care se închinau cei întorşi la adevărata religie, semn ce se purta pe mâna dreaptă sau pe frunte.[21]

Reşedinţa iniţială a regelui, Sargedava este localizată pe undeva pe la Costeşti (dealurile Orăştiei). Principalul ajutor al regelui trac de atunci era DECENEU, marele preot care, după ce a fost pentru o perioadă de timp în Egipt, iniţiindu-i pe preoţii egipteni în tainele sacerdotale pelasgice, revine în Geţia (Goţia - după povestirea istoricului ostrogot Iordanes), devenind şeful suprem al spiritualităţii tracice, reuşind împreună cu Burebista să-i unească pe traci atât militar, cât şi spiritual. Burebista îşi îndeamnă supuşii la „abstinenţă, sobrietate şi ascultare de porunci", noul mod de viaţă fiind propagat dintr-un centru spiritual, numit de Straborn „Muntele Sfânt", legendarul KOGAION care, după Adrian Bucurescu, ar fi undeva în munţii Bucegi, lângă „Sfinxul Românesc", deoarece KOG-A-ION însemna şi „Capul Magnificului"; cu toate astea, azi, mulţi arheologi localizează legendarul Kogaion undeva pe Dealul Grădiştei (1200m altitudine) în Masivul Surianu (Surya = Zeul Soare la vechii vedici), la Sarmisegetusa Regia (Grădiştea Muncelului) aflându-se şi unul din sanctuarele patrulatere. Să fie oare acesta lăcaşul unde preoţii lui Zamolxis, Zeul sub-pământean, ofereau credincioşilor acea nemurire completă, atât a sufletului, cât şi a trupului, unde ucenicii („recruţii") cântau: „Sfânt e Domnul Nopţii"?[22]

La sudul Dunării proconsulul provinciei Macedonia, generalul Varro Lucullus, în cadrul celui de-al doilea „război Mithridatic" (74-72 î.d.H.), ocupă oraşele greceşti vest-pontice, de la Apollonia până la Delta Dunării, încheind un tratat între romani şi alte cetăţi vecine, cu avantaje şi obligaţii pentru ambele părţi. Această tutelă mascată îi nemulţumeşte pe locuitorii oraşelor greceşti, care trimit o solie la Burebista să-i ajute. Oastea proconsulului Macedoniei, a generalului Antonius Hybrida este învinsă lângă Histria; Burebista supune pe cale paşnică oraşele: Tomis (Constanţa de azi), Calatis (Mangalia), Dionysopolis (Balcic) şi Apollonia. Pe calea războiului sunt integrate cetăţile: Aliobrix (Cartal, sudul Basarabiei, ocupat azi de ruşi, sub numele de Orlovka), Tyras, Odessas (Odesa, azi oraş ucrainean ce are în centrul lui cel mai romantic cartier, cartierul... „Moldoveanca"!).[23]

Burebista îşi începe organizarea puterii monarhice cu caracter militar prin activităţi administrative cum ar fi: recrutarea de oameni însărcinaţi cu administrarea agriculturii, strângerea dărilor, supravegherea muncilor obşteşti obligatorii, făcând posibilă realizarea sistemului de fortificaţii în Dacia (nucleul din Munţii Surianu întins pe o suprafaţă de 200 km pătraţi). Incinta militară din centrul religios are o suprafaţă de 3 hectare, cu ziduri de piatră ecarisată (blocuri de calcar fasonate) care fac din Sarmisegetusa dacică un unicat în Europa; Zidul Dacic (Murus Dacicus) este format din cetăţi construite din blocuri de calcar; a construit şi cetăţi de piatră nefasonate, legate cu lut, ca cele de la Piatra Neamţ (Piscul Bâtca Doamnei şi colina Cozla), Cetăţeni (Jud. Argeş), Covasna-Valea Zânelor sau Sighişoara. Armata lui număra, la vreme de război, mai mult de 200.000 de oameni, făcându-l de temut.

La cel de al II-lea Congres Internaţional de Dacologie am avut plăcerea să o ascult pe prof. Gianina Georgescu din New York vorbindu-ne de Dacii din Spania: „Noi dacoromânii, direcţi descendenţi ai acestora ne mândrim mai puţin cu strămoşii daci considerându-i nişte barbari. În schimb ne mândrim din ce în ce mai mult cu obârşia

fraţilor noştri romani care ne-au omorât, jefuit şi umilit. În schimb, spaniolii se mândresc şi astăzi cu simbolurile getice, săgeţile şi jugul, care stau pe stema noului stat al Spaniei, nobleţea şi dreptul la suveranitate. De asemenea, geticismul şi genealogia getică devin standard pentru nobleţea nobilimii spaniole, atât cât şi ideea nemuririi Zamolxiene, dispreţul faţă de moarte.

Foarte interesant este faptul că nu găsim aproape nimic scris în Spania despre cucerirea Daciei de către Traian (care era născut în Spania). În schimb, găsim o tradiţie inversă, o tradiţie dacică a Spaniei. Spaniolii sunt descendenţi din geţi sau daci, iar Spania a fost fondată - la a IV-a ei întemeiere, cea definitivă, în secolul al V-lea - de poporul de la Dunăre. Cei care în Tracia erau numiţi Geţi au fost numiţi pe vremea lui Procopius Goţi şi în vremuri mai vechi fuseseră numiţi Sciţi. Legile lor au fost alcătuite de Samolse, aşa cum precizează foarte clar Messenius. Respectul pentru biserică îi împiedică pe autorii spanioli să-l numească pe Zamolxis fondator de religie şi de aceea ei îl folosesc pe Deceneu. Deceneu nu se cuvenea să fie păgân. De aceea el apare ca un fel de creştin care-i învaţă pe goţi teologia şi pune preoţi şi episcopi. El iniţiază în rânduiala celor douăsprezece semne, în astrologie şi astronomie.

Fiţi mândri de daci, reînviaţi amintirea lor, şi rescrieţi istoria noastră."

Burebista ducea şi o politică externă activă, intervenind chiar şi în cadrul conflictului deschis dintre cei doi rivali ai Romei (respectiv Cezar şi Pompei) în anul 48 î.d.H. În legătură cu aceasta, o inscripţie recent descoperită la Balcic (anticul Dionysopolis) citează numele lui Acronion, un mesager personal trimis de Burebista la generalul Pompei pentru a-i sugera ipoteza unei alianţe cu ultimul. Vor mai trece cam 3-4 ani până când Cezar, după ce-l va învinge decisiv pe Pompei lângă Pharsalla, pentru a se răzbuna pe fostul aliat al inamicului său va trimite numeroase legiuni cu „misiuni de pedepsire" către graniţele regelui geto-dacilor. Oricum, la scurt timp înainte de a începe lupta decisivă cu regele trac, pe 15 martie 44 î.d.H., Cezar a

fost asasinat în senat de noii săi adversari politici secreţi şi la scurt timp şi Burebista va muri în circumstanţe asemănătoare. Doi dintre cei mai străluciţi militari ai lumii antice au dispărut astfel, aproape simultan, istoria conferindu-le destine similare.

Marele preot Deceneu a fost ulterior numit succesor al regelui defunct. Azi e dificil să apreciem în întregime cunoştinţele sale ştiinţifice extrem de vaste. Numeroase inscripţii în piatră sugerează noţiuni de matematică cum ar fi triunghiul lui Pitagora, aşa-numitul „număr perfect” 6 sau „numărul cosmic” 36; informaţii de astronomie despre „pentagonul planetar” (acesta fiind: Saturn, Jupiter, Marte, Venus şi Mercur); poziţia soarelui la echinocţii şi solstiţii; poziţia lunii la cele patru faze ale sale şi calendarul dacic (unde un an de 360 de zile alterna cu unul de 365 de zile). Ultimul este confirmat de scena pictată pe o cupă de fructe descoperită la Bâtca Doamnei, ca şi pe o lampă de lut ars găsită pe lângă Bărboşi-Galaţi. O tabletă descoperită la Dumbrava (judeţul Iaşi) confirmă înţelegerea de către Marele Preot a celor 4 anotimpuri şi 12 semne zodiacale într-o manieră ce aminteşte de zodiacele vechi chinezeşti sau maiaşe.

Autori, istorici, arheologi, ba chiar şi jurişti nordici, toţi străluciţi erudiţi, printre care şi Carolus Lundius[24], subliniază un adevăr de netăgăduit şi anume că elinii şi latinii se fac vinovaţi de stâlcirea unor nume de popoare, de regi, de cetăţi, de ape etc., acesta fiind şi cazul lui DROMGETHIS, OSTROGETA, BOROISTA, DECIBALUS, DICENEU...

În contextul celor prezentate, cum putem crede că aşa o societate evoluată şi puternică şi-ar fi putut uita limba naţională, costumele tradiţionale şi obiceiurile adânc înrădăcinate în mai puţin de două secole de asuprire romană, aşa cum unii „istorici” (sunt ei oare ai noştri?) caută să ne înveţe?! Cum este posibil ca, în timp ce doar 14% din teritoriul dacic fiind cucerit şi ocupat de nesătulul imperiu Roman, adică de trupe de mercenari analfabeţi, care de-abia puteau închega două vorbe în latină, aceştia să ne înveţe pe noi o limbă pe care ei înşişi nu o vorbeau cum trebuie? Oricum, se

argumentează că ei ne-au învăţat latina şi mai mult, ne-au făcut să ne uităm limba noastră maternă până la limita la care doar vreo 7-8 cuvinte au mai rămas în limba noastră română contemporană!

Tracii ar fi putut fi, în ceea ce ne priveşte, oameni inteligenţi, dar este absurd să gândim că strămoşii noştri, trăind liberi şi fericiţi pe restul de 86% din teritoriile trace, să înceapă subit un maraton prin văi şi defilee, păduri şi mlaştini către teritoriile (mult mai mici) dominate de opresori, hotărâţi să înveţe o limbă mai la modă! Însuşi gândul este absurd.

PODUL DE PIATRĂ DE PESTE DUNĂRE

Podul de piatră de peste Dunăre a fost una din minunile antichităţii; romanii ni-l prezintă ca fiind o realizare a lui Apolodor din Damasc, idee preluată şi de unii dintre „istoricii noştri”. Există unii care nu i-au crezut, cum a fost domnul C. Iordache.[25]

Este ilogic ca o armată care posedă teritoriul doar de pe un mal al fluviului Dunărea (Istrul) să reuşească construirea unui pod de piatră, al cărui al doilea capăt se afla pe teritoriul inamic. Astăzi, cu toată tehnica modernă de care dispunem, se consideră că un pod de piatră peste Dunăre se poate construi într-o perioadă de aproximativ 5-7 ani... ori „istoricii” susţin că Traian l-a construit la începutul celui de al doilea război cu dacii în doi ani?!... Socotim imposibilă construirea într-o perioadă atât de scurtă, de numai doi ani, a unui pod de piatră peste Dunăre, în special când Traian se găsea în plină campanie militară, contraatacurile lui Decebal provocând mari pierderi invadatorilor romani. Este ciudat că nici un itinerariu antic şi nici un text epigrafic nu ne vorbeşte de „podul lui Traian” şi nu a fost găsit niciodată vreun text care să vorbească de tehnica folosită în construirea lui.

Deoarece comentariile „De Bello Dacico” ale lui Traian sunt pierdute, astăzi avem la dispoziţie numai Columna lui Traian, unde se vede clar că în anul 101 d.H., romanii treceau Dunărea pe un pod de vase. De ce oare, mândrul arhitect Apolodor din Damasc, căruia i se atribuie construcţia podului şi a Columnei lui Traian, a uitat să imortalizeze pe Columnă o asemenea mare realizare - un pod de piatră peste Dunăre care era chiar opera sa?!

Oare nu este mult mai verosimil ca podul de peste Dunăre să fi fost construit de poporul care stăpânea ambele maluri ale fluviului, popor condus de cel despre care Strabon scria: „Burebista stăpâneşte tot teritoriul de pe ambele maluri ale Dunării, este temut de romani, ataca, trecea fluviul când voia prin Macedonia”. Luat prin surprindere de invazia romanilor, Decebal, un mare strateg, încearcă să oprească înaintarea romanilor, demolând partea de lemn carosabilă a podului, restul fiind incendiat, după cum arată bârnele arse de la faţa locului. Din acest motiv Traian şi-a trecut trupele în Dacia nu pe un pod de piatră ci pe unul de vase, după cum chiar Apolodor din Damasc arată pe Columna lui Traian. Mai târziu armata romană a refăcut vechiul pod de piatră al lui Burebista pentru a transporta prada luată de la populaţia dacică, dar cărămizile cu ştampila legiunilor romane găsite pe acest loc nu dovedesc că ei au şi construit podul!

În secolul al IV-lea d.H., Constantin cel Mare, dac de origine născut la Niş, reconstruieşte podul de la Drobeta, adaugă un castru cu patru turnuri şi un edificiu cu numeroase încăperi.

Menţionăm că într-o baladă aromână, „Puntea din artă“, se vorbeşte de trei meşteri iscusiţi care au construit un pod peste Dunăre şi care au lucrat la el 6 ani.

DIURAPNEUS, SUPRANUMIT ȘI ...DECEBAL

Motto: *„Din Zei de-am fi scoborâtori,*
C-o moarte tot suntem datori;
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moş îngârbovit,
Dar nu-i totuna Leu să mori,
Ori Câine-nlănţuit”.

*(George COŞBUC: „**Decebal către popor**”)*

În perioada secolului I d.H. spaţiul Carpato-Dunărean-Pontic ne apare ca o mare zonă de hărţuire a populaţiei autohtone tracice, care este continuu prădată, furată, împinsă, lovită, izbită şi jefuită de popoarele nou sosite care reuşesc să se aşeze şi... să-şi creeze propria „istorie” şi „cultură“, furând-o de la noi. Grecii sosiţi în patru valuri din zona Estică a Mării Caspice (1900-1400 î.d.H.) s-au aşezat liniştiţi şi sunt şi ei acum cuceriţi de... Romani... şi vor sta sub jugul acestora 500 de ani, mai mult ca noi, dacii,... dar „minune”, ei nu-şi vor „schimba” limba, ci, numai noi, şi nu în 500 de ani, ci în 100 şi ceva! Să fie aceasta adevărat, ori adevărat e că limba dacilor a fost aşa-zisa „latină prisca“ după cum ne spunea Nicolae Densuşianu, şi, în felul acesta, ei, dacii, nu a mai trebuit să înveţe „o nouă limbă“, şi s-o uite pe a lor ?

În această perioadă, în vara anului 87 d.H., împăratul roman Domitian trimite, sub comanda lui Cornelius Fuscus, trupe romane să ocupe Dacia de la nordul Dunării. Acesta trece pe un pod de vase Dunărea, la Tapae (Porţile de Fier) dar este atacat de daci, prin surprindere, şi... învins. Legiunea romană a V-a Alaude este complet nimicită iar generalul ei Cornelius Fuscus, ucis în luptă. Dar cine a fost conducătorul armatei dacice?... Numele lui, numele dacului învingător, a fost consemnat numai de Tacitus (din opera căruia se va inspira Orasius în secolul V d.H. şi Iordanus, sec. VI d.H.)... numele lui

era... DIURAPNEUS „Cel Orfan", un tarabostes din Sud-Vestul Daciei, care a fost apoi divinizat, ca un semizeu, de populaţia dacică, supranumindu-l DE-CEBALUS, „Neam de Cal" ori „Pe Cal", „Cavaler", ori „I NOROGUL" (Ducipalul) şi căruia, regele dac de atunci, DURAS, printr-un gest nobil şi inteligent, îi va ceda tronul. Pe vasul funerar descoperit la Grădiştea de Munte - Sarmi-seget-usa (eu mă grăbesc să curg - sanscrită) - apar două ştampile cu inscripţia: DE CE BALUS PERS CORILO, ce se poate traduce *„Decebalus a plătit înălţarea la cer"*... iar dacă îl citim în oglindă *„Oliroc Srep Sula Beced:* Viteazul Cal s-a sinucis".

Dar inscripţia se mai poate citi şi: „DE CEBALUS PERSCO RILO": „De neamul calului va pieri duşmanul" (Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, Bucureşti, 1998, p. 183). Se pare că acest blestem a circulat printre daci până la dispariţia imperiului Roman.

Goţii care se credeau urmaşii Geţilor au avut un rege cu nume predestinat, ALARIC, Inorogul, născut în... Dacia, care purta în sufletul lui acest blestem, astfel că la începutul secolului V d.H., vizigoţii, conduşi de Inorog, au părăsit Hemus - Peninsula Balcanică şi au pătruns în Italia. Alaric cucereşte Roma la 24 August 410 d.H., distrugând-o până în temelii, trecând-o prin foc şi sabie... Să se fi îndeplinit astfel blestemul lui De-Cebalus ?

Dacii s-au luptat sub stindardul lupului, stindard tradiţional al tracilor: capul de lup cu corpul de dragon; Romanii au avut capitala, Roma, întemeiată şi ea „sub semnul lupului"... şi după vechile legende, de un raman, Enea-Strălucitorul, plecat din zona Oltinei (Oltina-Latina).

Dar şi numele de Roma încă nu-şi are rezolvată originea, provenienţa. Anul înfiinţării Romei nu este sigur. Nici numele ei nu este de la Romulus, cum afirmă legenda păstrată de la istoricul Titus Livius: "CONDITA URBES, CONDITORIS NOMINE APPELLATA" - ci de la situaţia oraşului, aşezat lângă o apă, „RÂU" sau „RUMON" (cuvânt trac ori etrusc echivalent pentru *râu*). Romulus nu a putut fi întemeietorul ei, ci doar fiu al oraşului de pe „RÂU" sau „RUMON", fiul Romei.

Întreaga legendă cu Romulus, pare a fi fost împrumutată, spune Titus Livius, mai degrabă, din vechile legende ale poporului pelasgic (tracic), din care şi ei se trăgeau. Aşa că ei, dacii şi romanii, vorbeau aceeaşi limbă şi dacă vrem să lăsăm la o parte anii... nu este o ironie a istoriei că azi ei, Romanii, se numesc italieni, iar noi tracii-pelasgi, Români?

Dar să revenim la viteazul Diurapneus-Decebal; ca rege, reface unitatea statală a Daciei, întăreşte armata şi stabileşte legături de

alianţă cu popoarele vecine formând noua Confederaţie Dacică, Dacia încadrându-se între graniţele naturale precizate ulterior de Ptolemeu, din Carpaţi şi până la Nistru (Tyros) şi de acolo la Dunăre. Neamurile getice împrăştiate în răsăritul Moldovei până dincolo de Bug, iazygii şi roxalanii, se vor alătura şi ei Confederaţiei opusă Romei.

Din timpul lui Decebal datează construcţiile grandioase de la Sarmisegetuza, dacă nu chiar înainte de el, incinta sacră, discul solar de andezit, sanctuarele patrulatere, cât şi atelierele metalurgice de la Grădiştea Muncelului, capabile să producă un fier cu o puritate de 99,97%[26]. În acelaşi timp la Roma Domitianus nemulţumeşte pe contemporanii săi prin „politica de grandoare" ce o duce: secătuirea finanţelor, propagarea despotismului, reprimarea cruntă a creştinismului.

La 18 Septembrie 96 d.H. Domitianus este asasinat de un libert iar în ziua următoare armata şi conspiratorii îl vor proclama împărat pe bătrânul senator MARCUS COCCEIUS NERVA, care îl va adopta ca fiu şi asociat pe MARCUS ULPIUS TRAIANUS la 29 Octombrie 97 d.H.

Traian, după înfrângerea Germanilor, supărat pe „dispreţul pe care-l aveau dacii faţă de romani" (Pliniu cel Tânăr), hotărăşte mărirea efectivelor militare din Moesia inferioară, construieşte castrul de la Bărboşi-Galaţi, consolidează fortificaţiile din oraşele pontice până la Tyros (Nistru), dispune terminarea şoselei de la malul sudic al Dunării la Cazane (inscripţia Tabula Traiana confirmă aceasta). Dar adevărata cauză a reizbucnirii războiului cu Dacia o constituie aurul pe care Dacia îl stăpânea, reprezentând pentru Roma un „El Dorado", o „Californie" a antichităţii.

Traian adăuga celor nouă legiuni de la Dunărea mijlocie şi inferioară, încă alte patru, aduse din provinciile germane şi alte două create special cu prilejul primului război dacic. La 25 Martie 101 Împăratul Traian părăseşte Roma aşezându-se în fruntea a 150.000 de soldaţi, ca să cucerească... ce?... o ţară de analfabeţi, fără limbă şi cultură?... o ţară cu foarte puţină populaţie (cum le place ungurilor să spună de noi)? O ţară de agricultori fără o forţă armată? Dacă eram aşa de puţini de ce îi trebuiau lui Traian 150.000 de soldaţi?!... Dacă eram aşa de săraci de ce veneau la noi?!...

În vara anului 101 legiunile romane conduse de Traian debarcau la Lederata (Rama) şi se îndreptau spre Acidava (Vărădiţa). Decebal îi lăsă să pătrundă până în Banat, concentrându-şi oastea în zona de la Tapae-Bucova, unde Traian obţine o modestă victorie. Totuşi

Fig.20.
Aşa arăta, EL, Decebal. Portret al marelui rege dac, de pe Columna lui Traian.
Decebal şi Traian, Ion Miclea, Radu Florescu,** ***ED. Meridiane 1980.

Fig.21. **Nobil dac - Tarabostes - statuie decorând aticul arcului de triumf al lui Constantin cel Mare de la Roma, el însuşi dac de la sudul Dunării, satul Niş. Figura dacului a fost tratată cu respect, aerul lui bărbătesc, vigoarea trupului, atitudinea calmă, impun şi nu lasă impresia unui speriat, umil captiv, ci mai degrabă a unui stăpân care ştie rosturile lumii. Dar ce mi se pare misterios sunt cei trei SSS (666 ori CCC).**

În anul 666 de la Zalmoxis, împăratul Burebista şi marele preot Decaineus au hotărât să restaureze „adevăratul cult", dezvăluindu-le geţilor misterele sacre. Atunci s-a decis ca anul I al calendarului să fie anul naşterii Celor Doi Zalmoxis. Astfel anul reformei religioase a fost 666, adepţii lui considerând acest număr benefic (norocos), pe când adversarii l-au considerat număr malefic. Complexul de sanctuare de la Sarmi-Seget-Usa constituind probabil apogeul şi centrul sacerdotic al misterelor sacre. Acest număr apare pe foarte multe inscripţii dacice sub forma de CCC ori 666 (vezi opaiţul de la Drobeta, placa de marmură de la Tomis, ori cea de la Tetovo (Macedonia). Cum de a ajuns 666 să simbolizeze „numărul fiarei" în „Apocalipsa" Sfântului Ioan Teologul, este un alt mister!

-Vezi „Teribilul număr 666", **Adrian Bucurescu,** ***Dacia Secreta, ARHETIP R.S., Bucureşti 1997.***

această victorie deschide romanilor drumul spre Ţara Haţegului situată în apropierea nucleului dacic din Munţii Surianului (Surya - zeul soarelui la vechii vedici). Datorită diversiunii făcute de Decebal, care se aliază cu burii, bastornii şi roxalanii trecând Dunărea şi atacând aşezările romane acum aşezate între Dunăre şi Pontul Euxin (Constanţa), Traian este silit să-şi retragă o parte din legiunile din Dacia, pentru a-i respinge pe daci şi pe aliaţii lor din sudul Dobrogei, unde mai târziu, în 109, va ridica Monumentul de la Adamclisi şi Tropaeum Traiani. Alţi istorici spun că acesta a fost ridicat de daci.

În primăvara anului 102 Traian preia ofensiva, străbate Muntenia prin pasul Bran, învingându-l pe Decebal. În urma păcii încheiate, Decebal pierde Banatul, Ţara Haţegului, Oltenia, Sudul Munteniei şi al Moldovei. În decembrie 102, la Roma, Traian primeşte numele de DACICUS (învingător al dacilor).

Traian întăreşte linia Dunării cu efective militare.

Între 103-105, cu ajutorul lui Apolodor din Damasc (Siria), reconstruieşte podul de piatră de peste Dunăre la Drobeta-Turnu Severin (adevăratul constructor al podului fiind Burebista). Apolodor din Damasc era cel mai vestit arhitect al timpului său; lui i s-a încredinţat mai târziu construcţia Columnei lui Traian (ciudat că pe co-lumnă a uitat să-şi prezinte podul!). A scris şi o carte despre construcţia, ori mai corect spus reconstrucţia podului, care însă s-a pierdut; cuprin-sul ei pare să-l fi cunoscut DIO CASSIUS, care dă în istoria sa o descriere amănunţită şi exactă a podului. Marile construcţii de poduri au întotdeauna ceva simbolic, aproape eroic, semnificând tot atâtea mărturii curajoase despre perpetua silinţă umană de a înlătura piedicile pe care natura le aşterne adeseori în calea noastră; menirea lor este înlesnirea legăturilor de comunicaţie sigure între un ţărm şi altul... cât despre reconstrucţia podului de către Apolodor, aceasta a însemnat înlesnirea jefuirii ţării noastre, a subjugării şi sclaviei poporului dac, a cotropirii în proporţie de 14% a teritoriului Daciei, cum încă mai spun unii dintre „istoricii noştri”, în scop „civilizator”! Constantin cel Mare, dac născut în satul Niş de la Sudul Dunării, va reconstrui şi el acest pod la aproape 200 de ani după retragerea trupelor romane din Dacia. De ce îl va fi reconstruit el dacă după retragerea romanilor locurile au rămas pustii, goale, aşa cum susţin unii istorici?

Şi dacă înrobirea, înjosirea, jefuirea o numesc dânşii proces civilizator, de ce să nu le spunem şi ruşilor tot... „civilizatori” pentru

că şi ei ne-au „civilizat” mai bine de 50 de ani, de am rămas săraci după atâta „civilizaţie”... ori „bunului prieten Hitler” şi germanilor săi care văzând că nu vrem să intrăm în război alături de ei ne-au „civilizat” împărţind cu generozitate trupul ţării: Transilvania la unguri, Bucovina la ruşi, Cadrilaterul la bulgari.

Al doilea război al lui Traian împotriva lui Decebal, începe în vara anului 105, când Traian soseşte la Drobeta-Turnu Severin. (Reamintim că între timp a avut loc o tentativă de asasinat împotriva lui Traian care însă a eşuat. Ar fi schimbat oare reuşita atentatului soarta noastră de azi ?... Am fi arătat diferit ?... Am fi vorbit o altă limbă?... Iată întrebări ce rămân fără răspuns.) Să revenim deci la armatele romane, care, doritoare nu de faimă ci de aurul şi averile dacilor, înaintează în trei coloane:

- prima coloană înaintează pe Valea Cernei (prin locurile unde legendele tracice povesteau că venea tocmai din Nordul Egiptului, să moară, pasărea PHOENIX; ea ţinea în cioc cel mai vechi însemn pelasgic, iar în gheare „smirna”; din cenuşa ei, undeva în munţii Cernei, pasărea Phoenix renăştea). Aşadar prima coloană romană înaintează prin Valea Cernei, Ţara Haţegului, ajunge la cetăţile Costeşti, Blidaru şi Piatra Roşie, pe care le distruge.

- a doua coloană urcă pe Valea Jiului, pe la Castrul de la Bumbeşti, pătrunzând în Masivul Surianul pe la Baniţa.

- a treia coloană, condusă de Traian, se deplasează de la Drobeta la Sucidava şi Romula, străbate Valea Oltului până la Castra Traiana (Sâmbotin-Vâlcea), ajunge la Tilişca, apoi la Căpâlna.

Restul coloanelor romane pornite din Moesia inferioară, trec pe la Bran, Bratocea, Oituz. Bătălia pentru Sarmisegetuza Regia se dă la începutul verii anului 106 d.H., cu participarea legiunilor a II-a ADRIUTIX, a IV-a FLAVIA FELIX şi a unui detaşament (vexillatio) din Legiunea a VI-a FERRATA. Dacii resping primul atac, dar sunt distruse conductele de apă care aprovizionau capitala Daciei. Cetatea este incendiată, sunt retezaţi toţi stâlpii sanctuarelor în incinta sacră, se distruge întreaga fortificaţie. Războiul, însă, continuă. Prin trădarea lui Bacilis (confident al regelui dac), romanii găsesc în albia râului Sargesia, tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur şi 331.000 kg de argint; vezi Marcela Nica, *Istoria Românilor,* Ed. Mondan, Bucureşti, 1994, p. 26)[27]. Ultima luptă cu oastea regelui dac are loc la Porolissum (Moigrad).

Fig.22. **Femeie dacă cu copil.**

Fig.23. **Dacii trec Dunărea în Moesia şi atacă un castru roman.**

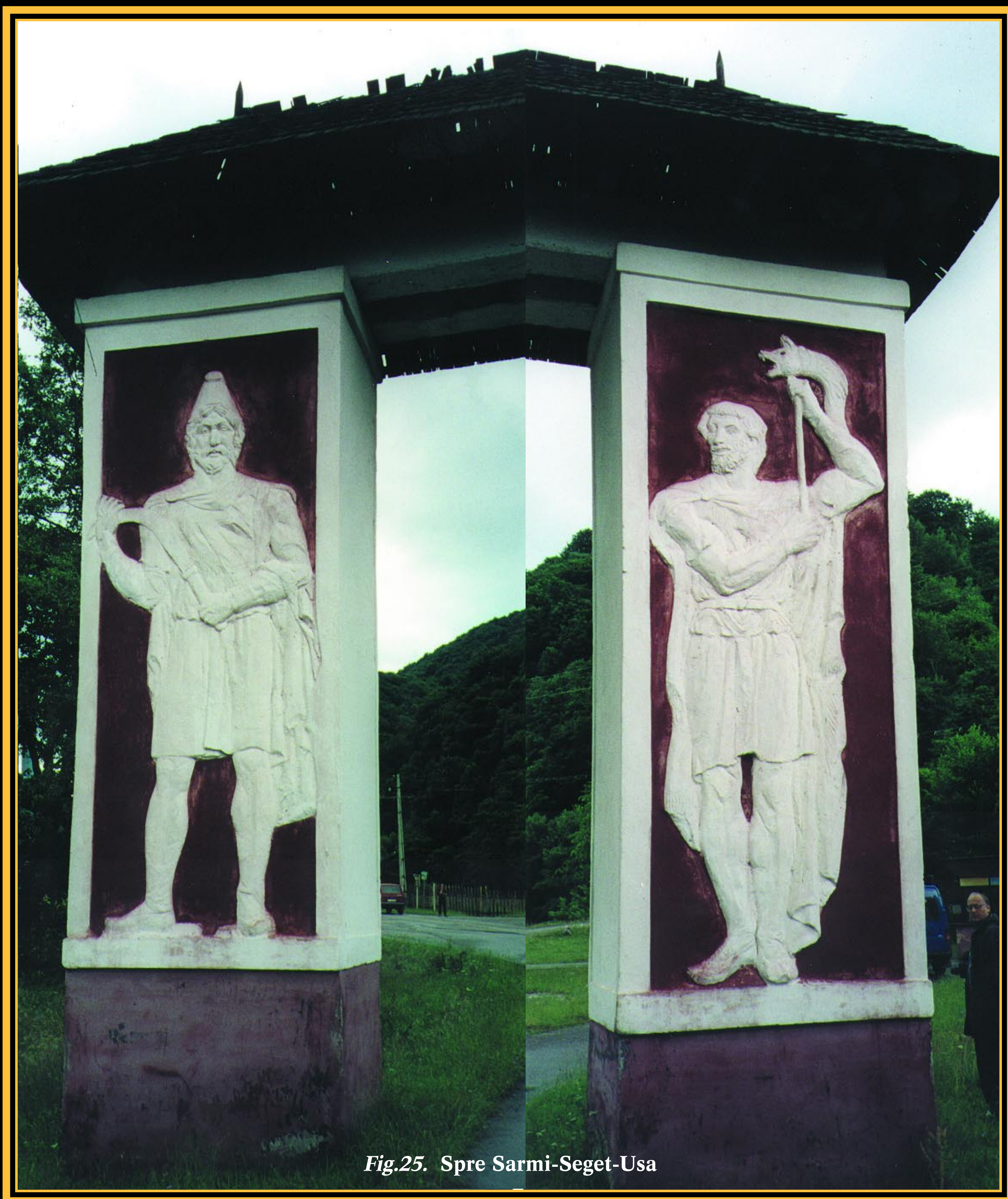

Fig.25. **Spre Sarmi-Seget-Usa**

Era adânc înrădăcinat în firea tracilor obiceiul de a nu se teme de moarte. De aceea se spunea despre ei că plecau la luptă mai veseli decât în oricare altă călătorie. În retragerea spre munţi, Decebal este urmărit de cavaleria romană condusă de decurionul Tiberius Claudius Maximus. Religia dacică a lui Zamolxes admitea sinuciderea ca o ultimă uşurare pentru cei prea greu loviţi de nenorocire, ba chiar o înalţă şi preamăreşte cu făgăduinţe supranaturale. Dacii care au ascultat ultima cuvântare a lui Decebal, se împrăştie şi se sinucid. Numai nesupusul rege, mai mare decât zeul său, nu-şi caută uitarea în moarte, ci încearcă să se sustragă dinaintea romanilor, în speranţa măreaţă că va mai putea găsi încă, în străfundurile munţilor sau în codrii neumblaţi, mijlocul de a pregăti reînceperea luptei şi răzbunarea. Dar cavaleria romană îl urmăreşte fără răgaz, este gata să pună mâna pe el, şi atunci marele Decebal îşi împlineşte destinul punându-şi capăt zilelor. Scena măreaţă a morţii sale poate fi regăsită pe Columna lui Traian.

Am fost şi eu la Sarmi-seget-usa, la Grădiştea Muncelului şi ceea ce mi s-a părut ciudat a fost lipsa de rămăşiţe arheologice ca: săgeţi, săbii, vârfuri de lănci etc. pe care ne-am fi aşteptat să fi rămas sub pământul colinelor călcate de „vitezele” legiuni romane. Am găsit o linişte desăvârşită nu numai din punctul de vedere al dezinteresului arheologic dar şi din punctul de vedere al lipsei fie şi a unui vârf de săgeată romană care să dovedească că s-au dat lupte în acea zonă.

M-am aşteptat ca istoricii noştri să scrie „ceva“ mai mult despre Decebal, fiica lui Dachia (?), fratele lui Diegis, sora lui Sarmis, marele preot Vezina… dar ei scriu şi scriu numai despre „vitejii“ de romani care, de fapt, au pustiit, tâlhărit, pârjolit, robit, satele şi cătunele noastre dacice impunându-şi „pacea romană“.

Până acuma, despre războiul daco-roman avem doar patru surse: Herodot, Iordanes, Dio Cassius şi Dion din Prusa, zis şi Dio Chrisostomus. Acesta din urmă, din cauza lui Domitian, suferă şi el, ca şi Ovidiu, pedeapsa surghiunului.

Aruncat afară din Imperiul Roman, el rătăceşte şi prin ţările de la Dunăre, prin anul 87 d.H., fiind martor ocular al celor mai importante evenimente, pregătirea războiului daco-roman. Se pare că a trecut şi pe la Sarmisegetusa şi chiar că l-a întâlnit pe Decebal. Însemnările lui „Orationes“ - cuvântări, par însemnări de reporter. Din păcate au ajuns până la noi doar câteva fragmente. Chrisostomus[28] a „făcut o călătorie lungă pe malul Istrului şi în Ţara geţilor…“ El este mirat de comportamentul deosebit de civilizat al dacilor: „cum de mă rabdă, când m-au

văzut, cum nu ştiam să călăresc, nici arcaş priceput, nici ostaş cu arme grele, nici aruncător de lănci sau pietre nu eram“. Ţara dacilor i se pare lui Chrisostomus o tabără ostăşească: acolo puteai vedea pretutindeni săbii, platoşe, lănci, toate pline de cai, arme şi oameni înarmaţi“[29]. Cu o reală admiraţie pentru daci, el, Dio Chrisostomus, continuă: „În mijlocul atâtor oameni deosebiţi, eu singur arătam grozav de nepăsător, un spectator foarte paşnic al războiului“. Păcat că cei interesaţi nu încearcă să-i găsească opera completă a acestui om deosebit, contemporan cu Decebal. Sunt convins că undeva el trebuie să-i descrie pe daci, să le descrie obiceiurile, limba. Nu vă surprinde că atât Ovidiu cât şi Dio Chrisostomus se simt confortabil printre aceşti străini? Ei nu sunt deranjaţi de diferenţele de limbă. Gândiţi-vă că dumneavoastră sunteţi surghiunit în China, o ţară a cărei limbă, obiceiuri vă sunt complet străine… Dar aceştia doi, Ovidiu (care a scris şi versuri în limba geţilor, şi asta în numai 4-5 ani de convieţuire cu aceştia) şi Dio Chrisostomus se plimbă ca la ei acasă, fără să aibă aparent nici o barieră de comunicare cu dacii. Să nu-l uităm pe Puşkin, care fiind exilat în Moldova/Basarabia a scris, cu patimă poezia (în limba rusă) „Blestemat oraş Chişinău“, poate tocmai din cauză că nu putea comunica cu localnicii şi se vedea din toate punctele izolat.

Dar cum eu am reuşit să găsesc până acum cărţi uitate, autori ignoraţi, care vorbeau acum 400-500 de ani despre noi (geto-dacii) şi istoria noastră (mă refer la Joannes Magnus-1554, Bonaventura Vulcanius-1597[30], Carolus Lundius-1687), cărţi pe care unele le-am cumpărat, altele le-am copiat, reuşind să găsesc traducători pentru ele, mă întreb de ce cei care sunt plătiţi de poporul dacoromân nu au făcut şi nu fac această muncă?

Am fost zdrobiţi, învinşi dar... nu nimiciţi!

Ne putem mândri cu Decebal! Dar cu Traian ?... Ce a avut el comun cu noi ?!... Vom vedea!

REȘEDINȚA LUI DECEBAL

Motto: *„Oricine tânjeşte după un STĂPÎN, SERVITOR se va numi”*

Istoria lumii pare uneori extrem de ciudată şi controversată. În jurul anului 1574 un călugăr spaniol numit Alphonso CIACCONE prezintă în premieră basorelieful lui Apolodor din Damasc sculptat pe Columna lui Traian în Roma, basorelief care înfăţişa, spune el, scene din cele două campanii militare în cucerirea Daciei ale sus-numitului împărat (101-102 d.H şi 105-106 d.H.).

Arată, într-adevăr, ciudat că, exact ei, romanii, nu au lăsat nici o mărturie scrisă despre Columna de Piatră, o adevărată piatră de hotar a culturii antice, chiar ei, care obişnuiau să scrie atât de mult despre orice, oriunde. Şi va fi acelaşi spaniol care va fi primul să stabilească faptul că toate basoreliefurile columnei se referă la aceste două dramatice războaie dintre Roma Imperială şi strămoşii poporului Român[31]. Redăm aici descrierea exactă făcută de părintele Ciaccone (călugăr bine pus la punct cu aspectele majore ale realităţii italiene ale sec. XVI) primei scene a Columnei lui Traian: „Reşedinţa lui Decebal era un palat magnific, decorat cu columne şi portrete, probabil situat pe ţărmul nordic al Dunării, pe care împăratul Traian îl va ocupa ulterior, dând ordine să se păstreze toată mobila regală. Momentul culminant este în timpul «Tratatului de Pace» temporar încheiat în 102 d.H. între Traian şi Decebal. De-a lungul esplanadelor de sus ale palatului se putea vedea o presupusă statuie a însuşi regelui

Fig.24. **Palatul lui Decebal.**
Se pot vedea cei trei leri, feţe tipice dacice şi chiar în partea stângă sus, dragonul, capul de lup dacic. În dreapta jos, un vas roman ce se apropie de ţărm.

Fig,26. **În Ţara Zeilor, Daksha, pe Drumul Zeilor, terase construite de daci cu peste 2.000 de ani în urmă, dacă nu şi mai mult. O societate de „ţărani" capabilă să taie stânci, să construiască ziduri care după mii de ani nu s-au surpat încă, terase din blocuri de andezit pe care trebuiau să le care peste munţi şi văi de la mari distanţe (70 km. dacă nu şi mai mult), temple ale căror ruine încă mai stăpânesc munţii, un adevărat Machu Pichu, aici în munţii Transilvaniei, aici la Grădiştea Muncelului şi nu numai aici.**

Fig.27. **Casă dacică la construcţia căreia nu s-a folosit nici un cui**

Decebal, sculptura putând reprezenta în acelaşi timp unul din marii săi predecesori, îmbrăcat în costumul naţional dacic. Poarta principală a palatului se vede că era îndreptată spre Dunăre. Frontul ei înfăţişa trei tineri complet dezbrăcaţi, fiecare ţinând câte o torţă. Cel din mijloc avea arătătorul şi braţul drept ridicat, cărând torţa cu mâna stângă, având două crucifixuri în mâna dreaptă. Aceste ultime două sculpturi pot fi considerate ca imagini ale aşa-numiţilor «LARS», adică acele divinităţi care indicau în cadrul vechii mitologii dacice cine avea grijă de casă şi cine o păzea. Aparent, nimic înăuntrul unei case nu putea fi ascuns de aceşti mici «Zei de casă» deoarece se credea că ei deţin focul şi lumina, fiind extrem de credincioşi locatarilor casei lor“.

Această nouă descriere contravine, bineînţeles, cu ceea ce am fost învăţaţi decenii de-a rândul în şcolile comuniste. Mulţi dintre noi au crezut mereu că vechii daci ar fi fost un fel de sălbatici şi ţărani primitivi, locuind în bordeie sub pământ, în timp ce aveau mari şi

Fig.28. **Ziduri dacice, contemporane cu cele ale cetăţii Troiei şi care după mii de ani, fără să se fi folosit vreun beton, nu lasă între pietrele lor să pătrundă nici o lamă de ras!**

numeroase mine de aur împrejur; şi care, aşa cum susţin aceiaşi istorici, au trebuit să aştepte venirea „romanilor civilizatori" conduşi de „strămoşul nostru" Traian însuşi, pentru a putea ajunge la „societăţile de elită" ale lumii antice. „Civilizatorii" au fost în realitate trupe mercenare romane care pe durata primului an de şedere pe bucăţile de teritoriu cucerite, aveau să devină „faimoase" nu numai pentru că au furat tezaurul regelui Decebal (după ce l-au forţat pe viteazul rege să se sinucidă) dar şi prin ulterioara lor considerare de către un val de istorici iresponsabili ca fiind promotori ai progresului social. El, împăratul Traian, avea să ia credit postum pentru „civilizarea" noastră într-un mod similar în care, secole mai târziu, l-au aplicat conducătorii fanarioţi străini de neamul nostru, fasciştii sau ruşii. Fiecare dintre aceştia şi-a dat osteneala să ne „civilizeze" mai bine decât predecesorii săi, nelăsând în urmă decât numai sărăcie şi suferinţă nefericitei populaţii autohtone daco-române.

Să fi devenit aceşti aşa-numiţi „creatori de istorie" orbi, şi să nu vadă frumoasa şi totodată reala interpretare de mai sus a primelor scene ale Columnei lui Traian? Bineînţeles, foarte posibil ca ipotezele călugărului spaniol să se dovedească greşite dar totuşi, pentru a înlătura orice presupunere greşită, se cere întâi încercat să se facă cunoscută, ca apoi, efectiv să se dovedească că este eronată. Respectiva imagine despre Columna lui Traian de care vorbim este înregistrată la numărul 231 în albumul lui Ciaccone, în timp ce ea apare la 357 conform elaboratei analize a basoreliefului făcută de cuplul de istorici Miclea-Florescu. Aceşti doi istorici, reputaţi profesionişti, susţin cu tărie că scena descrie prima campanie a împăratului Traian, îmbarcarea la portul Ancona în drumul său către Dacia, alături de el fiind sora sa Maria şi soţia Plotina (fapt puţin verosimil deoarece este puţin probabil ca împăratul Traian să-şi fi reprezentat pe columnă mama şi sora dezbrăcate; părerea noastră este că cele trei figuri reprezintă pe cei trei Lars, zeităţile dacice ale casei).

Au existat mai multe ipoteze privind semnificaţia scenelor columnei şi multe altele vor apărea în viitor, dar un singur lucru

Fig,29. Statuia unui Tarabostes, din marmură şi porfir de la Roma, din Museo Nazionale Roman. Şi această monumentală figură, de dimensiuni colosale, face parte din aceeaşi bogată plastică prezentând Mitul Dacic. Trebuie să recunoaştem că romanii trebuie să fi fost cu adevărat impresionaţi de aceşti daci, pentru care , ca să le cucerească câţiva kilometri de ţară, au venit cu zecile şi sutele de mii...... ca să cucerească ce? o societate de ţărani care a trebuit să-i aştepte pe ei, romanii, să-i înveţe latina (limba pe care o vorbeau cu mii de ani înainte să apară Imperiul Roman). Au cucerit ei, romanii, în urma unui război fratricid, 14% din teritoriul Daciei şi... minune , TOŢI dacii din teritoriul ocupat dar şi din cel neocupat, 86%, aşa peste noapte au început să vorbească... latina, şi asta în 165 de ani, uitându-şi complet limba? Au invăţat-o ei dacii din munţi şi văi, păduri şi mlaştini, aşa de plăcere; şi de la cine? de la nişte legionari analfabeţi veniţi din toate colţurile lumii şi care abia bâlbâiau câteva cuvinte latine!

**Museo Nazionale Romano, inv. 124482, Salvatore Aurigemma, e terme di Diocleziano e il Museo Nazionale Romano, Roma, 1963, nr. 500.*

Fig.30. **Prinderea copiilor lui Decebal. Cavaleriştii romani îi prind pe doi adolescenţi, aparent copiii lui Decebal. Dintre luptătorii din escortă un tarabostes zace la pământ mort; un comatus a fost prins, iar copiii sunt luaţi de doi soldaţi romani pentru a fi duşi lui Traian.**

Fig.20,21,22,23,24,29,30, „Decebal şi Traian”,**Ion Miclea şi Radu Florescu,** ***Ed. Meridiane, Bucureşti, Romania, 1980.***

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

poartă semnificaţia sa eternă de piatră: înăuntrul graniţelor unei super-bogate ţări, în mod special prin terenurile aurifere, pare foarte plauzibil ca cei mai de seamă conducători locali să se fi bucurat de viaţă şi palate capabile să-i facă invidioşi chiar şi pe „civilizaţii" regi şi împăraţi ai Europei de mai târziu!

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

CINE A FOST TRAIAN?

Suntem învăţaţi nu numai o istorie care nu ne aparţine, dar trebuie să ne şi mândrim cu ceea ce nu ne aparţine; peste tot ni se spune că „ne tragem" din doi bărbaţi, dintr-un DECEBAL, un adevărat erou naţional şi dintr-un... TRAIAN. Câţi dintre noi ştiu însă cine a fost acest TRAIAN şi ce a făcut el pentru noi?

Să începem cu ce „a făcut" pentru noi:

- Ne-a zdrobit şi cucerit 14 % din Dacia;

- Ne-a furat tezaurul (aşa cum mai târziu o vor face şi alţii).

Prin trădarea acelei „cozi de topor" Bacilis, confident al regelui dac, romanii descoperă în albia râului Sargesia tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur şi 331.000 kg de argint; pentru acea vreme un tezaur fabulos, în faţa căruia până şi faraonul Egiptului apărea sărac. Şi aceasta, într-o ţară „sălbatică" şi „necultivată"! ...Într-o ţară care nu ştia să vorbească şi să socotească... Într-o ţară care a fost fericită să dea totul romanilor ca să înveţe... „LATINA", limba pe care ei, dacii, o vorbeau de mii de ani! Şi după cucerirea sângeroasă a mai puţin de un sfert din teritoriul Daciei, tot el, Traian, a continuat să stoarcă tot ce se mai putea de la noi (la fel ca alţii, aproape două milenii mai târziu).

Cine a fost Traian?

Marcus Ulpius Traianus este fiul unui comandant de legiune (de origine mai puţin romană) care va ajunge mai târziu guvernatorul Siriei şi Asiei.

În urma victoriilor militare ale lui Traian împotriva germanilor, împăratul Nerva îl va adopta ca fiu la 27 octombrie 97, proclamându-l asociat la putere. El, Traian, nu ne-a iubit niciodată, ci dimpotrivă...

Fig.31. **Traian „strămoşul".Chiar acest pederast să fie „strămoşul" neamului nostru domnilor istorici ?" Moneda de la Traian", din bronz , bătută în anul 114 d.H. Pe aceasta scrie : "Împăratului Caesar Nerva Traianus Augustus Germanicus Dacicus, cel mai mare preot , cu putere Tribuniciană şi consul a şasea oară, părinte al patriei".** ***Kunsthistorisches Museum , Viena, RIC, pp. 286-289.***

Fig.32. **Şi din nou capul „strămoşului". Descoperit la Ostia, M.I.R.S.R.**

Ce ar avea el în comun cu noi? Ceea ce au avut în comun cu noi şi alţii mai târziu când ne-au cucerit, ne-au jefuit tezaurul, şi nu numai o dată... după primul şi după al II-lea război mondial, care ne-au dat marele seism civilizator... MARXISMUL!

Triumful lui Traian a însemnat pentru noi înfrângere: în toamna anului 106, în loc ca ţăranii daci să-şi strângă recoltele, erau mânaţi la Roma pentru a fi sacrificaţi în circuri în cinstea triumfului lui Traian. După înfrângerea lui Decebal, Traian şi-a amânat intrarea „triumfală" în Roma până la sosirea mamei sale „iberice" din Spania, ţinând s-o aibă lângă el în acele momente mari de bucurie, când întreaga Dacie plângea şi-şi jelea morţii ale căror suflete se ridicau spre ţinuturile din cer ale zeului Ghebeleizis sau spre ţinuturile subpământene ale lui Zamolxe... Şi noi ne mândrim astăzi cu... Traian! O treime de an (123 de zile) au ţinut petrecerile şi serbările populare la Roma. Din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii veneau solii, trimise anume să ia parte la aceste serbări; şi toate cheltuielile au fost suportate de acel El Dorado... acea Californie a antichităţii, jefuită de romani în frunte cu „marele nostru strămoş" - TRAIAN!

În cea mai frumoasă piaţă a Romei s-a înălţat în amintirea acestei biruinţe, cu banii noştri, un monument de marmură ce se cheamă COLUMNA LUI TRAIAN, construită de marele Apolodor din Damasc...

Un învăţat german, Theodor Mommsen, scrie despre Columna aceasta că este „o carte de tablouri săpate în piatră"[32]. Având 124 de tablouri cu 2000 de figuri în relief, ea înfăţişează momente însemnate din luptele romanilor cu dacii.

Setea de „glorie ostăşească" şi de expansiune politică l-au cam ţinut pe Traian departe de soţia sa, împărăteasa Plotina - mult lăudată pentru virtuţile ei - şi mult mai aproape de tinerii soldaţi. Dorinţa lui

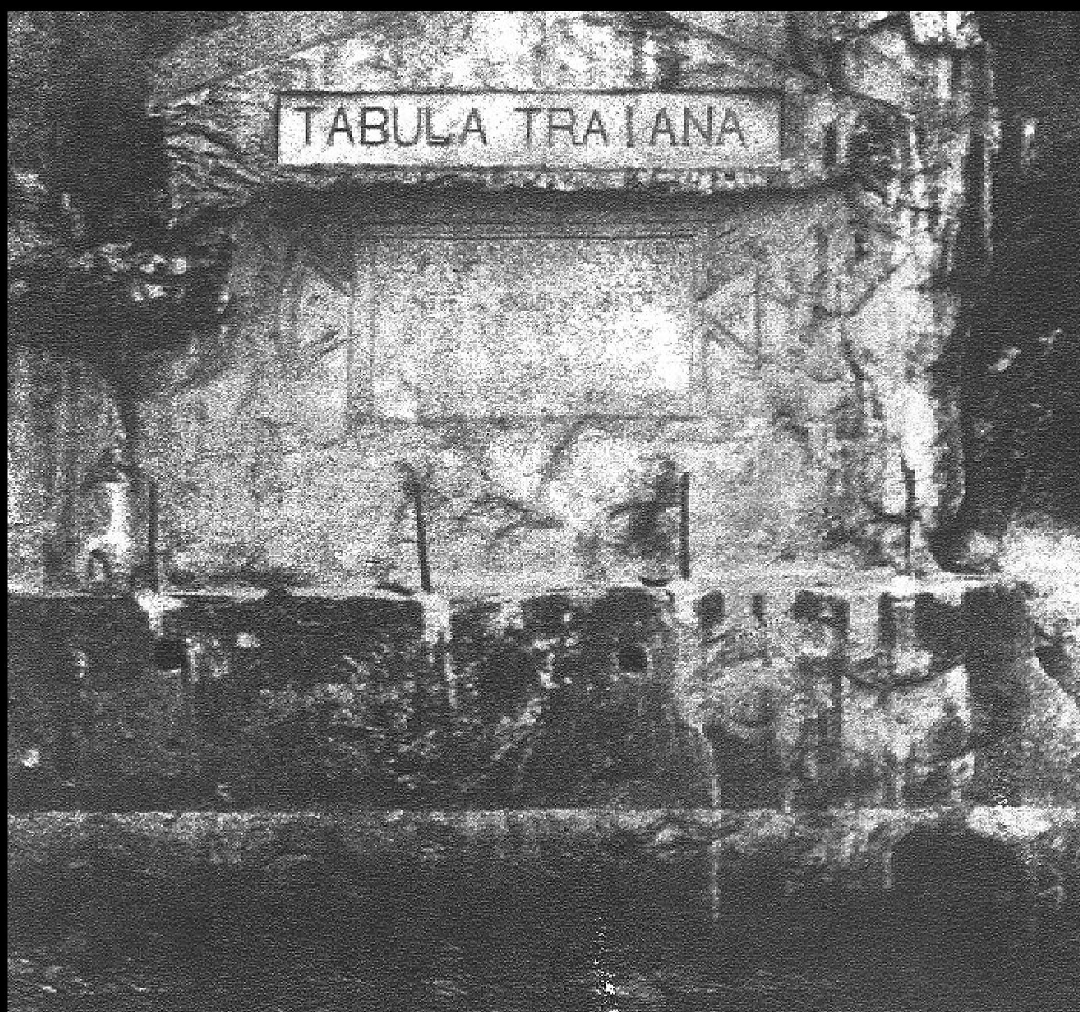

Fig.33. **Tabula Traiana comemorând REPARAREA şi ÎNTĂRIREA drumului de la Cazane de către împăratul Traian. Au mai reparat la acest drum tăiat în piatra Cazanelor şi alţi împăraţi romani înainte de Traian: Tiberius, Claudius şi Domiţian, dar cine i-a fost constructorul nu este clar. Dacii erau adevăraţi artişti în tăiatul celor mai tari granituri, aşa cum este andezitul şi de asemenea în metalurgia fierului îi întreceau cu mult pe romani. În plus Dacia era un fel de El Dorado al antichităţii în ceea ce priveşte aurul şi în general bogăţiile ei. Aşa că apare mai plauzibil ca drumul de la Cazane să fi fost construit de către daci la fel cum tot ei au construit şi podul de piatră de peste Dunăre (re-construit mai târziu de Traian şi din nou de dacul Constantin cel Mare) la peste 100 de ani de la retragerea armatelor romane, atunci când vecinii unguri ne spun că locurile erau pustii şi îi aşteptau pe ei să sosească şi să le populeze - 800 de ani mai târziu. De ce oare Constantin cel Mare a vrut să cheltuiască o mulţime de bani, timp şi braţe de muncă, ca să reconstruiască un pod peste Dunăre, ce-l lega de o zona depopulată? Chiar aşa să fi fost el de „risipitor"?**

Fig. 31-32-33 – după „STRĂMOŞII ROMÂNILOR, vestigii milenare de artă şi cultură. Decebal şi Traian". **I. Miclea şi R. Florescu,** ***Ed. Meridiane, 1980.***

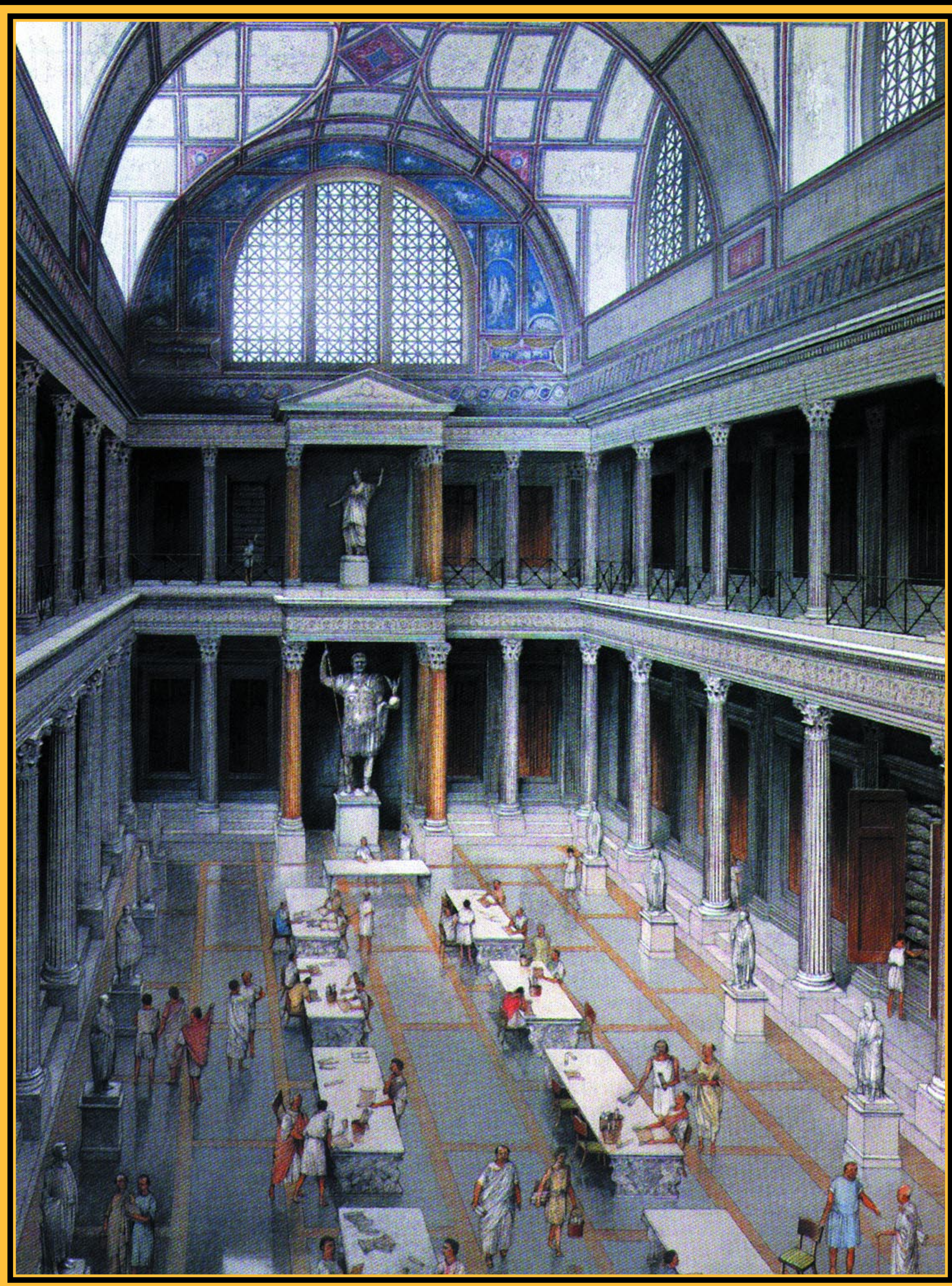
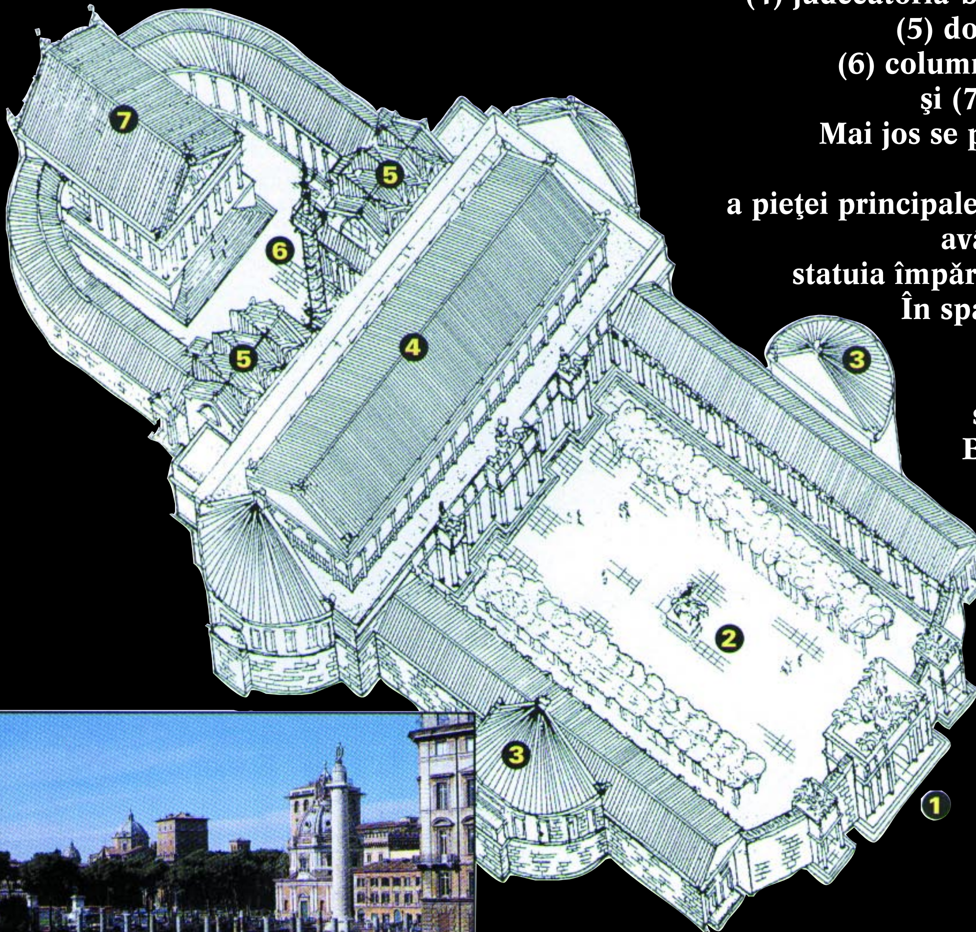

Fig.34. **Putem vedea una dintre cele două biblioteci din forumul lui Traian, în care încăpeau 22.000 de manuscrise. La mese îi putem vedea pe cei ce le studiau. Această construcţie, ca de altfel întregul forum, s-a construit cu aurul adus din Dacia, de la noi, pe care James E. Packer, în Arheology Magazin, feb. 1998, o descrie ca „Un regat barbar foarte bine organizat”**
Vezi şi fig.35,36 din acelaşi Jurnal de Arheologie

Fig.35. **Reconstrucţia planului „Forumul lui Traian”: (1) arcul de triumf de la intrare, (2) statuia împăratului călare, (3) bastioane semicirculare, (4) judecătoria-basilica Ulpia, (5) două biblioteci, (6) columna lui Traian, şi (7) templul lui. Mai jos se poate vedea o reconstrucţie a pieţei principale a forumului, având în centru statuia împăratului călare. În spatele acestuia se află intrarea spre tribunal, Basilica-Ulpia cu Columna lui Traian în spate. Şi toate acestea au fost ridicate în cinstea cuceririi a 14% din teritoriul Daciei!**

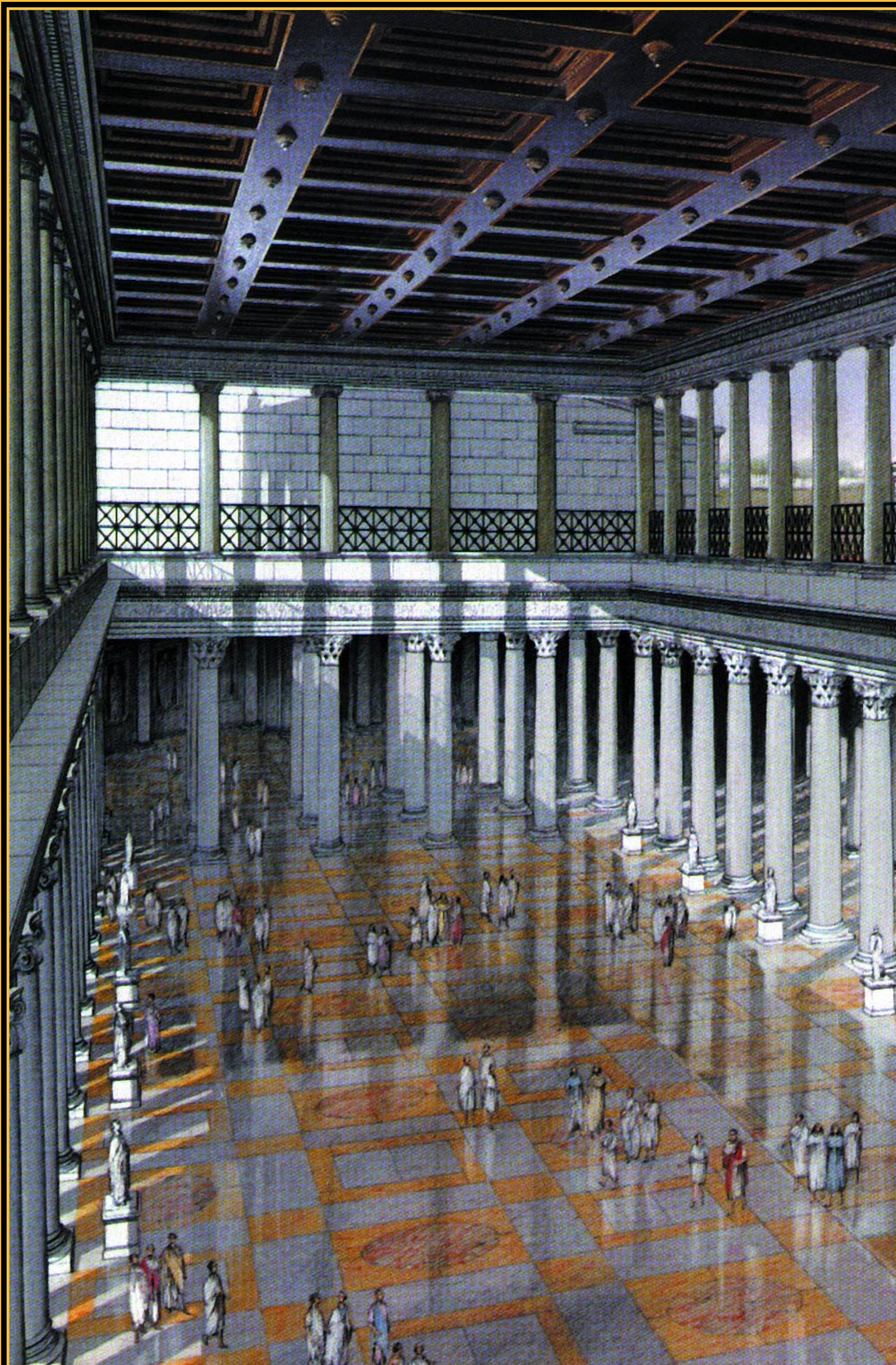

Fig.36. **Basilica Ulpia are aspectul unui tribunal. Construită în marmură, „material de import" foarte scump în acea vreme, aducea o strălucire şi o eleganţă liniştitoare acestui loc. Columnele care sprijineau zidurile aveau în faţa lor statui colosale ale.... prizonierilor daci (!) pe atica Basilicei Ulpia unde marmura turcească albă cu vene violete, numită „pavonazzetto" îi făcea pe aceştia să pară mai impunători decât împăratul însuşi. Treptele care conduceau la structurile din forum erau din marmură galbenă cu vinişoare violete „giallo antico", dând un aspect elegant centrului pavat şi el în marmură albă de culoare neutră. Noi azi nu vrem să ştim prea mult despre strămoşii daci, dar ei romanii au fost aşa de fericiţi de victorie încât au sărbătorit-o nu numai prin construcţia acestui forum dar şi prin „cea mai lungă sărbătoare din lume„. În Roma antică victoria asupra noastră s-a sărbătorit oficial 123 de zile!**

Fig.34,35,36,37 Archaeology magazin, jan-feb. 1998 ,Archaeological Institute of America, New York, U.S.A.

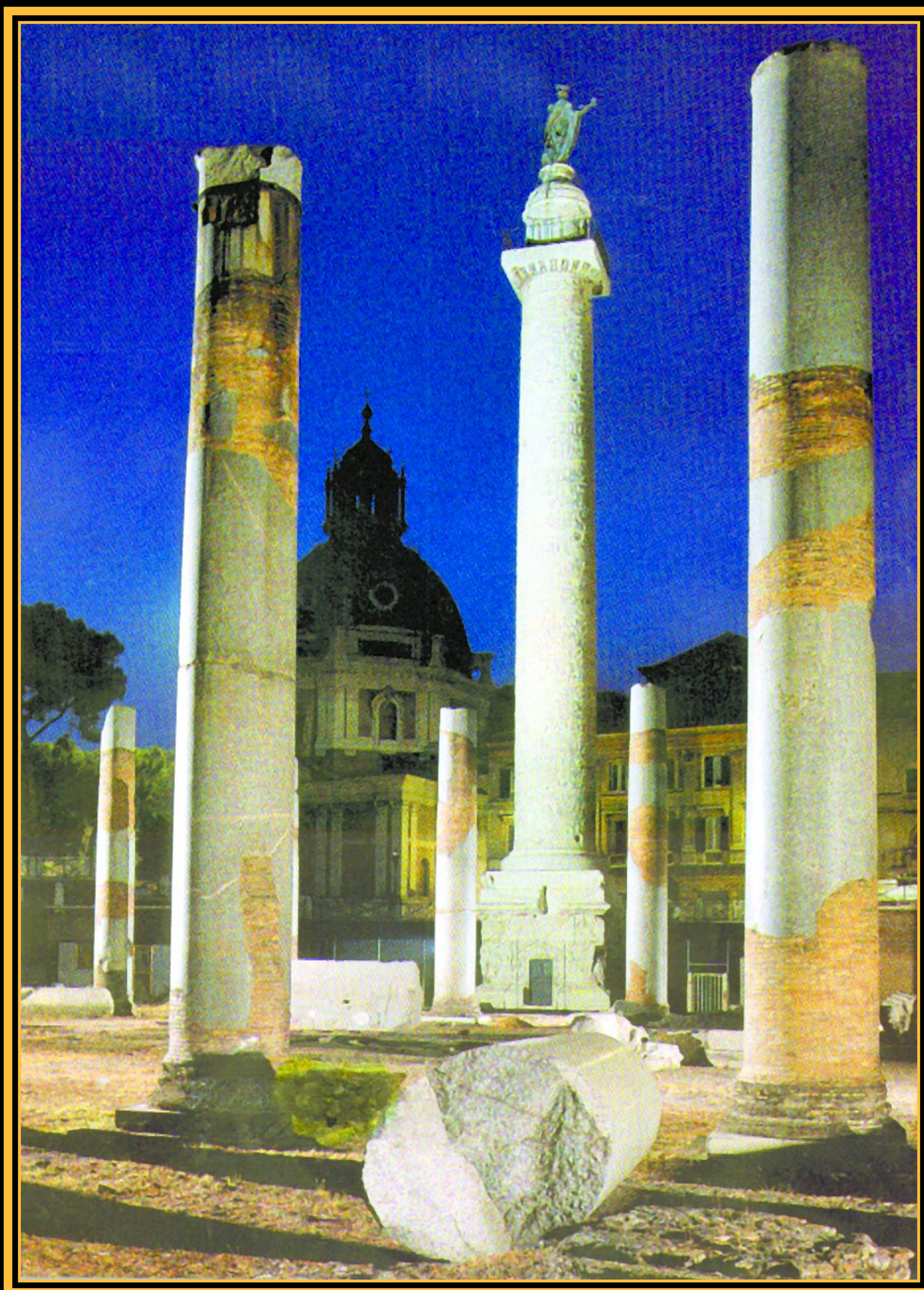

Fig.37. **Aceasta este tot ce a mai rămas azi de la „viteazul străbun": ruine, ruine şi iar ruine în mijlocul cărora se-nalţă-n piatră Nemuritoarea Istorie a Nemuritorilor Daci, adevăraţii noştri străbuni.**
În vârful Columnei nu se mai găseşte „STRĂMOŞUL" ci Sf. Petru, plantat acolo de creştinii noştri în secolul XVI în concordanţă cu dispoziţiile bisericii de atunci.

Fig.38. **Această cupă tracică terminată cu un cap de sfinx, are o vechime de peste 2.300 de ani. Bogăţia tracilor era nemăsurată. În cartea a 10-a a Iliadei, Homer spunea despre regele trac Rhesoss: "Carul lui de luptă era o operă de artă fiind lucrat în aur şi argint, iar armura lui făcută din aur masiv îl făcea să arate ca un nemuritor."**

****Time magazin, p. 62-63, aprilie 27, 1998.***

Traian era să-l ajungă pe Alexandru Macedon, aşa că, pornind la luptă contra PARŢILOR, cotropind Armenia (în 114), Mesopotamia (în 115) şi Assyria, un fel de boală îl atinge pe câmpul de luptă din Cilicia şi astfel moare marele nostru „strămoş”.

Italienii l-au cam uitat, dar noi...nu! Noi îl „iubim”...Nu este el „strămoşul” nostru!? Grecii se mândresc cu tracul nostru Alexandru Macedon care i-a îngenunchiat şi cucerit, uitându-şi adevăraţii eroi... Noi, tot aşa ne mândrim cu ce nu e al nostru, cu Traian! Ba într-un timp şi cu Stalin... ce apărea pe prima pagină din abecedarele româneşti, ani la rând; şi mai era şi ctitor de oraş românesc, Braşovul devenind, ce ironie a sorţii, oraşul Stalin...

Citindu-l pe d-l Ramino N. Georgescu din New York (vezi Danubius, „**Prin Cenuşa Imperiului**” Anul 1, nr.3), nu poţi să nu-i apreciezi intuiţia, patriotismul şi umorul atunci când se referă la felul în care istoria ne este re-interpretată şi predată în şcoli şi universităţi.

Au trecut aproape 2000 de ani de la „vizita” de pomină a împăratului roman Nerva Traianus în Dacia, ne spune sus-numitul autor. O vizită nedorită, nesolicitată, nenorocită. În urma ei un popor mândru, dârz, viteaz şi-a pierdut, prin grija istoricilor prezenţi, Patria, Identitatea.

De atunci multe s-au schimbat în lumea aceasta. Imperiul Roman însuşi s-a dus, praf şi pulbere, în jos, pe Apa Sâmbetei/Tibrului. Lovitura de graţie i-a dat-o un oarecare „barbar”, Alaric, care, din toată cultura Romei, nu s-a învrednicit să înveţe decât două cuvinte: Vae Victis !

Răscolind prin „Cenuşa Imperiului” R.N. Georgescu face o istorie comparată, între cea a dacilor şi cea a evreilor, iar paralelele sunt uluitoare:

- Până la venirea romanilor ambele ţări şi popoare aveau un trecut impresionant, luptaseră dârz, eroic împotriva reichului roman aproape în aceeaşi perioadă de timp, secolele I şi II d.H.
- Ambele ţări au fost desfiinţate ca state independente, ambele au plătit tribut greu „păcii romane”.

- Ambelor popoare li s-au sfărâmat şi li s-au ras de pe faţa pământului străvechile şi mândrele lor capitale; în schimb s-au procopsit cu capitale noi, de data asta ...de fabricaţie romană... Dacii s-au trezit cu Ulpia Traiana Dacica Sarmisegetusa iar evreii cu… Aelia Capitolina...

- În semn de înalt respect şi consideraţie pentru rezistenţa lor eroică dar mai ales pentru a se putea spune „vedeţi pe cine am bătut noi?”, ambelor popoare li s-a rezervat câte o pagină de onoare în letopiseţul în piatră al Romei. Nouă, dacilor, o columnă de marmură închinată lui Traian; evreilor, arcul de triumf, din travertin, al lui Titus.

Gândiţi-vă acum că fără aceşti daci de pe Columna lui Traian, de pe Arcul de triumf al lui Constantin cel Mare, din „Piaţa Poporului“, din „Piaţa Sfântul Petru” etc... (sunt peste 187 de statui de daci la Roma), Roma ar rămâne pustie.

Dar să vedem ce s-a întâmplat cu aceste două popoare, de daci şi evrei, după 2000 de ani.

Evreii au rămas evrei şi îşi zic la fel şi azi, evrei; statul lor se numeşte la fel, Israel, religia lor este aceeaşi, mozaică.

Dar dacii? Ei bine, dacii au ajuns „români”; în imaginaţia lor pervertită ei se vor şi se cred, prin „bunăvoinţa” istoricilor lor, bastarzii propriilor lor călăi(!)....

Ţara lor, Dacia, una dintre cele mai vechi şi mai temute ţări ale continentului, a dispărut pur şi simplu de pe harta lumii, a ajuns „România”, o colonie romană benevolă(!), un paşalâc postum al Imperiului Roman, o ţară inventată, o ţară de operetă, o ţară a surâsului jenant, penibil, o ţară cu nume de furat, cu ADN falsificat.

Nici romanii, duşmanii de moarte ai dacilor, care i-au supt sângele, aurul şi bogăţiile Daciei, nu au cutezat să se atingă de numele ei sfânt, DACIA. Dar vin politicieni bonjurişti, bufonii neamului, şi îndrăznesc a scrijeli slove strâmbe şi străine pe fruntea de granit a Patriei Dacia şi-i schimbă numele. Trebuie judeţ mare şi pedeapsă şi mai mare pentru aceste crime de înaltă tradare.

Li se atribuie evreilor multe slăbiciuni; dar nimeni nu poate să le conteste îndârjirea, disperarea, fanatismul cu care îşi apără identitatea, îndeplinind în acest fel una din poruncile fundamentale ale Universului... fii şi rămâi tu însuţi ! Cine face asta merită toată consideraţia şi tot respectul.

Poporul evreu a plâns vreme de 2000 de ani dar astazi el s-a regăsit din nou în aceeaşi patrie, sub aceeaşi religie, în aceeaşi limbă, sub acelaşi nume.

Iar noi, dacii, cotropiţi şi jefuiţi ca şi evreii sau poate încă şi mai rău decât ei, noi ne hlizim, noi cântăm osanale postume cotropitorilor, celor care au ucis tot ce aveam noi mai scump, Patria. Ascultaţi numai aceste versuri din „Pui de Lei" şi n-o să vă vină să credeţi urechilor: „Şi unu-i Decebal cel Falnic/ Iar celălalt Traian cel Drept…"

Ce putem spune despre o astfel de istorie?

Cui să-i mulţumim pentru ea ?

CEL MAI MARE IMPERIU DACIC AL EREI NOASTRE

În momentul de faţă când toate popoarele moderne îşi caută cu străşnicie „acte de identitate istorică“, ar fi o crimă din partea noastră, a dacilor, să fim nepăsători la ceea ce ne aparţine.

Dacă am auzit de Burebista, Deceneu şi Decebal ca despre cei ce au contribuit la formarea şi menţinerea regatului Dac, iar despre Traian ca cel care a căutat să distrugă civilizaţia dacă cucerind 14% din teritoriile ei, furându-i tezaurul şi transportându-l la Roma unde a fost topit (parte din monedele turnate din el fiind date cadou celor ce au luat parte la jefuirea, aşa-zisa „cucerire” a Daciei), să vedem ce s-a mai întâmplat cu marele neam al tracilor (pelasgilor).

În jurul anului 300 după Hristos, marele neam al tracilor având nucleul dacic ca element conducător, ajunge din nou în fruntea tuturor neamurilor europene şi... ale lumii. Împăratul Galerius cel Bătrân, fiul Romulei (femeie dacă din cetatea Recidava), pe numele lui adevărat Văcarul (Armentarius), după ce primeşte de la Senatul roman titlul de împărat roman, se declară duşmanul numelui de roman considerându-l impropriu, schimbând numele din Imperiul Roman în acela de Imperiul Dacic,[33] deoarece majoritatea populaţiei acestui imperiu era formată din daci-traci, ca de altfel şi armata.

Limba dacică este cunoscută în istorie sub numele de „latina vulgară“, fiind de fapt limba imperiului. Scriitorul roman Lactantius în „Romanos Dominarentur”[34] se plânge că dacii nord-dunăreni au ajuns stăpânii romanilor, iar toată suita lui Galerius cel Bătrân provenea din dacii de la nordul Dunării.

Fig.39. **În Ţara Zeilor, Ţara Dacilor având sub picioare ziduri de cetăţi şi temple, încă parţial sigilate sub pământ. De la stânga: colonelul Nicolae Mereuţă, fostul comandant al corpului de pază al preşedintelui Moldovei Snegur, Eu şi Andrei Vartic, după un drum de munte de peste 18 Km. Natura ne-a răsplătit efortul. De ce oare îşi construiau Ei dacii cetăţile în creier de munţi şi în mijlocul ţării ? Au fost acestea cu adevărat cetăţi ori după cum spune Andrei au fost nimic alceva decât puncte de abservaţie astronomice, geodezice ori.... De ce dacii le înconjurau cu ziduri „nemuritoare" iar în mijlocul acestora nici măcar nu nivelau ori terasau terenul ?**

Fig.40. **În mijlocul *Tesalonicului* găsim şi azi *Arcul de Triumf* al lui *Galerius (Ler Împărat)*, realizat din marmură albă, cu sculpturi şi decoraţii în relief, reprezentând victoria împotriva perşilor (290-297 d.H.). *Niels Hannestad* afirma că monumentul este „ cel mai important dintre monumentele tetrahice păstrate", consemnând pentru eternitate *triumful dacilor în întreaga lume antică, orientală şi occidentală.* Figurile comandanţilor daci sunt peste tot. De ce oare grecii nu se întreabă azi de ce s-a construit acest Arc de Triumf pe „teritoriul lor" şi de ce suntem noi pe el ? De fapt el nu reprezintă nimic istoric pentru grecii care îşi adjudecă, incorect, acest teritoriu. Acest Arc de Triumf al strămoşilor daci, avea la început patru picioare… doar două mai există azi. Cui să-i pese? În anul 311 d.H., Ler Împărat, înainte de moarte (din cauza unei infecţii), va da decretul de *Liberă practică a cultului creştin.* Îi vor urma la tron cei doi nepoţi : *Galer cel Tânăr* şi ceva mai târziu *Constantin cel Mare.* Acesta din urmă va reconstrui şi *Podul de Piatră* de peste Dunăre, făcut iniţial de străbunul său *Burebista.* De ce oare a reconstruit acel pod când se ştie că romanii se retrăseseră din nordul Dunării de aproape 200 de ani iar „locurile erau pustii" (îi aşteptau pe unguri, goale, încă 800 de ani, ca să sosească şi să şi le adjudece).**
În depărtare se vede şi *Rotunda.*

Fig.41. O altă vedere al *Arcului de Triumf* al lui Ler Împărat, unde putem vedea relaţia lui cu *Rotunda. Galer cel Bătrân* era copil din flori al *Romulei,* femeie dacă din cetatea *Recidava,* slujitoare a cultului Zalmoxian. El va schimba numele Imperiului Roman în Dacia Mare în anul 305 d.H. Ler Împarat, ca ginere al lui Diocle-ţian, a avut un nume rău printre creştini, dar a fost un general de geniu, fiind asemuit de către *Niels Hannestad,* cu *Alexandru Ma-cedon* (alt trac). Reînfiinţarea Imperiului Daciei Mari i-a făcut pe daci să devină din nou stăpânii lumii. Cântecele şi colindele noastre îl omagiază şi azi pe El, *Ler Împărat.*

Scriitorul Eusebiu spune că tot el, Galerius, a dat armatelor sale, încă de la început, vechiul drapel al dacilor, *Şarpele Gnostic* (lucrat din aramă, piele sau chiar stofă). El s-a declarat cel mai mare duşman al numelui de roman (Fontes, II, 6-7) şi a mutat capitala statului *Dacia Mare,* acasă, pe teritoriul nostru, la Tesalonic. Lactanius, un cronicar roman, nota în 325 d.H. că Galer cel Bătrân este „o fiară cu totul străină de sângele de roman” (Fontes, II, 7).

Fig.42. Rotunda din Salonic, **o construcţie solidă, cu pereţi groşi, a fost construită de *Galerius* ca un adaos enormului palat unde acesta îşi avea locuinţa. Rotunda era legată de palat printr-un bulevard mărginit de coloane frumoase şi care, în final, trecea pe sub *Arcul lui Galerius.* De ce el, *Ler Împăratul,* a construit această Rotundă, nu se ştie. Se presupune că ea ar fi trebuit să-i servească drept Mausoleu. Alţii consideră că trebuia să servească drept sală de recepţii. În timpul lui Teodosius ea a fost transformată în biserică, interiorul fiindu-i vandalizat, apoi decorat cu scene religioase creştine. Norocul nu-i surâde nici cu creştinii, aşa că în 1590 a devenit moschee.**

Acelaşi *Constantin cel Mare* va muta capitala imperiului la Constantinopol, iar prin *edictul de la Milano,* din 313 d.H., va face creştinismul să fie obligator, pe teritoriul imperiului. El va ridica la Roma un arc de triumf pe care dacii sunt reprezentaţi prin opt statui, fiecare de peste trei metri înălţime.

Astfel că *din cuceriţi, dacii au devenit cuceritori, schimbând numele imperiului roman în imperiul dacic,* aceasta fiind concluzia celui mai mare duşman al dacilor de atunci, Lactantius, în 325 d.H.

Galerius cel Tânăr, fiu al sorei lui Galerius cel Bătrân, a fost numit, înainte de a ajunge împărat, cu numele dacic cel adevărat, Dara[35]. Aceşti doi mari conducători ai Imperiului Dacic, ridică la Salonic un Arc de Triumf în cinstea apogeului ascensiunii dacice.

Tot nouă, dacilor, ne datorează creştinii libertatea cultului lor. Galerius cel Tânăr, împăratul Daciei în anul 311 d.H., elaborează o lege de toleranţă prin care se acordă credincioşilor creştini libertatea cultului, cu condiţia să se roage lui Dumnezeu pentru el şi pentru stat[36]. După preotul D. Bălaşa[37], în timpul celor doi împăraţi Galerius, statul imperial al Daciei se reorganizează în provincii conduse de un voievod („voievod" fiind un cuvânt dac cu sens de luptător, războinic, el corespunzând cuvântului slav „cneaz"). El s-a păstrat de-a lungul secolelor nu numai în istoria noastră, dar şi prin locurile unde am fost şi mai suntem... ca de exemplu, ţinutul Voivodinei inclus azi în Iugoslavia, unde românii locali se luptă pentru eliberarea lui de sub sârbi.

Tot D. Bălaşa, în lucrarea citată, menţionează că între daco-romani, cel dintâi voievod, necunoscut până în prezent, a fost Vlahernus (nume provenind de la cuvântul Vlah, cum de altfel încă îi numesc pe macedoneni, grecii şi azi cu dispreţ).

Ca şi cum doi împăraţi daci în fruntea imperiului nu ar fi fost de ajuns, lui Galerius cel Tânăr îi urmează la conducerea noului Imperiu Dac, un altul, născut în satul dac Niş de la sudul Dunării, Constantin cel Mare, cel ce ridică Arcul de Triumf de la Roma, pe care apar o parte din figurile comandanţilor daci. Tot el şi-a mutat reşedinţa la SIRMIUM, iar la scurt timp după aceea la SERDICA, în DACIA MEDITERRANEA, despre care va face declaraţia semnificativă: „ROMA mea este SERDICA". Tot el reconstruieşte podul de piatră de peste Dunăre (*construit de străbunul său Burebista şi nu de... Traian*), adăugându-i un castru cu patru turnuri şi un edificiu cu numeroase încăperi.

De ce oare cineva ar fi avut interesul să cheltuiască sume mari de bani, atunci în antichitate, ca să reconstruiască un pod acolo, departe

peste Dunăre, când *„romanii se retrăseseră deja... iar locurile erau pustii...”* cum le place unor istorici vecini să susţină ...?

Citind cartea d-lui profesor Augustin Deac[38], „Istoria adevărului istoric” te vezi purtat de la tăbliţele de la Tărtăria la istoricul român de naţionalitate turcă Ali Ekrem, care vorbeşte de „Oguznam”, cea mai veche cronică turcă, tradusă în limbile germană, franceză şi rusă, încă din secolul al XVII-lea, dar de care „marii” noştri istorici nu au aflat încă; în ea se menţionează că în anul 839 exista o Ţară a Românilor... dar unde era ea pe harta Europei?

Nu am auzit niciodată vorbindu-se de atlasul german din 1826 care arăta popoarele Europei anului 900 unde „Walahii” se întindeau din Panonia pâna la Nipru, menţionându-se şi cinci voevodate vlahice.

Ce pot spune de descoperirea scrisorii unui conducător cazar, referitoare la sec. al VIII-lea în care se vorbeşte de Ţara Ardil cu 100 de ani înainte de sosirea ungurilor (deci numele Ardeal nu vine din ungurescul Erdely).

În anul 1937 la cel de-al II-lea Congres Episcopal romano-catolic din Ungaria s-a vorbit despre lucrarea preotului şi arheologului romano-catolic Lukacs Karoly, care a păstorit 10 ani în zona lacului Balaton (fostul Hercuniates de pe vremea dacilor) şi unde a găsit urme arheologice de: palate, biserici şi conace româneşti din secolul al X-lea.

În cronica împăratului Friederich al II-lea Barbarossa, de prin anul 1189, se atesta existenţa unei ţări „Walahia” între Dunăre şi munţii Carpaţi, descriindu-se cu lux de amănunte graniţele.

Descifrarea de către aromânul Stefanovschi a inscripţiei de pe inelul de aur de la Celei (Sucidava) din judeţul Gorj, precum şi a inscripţiei de pe inelul de la Ezereva, Bulgaria de azi.

Răspândirea credinţei lui Hristos s-a făcut în limba dacă, de către sfântul Andrei, fratele lui sf. Petru la nordul Dunării, şi de către sf. Pavel, la sudul Dunării, vezi Biblia lui Wilfila (scrisă în limba carpato-dunăreană la începutul secolului IV).

Ce mai putem spune de lucrarea cărturarului daco-român din sec. al IV-lea, Aeticus Dunăreanu, intitulată „Cosmosgraphia”, scrisă

în limba română-dunăreană cu alfabet geto-dac, limba vorbită de cele 3-5 milioane de locuitori de pe vremea lui Burebista.

Noi am vorbit aceeaşi limbă dacă în faţa romanilor, goţilor, gepizilor, hunilor şi slavilor şi continuăm să o vorbim cu schimbările care survin în orice limbă în decursul mileniilor.

În raportul diplomatului bizantin Panites Priscus, aflat în anul 448 la curtea neîmblânzitului Atila, se menţionează câteva cuvinte clare daco-române ca: meiu, mied, colibă; iar la masa dată de Atila în cinstea diplomaţilor s-a vorbit şi în limba „Ausonica" carpato-dunăreană, dacică.

Ce este cu stema regatului geto-dac, cei doi lei afrontaţi, pe care o găsim până în 1921 pe stema României Mari?

Şi, în sfârşit, ce este cu acel Codex Rohonczy, cronică dacă din secolele XI-XIII, însumând 448 de pagini, scrise în limba carpato-dunăreană, latina dunăreană arhaică, cu alfabet geto-dac, pe care dacoromânii îl mai foloseau încă pe vremea lui Vlad Ţepeş (vezi Haşdeu). Ea conţine îndemnuri la luptă ale domnitorului Vlad - ca şi ale altora - împotriva migratorilor pecenegi (din răsărit) şi a ungurilor (din apus). Se descriu 54 de bătălii victorioase, patria noastră arătându-se ca o ţară bine organizată.

Când oare se va învăţa în şcolile române despre aşa ceva?

EI, TRACII, AU FOST DACI...

Arborele tracic număra peste 200 de triburi, cele mai cunoscute fiind cele ale dacilor, geţilor, ramanilor, bessilor (metalurgişti), latinilor etc.

O interesantă afirmaţie despre daci o găsim la istoricul Dio Casius care a spus: „Şi iarăşi să nu uităm că Traian - Troian a fost trac veritabil. Luptele dintre Traian şi Decebal au fost războaie fratricide, iar tracii au fost daci”.[39]

După Mircea Eliade, numărul ramurilor giganticului arbore uman al tracilor se ridica la cca. 200.[40] Pr. Dumitru Bălaşa a alcătuit un tabel al acestora numărând nu mai puţin de 150 de ramuri tracice.

Herodot (425 î.d.H.) considera că „Neamul tracilor este cel mai numeros din lume; tracii au multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleaşi la toţi”.

După victoria grecilor de la Maraton asupra perşilor, regele Xerxes (486-465 î.d.H.) îşi construieşte o mare armată în care se menţionează de către Herodot şi prezenţa tracilor bithini, din nord-vestul Asiei Mici; aceştia sunt descrişi astfel: „Tracii însoţeau expediţia purtând pe cap căciuli din blană de vulpe, îmbrăcaţi cu hitoane, peste care se înfăşurau cu mantale viu colorate. În picioare şi peste pulpe aveau o încălţăminte din piele de căprioară. Ca arme au suliţe, scuturi uşoare şi pumnale mici”.[41]

Ovidiu în *Tristele* îi surprinde pe tracii geto-daci astfel: „Îi vezi călări, venind şi ducându-se prin mijlocul drumurilor. Între ei nu-i nici unul care să nu poarte tolbă, arc şi săgeţi îngălbenite de veninul viperei. Au glas aspru, chip sălbatic şi sunt cea mai adevărată întruchipare a lui Marte. Părul şi barba lor n-au fost tunse niciodată. Mâna lor dreaptă e totdeauna gata să înfigă cuţitul pe care îl are legat la şold orice bărbat”.[42]

În anul 547 î.d.H. perşii lui Cyrus au înfrânt Regatul Lydiei Tracice din Asia Mică, extinzându-şi stăpânirea spre nord-vest până la ţărmul sudic al Mării Marmara.

Fig.43. **Conducta dacică, veche de peste 2.000 de ani care perforează muntele aducând apa sătenilor din M-ţii Orăştiei, Fetele Albe. Conducta a fost descoperită în luna mai 1998 de către Prietenul Dacilor, Andrei Vartic, ajutat de o călăuză.**

Regele persan Darius I (522-486 î.d.H.) a întreprins o expediţie la nord de Dunăre, iar după acelaşi Herodot, singurii traci care s-au luptat cu el au fost geţii din Scythia Minor (Dobrogea) nelăsându-l pe acesta să se stabilească acolo. L-au atacat tracii din Munţii Pangaion cât şi tracii odomanţi, stabiliţi mai la nord, păstrându-şi astfel independenţa.

Peninsula tracică a Chersonesului (cher-sones = fiii cerului, cei doi Zamolxis), în decursul agitaţiei istoriei va trece de la perşi la greci.[43]

Confederaţia tribală a tracilor-odrisi care avusese o evoluţie strălucitoare va fi desfiinţată în urma unui război fratricid de regele macedonean Filip al II-lea. Acesta va întreprinde o expediţie în ţinuturile Dunării de Jos (339 î.d.H.), unde regele get Kothelas i-a dat-o pe fiica sa Meda de soţie. Aceiaşi traci-macedoneni după ce i-au învins pe sciţi, încărcaţi de prizonieri şi vite, întorcându-se acasă traversând Munţii Haemus (Balcani) au fost atacaţi de tracii tribali care le-au luat toată prada rănindu-l grav la picior pe însuşi Filip al II-lea.

Patru ani mai târziu, un tânăr trac-macedonean, fiul lui Filip al II-lea, Alexandru Macedon (336-326 î.d.H.) va face şi el o incursiune în regiunile de la nord de Balcani, în „Ţara Zeilor" - Dacia şi, precum tatăl său, va da lupte grele împotriva fraţilor geto-daci al căror rege Syrmos („din Soare") se baricadase pe un ostrov al Dunării cunoscut azi ca „Păcuiul lui Soare" pe care personal l-am colindat prin anii 1973-74 şi l-am găsit izolat şi straniu.

O echipă de arheologi lucra cu seriozitate şi-mi explica cu plăcere şi mândrie, mie şi prietenului meu ing. agronom Mihai Păpuşoi, despre misterele locului. Eram pe atunci un tânăr doctor al comunei Roseţi, jud. Călăraşi, aşteptând să mai treacă un an pentru a-mi începe stagiatura în chirurgie la Bucureşti, la prof. Juvara. Îl citisem deja, de câteva ori, pe Nicolae Densuşianu, aşa că discuţiile noastre au fost aprinse, dar politicoase.

Despre regele Syrmos nu auzisem şi nici despre înfrângerea lui de mai târziu, dar originea geto-dacă a numelui lui Alexandru, ei nu o ştiau. Să ne oprim puţin să-i vedem provenienţa: Alexan-Dros, „Cel Jertfit Cerbului", precum Cerbul (lui Orfeu i s-a mai zis şi Dros, „Cerbul", şi în amintirea sacrificiului său s-a construit teribila tradiţie getică a trimiterii unui Sol Curat la ceruri).[44]

Deci Alexandru este un foarte vechi nume pelasgic, carpato-dunărean. El era mesagerul care o dată la 4 ani era zvârlit între suliţe şi prin moartea lui ducea Zeului Suprem mesajul poporului său.

Carpato-dunărenii, în evoluţia lor s-au răspândit în jurul nucleului cetăţii naturale a Munţilor Carpaţi, munţi greu de trecut, unde aurul, argintul şi sarea se găseau din belşug.

Ei, carpato-dunărenii, s-au răspândit peste toată Europa Centrală, de la Alpii Austrieci şi din Câmpia Bavariei până în Podişurile Galiţiei Orientale şi până în Stepa Dobrogei, iar de acolo până peste toată aşa-zisa Rusie Meridională de la Nistru şi până în Kuban (vezi tracii cimmerieni), în Asia Mică, în Insulele Mării Tracice (Egee) care au fost la început populate de ei, pelasgo-traco-arienii carpato-danubieni ajungând până în Nordul Africii (vezi garamanii).[45]

Dar dacă istoria a fost aşa de generoasă cu neamul nostru tracic, nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu istoricii contemporani.

Bulgarii, aparent un popor slav, sosit de departe, din Asia, se redescoperă azi, nemaiconsiderându-se invadatorii sosiţi în secolul al VI-lea d.H. ci, nici mai mult nici mai puţin decât urmaşii tracilor!

Ei nu vor să mai aibă nimic în comun cu neamul slav (ori vulgar: bulgar-mongoloid de la Volga).

Citindu-i pe acad. V. Georgiev, prof. A. Fol şi pe prof. G.I. Georgiev, descoperi că nici nu au existat traci la Nord de Dunăre iar ei bulgarii au devenit traci prin 1964-1967, extinzându-şi istoria cu câteva mii de ani. Şi când te gândeşti că până ce fiica fostului lor preşedinte Jivkov a devenit istoriografă, ei bulgarii, credeau că sunt slavi la origine!

După cum vedem, nu numai „academicienii profesori de istorie" schimbă istoria, ci şi fetele preşedinţilor comunişti... şi pentru ce, pentru nişte interese geo-politice. Nu ar fi fost mult mai simplu să se mândrească cu faptul că ne-au cotropit în secolul al VI-lea d.H., ne-au subjugat şi decimat, lăsând în urmă doar un număr mic de supravieţuitori „megleno-românii"? Când vorbeşti o limbă slavonă (apărută foarte târziu în istoria lumii) cum poţi spune că eşti trac?! Se ştie că de-a lungul râului Mariţa trăiau tracii odrisi, numele lor fiind menţionat până în secolul III î.d.H.

De asemenea, de-a lungul râului Struma trăiau medii - trib din care se trăgea şi strămoşul nostru Spartacus, trac ce a clătinat şi

înspăimântat Roma. Născut în jurul anului 113 î.d.H., absorbit în armata romană, şi-a permis un „mic concediu" pe cont propriu, a fost prins şi transformat în sclav-gladiator. Fiind la şcoala din Capua, excelent pregătit şi cu suflet trac, nu a acceptat ideea de a muri pe arenă pentru satisfacţia „stăpânilor", aşa că a evadat împreună cu alţi 70 de camarazi, alcătuindu-şi o mică armată cu care a reuşit să clatine Imperiul Roman de atunci.

Spaima i-a obligat pe romani, învinşi de câteva ori de armata tracului Spartacus, să trimită împotriva acestuia pe Marcus Licinius Crassus şi pe Pompei (adus special din Spania).[46] Învins de o armată enormă, Spartacus moare vitejeşte, în anul 71 î.d.H. lângă Silar, râzând fericit în clipa morţii, ca toţi dacii. Istoria schimbă câteodată înţelesul unor simboluri, aşa că numele eroului nostru trac este preluat de germanii socialişti care înfiinţează, după primul război mondial, „Liga lui Spartacus" (Spartakusbund). Aceştia, în frunte cu Rosa Luxemburg şi Carol Liebknecht, vor transforma la 30 Decembrie 1918 „Liga lui Spartacus" în Partidul Comunist German. Ce ironie a soartei! Dar tot ei germanii, la numai câţiva ani vor avea o nouă idee, aceea de a fura simbolul vieţii veşnice, zvastica pelasgică, transformând-o într-un simbol al intoleranţei şi cruzimii, manifestat în cel mai extremist sens, creând martiri în proporţie de masă.

Astfel, vechi simboluri preluate şi folosite necorespunzător, îşi pierd aparent valoarea, cum s-a întâmplat şi cu vechiul semn hitit carpato-danubian al vulturului cu două capete, adoptat de Bizanţ, apoi de huni la formarea Imperiului Austro-Ungar, etc., etc., pentru ca în zilele noastre să redevină actual, preluat de noul stat rus...

În acest context trebuie să nu-i uităm pe odrisi, trib tracic din zona Munţilor Rodopi, care s-au răsculat împotriva Imperiului Roman, în anul 26 d.H.

Lăsându-i la o parte pe bulgarii tracizaţi peste noapte de fiica preşedintelui Jivkov şi de alţi istorici de-ai lor, să mergem ceva mai la sudul teritoriului tracic. Cu privire la numele acestui teritoriu, Herodot spunea: „Elada (Grecia, n.a.) era un ţinut care mai înainte vreme se numea Pelasgia".[47]

Ei, grecii, sosiţi între anii 1900-1400 î.d.H. în patru valuri: aheii, ionienii, dorienii, eolienii, ne-au găsit acasă, pe noi pelasgii carpato-danubieni, care ne numeam traci (nume prima oară menţionat de

acelaşi Herodot). Ei ne-au învins de mai multe ori, reuşind să ocupe partea sudică a Peninsulei Balcanice.

De la noi au luat apoi Asia Mică (vezi războiul împotriva tracilor-ramani locuitori ai Troiei) după cum şi insulele din Marea Tracică (grecii schimbându-i numele în Marea Egee; vezi războiul dus de greci sub conducerea lui Temistocle împotriva tracilor-sinthioni).

Revanşa împotriva grecilor ne-a fost adusă de tracul-pelasg Alexandru Macedon (336-323 î.d.H.) care cucereşte Grecia şi conform tradiţiilor timpului îi angajează pe învinşi în trupele sale.

Acesta reconstruieşte într-o perioadă foarte scurtă Marele Imperiu Pelasgic, recucereşte Egiptul, Mesopotamia, Persia, India, capitala acestui Mare Imperiu Pela-sgic, reînviat, fiind la Pela.

Vremea a trecut şi după 2000 de ani, de astă dată „istoricii greci” îl redescoperă pe macedonul Alexandru ca fiind „grec” şi îl pun în Panthenon (după 2000 de ani !!!). Dar nici bulgarii nu se lasă, şi-l adjudecă şi ei pe „strămoşul” Alexandru, considerându-l unul din cei mai mari generali bulgari ai antichităţii.

Singurii care nu şi l-au revendicat pe Alexandru ca fiindu-le neam şi strămoş ... sunt românii.

Între timp pelasgii au devenit şi ei greci, precum şi tracii (o fi greşit Herodot când îi considera pe traci ca fiind alt neam decât grecii)!

Despre teritoriile locuite de pelasgo-traci acelaşi Herodot spunea: „De la Pădurea Hercinică, limita vestică a spaţiului pelasgo-tracic trece prin Alpii Răsăriteni, ocolind Noricum, provincie cu populaţii predominant dacice şi celto-germanice, şi apoi coborând la Aquileea (azi Terzo d’Aquileia - Italia), în golful veneţilor. De aici, limita vestică, sud-vestică a spaţiului pelasgo-tracic urmărea ţărmul Mării Adriatice, întreg ţărmul de vest al Peninsulei Balcanice, până în Creta”.[48]

Populaţiile, neamurile pelasgo-tracice de la Marea Adriatică, din „ţinuturile ilirice”, atingeau, potrivit informaţiilor lui Strabon, Istrul şi Alpii dintre Italia şi Germania: „populaţiile pelasgo-traco-ilirice încep de la acel lac (este vorba de lacul Constanţa dintre Elveţia şi Germania de azi, n.a.) alături de care locuiesc vindelicii, retii şi helvetii... Amintitul teritoriu (alpino-panonico-iliric), dacii l-au prefăcut într-un pustiu, în urma războiului în care i-au biruit pe boi şi pe taurisci - seminţii celtice de sub stăpânirea lui Critasiros. Dacii pretind că ţinutul acesta ar fi al lor, cu toate că este despărţit de ei prin râul Parisos

(Paar de azi în Germania, n.a.) care vine din munţi şi se varsă în Istru (Dunăre)...".[49]

Originea acestui popor tracic, căruia geografia şi condiţiile climatice i-au hărăzit culoarea albă a pielii, menţinută cu toate invaziile, încrucişările şi suprapunerile orientale, se confundă cu cea a arienilor carpato-danubieni, a vechilor pelasgi, întemeietori ai Europei moderne de azi. În ultima vreme, tot mai mulţi cercetători sunt de părere că leagănul vechii Europe este spaţiul carpato-dunărean (Marija Gimbutas), în timp ce consideră că spaţiul din care au pornit popoarele europene este situat pe teritoriul dintre Valea Dunării, Marea Egee (Marea Tracilor) şi Marea Neagră (Marea Getică).[50]

Istoricilor şi arheologilor li s-au alăturat şi unii lingvişti, printre care trebuie amintit Vladimir Georgiev. Importanţa tracilor în istorie şi a spaţiului tracic a fost subliniată ştiinţific prima oară de către Vasile Pârvan.

Născut la 28 Sept. 1882, în cătunul Perchiu din Comuna Huruieşti, Jud. Tecuci, fiu al unui învăţător rural, Vasile Pârvan a fost un alt îndrăgostit de preistoria poporului român. El ajunge la 27 de ani membru al Academiei Române, Profesor de istorie antică la Universitatea din Bucureşti, Director al Muzeului Naţional de Antichităţi. El este autorul sintezei istorico-arheologice despre protoistoria Daciei, pe care a intitulat-o *Getica*. În această lucrare V. Pârvan a pus în evidenţă, documentat şi convingător, măreţia poporului geto-dac. El va muri timpuriu, înainte de a atinge vârsta de 45 de ani, lăsându-ne un tezaur de nepreţuit, opera lui ştiinţifică.

Din punct de vedere lingvistic, mulţi cercetători susţin existenţa unei limbi ariene, carpato-danubiene (pelasgice) care a stat la originea limbii tracice, cu diferite variante locale. Având în vedere legăturile între limba hitită şi limbile ariene, se poate afirma că mişcări de popoare au avut loc de la apus spre răsărit, adică din Europa spre Asia şi nu invers. Forma veche a cuvintelor hitite constituie o dovadă că hitiţii s-au desprins din trunchiul carpato-danubian, european, pătrunzând în Asia Mică. Sunt suficiente dovezi de natură arheologică şi antropologică pentru a îngădui afirmaţia că, încă din epoca neolitică în spaţiul tracic şi într-o arie limitrofă acestuia, exista o populaţie autohtonă, din care îşi trag rădăcinile popoarele istorice europene, iar această populaţie poate fi considerată din punct de vedere lingvistic ca prearianã.[51] Ţinând seamă de faptul că istoricii şi

arheologii au neglijat, necuvenit, mitologia noastră traco-dacică, precum şi alte mitologii cu scrieri epice precum sunt Vedele şi Upanişadele sanscrite, consider că introducerea lor în circuitul cercetărilor ar fi în avantajul nostru, al românilor şi în special în avantajul iluminării trecutului îndepărtat al continentului european.

Simpozionul internaţional de tracologie care a avut loc în Bulgaria (15-18 Mai, 1998) cu temele de mai jos scoate în evidenţă cele afirmate de noi mai înainte:

1. Cel mai vechi simbol pre-tracic găsit în lume - zvastica - 6.000 î.d.H.

2. Primele ornamente şi măşti de aur (tracice) găsite în lume - 3.800 î.d.H. (Karanovo V-VI).

3. 1600 de tezaure ale regilor traci - cele mai frumoase din lume.

4. Noi splendori tracice.

În *Iliada* Homer spunea despre traci că „armatele lor străluceau de scuturi de aur şi tezaurele lor erau aşa de preţioase că regele Priam (rege al Troiei tracice) a putut să ia înapoi, de la greci, capul fiului său mort, numai după ce le-a dat acea faimoasă cupă tracică de aur”.[52]

Toate marile civilizaţii au înflorit pe văile unor mari fluvii şi în special la gurile de vărsare ale acestora: cea egipteană pe Nil, cea mesopotamiană, între Tigru şi Eufrat, cea indiană, pe Ind şi Gange, cea chineză, pe Fluviul Galben, iar cea europeană, cu voia sau fără voia „marilor profesori de istorie şi arheologie”, pe valea Dunării (Istrului, Danubiului) şi în special în zona deltei acesteia. Acesta este leagănul adevărat al civilizaţiei proto-europene, în străvechea vatră tracică a Carpaţilor, a Dunării carpatice. Aici veneau grecii în antichitate să-şi caute Lâna de Aur şi bogăţiile agricole dunărene. Aici s-a dezvoltat faimoasa Epocă de Aur, cu Cimitirul Eroilor de la Gurile Dunării şi Lăcaşul Zeilor din Cetatea Koga-Ion-ului.

Uitaţi-vă pe hartă şi veţi vedea ce fantastic arată acest spaţiu, unde din trupul munţilor ţâşnesc izvoare ce se prefac în râuri care se desfăşoară ca un evantai spre Dunăre, străbătând văi calme şi dealuri molcome, prielnice agriculturii şi păstoritului. De sus, din avion această reţea hidrografică, cu forma de elipsă, seamănă cu un Ou al Genezei. Munţi de sare, fără de care e greu de conceput viaţa omului şi creşterea vitelor, reprezentau în antichitate o bogăţie mai mare ca aurul, poate cea mai de seamă bogăţie pentru oamenii vechimii, bogăţia vieţii, fără de care viaţa nu poate exista.

Bogăţiile solului şi subsolului au făcut ca spaţiul tracic să fie râvnit de triburile şi popoarele învecinate - spre acel El Dorado al antichităţii îşi orientau dorinţele jefuitoare vecinii. Invadatorii europeni au venit şi încă mai vin de la răsărit, mişcările dinspre sud spre nord fiind determinate nu atât de cauze economice, cât de modificări ale climatului, de schimbarea florei şi faunei. Precum orice pom ce dă roade şi seminţe, caută să le răspândească în preajmă, aşa şi neamul nostru al daco-tracilor, prin triburi prolifice, a rodit şi s-a răspândit fie la marginea teritoriului său de vieţuire, fie deplasându-se la distanţe mai mari până în Asia ori trecând strâmtorile Bosforului şi ale Dardanelelor până în Anatolia; aşa au ajuns ramano-dardanii să ridice oraşul cetate Troia, iar brigii să alcătuiască o „filială“ care a luat numele de Frigia; mysii nu erau altceva decât o fărâmă a moesilor din sudul Dunării; mesapii, iapygii şi veneţii din Italia de răsărit erau surplusuri ale traco-ilirilor din Dalmaţia şi din Panonia (unde a existat statul Rama până la venirea ungurilor, după cum atestă o serie de surse toponimice).[53]

Extinderea neamului carpato-danubian se poate asemăna cu o explozie atomică, avându-şi epicentrul acolo, acasă, în Ţara Soarelui, în Daksha pre-sanscrită, ariană. Îi vom găsi pe strămoşi pe râul Hipanis (Bug) şi Borystene (Nipru). Cimmerienii vor fi împinşi de către sciţi spre sud, dar şi ei sciţii se vor topi în marea populaţie tracică, tracizându-se, lăsând în urma lor doar... un nume. Ei tracii care se întindeau spre apus până la Oceanul Atlantic, au pătruns şi pe Valea Vistulei întemeind cetăţi ca Getidava; alte ramuri ca etruscii şi veneţii se vor îndrepta spre Valea Padului. Peninsula Italică au cucerit-o de cel puţin patru ori, ultima dată sub conducerea strălucitorului raman Enea - plecat din zona Oltinei (Dobrogei de azi) ori, după Homer şi Vergilius, de la Troia. Când Demostene şi Ificrate socoteau ca o cinste faptul că mamele lor fuseseră trace, când grecii “ne împrumutau” zeii schimbându-le doar numele, înfruptându-se din plin din miturile şi credinţele geto-dacilor, cum să nu ridicăm vocea azi, noi urmaşii acelor daco-traci şi să spunem lumii adevărul? De ce să tăcem, umiliţi şi furaţi de al nostru trecut glorios din dorinţa „inteligentă“ de a nu ne supăra „vecinii”? Cine au fost şi cine sunt ei vecinii?!

Niciodată un popor umil şi fricos nu a fost respectat, niciodată un iepure nu va sta alături de un lup! Este timpul să ne trezim, să ne

scoatem ochelarii de miopi, primiţi de la vecini şi să ne uităm cu mândrie, acolo, departe în trecut, redescoperindu-ne şi mândrindu-ne cu noi înşine. Nu este nimeni în toată Europa, care să aibă o istorie mai veche, mai frumoasă şi mai fantastică decât a noastră.

Noi nu trebuie să uităm că suntem aici, pe acest pământ european primii, înaintea grecilor, italienilor, francezilor, germanilor or turcilor, înaintea englezilor or slavilor.

Ei toţi, noii veniţi, doresc ca noi să nu fi existat; astfel ca ei să aibă drepturi! Ei spun că Transilvania a fost lipsită de populaţie, iar ei au venit şi au locuit-o. Ei ne încurajează în naivitatea noastră să credem că de fapt noi am apărut după 106 d.H., prin unirea dintre „doi bărbaţi" Traian şi Decebal, Traian - cuceritor a 14% din teritoriul Daciei, în urma unui război fratricid.

E timpul să realizăm că noi avem istoria noastră, cu mii şi mii de ani înaintea sosirii romanilor pe câţiva kilometri din teritoriul Daciei; istoria noastră a început atunci, de mult, când noi am început să făurim Europa, să cucerim Asia: China, India şi Japonia, Anatolia, Sumerul şi Asia Mică, Palestina şi Mesopotamia, Nordul Africii.

Aceasta este istoria noastră, a carpato-danubienilor, pelasgilor, tracilor, daco-românilor. Noi daco-românii reprezentăm coloana vertebrală a istoriei lumii contemporane.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

MITOLOGIA LA ROMÂNI

ŢARA ZEULUI ŞAUE

În anul 1961, cercetătorul clujean N. Vlasa, săpând cam la 20 de km de comuna Tărtăria, la o colină numită Turdaş, găseşte în stratul cel mai de jos al acesteia o groapă umplută cu cenuşă. Pe fundalul ei au fost găsite statuetele unor idoli străvechi, o brăţară de scoici marine şi trei tăbliţe de lut, acoperite cu un scris pictografic, alături de corpul ars şi dezmembrat al unui om matur. Descifrarea tăbliţelor ne aduce în faţa unei scrieri presumeriene şi a unei enigme „mortul copt". La vechii sumerieni, în cinstea marelui zeu Şaue, preotul principal, la împlinirea anilor de slujit, era ars.[54] Aruncând o privire rapidă pe harta României, în zona Tărtăriei vom descoperi nume ciudate, fără nici un înţeles pentru o persoană neiniţiată, vom găsi ţara zeului Şaue.

D-l P.L. Tonciulescu, în cartea *De la Tărtăria la Ţara Luanei*, publica şi o hartă intitulată „Urmele zeului Şaue",[55] din care citez localităţi şi râuri cu o rezonanţă care aminteşte de acest zeu străvechi, local: satul Şăuleşti pe valea Mureşului, la sud de Turdaş, lângă Tărtăria; puţin mai la nord, tot pe malul stâng al Mureşului, satul Şeusa; ceva mai la nord întâlnim Şeulia de Mureş; undeva mai sus de pârâul Şaulia, afluent al râului Luduş, la confluenţa celor de mai sus avem comuna Şeulia şi satul Şaulita; în judeţul Bihor, comuna Nojorid, avem satul Şauaeu.

Şi dacă continuăm călătoria pe harta României, pe Someşul Mare, pe apele Zalăului, găsim zeci de localităţi şi ape cu nume

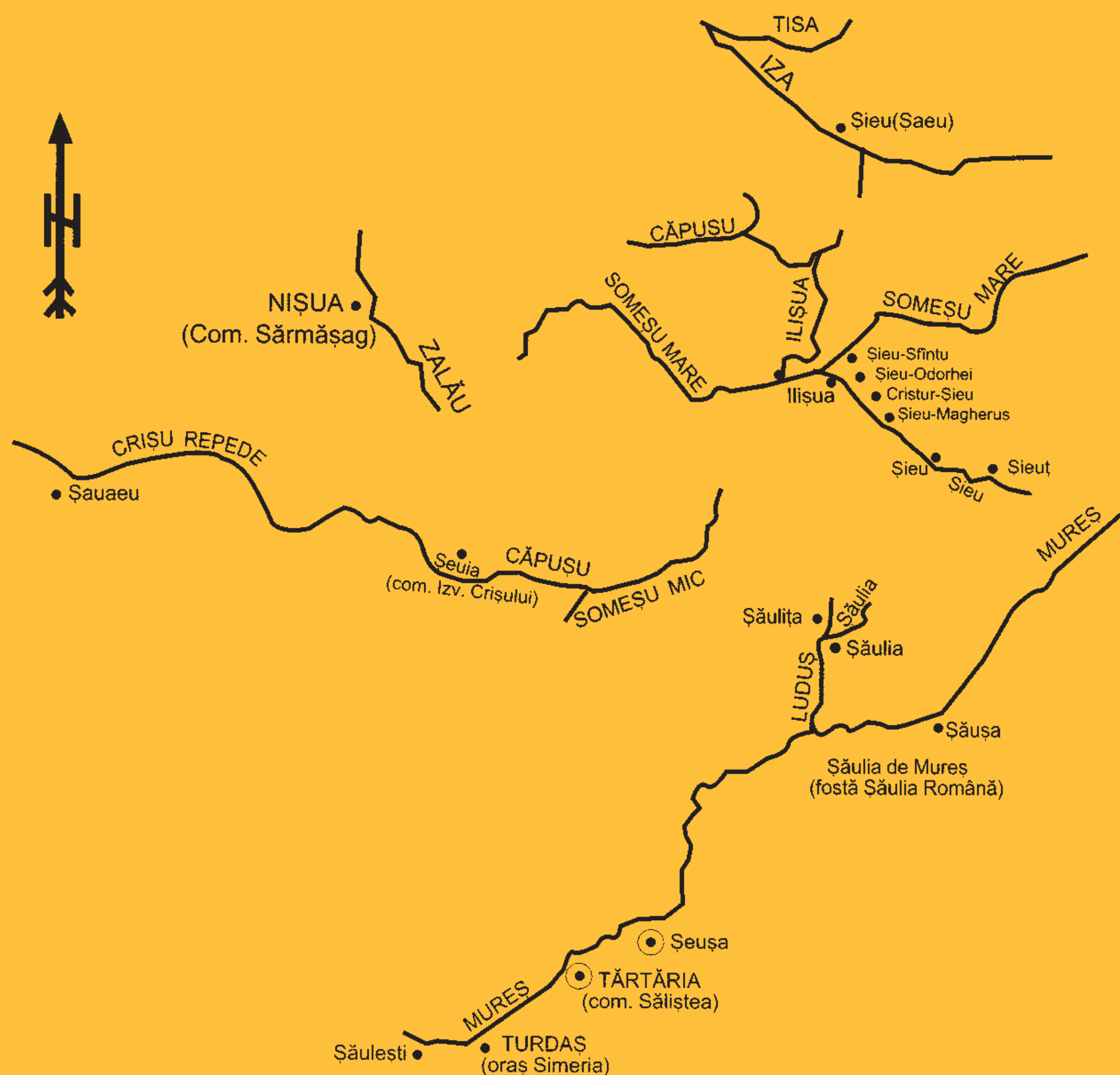

Fig.44. **Zeul Şaue, identic cu zeul sumerian Usmu, un zeu pierdut în vidul istoriei poporului nostru. Vom fi în stare să-l repunem în ale lui drepturi istorice? Carpato-dunărenii sosiţi în două etape în Sumer, şi suprapunându-se populaţiei negroide locale îi vor numi pe aceştia „capete negre” (sag-gic). Populaţia locală negroidă o va adora pe zeiţa tămăduitoare Gula.**
*** P.L.Tonciulescu, *„De la Tărtăria la Ţara Luanei“, p.22, Ed.Miracol, Bucureşti, 1996.***

Fig.45. **Negas reprezenta la vechii vedici (carpato-danubieni, pelasgi), spiritele rele, un fel de semi-zei, dragoni, el rămânând păstrat în cuvinte ca Nehoi, Negesina, etc., precum şi ca stindard de luptă la daci: capul de dragon. Descrierea acestui dragon corespunde cu şarpele dragon descoperit la Tomis, statuie de marmură, imagine tridimensională a enigmaticului semi-zeu, înaltă de 66 cm. În depozitul descoperit în urmă cu mai mult de 30 de ani, el Nagas se afla împreună cu .... Cavalerul Trac !**
M.I.N.A. Constanţa, inv.2003.
Strămoşii Romanilor,
***Daco-Romanii,* Ion Miclea**
şi Radu Florescu,
Ed. Meridiane,
1980, România.

derivate din ale marelui zeu: satul Ili-Şua, râul Şieu, com. Şiuet, Şieu Măgheruş, Christur-Şieu, Şieu Odorhei, până şi Şieu-Sfânt.

De acum 7.000 de ani cam atâta ne-a rămas. Oare, în străfundul acestor aşezări, dacă arheologii ar săpa, ar mai căuta, nu s-ar mai descoperi nimic? Oare singurele vestigii lăsate de strămoşii iubitori ai zeului Şaue să fie numai cele de la Tărtăria?

Citind „*The living Goddesses*”[56], a lui Marija Gimbutas, suntem surprinşi de ce aflăm; cercetătoarea Zsofia Torma (din Oraştie, n.t.) în 1874 a descoperit la Turdaş, lângă Cluj, în Transilvania (nord-vestul României) tăbliţe de lut asemănătoare celor descoperite de clujeanul N. Vlasa pe care le-a prezentat la un congres internaţional, la Berlin, organizat de... Heinrich Schliemann, descoperitorul Troiei pelasgice. Dar cine a auzit de această Z.Torma până acum? De ce trebuie să o găsim în cărţile istoricilor americani şi nu în cele româneşti? Cine ne blochează aceste informaţii preţioase pentru mai mult de 100 de ani şi cu ce scop ?

De la aceiaşi americani aflăm că Miloje Vasic, 1908-1926, a dezgropat figurine şi vase cu inscripţii asemănătoare la Vinca, lângă Belgrad (zone care au aparţinut până târziu strămoşilor noştri, respectiv până în sec.VI d.H.). În opinia lui Vasic inscripţii asemănătoare se regăseau pe vase de lut din insula Lesbos.

În 1961-1963 Jovan Todorovic descoperea, tot lângă Belgrad, vase şi obiecte de cult cu sute de inscripţii aparţinând aceleiaşi culturi Vinca.

Strachina cu inscripţii de la Gradesniţa, Bulgaria de azi, scoate şi ea la iveală aceeaşi scriere pre-sumeriană.

Dar meritul decisiv îi revine lui Nicolae Vlasa care în anul 1963 îşi impune descoperirea scrisului pre-sumerian.

În sfârşit, tot de la M. Gimbutas aflăm despre „Madona de la Rast”, vestul României, Banat, 5.000 î.d.H., descoperită de prof. dr. Gheorghe Lazarovici, acoperită cu inscripţii. (Vezi şi „Epopeea poporului carpato-danubian/cucerirea Sumerului”.)

ALEŞII LUMII

Spaţiul carpato-dunărean a fost leagănul civilizaţiei ariene, care va da lumii cea mai bogată şi variată societate de zei şi concepţie religioasă, preluată aproape de toate religiile lumii. Nicolae Miulescu, în *Dacia - Ţara Zeilor*, descrie o lume mitologică, necunoscută nouă.[57]

În cea mai veche poveste a genezei lumii, cea vedică, se spune: Când zeului suprem i-a plăcut Pământul, el a dat naştere prin a sa respiraţie la şapte zei ai genezei lumii. Conducătorul acestui grup a fost Daksha. Acesta, după ce s-a uitat peste tot pământul, a găsit cel mai frumos loc pe care-l va popula în timpul nopţii cu primii 10.000 de fii ai săi, fiii lui iubiţi, fiii lui aleşi, aleşii lumii. În timpul zilei, el împreună cu ceilalţi zei au creat animalele, păsările etc. Dar El, Daksha, va realiza că a uitat să-şi înmulţească fiii, aşa că va crea Femeia. După multe încercări, el va găsi felul cum să-i înmulţească. El, Daksha, este considerat ca marele zeu al genezei lumii, dar şi zeu al sexului. Fiii lui, dacii, vor trăi pentru un timp în ţara zeilor - Dacia, dar o parte din ei o vor părăsi, pentru a popula lumea.[58] Ei nu o vor uita şi se vor întoarce din când în când pe drumul zeilor, drumul BYK-ului (vezi râul Bîcului - Chişinău şi „drumul Bîcului, Bîcului haiducului" - Dimitrie Cantemir), descris de Upanishada Kanshitaki - în pelerinaj în ţara Dacia, ţara zeilor.[59] Ce ne-a rămas de la ei, veţi întreba? Ne-au rămas localităţi, munţi, văi şi ape cu numele vechilor zei vedici:

1. OM - expresie monosilabică, exprimând suprema invocare a zeului suprem. În nici un templu vedic nu se începe slujba înainte de a se pronunţa această silabă „OM". La noi acasă, în Dacia, noi ne chemăm oameni, avem chiar şi un munte „OM-ul". Aparent muntele păstrează numele OM potrivit credinţei vedice, care afirma că acolo s-ar fi găsit marele sanctuar vedic.

2. NAGAS - reprezintă spiritele rele, un fel de semizei, dragoni. Rămâne păstrat în Nehoi, Negesina etc. Descrierea acestor dragoni se potriveşte cu şarpele-dragon descoperit la Tomis.

3. KUCEA-CUCEA - zeităţi lunare; vezi sate, nume şi localităţi: Cucea, Cuceu, Cucerdea etc.

Fig.46. **Marea Zeiţă Bendis.**
****Medalion din teracotă, Muzeul de istorie al Transilvaniei, Cluj-Napoca, inv. A1/941.***
C. Daicoviciu şi colaboratorii, Şantierul arheologic de la Grădiştea Muncelului.
Geto-Dacii, **I. Miclea şi R. Florescu,** ***Editura Meridiane, 1980, România.***

4. ARKA - numele zeului Soarelui la începuturile religiei vedice (mai târziu înlocuit de Mitra, apoi de Surya).

5. MITRA - zeul Soarelui este unul dintre cei mai vedici zei. A fost preluat de creştini. Sf. Demetrie cât şi Mitro sunt patronii lunii Septembrie. Lângă Olteniţa, la Mitreni, au fost descoperite ruinele unui templu „păgân" închinat zeului Soarelui.

6. SURYA - numele zeului Soarelui în lumea vedică de mai târziu. Păstrat în numele muntelui Surianu din vatra dacică. Pe harta României se găseşte în mijlocul fiilor săi daci în zona Orăştiei. Surya a fost numită mai târziu şi una din fiicele zeului Solar.

7. TAMAŞA - zeul întunericului, al ceţurilor dese de pe pământ; păstrat în Tamaş, lângă Bucureşti, Tamaşi-dava, Tamaşifava, Tamaşfalău (lângă Braşov).

8. TAMASNA - numele celui de al patrulea Manu, unul dintre „domni"; vezi localitatea Tamaşa, Tamasaşa (lângă Făgăraş).

9. MOCSA - „Împărăţia lui Mo, principiul dezintegrării; păstrat în numele comunei Mocşa. Zal-mocşa Zalmoxis - să fie derivat tot din acesta?

10. GURU - nume dat maeştrilor, profesorilor, învăţătorilor care fac cunoscute scrierile vedice; vezi comuna Guruieni, Gurustan sau „gurueţii", piramidele de pământ de la Şona, Făgăraş; vezi şi Şona împăratul, tatăl SITREI (SITROAIEI) cu care s-a căsătorit ramanul RAMA.

11. DHRAMA - zeu al justiţiei şi al principiului dreptăţii; vezi localităţile Dărmăneşti, Darmanesti etc.

12. CAMA - zeul iubirii; vezi Comăneşti, Comar, Comana, Comarzana etc.

13. BHARATA (Bhara-ta) este numele eroului carpato-danubian care a condus masele de păstori, cucerind valea mijlocie a Indusului. Numele acestuia este păstrat ca Bărătău, cel mai înalt vârf din munţii Baraolt; avem, de asemenea, localităţile Bara, Bărău, Bărăşti etc.

14. BHUTA - spirit rău; vezi Buta, Butoni, Butanu.

15. AGNI - zeul focului, şi/ori al arderilor, numit şi Pavaka, Pria; vezi aşezările Agni-ta, Pava, Pria.

16. APA (Apaci) - zeiţa apelor binefăcătoare; vezi localităţile Apa, Apalina, Apaţa.

17. DANU - mama ploilor şi a pajiştilor bogate; vezi Danubiu, apa sfântă a vedicilor carpato-danubieni.

18. ARA (Arya) - numele ţinutului notat al poporului „Arian” carpato-danubian. Numele zonei din jurul masivului Rarău, de unde izvorăşte râul Arara numit Siret. În locul unde a fost ARA acum este un loc numit ARA-MA.[60]

Această moştenire a vechilor vedici, carpato-danubieni, arieni, reprezintă cadrul sacru, spaţiul carpatic care şi după aproape 7.000 de ani continuă să păstreze nume misterioase pentru văi, munţi şi sate, păstrate din moşi strămoşi şi al căror înţeles s-a pierdut în negura timpului. Este oare posibil ca o arie geografică determinată, care poartă nume vedice de zei şi urmele acestor zei, să nu trezească nici un interes pentru istoricii şi arheologii noştri? Oare asta să fie pentru totdeauna soarta poporului nostru: nepăsarea, ştergerea trecutului, uitarea adevăratei lui istorii?

Istoricul grec Herodot spunea despre traci: „...după indieni, neamul tracilor este cel mai mare dintre toate popoarele lumii. Dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt şi de departe cei mai puternici dintre toate seminţiile pământului. Tracii poartă multe nume, fiecare după ţinutul în care locuieşte, dar toţi au în toate, obiceiuri asemănătoare”.[61] Dacă Herodot cunoştea 19 triburi tracice, Strabon a vorbit de 22.[62] Evident, între o atât de mare varietate de triburi, trebuie că au existat şi unele deosebiri religioase, care nu mai pot fi ştiute astăzi.

Neamul tracilor a fost măreţ în antichitate şi vestit atât prin rezistenţa fizică a bărbaţilor, cât şi prin priceperea poporului în general în leacuri ancestrale. Drept dovadă, filozoful Socrate mărturisea că el a învăţat de la un ucenic al lui Zamolxis un descântec dintre acelea „care-i fac pe oameni nemuritori”. Mai târziu, peste secole, Clement Alexandrinul reproşa grecilor că nu sunt originali în civilizaţia lor şi că aceştia au învăţat de la traci formulele descântecelor pentru însănătoşire: „sanas incantationes a thracibulus accepisti”.[63]

DIVINITĂŢILE DE MAI TÂRZIU:
Marele Zeu Gebeleizis şi Marea Zeiţă Bendis

Gebeleizis sau Nebeleizis era divinitatea supremă a tracilor, fulgerul fiind una dintre armele pe care acesta le folosea. El era reprezentat ca un bărbat chipeş, uneori cu barbă. Gebeleizis provoca tunetele şi fulgerele. În unele reprezentări acesta apare aşezat pe tron, iar în altele, în chip de călăreţ, având în mâna stângă un arc; un şarpe coboară spre capul calului. Mai este însoţit şi de un vultur cu corn. Vulturul ţine în cioc un peşte atunci când simbolizează singur divinitatea amintită, iar în gheare are un iepure. Acest zeu este stăpânul cerului şi al pământului, patronul aristocraţiei militare; el ar putea avea însă atribute uraniene, solare. Zeul cel mare, Gebeleizis, mai este cunoscut şi sub numele de cavalerul trac Derzelas sau Derzis (alţii consideră cavalerul trac ca o apariţie mai târzie, un erou şi nu un zeu). Alteori zeul apare în ipostază de călăreţ luptător, însoţit de un câine; el poartă o lance pe care o aruncă asupra unui porc mistreţ din fuga calului. Când nu este în ipostaza de luptător ori vânător el are trăsăturile unui călăreţ paşnic purtând în mână o torţă ori un corn al abundenţei; uneori este reprezentat având trei capete (tricefal), asemenea câinelui însoţitor, alteori ca un zeu binecuvântător, având primele trei degete ale mâinii drepte înălţate sau desfăcute, iar celelalte strânse către podul palmei.[64] Apare în mărturiile epigrafice şi numismatice de la Histria şi Odesos (Varna) iar la Limanu (jud. Constanţa) Derzelas apare călare, ca de altfel şi în ceramica de la Răcătău şi Zimnicea, tezaurele de la Bucureşti-Herăstrău şi Surcea (jud. Constanţa).

Îl vom întâlni mai târziu în lumea antică la macedoneni „călăreţul macedonean”, iar în mitologia greacă sub numele de Zeus. Din Tracia, cultul lui Gebeleizis avea să pătrundă în Asia Mică prin secolul VII î.d.H., unde a fost asimilat de către armeni, devenind divinitatea naţională a acestora, Vahagn sau zeul războiului, vestit pentru curajul cu care omora dragonii. Vahagn era asociat cu trăsnetele şi fulgerele, fiind reprezentat ca un bărbat cu părul şi barba din flăcări, iar „ochii lui erau ca doi sori”. În sfârşit,

Fig.47. **Cavalerul Trac. Acesta face parte din tezaurul de la Surcea (sat, comuna Zăbala , judeţul Covasna). El a fost descoperit întâmplător în 1934. El se compunea din două talere de argint cu desen figurat, patru tălpi de cupă cu picior, şase nicovale de argint şi mai multe bucăţi de argint brut. După cum putem vedea, talerul mare, oval, cu chenar în relief, decorat cu dinţi de lup, are înăuntrul lui un călăreţ trac, tipic, cu părul pieptănat în plete şi cu un costum lipit de trup. Are spadă la brâu iar deasupra lui zboară un corb, vechiul Corb Pelasgic, descris de unii „binevoitori" drept vultur. Acest corb pelasgic va ajunge într-un târziu, ca simbol, chiar pe emblema Ţării Româneşti purtând în cioc vechea cruce pelasgă; timpul şi „istoria" îl vor transforma într-un „vultur" (ce ironie a sorţii şi ce decădere) purtând în plisc crucea creştină.**

42,43,44, după volumul menţionat înainte.

Gebeleizis, sau cavalerul trac care se regăseşte în mitologia altor popoare ca Zeus sau Vanagh, a fost asimilat de către creştini drept... Sfântul Gheorghe!

Carolus Lundius (c.VII, paragraf 1.), preşedintele Academiei de ştiinţe din Suedia, la 1687 ni-l citează pe Herodot (lib.IV, c.XCIV) - „Nemuritorii (aşa cum se socoteau geto-dacii a fi fost, n.t.) acţionează în felul următor: ei nu credeau despre ei că mor, ci că cel decedat se duce la Zamolxis pe care oamenii acestui neam îl socoteau a fi acelaşi cu Gebeleizis”. El era considerat dătător de odihnă, iar o dată ajuns la el, ei, morţii, vor trăi la egalitate cu Zeul, în tihnă şi linişte, fiind departe de tulburările celor invidioşi.

Şi dacă lucrurile stau aşa, se întreabă acelaşi Carolus Lundius, nu pot înţelege cum de s-a ajuns la ideea că trebuie citit nu Gebeleizis, ci Geblietzen, aceasta desemnând pe Jupiter tunătorul (vezi şi Joannes Magnus, Hist., lib.I, c.12; Ol. Magn.,R.S., III, c.7, Lit. geogr. Stiern, Ad D. Locc. Locc. Antiquit Sueo-Gth., lib. I, c.1, p.m. 7; Hom., II. A., p.m. 26, v.36, II., 2, p.66, v. 8, p. 82, v. 16, p. 746, v. 30 şi urm.; Cic., De Divinat., lib. II, p.m. 117; Plin., N.H., lib.II, c.7).

Divinitatea supremă bărbătească a geto-dacilor, Gebeleizis, cunoscut mai târziu la tracii sub-dunăreni sub numele, probabil grecizat, de Zbelsurdos, are o replică feminină, şi anume pe Marea Zeiţă Bendis.[65] Reprezentările vechi, descoperite în ultima vreme, ne-o înfăţişează sub chipul unei femei cu faţa rotundă, bucălată, cu pometi proeminenţi şi cu părul împletit în două cosiţe, ori împărţit în două mari bucle ce-i încadrează faţa. Să fie oare zeiţa Bendis, cu cele două cosiţe blonde lăsate pe spate, precursoarea Ilenei Cosânzene din basmele de mai târziu ale românilor? În anumite situaţii zeiţa apare încadrată de două animale sacre cervidee sau de un cerb şi un şarpe. Marea zeiţă Bendis era adorată de femeile trace, fiind zeiţa lunii, pădurilor şi... farmecelor. La Costeşti a fost descoperit un cap al zeiţei, iar la Sarmi-seget-usa săpăturile au scos la iveală un medalion de lut ars (10 cm. în diametru şi 1,5 cm. în grosime), având un bust al zeiţei cu tolba de săgeţi pe umăr; de asemenea, la Piatra Roşie s-a descoperit bustul ei din bronz, înalt de 14,7 cm. şi lat de 13 cm.

În afară de marele zeu Gebeleizis şi marea zeiţă Bendis, tracii au mai avut şi o zeitate a focului şi vetrei, păzitoare a casei, respectiv zeiţa Vesta (Hestia, Histia), în cinstea căreia casele tracilor se construiau

dreptunghiulare, cu pereţii din piatră sau de lemn, podeaua din pământ bătătorit şi acoperişul „în două ape”, făcut din ţigle roşii (ceramice). Nu departe de Tărtăria, în zona Crişurilor, au fost scoase la lumină şi urmele primelor locuinţe de suprafaţă datând din mileniul V î.d.H., deci cu o vechime de 7000 de ani! Aceste tipuri de locuinţe, care se vor răspândi apoi în toată lumea, erau, se pare, rezultatul unui cult închinat acestei zeiţe, pereţii având la început rolul de a proteja spaţiul sacru în mijlocul căruia se întreţinea focul aprins în vatră.

Mileniul IV î.d.H. nu a fost chiar unul norocos pentru noi, ne spun specialiştii, referindu-se la prăbuşirea punţii continentale ce lega Europa de Asia Mică, aceasta prăbuşindu-se sub apele Mediteranei, făcând loc unei mări noi, Marea Tracică (Egee), generând şi o mulţime de insule mai mari sau mai mici. Datorită existenţei acestei punţi terestre de legătură, atât istoricii greci, cât şi alţii moderni au admis posibilitatea deplasării populaţiei trace din zona pontico-dunăreană spre sudul Peninsulei Balcanice şi de acolo, în Asia Mică, chiar în unele regiuni din jurul Mediteranei Răsăritene: Bytinia, Misia, Frigia, Troada, Lidia, etc. Citeam, nu de mult, în „National Geographic”,[66] despre oamenii din Balcani care, cu mii de ani înainte ca Moise să fi păşit pe Pământul Sfânt, în vârful Peninsulei Sinai, începeau mineritul cuprului, producând topoare etc. După cum se ştie, soarta acestor populaţii a fost diferită: unele s-au “rătăcit” printre alte seminţii şi s-au „pierdut” cu totul în marea groapă a istoriei care se cheamă „uitarea” - hitiţii, de exemplu. Alţii au dispărut la mari distanţe, cum este cazul troienilor, supravieţuitori despre care o legendă spune că Eneas tracul i-a călăuzit după „Apocalipsul” cetăţii Troia până pe valea îngustă a Tibrului, unde aveau să preia în stăpânire cele şapte coline „eterne”, dându-le apoi nume tracice, „latine”. Şi tot o legendă spune că, între timp, prin spaţiul carpatic a apărut un cioban înţelept, Zamolxis, care urma a prelua de la zeiţa Hestia (sau Vesta) aşa-numitele „legi frumoase “ - Codul Beleaginilor.[67]

ZAMOLXIS – SAMOLSES:
Un Zeu Profet sau un Profet divinizat

După Joannes Magnus Gothus, în Historia de Omnibus Gothorum Sueonumque Regibus, Roma, 1554, adevăratul lui nume era Samolses şi „el şi-a educat neamul, pe geţi, ca prin virtuţi să ducă o viaţă cinstită, dar că este necesar să înveţe câte ceva şi din disciplina militară, pentru că omul nu trebuie să se gândească numai la sine, el fiind născut mai ales pentru patrie”- c.XV, şi „de reţinut acest adevăr unic şi anume că Geţii şi Goţii au fost unul şi acelaşi neam şi că s-au mai chemat şi cu numele de Sciţi” c.IV.

Bonaventura Vulcanius, 43 de ani mai târziu, în „De literis et lingua Getarum sive Gotharum”, Lyon 1597, nu uita nici el să-l ridice în slăvi.

Persoana care l-a studiat cel mai atent şi competent pe Samolses rămâne, fără nici o indoială, Carolus Lundius, preşedintele Academiei de Ştiinţe a Suediei, care-i dedică cartea „Zamolxis Primus Getarum Legislator” 1687, din care aflăm că primele legi scrise din istoria omenirii le datorăm lui Zamolxis, care aparţinea Geţilor. Noi cunoşteam scrisul cu mult înaintea grecilor, care l-au luat de la noi. Acelaşi om de ştiinţă suedez ne spune: „Grecul a luat de la Get punct cu punct, elementul esenţial din legislaţia ateniană, de vreme ce şi cuvintele şi totodată şi faptele vorbesc despre acesta” c.I.

Şi pentru că tot vorbim despre Goţi vs. Geţi, cred că este bine să-l reamintim pe Dio Chrysostomus care în „*Getica*” vorbea despre Goţi ca despre triburi de Geţi războinici, încă nesedentarizaţi, de la gurile Niprului.

Concluzia lui Carolus Lundius, în c.V.: „Nu încape nici o îndoială că pe vremea lui Zamolxis au existat legi scrise”.

Dintr-o dată din nişte sălbatici doritori să mai aştepte vreo 500 de ani venirea armatelor romane civilizatoare ne redescoperim nici mai mult nici mai puţin nucleul civilizaţiei lumii! Dar să vedem ce spun grecii despre noi.

Iată mărturiile lui Herodot despre Zamolxis: „Aşa cum am aflat eu de la *elinii* care locuiesc pe ţărmurile Helespontului şi ale Pontului Euxin, Zamolxis despre care vorbesc, fiind doar un muritor, a fost în Samos robul lui Phytagoras, care era fiul lui Menesarcos. După aceea, ajungând liber, strânse bogăţii mari şi după ce se îmbogăţi se întoarse

în patria lui; aici a clădit o casă pentru adunările bărbaţilor, în care se spune că îi primea şi îi punea pe fruntaşii ţării să benchetuiască, învăţându-i că nici unul din urmaşii acestora nu va muri, ci va merge într-un loc anume unde va trăi pururi şi va avea parte de toate bunătăţile. În vreme ce săvârşea cele amintite şi spunea lucruri de felul acesta, el a poruncit să i se construiască o locuinţă subpământeană. Când a fost gata, Zamolxis a dispărut din mijlocul tracilor şi, coborând în locuinţa lui de sub pământ, a trăit acolo vreme de trei ani. Tracii doreau mult să-l aibă, jelindu-l ca pe un mort. În al patrulea an el le-a apărut şi astfel, Zamolxis făcu vrednice de credinţă învăţăturile lui. În privinţa lui Zamolxis şi a locuinţei sale subpământene, nici eu nu resping cele spuse, dar nici nu le dau crezare prea mult; *mi se pare însă, că el a trăit cu mulţi ani înainte de Phytagoras*. Fie Zamolxis om, ori vreun demon de-al geţilor, să-i fie de bine".[68]

Cicero (*De claris orationibus, qui dicitur Brutus,* p.m. 266) însuşi afirma că au existat asemenea poeţi, ba chiar înaintea lui Homer, care l-au cântat pe Zamolxis în poeziile lor festine.

Tot de la C. Lundius aflăm ca Zamolxis mai era socotit Cronos - vezi şi Herodot -, după alţii Saturn sau Attis cel cu un singur ochi, fiul regelui Sangarius din Frigia căruia i s-a atribuit cultul lui Hercules. Zamolxis a mai fost numit şi Bal, Ballur, Aballur şi Apollo. Cu ideea că el a fost Hyperboreean sunt de acord şi scriitorii antici greci. Citindu-i pe aceşti istorici nici nu te mai miră când aproape 400 de ani mai târziu le găseşti ideile lor la Nicolae Densuşianu. De fapt de multe ori m-am întrebat oare N. Densuşianu chiar nu i-a citit pe aceştia?

După cum vedem, naiva identificare a zeului Zamolxis cu un sclav al lui Phytagoras devenit liber şi bogat o contesta chiar Herodot. Şi atunci de ce să o credem noi?... Relatări asemănătoare sunt făcute şi de Hellanicos din Mitilene, de către Platon, de Mnasea (acesta îl considera pe Zamolxis chiar un Cronos!), de către Diodor din Sicilia, de Strabon mai ales, de Apulleius, de Lucian din Samosata, de Origen, de către Porphyrius (232-304), Iulian Apostolatul, Enea din Gaza, Hesychios din Alexandria. Toţi aceştia au auzit şi vorbit de Zamolxis care a rămas în amintirea oamenilor ca un Zeu al împărăţiei subpământene, cum de altfel şi Eminescu îl descrie în poezia „Strigoii".

„Pe un jilţ tăiat în stâncă sta ţeapăn, palid, drept,/ Cu cârja lui în mână, preotul păgân şi drept...”

Pe Zamolxis lituanienii îl preiau ca Zemeulcs, acest nume însemnând pământ, ţară. El este zeul din adâncurile pământului, vegetaţiei, rodniciei, zeul plugarilor şi păstorilor. Dacă Gebeleizis le făgăduia nemurirea sufletului (ritul incinerării morţilor aparţinându-i), Zamolxis le promitea adepţilor săi nemurirea completă, atât a sufletului, cât şi a trupului (ritul înmormântării fiind înhumarea), sufletele credincioşilor continuând să trăiască în regatul zeului subpământean (precum Arald, copilul rege, alături de Maria, regina dunăreană din poezia „Strigoii”).

Ideea nemuririi zamolxiene constituia etica tinerilor războinici, „lupii daci” care se bucurau la moarte şi râdeau în faţa acesteia tocmai pentru a-şi arăta nepăsarea faţă de ea şi a ajunge în plaiurile subpământene ale zeului. Aceştia luptau şi mureau veseli sub stindardul „capului de lup”, pe care-l vom întâlni şi la macedoneni, ca de altfel şi mai târziu, la legiunile „romane”, formate din tracii din zonele ocupate de romani.

Sacrificiile umane în scopuri religioase au fost unice în Europa, fiind întâlnite numai la traci. Din acest punct de vedere, interesantă pare asemănarea cu riturile religioase ale civilizaţiei aztece, despre a cărei populaţie Edgar Cayce afirma că ar fi descendentă directă a atlantizilor (locuitorii fostului continent Atlantis, a cărui ultimă porţiune de uscat s-a scufundat în mijlocul Oceanului Atlantic în urmă cu 12.600 de ani).

O dată la cinci ani, i se trimitea lui Zamolxis un „sol” Alexandros, care să-i comunice acestuia dorinţele populaţiei. Acesta era aruncat în suliţele ascuţite ale tovarăşilor săi. Dacă avea ghinionul să nu moară imediat, acesta era insultat, batjocorit şi un alt „sol” era „trimis“ imediat pentru a duce mesajul zeului subpământean.

În timp ce Zamolxis era un zeu subpământean, Gebeleizis era zeul ceresc. Descoperirile din munţii Orăştiei, cât şi descoperirea marelui sanctuar rotund de la Sarmisegetusa, cu aşezarea ritmică a stâlpilor săi, presupun efectuarea unor observaţii celeste. Săpăturile arheologice făcute sub conducerea clujanului Constantin Daicoviciu au scos la iveală în zona Grădiştea Muncelului (Munţii Orăştiei) nu numai un complex de sanctuare, dar şi un original calendar dacic, precum şi urmele unei scări care probabil conducea la un loc subpământean de cult religios.

De la un înţelept ca Socrate citat de un altul ca Platon, aflăm că Zamolxis a fost, pe lângă medic psiho-terapeut, şi mag: o persoană

căreia strămoşii noştri îi datorează statutul spiritual, ca cea mai dreaptă şi umană orânduire socială pe care a avut-o lumea antică. Am fost un „stat spiritual”, creaţie a celor iniţiaţi de Zamolxis, de către marii preoţi de pe muntele sfânt Kogaion, motiv pentru care hotarele noastre au rămas mereu aceleaşi, chiar dacă de-a lungul timpului au apărut unele suprapuneri de populaţie ori împărţiri teritoriale artificiale. Cum a spus domnul Alexandru Strachină în „*Pe urmele strămoşilor uitaţi*”: „Apa trece, iar noi... rămânem”[69]. Este de-a dreptul ciudat cum istoricii noştri îşi pot justifica nepăsarea faţă de toate acestea.

Pentru conturarea unui cult solar la traco-geto-daci, Dr. Mariana Marcu, în „*Repere lingvistice arhaice româneşti*”[70], menţionează „călăreţul trac” Heros, pomenit şi în Egipt în unele documente epigrafice (ca Herou, fiul Soarelui), iar unii cercetători au susţinut că această divinitate n-ar fi decât o nouă ipostază a lui Horus... Mitul cavalerului trac este greu de înţeles. Uneori el are în jurul capului un nimb solar, o rozetă cu patru foi. El a fost asimilat de către populaţia greacă, odată cu sosirea acesteia în Peninsula Balcanică, între 1900 - 1400 î.d.H., ca divinitate supremă, Zeus, cunoscut şi sub alte nume ca Nefelegeretes (de fapt numele grecizat al lui Nebeleizis) - „Cel care adună norii“, Ombrios „Zeul ploii”, Keraunos - „Cel care fulgeră“ şi altele.

Mitul cavalerului trac constituie în tradiţia daco-română, aromână, macedoneană un scenariu aproape canonic al colindelor vechi de iarnă, creştine. C. Cihodaru remarcă cu surprindere că tracii aveau în aprilie „serbările păgâne” ţinute în cinstea eroului trac.[71]

Odată cu consolidarea creştinismului în spaţiul traco-dac, această sărbătoare a fost înlocuită cu cea a Sfântului Gheorghe, sfânt a cărui iconografie a fost inspirată de cea a cavalerului trac. În unele colinde numele Sfântului Gheorghe se schimbă cu cel al lui Iisus, apărând în felul acesta o totală contradicţie între versurile colindului şi momentul în care acesta se cântă, respectiv anotimpul iernii:

„Pe luncile Soarelui,
Flori vineţitoare de măr.
Grădina cu florile Ierui Doamne,
Flori dalbe, flori de măr,
Ler de măr, florile-s dalbe”

Sau:

„. . . Căluţul lui negru pintenog
Luciu ca un corb
Pă chivara lui tăiată în săgeată,
Pe ochi cam plecată
Ba suliţa lui
Duratul de vară,
Fulgerul de seară...” [72]

Oricine poate vedea că în această colindă nu se pomeneşte nimic care ar putea sugera anotimpul iernii, ci dimpotrivă, se aminteşte clar despre cel al verii şi, în plus, de „fulgerul de seară“, care era simbolul Zeului trac Gebeleizis.

Şi în alte cicluri de colinde de Crăciun, alături de Soarele personificat apare şi sora cea mare a Soarelui, Salomina. De asemenea, pe mireasa eroului întors de la vânătoare o chema Ileana Daliana sau Lina Melina. Zeul solar la traco-daci era sărbătorit primăvara, aşa cum, de fapt, se precizează şi în colindele de Crăciun, la vremea renaşterii naturii şi a înfloririi „florilor dalbe de măr”.[73] Să nu uităm şi povestea lui MARIAN, mama Florilor de Măr care i-a născut pe 24 Decembrie pe cei doi Zamolxis.

Sub influenţa scriitorilor antici care susţin că scrierea a apărut mai întâi la Geţi, Iordanes recomanda cu toată convingerea legile scrise ale lui Zamolxis şi Deceneu, Legile Bellagine, vezi şi expunerea lui Bonaventura Vulcanius.

Tot de la Carolus Lundius, capitolul IX, aflăm cele 5 Principii:

1. Primul a fost Dumnezeu, căci el s-a născut înaintea tuturor. El a fost făuritor al cerului şi al pământului şi semănător al tuturor lucrurilor.

2. Dumnezeu domneşte peste toate cele pe care le-a creat, inclusiv peste cugetători.

3. Dumnezeu este acela care hotărăşte cu dreptate în această viaţă răsplăţile şi pedepsele oamenilor.

4. Ideea Dreptăţii Divine nu poate fi înţeleasă de mintea umană.

5. După plecarea din această viaţă, pe toţi ne aşteaptă răsplăţi şi pedepse.

Iar dacă în acest mozaic mitologic pelasgian, trac, geto-dac, cum vrem să-l numim, ne-am redescoperit împreună credinţa uitată în

Marele Zeu Gebeleizis, Marea Zeiţă Bendis, Zeiţa focului şi a vetrei, Histia, tot nu v-am spus încă nimic dacă nu-l menţionăm aici şi pe Marele Zeu al Războiului, Ares. Ovidius (43 î.d.H. - 17 d.H.) aminteşte pe „getul" care se închina lui Ares, Marte, Zeu al Războiului, iar Vergiliu afirma nici mai mult, nici mai puţin, că "Marte s-a născut în ţara tracilor". Şi dacă-l mai ascultăm şi pe Iordanes, acesta declara că „geţii l-au adorat întotdeauna printr-un cult foarte sălbatic pe Marte şi jertfele lui erau prizonierii ucişi".[74] Şi ne mai mirăm că Vlad Tepeş, "Dracula", cum le place americanilor să-l numească, „trăgea în ţeapă" de vii mii de turci într-o zi!... Pe de altă parte, pe Columna lui Traian este prezentat probabil cel mai vechi Zeu al Războiului, crunt şi feroce, care-şi cerea sângeroase sacrificii umane. Aici apare scena torturării prizonierilor romani de către... femeile dace!

În sudul Dunării, populaţia tracică mai sărbătorea şi pe Zeul Viţei-de-Vie, patronul băuturii ameţitoare, preluat în fugă din nou de greci, care, de astă dată, amintesc cu puţin înainte de reîntoarcerea lui Dionysus acasă, în Tracia, că el s-a iniţiat în misterele frigiene, la insistenţele bunicii sale! Nu numai viţa-de-vie era planta favorită a Zeului, ci şi iedera. Frunzele acestei plante, mestecate de adoratori, produceau în aceştia beţia, ba chiar o stare temporară de nebunie. Astfel nu e de mirare faptul că cea mai populară sărbătoare a tracilor era dedicată Zeului Viţei-de-Vie, toamna, la culesul viilor şi la storsul strugurilor. Ea avea loc în fiecare an (unii cercetători susţin că ea ar fi avut loc la trei ani). Când vinul fierbea, noaptea avea loc petrecerea propriu-zisă, la lumina torţelor, cu multă risipă din această băutură, petrecere care ţinea până în zorii zilei. Poate de aceea tracii erau poligami. Herodot descrie că fiecare dintre ei ţinea mai multe neveste; când unul dintre ei murea, apărea o mare problemă pentru femeile lui, respectiv trebuia găsită cea care a fost cea mai iubită de defunct şi apoi sugrumată de cea mai apropiată rudă şi îngropată împreună cu bărbatul ei. Celelalte femei încercau o mare durere şi ruşine să nu fie ele alese.[75]

Opus cultului dezmăţat al Zeului Viţei-de-Vie, este cultul preotului trac, simbolul vieţii viitoare şi frumoase, dedicat binelui oamenilor şi vieţuitoarelor. Sfinxul de pe platoul Bucegilor reprezenta pentru geţi „Domnul Nopţii", preluat de către greci sub numele de Orfeus. Autorii antici scriau că Misterele Orfeice se celebrau noaptea. Graţie esoterismului ei, religia geto-tracilor nu era cunoscută profund

decât de preoţi şi câţiva iniţiaţi. De aceea, scriitorii greci şi romani nu ne-au lăsat prea multe ştiri în această privinţă.

Dar să revenim la cultul „Domnului Nopţii", un cult civilizator, un cult al muzicii, care îmblânzea nu numai oamenii, dar şi animalele, potolindu-le pornirile violente, instinctele răufăcătoare. Strabon cunoştea şi alte amănunte despre preoţii sau „profeţii" pelasgi, anume că aceştia erau oameni atotştiutori, pricepuţi la interpretarea viselor şi a oracolelor, a semnelor Divine şi că locuiau în sălaşuri subterane (Katagoion sau Kagoion).[76]

Despre Orfeus legendele elene şi romane spuneau că era trac, prinţul kycon-ilor, etnonim apropiat de kogoian. Cetatea natală a lui Orfeus era Dion. El venea din legendarul Kogaion, lăcaş al lui Zamolxis.

LĂCAŞURI DE CULT

Legendarul Pangaion sau Pangeul, era muntele sacru al tracilor sud-dunăreni unde se aflau o mulţime de sanctuare, mai ales că acesta conţinea filoane de aur şi de argint; se presupune că era situat pe masivul Dragoion din Rodopii Orientali (unde s-a născut şi Spartacus, pelasgul-gladiator ce a zguduit imperiul roman); alte sanctuare s-au descoperit la Kilicite. Trebuie să fi existat şi sanctuare trace în cinstea Marii Zeiţe Bendis; dacă la Atena tracii aveau pentru Zeiţa lor un Bendideion, legendarul Pangaion, lăcaşul principal de cult era închinat, se pare, lui Gebeleizis, ai cărui preoţi solari, uranieni, aşa-zişii „umblători prin nori", susţineau că trupul nu era nimic altceva decât „o închisoare pentru suflet", eliberarea de trup fiind singura salvare a sufletului.[77]

Legendarul Kogaion, după Adrian Bucurescu, era reprezentat de muntele ce adăpostea peştera unde se retrăgea marele preot al geţilor.[78] În *Geografia* (VlI, 3, 5), Strabon scrie: „Tot aşa şi acest munte a fost recunoscut drept sacru şi astfel îl numesc geţii: numele lui, Kogaion, era la fel cu numele râului ce curgea alături; KOG-A-ION însemna „Capul Magnificului", fiind şi denumirea Bucegilor, unde se află marele cap sculptat, acoperit cu tiara sacră, cunoscut sub numele de „Sfinxul Românesc".[79] Râul care

curge prin apropiere, despre care scria Strabon, nu poate fi decât Ialomiţa, căreia geţii îi spuneau şi Naparis sau „cerescul, divinul”. Singura inscripţie getică unde apare numele Kogaion este un text orfic în versuri pe o cărămidă descoperită la Romula (Resca, Dobrosloveni, jud. Olt): „Mare e Zeul, întotdeauna şi pretutindeni! Aşa să spună vitejii când privesc spre Kogaion! Ucenicii (recruţii) să cânte: sfânt este Domnul Nopţii!”.[80]

Când Strabon amintea că preoţii daci locuiau în sălaşuri subterane, el vorbea despre preoţii lui Zamolxis; Zeul subpământean care de acolo, din Kogaion, le oferea credincioşilor săi o nemurire completă, cuprinzând atât corpul, cât şi sufletul. Şi dacă Sfinxul din Bucegi reprezenta pentru geţi capul lui Orfeus sculptat de om ori modelat de natură, el a fost şi va rămâne mereu acolo, în ţara legendarului Kogaion, creând mistere şi răspândind tăcere.

Iată, pe scurt, un panteon mitologic al strămoşilor noştri pelasgi, traci sau geto-daci. „Traianismele”, „latinismele”, „slavonismele”, nu ne aparţin, ci ne-au fost adăugate ulterior de către:

- cei care au dorit să creeze o impresie falsă şi să minimalizeze rolul populaţiei din zona Carpato-Dunăreană în dezvoltarea civilizaţiei europene, sugerând că zona care corespunde actualmente geografic României nu a fost nicidecum punctul de pornire, leagănul acestei civilizaţii, ci o provincie obscură a Imperiului Roman;
- cei care dintotdeauna au avut pretenţii teritoriale asupra diverselor provincii ale României, pretenţii care trebuiau cumva justificate, singurele argumente capabile să câştige încrederea neştiutorilor şi naivilor fiind cele legate de „origine”, „limbă“, „religie” şi „istorie”, ultima, cel mai uşor de mistificat;
- cei afiliaţi anumitor cercuri implicate în împărţirea geopolitică a lumii şi, în consecinţă, interesaţi în a submina influenţa şi importanţa pe care civilizaţia şi cultura milenară a poporului daco-român le au în marea familie a popoarelor de pe întregul mapamond.

Există însă un DESTIN AL ADEVĂRULUI, iar acestuia îi trebuie numai două grupuri de oameni ca să iasă la iveală: unii care să-l ROSTEASCĂ şi... alţii care să-l AUDĂ... !

STRĂMOȘII ARIENI

„Nici o Religie sau Lege mai presus ca adevărul“

În anul 2000 î.d.H. triburi de origine europeană, autonumindu-se Arieni (în sanscrită Arya - nobil), invadează partea nord-vestică a Indiei. Originea acestor triburi europene este încă discutată: dacă unii istorici le consideră de origine greacă, germană, celtă, cei mai mulţi cred că erau de origine „latină“- datorită înrudirii multor cuvinte sanscrite cu cele „latine”. Cercetări fără reproş au stabilit, după îndelungate căutări, că singurul SPAŢIU care răspunde condiţiilor din vechea literatură vedică, este cel carpatic, în care învăţaţii de la Universitatea din Cambridge plasează, sub titulatura „Ancient India”, faza primară a Culturii Vedice.[81] Aceeaşi idee este accentuată de arheologul şi istoricul de prestigiu mondial V. Gordon Childe, care într-una din cărţile sale recente prezintă o hartă (fig. 48) a distribuţiei arienilor în timpul primei lor apariţii, din care reiese clar amplasarea acestora în spaţiul carpato-dunărean, între Carpaţi şi Nistru, precum şi între Carpaţi şi Peninsula Balcanică. Aceşti invadatori arieni aveau o organizare tribală, având în fruntea fiecărui trib un rege - Raman a cărui funcţie era ereditară. Viaţa de familie era dominată de:

- TATA (Pitar în sanscrită ... cel care aduce pita în casă) care în latină este PATER, iar în germană este VATER.
- MAMA (MATAR în sanscrită, MATER în latină, MITIR în greacă, MUTTER în germană) se bucură de o oarecare libertate, având autoritate asupra copiilor şi servitorilor.[82]

Această populaţie ariană - albă, se suprapune populaţiei locale negroide, fără însă a se amesteca cu aceasta, divizând societatea indiană-hindusă în patru clase sociale, primele trei de albi, ultima a populaţiei negroide locale, numite CASTE:

1. Casta preoţilor, ramanilor, cunoscuţi mai târziu ca brahmani.
2. Casta domnitorilor şi războinicilor, apărătorii CASEI - Ksa-triya.
3. Casta negustorilor şi ţăranilor, Vaisyas.

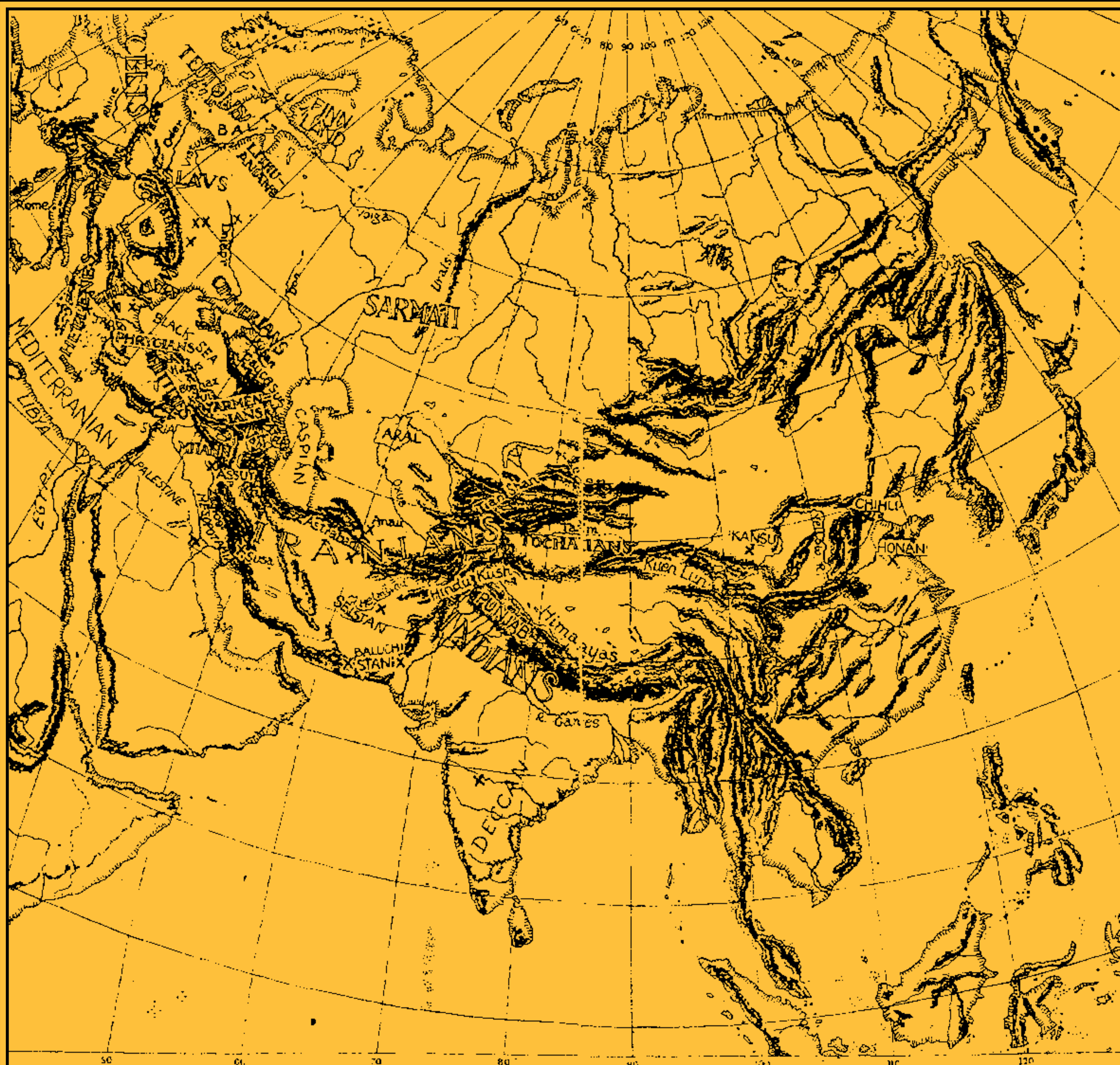

Fig.48. **Hartă arătând distribuţia arienilor în timpul primei lor apariţii. Pe teritoriul dintre Nistru, Carpaţi şi toată Peninsula Balcanică sunt şapte „*x*"-uri marcate, care corespund numai cu unul în Turcia, Iran, Irak, India, sudul Chinei şi Japonia. Concluziile vă las pe d-voastră să le trageţi.**

* ***The Aryans,*** **V. Gordon Childe,** ***The History of civilization,*** **Barnes&Noble, Inc., 1993, U.S.A.,**

4. Casta servitorilor, a populaţiei negroide locale - Sudras, care „asudau" muncind pentru primii.

Casta cea mai importantă era cea a ramanilor (brahmanilor), a celor „născuţi de două ori", a doua naştere fiind considerată iniţierea în ştiinţa vedică.

Literatura sacră a arienilor se împarte în două mari grupuri:

1) VEDA, ştiinţă sacră numită şi Şruti - (auzită, ştiută) vorbită, deci nescrisă, considerată a fi emanată de absolut (Raman - brahman) la începutul lumii. Ea reprezintă Cuvântul Sacru, reflectând concepţiile religioase ale carpato-danubienilor, arieni, cuceritori ai lumii antice şi în special ai subcontinentului indian, cât şi pe acelea profesate de aceştia de-a lungul veacurilor.

2) Scrisă - smrti - în sanscrită.

Textele din literatura „Shruti" (ştiută) se bucură de cea mai mare autoritate, ele fiind considerate ca transmise oamenilor de către zei. Din această grupare fac parte: RIG VEDA, SAMA VEDA, ATHARUA VEDA, BRAHMANAS, ARANYAKAS şi UPANISADELE. Cuvântul „vede" or „vâd", în sanscrită, înseamnă „a cunoaşte", „a vedea" (uşor de notat asemănarea cu limba română). Primele patru colecţii conţin imnuri dedicate unor zeităţi, în timp ce UPANISADELE conţin gândiri speculative, filozofice, în căutarea permanentă a realităţii absolute. Competitive cu scrierile oricărui mare filozof contemporan, ele conţin instrucţiuni rituale, ceremonii, reguli de comportament. Sunt în număr de 108, dar mai cunoscute sunt numai 10 dintre ele. Spre edificarea dumneavoastră, să vedem cum începe fiecare, chiar traduse în engleză. O alegem pe prima (din cartea *The Uppanishads*)[83]:

„OM (KATHA)...

May Brahman protect us, May He guide us,

OM- PEACE, PEACE, PEACE..."

Singurul cuvânt care nu a putut fi „tradus" din sanscrită în engleză, a fost „OM" - cuvânt „de neînţeles" în „toată lumea"... Să fie chiar aşa?! Iar în prefaţa lucrării editorul ni-l explică: „OM" - „symbol of Brahman or God - is to hindus Divine... and has a solemn resonance, indefinitely prolonged." Cuvântul OM simbolizează legătura dintre fiinţa supremă şi materie, este cuvântul pronunţat în templele hinduse cu respect, cei ce-l rostesc stând în picioare.

Dar cuvântul DEVA ori DAVA (zeu) nu cumva îl aveau şi strămoşii noştri? Iată, de pildă, SUCIDAVA (oraşul zeului SUCI)... MOLDAVA (ţinutul zeului MOL). Cuvinte înainte fără nici un înţeles,

încep să-şi capete o explicaţie. Să fie oare şi alte cuvinte „asemănătoare”? Cuvântul „IAMA” nu este cunoscut în limba română curentă... dar figurează într-o expresie proverbială, foarte frecventă: „a da Iama-n vite” (cu sensul de a răspândi moarte-n vite). „IAMA” este domnul şi judecătorul morţilor în religia vedică.

Religia şi cultura vedică, scrie Gabriel Gheorghe, au reprezentat cea mai veche manifestare culturală în spaţiul carpato-danubian.[84] Deşi cultura vedică a dispărut ca realitate nominală cu foarte mult timp în urmă, trăirile oamenilor vedici, foarte apropiate de cele ale creştinilor, au continuat să fie practicate de populaţia românească, de-a lungul mileniilor, ca obiceiuri transmise din tată în fiu. Este un început de probă că românii care nu cunosc „creştinarea formală“ administrativă în istoria lor, erau pregătiţi pentru îmbrăţişarea religiei creştine după înfiinţarea acesteia.

Să mai luăm un cuvânt „pelasgic” şi să vedem cum îl tratează arheologia lingvistică: „BAN” este unul din cele mai vechi din relicvele lingvistice, cotat ca datând de cel puţin 4500 de ani. A participat şi el la „roirea” populaţiei ariene din spaţiul carpato-danubian... ajungând până în Asia Centrală, în scrierea sanscrită, având sens principal de „Stăpân”. Polonezii îl vor prelua ca BAN - PAN, iar în greceşte el ajunge să însemne mare, celebru, puternic - Pan. Panonia este provincia Panilor (Banilor); în România este întâlnit peste tot: BANAT, drumul banului, BĂNEASA etc.

Aceşti arieni ai spaţiului carpatic s-au răspândit nu numai spre Asia. Ei au „roit” peste tot în lume, determinând explozii de civilizaţii ca în Mesopotamia, Egipt, Creta - reprezentând de fapt apogeul preistoriei, apogeul culturii carpatice. Dr. P. Giles defineşte leagănul arienilor ca fiind pământul carpatic, având la sud Balcanii, şi Alpii la vest. El numeşte această primă cultură ariană Danubian I, caracteristic acestei perioade fiind „Spirala dacică“ de mai târziu. Vasele de lut din această perioadă având „mâzgălite” spirale „fără sens” (?!) apar peste tot. Să fi fost ele chiar fără sens...?? Vom vedea mai târziu în capitolul „Simbolistica la pelasgi”. Aceşti danubieni, arieni, spune mai departe Dr. Giles, se răspândesc peste tot prin Europa, ocupând o parte considerabilă a Poloniei, sudul Germaniei, întâlnindu-se cu bărbaţii înalţi ai rasei nordice (probabil deja păstori) şi asimilându-i. Răspândiţi în Balcani - în special în Tesalia nescăpându-le nimic - cuceresc nu atât prin forţă, cât prin pregătirea spirituală... din Troia spre Anatolia, cu toporul ca armă de luptă.[85]

Cultul, ritul înmormântării prin ardere - cremaţia aparţinându-le, îl răspândesc peste tot. Ritualul incinerării îl vom păstra până târziu, de atunci din mileniul al III-lea î.d.H. până când Zamolxis îl va înlocui pe Gebeleizis. Hindu- „sanscriţii”, chaldeenii, egiptenii, evreii (iudaismul), creştinii (creştinismul) nu sunt altceva decât transmiţători ai vechii culturi pelasgice, ai culturii vedice.

Cu cât înaintăm în timp, cunoştinţele noastre despre trecut se schimbă şi ele: dacă acum 100 de ani limba sanscrită era declarată un dialect grec de către Lempriere, azi ni se pare o glumă sau ignoranţă crasă.[86]

Studiul religiilor şi culturilor antice este o aventură fascinantă. Te aventurezi în aceste domenii şi te descoperi purtat din Asia în Europa şi de acolo în Africa, de nişte simple concepţii despre lume al căror simbolism nu trebuie ignorat. Una din aceste concepţii descrie lumea ca existând în cicluri de câte şapte:

- primele două rase umane sunt considerate ca fiind nemateriale; a treia este sexuată - cea a Lemurienilor - populaţie negroidă ce ar fi trăit pe fâşia de pământ ce lega Australia de Africa; a patra, cea a Atlantizilor; a cincea rasă umană - suntem noi... ne găsim în mijlocul acestei perioade; a şasea şi a şaptea vor fi din nou imateriale şi cu ele se închide ciclul.

Vechii arhitecţi ai lumii vorbeau despre şapte planete: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn şi Uranus (Neptun şi Pluto nu fuseseră descoperite) - cu toate că unii dintre ei vorbeau despre sistemul nostru solar ca având 12 planete!!? Ei numesc pe cei din prima şi a două rasă DEVA ori DAVA... un fel de zei pe care limba sanscrită îi divinizează... cuvânt pe care invadatorii arieni l-au adus hinduşilor cu înţeles de „Zeu”.

Şi dacă sărim din îndepărtata Indie la traci... descoperim Sucidava ca oraş al zeului Suci, Moldava ca ţinut al zeului Mol şi dintr-o dată cuvinte dacice „fără sens” încep să aibă un nou înţeles. Ba mai avem şi un oraş DEVA. Descoperim că oraşe, aşezări, ţinuturi ale vechii Tracii, ale vechii lumi pelasgice, aparţineau unor „zei” din prima sau a doua rasă a lumii. Şi când aceiaşi tibetani, elevi ai acelor arieni-„sanscriţi” îşi încep rugăciunile cu cuvântul „OM” - acelaşi cuvânt pe care-l găsim peste tot în scrierile vedice - nici un Upanişad nu începe fără el, OM, omul vedic ce leagă fiinţa supremă, imaterială, de cea materială.

La întrebarea dacă mai sunt şi alte cuvinte sanscrite asemănătoare cu ale noastre, răspunsul este afirmativ. Exemplu „PARA”, în sens de monedă de schimb, cuvântul „BAN”, domn, stăpân dar şi monedă de schimb, APA-Apă (aqua în Latină), gata-gata, gusa-ghosa, iata-yatha, miu-mayu, nitica-nadika, pleava-plava, pricina-prăcina, geamănă-

jamana, iasca-jaska, limba-lamba, muerea-muherea (mulier-mulieris în Latină), nimica-nimilica, pluta-pluta, şi ele continuă. Dar să vedem cum numărau ei vedicii în sanscrită: una, duya, treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata-suta (centum în Latină).

Toate aceste asemănări sunt prea multe pentru a fi simple coincidenţe. De aceea un nou efort de a le studia, bazat şi pe cercetare interdisciplinară, este tot mai necesar.

CREDINŢA

Când teosofilii se leagă de credinţa noastră creştină considerându-ne ocultişti şi dogmatici poate că au şi ei punctul lor de vedere. Dacă împăratul roman Traian ne-a cucerit 14% din Dacia transformând-o într-o provincie romană, nu înainte de a fura tezaurul lui Decebal, ne-a dat în schimb Creştinismul cu Dogma (crede şi nu cerceta) a Imaculatei Concepţii (referitor la Fecioara Maria) cu Magia, Profeţia şi Magii, cu care începe Nativitatea (naşterea Domnului Isus). Din punctul acesta de vedere ne redescoperim pe noi, creştinii, ca dogmatici, oculţi, crezând în magi şi magie, profeţi şi profeţie, întorcându-ne de fapt la perioada pelasgică. Cum adevărul nu poate fi niciodată distrus, consider şi eu, azi, ca acei esoterici, că „nu există religie şi nici lege mai presus ca adevărul”!

Creştinismul a devenit azi parte a tradiţiei poporului nostru, creştinismul ortodox, care ne-a făcut să luptăm şi... să murim pentru el... Nu înseamnă că nu voi comenta, însă, Adevărul, aşa cum este el.

Pentru aceste religii au murit şi mor mii şi milioane de oameni; dacă în perioada medievală a creştinismului şi islamismului s-au vărsat tone de sânge, s-au adunat prozeliţi din vârful săbiilor şi s-au construit biserici şi moschei pe hecatombe de victime umane, aceasta a continuat şi continuă... Evreii măcelăriţi în mod bestial de hitlerişti şi prozeliţii lor... În numele cui şi pentru ce?! Irlandezii din nordul şi sudul ţării, creştini catolici şi protestanţi, fraţi, omorându-se... pentru ce?! Iugoslavii, trei fraţi din aceeaşi mamă şi tată, vorbind aceeaşi limbă, îşi aleg trei religii şi... se măcelăresc. Nu pot aştepta ziua aceea când Isus, Mahomed, Moise, Budha... Gebeleizis ori ZAMOLXIS se vor coborî pe Pământ să vadă ce se întâmplă aici, în numele lor... când de fapt esenţa tuturor religiilor este cea a bunului simţ şi a adevărului, ca lege universală... „NICI O RELIGIE SAU LEGE MAI PRESUS CA ADEVĂRUL!”.

SIMBOLISTICA LA PELASGI

„Pe când nu era moarte, nimic nemuritor,
Nici sâmburul luminii de viaţă dătător,
Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci unul erau toate şi totul era una,
Pe când pământul, cerul, văzduhul, lumea toată
Erau din rândul celor ce n-au fost niciodată,
Pe-atunci erai Tu, singur, Doamne, Tu ZAMOLXIS,
încât mă-ntreb în sine-mi:
Au-u-u-u... cine-i zeul cărui azi plecăm a noastre inemi??!!“

„Rugăciunea unui dac“, M. Eminescu (puţin modificată de N. Săvescu)

Dacă după Nicolae Densuşianu pelasgii au construit cel mai mare şi mai puternic imperiu în Europa preistorică, întinzându-se din pustiurile Saharei până în munţii Norvegiei,[87] din păcate nu au lăsat nimic scris care să le dovedească trecutul măreţ în afară de pietre şi ruine cu „zmângălituri” ciudate, despre care nimeni nu s-a gândit că ar putea reprezenta ceva.

Alergând pe întinsurile Europei, răspândindu-şi cultura şi limba, arienii, pelasgii, tracii carpato-danubieni au generat „cultura latină“ a lumii. Întotdeauna în spatele unei culturi mari se găseşte o alta, neobservată, uitată, ignorată... Şi care a fost cultura, civilizaţia în spatele celei greceşti, latine?

Departe în lume, foarte departe, pe întinsurile Asiei, tocmai în India, în urmă cu 4-5000 de ani o civilizaţie ariană i-a „invadat” pe locuitorii acelui spaţiu, provocând o adevărată “explozie”, nu numai culturală, dar şi socială. Indienii îşi amintesc şi azi de acei arieni, populaţie albă, care s-a suprapus populaţiei locale negroide şi care,

Fig.49. **Mircea cel Bătrân , voievodul Valahiei. Fresca de la Mănăstirea Cozia (1387-1391). Dacă pe costumul acestuia simbolurile sunt destul de evidente, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre giulgiul voievodului Negru-Vodă acoperit de „cruci pelasgice", zvastici, pe care nu l-am putut găsi, fotografiat, desenat, pictat în nici una din cărţile studiate. Mormântul acestuia a fost deschis la 31 iulie 1920 cu prilejul unor lucrări de restaurare a Bisericii Domneşti de la Curtea de Argeş. El Negru-Vodă este primul domnitor, menţionat în scris, al Vlahiei dinspre regatul Ungariei, al Ungro-Vlahiei, 1290. Prin acest nume, Ţara Românească, Muntenia, căutând să se deosebească de celelalte regiuni locuite de vlahi, ca Ruso-Vlahia (nume vechi al Moldovei însemnând Ţara Vlahilor din vecinătatea ruşilor), ori cele de la sud de Dunăre. Dar să vedem cum era îmbrăcat acest adevărat strămoş al nostru, domnitor al Vlahiei Negre (titlu păstrat şi astăzi de mitropolia Munteniei), în acele vremuri uitate de istorie: „În momentul când piatra a fost ridicată de pe sarcofag, a apărut, într-o scurtă vedenie, imaginea nealterată a Marelui Domn şi Preot din veacul XIII-lea. La gât, peste tunica de mătase purpurie, se răsfrângea un guler de dantelă în mătase şi aur. Un şir de aproximativ 30 de nasturi de aur încheia tunica, împodobită la gât, la piept şi la manşete cu şiraguri de mărgăritare. (...............) Peste şolduri avea petrecută o centură brodată cu fir de aur şi mărgăritare, care se încheia cu o superbă pafta de aur. (............) Giulgiul voievodului era acoperit cu zvastici, simbolul sacru......."**

După* A. Bucurescu, *Dacia Secreta, p.250-251. Ed. Arhetip, Bucureşti, 1998.

din dorinţa „rasistă“ de a nu se amesteca fizic cu populaţia locală, a creat „castele”.

Cultura vedică, considerată până azi cea mai veche din lume, din care îşi trag originea cea caldeeană, egipteană, iudaică şi creştină, care stă la baza întregii civilizaţii a lumii, este considerată ca pornind din spaţiul carpato-dunărean... (şi nu de către români, ci de cei de la Cambridge, Anglia, precum şi de către americani, şi asta nu de cinci sau zece ani, ci de mai mult de o sută de ani!).[88] Când ni s-a spus nouă în istoria „noastră“ de posibilitatea originii culturii vedice de la noi... câţi dintre români au auzit despre ea?!

De multe ori trebuie să ne uităm la istorie „privind ca în oglinda retrovizoare a automobilului” (privind în ea, în spate, ne ajută de fapt să mergem înainte!), observând efectele unei civilizaţii asupra altora şi descompunând-o cu privirea! Este foarte greu de imaginat căutarea urmelor acelei imense civilizaţii pelasgo-carpato-danubiene în... centrul Asiei, într-o perioadă preistorică fără literatură scrisă (cel puţin negăsită încă), fără anale şi cronici, ci numai cu ce a rămas în „literatura vorbită“... vedică.

Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) în celebra sa sinteză,[89] aminteşte despre acei „pur arieni”, ale căror urme se găsesc peste tot în Europa, urme pe care Dr. Schliemann le scoate la iveală din ruinele Troiei, semne şi simboluri gravate pe pietre, vase şi obiecte, de neînţeles şi ignorate ca atare ori considerate simple ornamente, dar cărora strămoşii noştri le dădeau înţelesuri mistice pe care le mai găsim încă în culturi izolate, uitate în lume.

Când în vara anului 1995 călătoream în Orient, m-am oprit şi în insula Bali din Arhipelagul Indoneziei, a cărei populaţie hindusă trăia într-o epocă uitată de sute de ani, închinându-se la zei şi zeiţe luate dintr-o lume de poveşti, construind „în disperare” temple ciudat ornamentate şi colorate, cu zvastici desenate pe pietre de hotare şi care, cu superstiţii necunoscute nouă, trăieşte într-o lume spirituală amintindu-mi de cea a noastră, dacică, unde un simplu cerc desenat sau săpat în lemn avea o anumită însemnătate, iar dacă-i adăugau un punct, o linie ori o cruce în mijloc îşi schimba cu totul înţelesul.

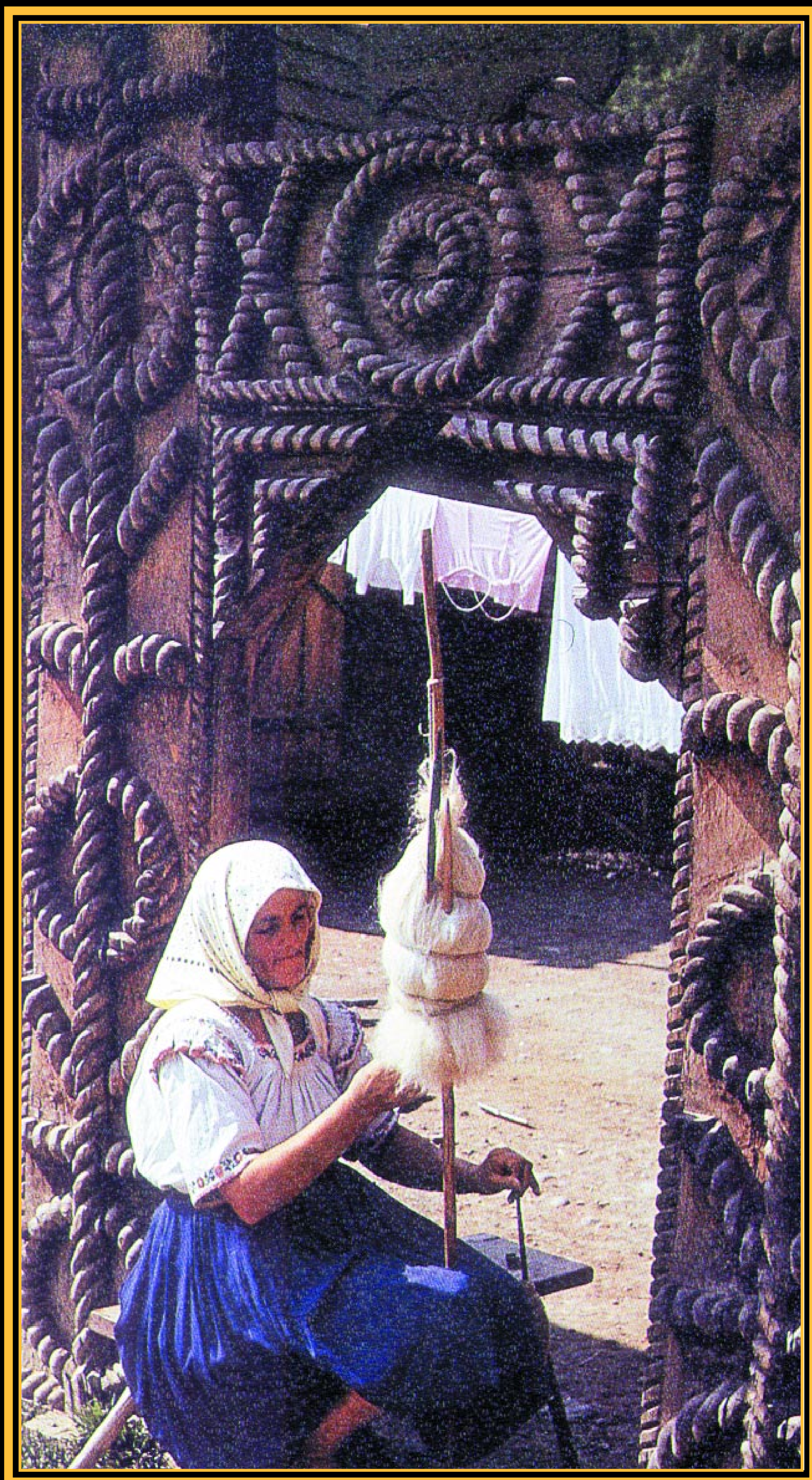

Fig.50. **Vă las pe d-voastră să ghiciţi simbolistica transmisă de generaţii şi generaţii, pe care ţăranii români continuă s-o reprezinte pe porticuri: un simplu cerc cu un punct în centru sau o linie, o cruce tangentă la cerc sau ieşită din el... Vă doresc noroc!**

Fig.51. **Şi o altă poartă cioplită, de astă dată având nu numai crucea în afara cercului dar şi înăuntrul lui. Cercul cu o cruce în interiorul lui era un simbol al începerii vieţii oamenilor; simbolizând şi Purul Panteism, doctrina care consideră Zeul Suprem nimic alceva decât forţele şi legile Universului, fiind mai degrabă o „credinţă ateistă” din acest punct de vedere. Astăzi, aceste simboluri, uitate, reprezintă numai „motive folclorice”, aduse de undeva din străfundurile, nepăsătoare, ale istoriei noastre multimilenare. Cât timp vom continua să le neglijăm, să le considerăm simple „decoraţii naive ţărăneşti”? Când ne vom pleca atenţia la inteligenţa multimilenară a acestor ţărani, daco-români, păstrători ai unor simboluri eterne?**

Fig.52. **Se pare că nimeni**
nu-i curios să ştie ce se ascunde
sub cornişa acestei case!
Simboluri uitate ne pot readuce
o istorie uitată! Mai bine să le lăsăm acolo,
sub umbra acoperişului, şi a nepăsării.
****Fig. 50,51,52, România, Munţii Carpaţi,***
Ed. Thausib S.R.I., Sibiu, 1995, România.

Fig.53. **O femeie nobilă dacă, ne priveşte supărată, prin negura mileniilor. Părul ei în bucle este stilizat prin spirale. Pe frunte are o diademă complexă, construită din trei registre, al căror simbol ne este necunoscut. Pe gât are un colier de care atârnă mărgele în formă de amfore. Pe gât se pot observa două perforaţii care au ajutat, probabil, la fixarea acestui cap pe un suport rigid.**

Fig.54. **Cine o fi supărat-o pe această femeie dacă? Observăm cum panglica de pe frunte leagă părul, trecând pe sub bucle pentru a se lega, (închide), la spate.**

Fig.55,56,57. **Aplice stilizate în forma crucii pelasgice, unele terminate în capete de cal, altele în capete de grifon. Sensul crucii pelasgice se schimbă şi el, fie de la dreapta spre stânga, simbolizând, probabil, reîntoarcerea la viaţă, fie de la stânga spre dreapta, simbolizând viaţa veşnică. Spirala pelasgică nu lipseşte de asemenea. Mai avem şi o formă stilizată a crucii în trei puncte, probabil tot cu sens de spirală. Şi toate aceste forme simbolice gravitează în jurul simbolului primordial, în jurul unui cerc cu un punct în mijloc. Dacă cercul simplu reprezenta o unitate divină, de unde totul pornea ca să se reîntoarcă, reprezentând de fapt Universul fără limită, circumferinţa cercului era uneori interpretată ca liniştea mentală a fiinţei umane. Nu acelaşi lucru se putea spune atunci când cercul avea un punct în mijloc, ca în cazul aplicelor de mai sus. În acest caz el reprezintă prima diferenţiere a manifestărilor periodice şi eterne din natură, asexuate şi infinite. Tot el poate să reprezinte uneori şi redeşteptarea naturii, Trezirea Universului. Ei bine, în jurul acestui simbol primordial celelalte pot gravita, aşa cum de altfel sunt şi reprezentate mai sus.**

Fig. 53,54,55,56,57,58, Tezaurul de la Peretu, jud.Teleorman, descoperit în noiembrie 1970, într-un tumul funerar, cuprinzând un mormânt de înhumaţie cu car, cai, câini şi ofrande alimentare, precum şi cu piese de inventar din argint şi bronz.

****Fig. 53,54,55,56,57,58,Geto-dacii,*** **I. Miclea şi R. Florescu,** ***Ed. Meridiane, 1980, România.***

Fig.58. **Pe acest coif, simbolurile abundă. Astfel, ochii de pe coif ar fi însemnat a deschide ochii spre cer, ori a te renaşte în Paradisul Zeilor. În credinţa geto-dacilor, după moarte, sufletul părăsea trupul şi dacă ai fost curat în viaţă, ori ai murit cu cinste în război, te înălţai la ceruri. Călătoria începea pe „Podul de Foc", pe Curcubeu (Arco-Da-Bara) şi continua pe „Drumul Strălucitor ca Laptele","Calea Lactee"numită şi „Drumul Iezilor" (Drom-I-Chaites). Dacă ne reamintim, unul din regii macedoneni, Lisimachos, ajungând în mâna lui Dromichete, regele tracilor, va fi iertat de acesta, îi va reda libertatea, câştigându-şi astfel un prieten de nădejde. Aceiaşi ochi îi vom întâlni şi pe coiful descoperit la Coţofeneşti cât şi în Etruria (Italia) unde ochii stranii continuă să privească cerul. Tot pe acelaşi coif putem vedea „Corbul Pelasgic" care uneori îl reprezintă pe Aplo, Zalmoxis, care are în gheare un porc (Pytha-Goras, fiara-grasă) iar în plisc un peşte, simbolizându-l pe Cel-din-Apă, de fapt duşmanii lui.**

Fig.59. **În vara anului 1998 am găsit în templul subteran de la Şinca–Veche nu numai basorelieful unui personaj straniu, astral, dar şi semnul sacru al celui de-al 7-lea Constructor al Universului de mai jos, al Universului Fizic. Este un simbol al celor 7 zei ai genezei, punctul central reprezentându-l pe Daksha, părinte al celor 10.000 de fii iubiţi, de aleşi ai lumii, părinte al Dacilor. În stânga este sculptată o figură ciudată.**

Fig.60. **”Poarta sărutului”a marelui sculptor Brâncuşi, de la Târgu Jiu, România. De fapt la vechii arieni, carpato-dunăreni, simboliza separarea sexelor. Era şi un semn feminin, căci omul îşi cunoaşte mai bine mama decât tatăl.**
Touristic reiseland Romania”, Von Petre Baron , Casa editorială pentru turism şi cultură, ”Abeona”, Bucureşti, p.223.

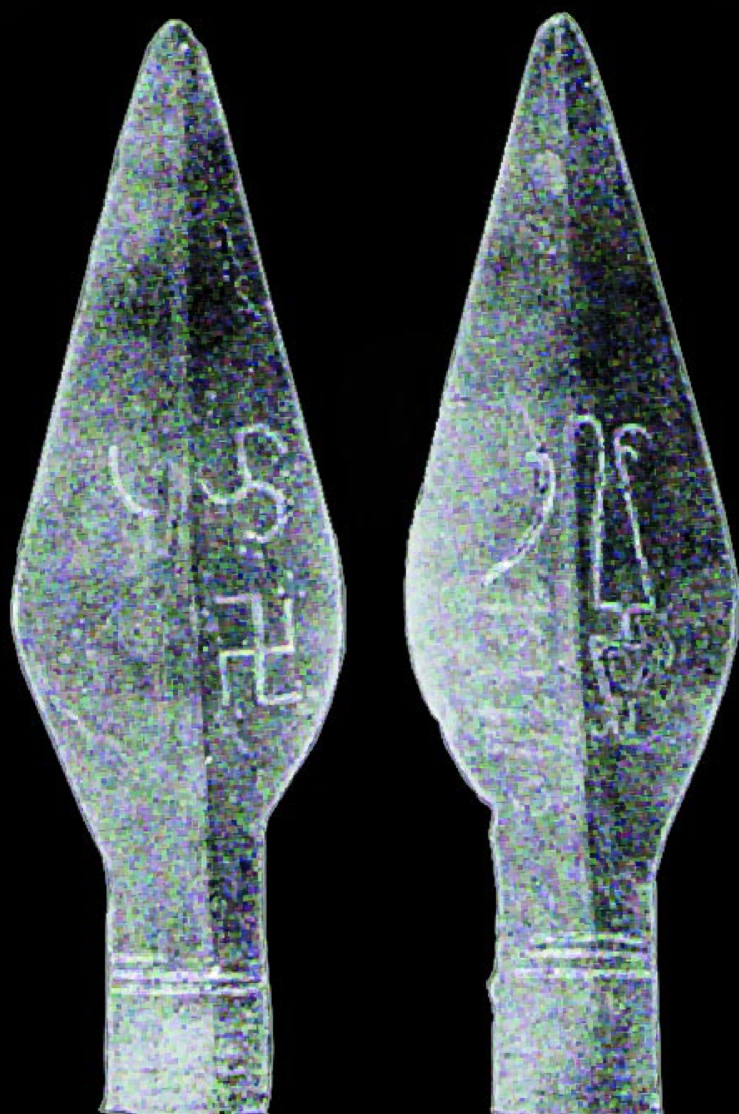

Fig.61 **Vârf de lance, material de fier, ce a fost descoperit la Muncheberg, în marchionatul Brandenburg, rămas pe acele locuri, în urma cuceririlor de către pelasgii- carpato-danubieni.**
Dovada provenienţei ei din spaţiul carpato-danubian este şi descoperirea celei mai vechi „cruci pelasgice” pe teritoriul Bulgariei de azi, ea fiind datată 7.000 de ani vechime, şi care în luna mai a anului 1998 a fost prezentată la congresul de tracologie din ţara sus-amintită.

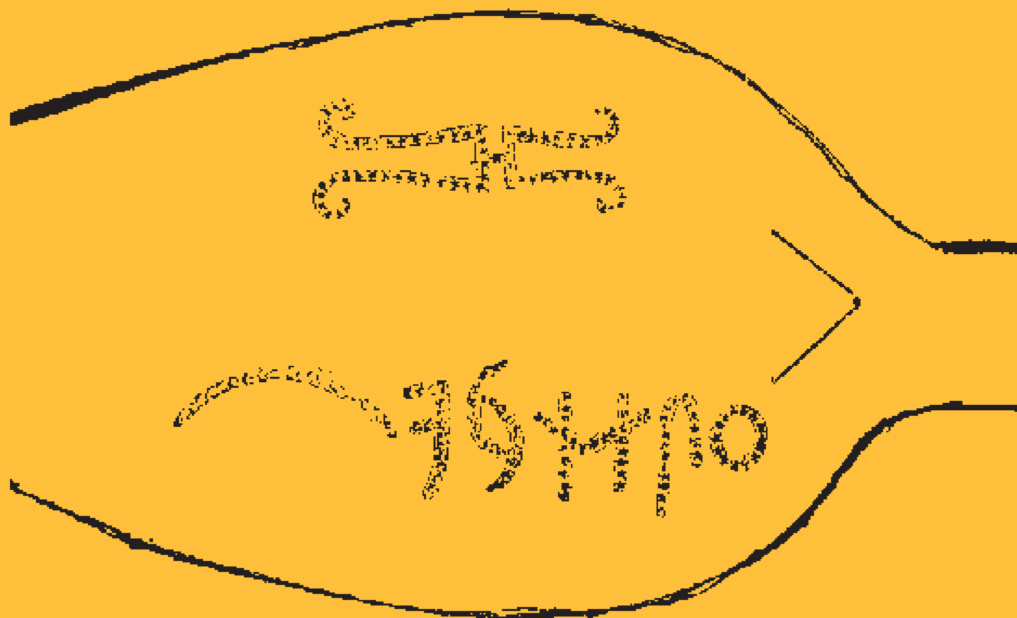
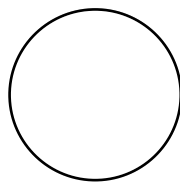

Fig.62. **Inscripţie după vârful de lance de la Torcela, lângă Veneţia. Literele sunt formate din steluţe şi din cercuri mici, stampate pe linii gravate. Arheologii au considerat această inscripţie ca etruscă. Şi în continuare, acelaşi Nicolae Densuşianu, ne spune prin anii 1885, (când micuţul Adolf Schicklgruber nici nu se născuse, 22 aprilie 1889, şi mai trebuiau să treacă încă ani ca să-şi schimbe numele de familie în Hitler, după mama sa, şi să devină cel mai odios criminal al secolului nostru şi mare consumator de droguri) că amândouă aceste vârfuri de lănci poartă decoraţii simbolice, o zvastică şi un triquetru. În continuare, acelaşi autor ne spune: „Zvastica, sub cele două forme ale sale, reprezenta, în timpurile arhaice, soarele de primavară şi soarele de toamnă. Aceste semne hieratice ne apar în diferite părţi ale lumii vechi, pe unde se extinsese odată rasa pelasgică, în Europa, Asia şi Africa de Nord. Cultul zvasticii exista în ţările Daciei şi în epoca romană. Un monument votiv descoperit la Turda şi dedicat Dianei (sora lui Apollo) poartă deasupra semnul sus-amintit. Exilaţii daci duseseră cu sine în Britannia acest simbol al credinţelor lor religioase. Pe o inscripţie a Cohortei I Aelia Dacorum din Amboglanna, lângă valul lui Hadrian, aflăm semnul crucii înconjurat de un cerc şi semnul zvasticii cu braţele spre răsărit. Ca un simbol tradiţional, amândouă aceste forme ale zvasticii mai sunt şi astăzi întrebuinţate la poporul român, pe crucile de la morminte - vezi comuna Gârla Mare, jud. Mehedinţi, ea figurând pe pietrele cioplite, din care e construită monumentala biserică Trisfetitele din Iaşi. Ele se află reproduse de Tocilescu în Revista pentru Istorie, 1883, pagina 242, şi pe cusăturile femeilor din Transilvania. Crucea pelasgică ne mai apare şi pe hrisoavele şi diplomele domneşti din Ţara Românească în sec. al XVI-lea şi al XVII-lea, desigur pe baza unor tradiţii, pe care astăzi le–am uitat. Astfel o putem găsi pe hrisovul de la Radul Şerban din a. 7115 (1607) şi altul de la Radul , fiul lui Mihnea, din a. 7120 (1612), ambele în biblioteca Academiei Române.**

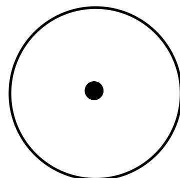
În acest univers difuz de religii uitate, pierdute sau actuale, în care lumea preistorică ne invadează prezentul prin simboluri ciudate, în care-i descoperim pe străbunii noştri, pelasgii carpato-dunăreni arieni răspândindu-se spre vestul Europei, dând naştere la italieni, spanioli, portughezi şi francezi - ori răspândindu-se în Asia, împrăştiind cultura vedică ce renaşte acolo departe, ori cutreierând drumurile Asiei Mici, trecând peste Egipt până în Caldeea, creând sacrul şi ocultul în Babilon... uneori ai impresia unui chibrit aprins într-o magazie de praf de puşcă, veche şi uitată, dar care încă poate exploda. Cine au fost aceşti arieni, pelasgi, daci... în ce colţuri uitate ale lumii ori... ale ţării noastre vor descoperi arheologii într-o zi trecutul lor simbolistic-spiritual pe care azi îl vedem doar ca reflecţii ale unor imagini din oglinzile istorice ale altor popoare, cu care au venit în contact?

SIMBOLISTICA LA PELASGII-ARIENI

Cercul simplu pe care-l găsim şi azi sculptat pe poarta de la intrarea ogrăzii ţăranului român ori pe sub cornişele caselor, desenat şi multiplicat... ce o fi însemnând? Ce însemnătate avea el acum cinci, şase milenii?

Cercul, în general, simbolizează unitatea divină, de unde totul porneşte şi se reîntoarce. Este universul fără limite, este energia emanată de zeul suprem, Gebeleizis; circumferinţa lui este uneori interpretată ca liniştea mentală a fiinţei umane. Când faţa discului este albă, fundul negru ar reprezenta marea respiraţie, mişcarea continuă a Universului în sens nelimitat.

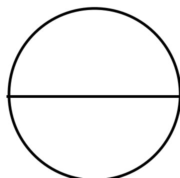

Cercul cu un punct în mijloc - în credinţa arienilor din Rig-Veda - reprezintă prima diferenţiere a manifestărilor periodice şi eterne în natură, asexuale şi... infinite.

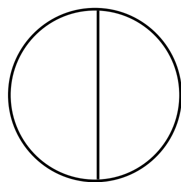
Aşa îl considerau strămoşii noştri acum mai bine de cinci milenii.[90]

Ce uşor le-a fost „filozofilor" greci ai antichităţii să „transfere" această cultură şi s-o traducă în... greceşte! Cercul cu punctul în mijloc mai reprezintă în cultura arienilor şi spaţiul potenţial în contact cu spaţiul abstract.

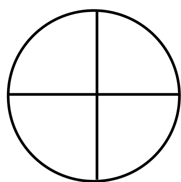
Tot el înseamnă şi redeşteptarea naturii, trezirea Universului, fiind un semn universal pe care-l găsim şi în KABALA.

Cercul în care punctul central se transformă extinzându-se într-un diametru simbolizează, se pare, DIVINA IMACULATA, MAMA NATURA. Este considerat uneori ca o umbră, o aluzie la procreaţie.[91]

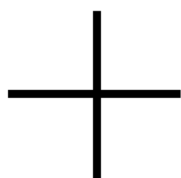

Când linia este verticală, cercul simbolizează separarea sexelor (a se vedea această semnificaţie în lucrările lui Brâncuşi).

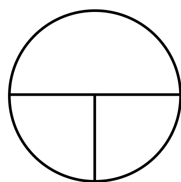

Lucrurile încep să se complice când punctul central se extinde în patru puncte cardinale dând naştere la aşa-numita şi controversata CRUCE A LUMII - MUNDANE CROSS.

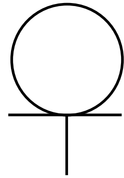
Ea simbolizează purul panteism, doctrina care consideră Zeul Suprem nimic altceva decât forţele şi legile Universului acestuia, fiind mai mult o „credinţă“ ateistă. Avem oare de a face aici cu o simbolistică veche de milenii? Nici nu ne vine a crede! Şi azi bunicile noastre la ţară desenează acest simbol pe colaci şi cozonaci, având însă un înţeles schimbat; la creştinii mistici el este simbolul „unirii dintre spini şi cruce”, coroana din spini de trandafiri uscaţi pusă pe capul Domnului Iisus Hristos: “*The Union of the Rose and Cross*” ori “*Rosi Cruciati*” (“Rose Cross”).

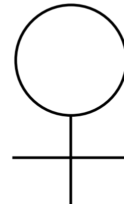
Când cercul dispare, simbolul îşi schimbă şi el sensul; unii, tilutenii, consideră acest tip de cerc un simbol al apariţiei celei de-a patra rase... Dar crucea, necircumscrisă, devine uneori simbol „phallic”. Târziu în istorie când va apărea creştinismul, ea va deveni un simbol reprezentativ al acestuia.[92]

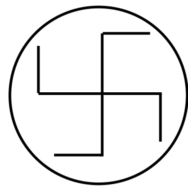
Dar, surpriză, punctul central uneori se răspândeşte numai în trei puncte cardinale, întruchipând astfel litera „TAU”. Când Biblia ne povesteşte de Noe şi de potop uneori ne vine greu să credem că se va descoperi aceeaşi istorie la Caldeeni, de această dată cu câteva sute de ani înaintea iudaismului, avându-l ca erou pe XISUTHRUS... Dar iată că şi ei, caldeenii, au luat această poveste de la arieni; în alegoria lui Vaiva Swata Manu se vorbeşte despre potop şi de aventurile eroului principal. Cum să nu-i credem acum pe fenicieni, care-i acuzau pe caldeeni, pe egipteni şi pe israeliţi, că-şi construiau cultura pe cea a misterioşilor pelasgi?[93]

Când TAU coboară ajungând tangent la polul sudic al cercului regăsim Emblema Vieţii, cum de altfel o vom găsi mai târziu la vechii egipteni.

Crucea Lumii, Mundane Cross, coborând parţial în afara cercului o va simboliza pe Venus (Isis) la vechii greci.

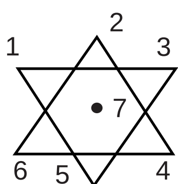

Ciocanul lui Thor sau Crucea Jaina sau simplu, Zvastica într-un cerc, ne dă ceea ce se numeşte Crucea Hermetica. Când este separată de cerc are şi un înţeles „phallic": ea reprezintă cea mai filozofică ştiinţă a simbolurilor, fiind cea mai complexă formă a muncii de creaţie şi evoluţie, a renaşterii, fiind ascunsă în religiile oricărei vechi civilizaţii.[94]

La caldeeni în *Cartea Numerelor* cât şi în *Cartea Misterelor Ascunse* se vorbeşte despre ciocanul lui Thor ca despre o armă magică folosită de pitici în lupta împotriva giganţilor ori împotriva forţelor titanice pre-cosmice ale naturii. Ciocanul Creaţiei, cu cele patru braţe îndoite în unghiuri drepte, sugerează mişcarea continuă, revoluţia Cosmosului invizibil şi a forţelor lui; cele două linii din mijloc reprezintă spiritul şi materia, în timp ce braţele îndoite (unul în sus - reprezentând Cosmosul, iar altul în jos - Pământul) sunt legate între ele prin spirit şi materie. Semnul zvasticii, născut în concepţia mistică a arienilor timpurii (pelasgilor), după Blavatsky, şi considerat de ei ca semn al Eternităţii, îl găsim pe capul lui Ananta, este Alpha şi Omega al forţelor creative ale Universului, de la forţa pură spirituală la cea materială, este cheia ciclului Ştiinţific, Divin şi Uman.[95] Semnul va fi reluat şi de Marii Maeştri ai Lojilor Masonice.

Când Schliemann, săpând în ruinele vechii Troia, a scos la lumină obiecte cu ornamente ciudate şi "fără sens", el de fapt scotea la lumină, reînviind tradiţia pelasgică carpato-dunăreană a celor mai vechi arieni, simboluri vechi de peste 50 de secole, despre care şi

Nicolae Densuşianu aminteşte în 1884 în a sa *Dacia Preistorică*. În legătură cu semnul zvasticii, Densuşianu vorbeşte despre Pasărea Phoenix care venea din nordul Egiptului să moară în Munţii Cernei, pentru a renaşte din propria-i cenuşă. Ea purta în cioc acest semn al vieţii veşnice şi al eternităţii. Cea mai veche zvastică a fost găsită la noi acasă, la sud de Dunăre (6000 î.d.H.) şi a fost prezentată la Conferinţa de Tracologie, 15 - 17 Mai, 1998, Bulgaria.

Întretăierea triunghiului este un semn sacru care în preistorie simboliza pe al 7-lea Constructor al „Universului de mai jos", al „Universului fizic".[96]

El îi reprezintă pe cei şapte constructori ai lumii avându-l în centru pe conducătorul lor, pe Daksha, reprezentând şi cele 7 perioade ale creaţiei. Şi nu ne miră când autorul lui Qabbalah remarcă, cu sute de ani înaintea creştinismului, că lumea era dominată de religia NOASTRĂ, RELIGIA ÎNŢELEPCIUNII, religie pe care ei, vedicii, carpato-dunărenii, au purtat-o prin Asia Centrală, Persia, India şi Mesopotamia, de la Ur şi Haran până în Palestina.

Fiii ALEŞI ai marelui zeu DAKSHA, dacii carpato-dunăreni şi-au revărsat cultura nu numai asupra Egiptului, dar şi a Chinei şi în special a Indiei. Când cu multe mii de ani mai târziu se năştea creştinismul, el Iisus Hristos, în cei 17 ani ai dispariţiei lui, nu a făcut altceva decât să călătorească pe urmele noastre, ale vedicilor, şi ca un bun elev să înveţe această religie a înţelepciunii, şi ca un adevărat vedic, născut de două ori, să se întoarcă şi să o propovăduiască.[97]

Unul dintre cele mai vechi simboluri este cel ce era tatuat pe capul marelui zeu al creaţiei, al genezei lumii, al celui ce şi-a aşezat pe primii 10.000 de fii - „pe poporul ales"- pe cele mai frumoase plaiuri ale lumii. Acest semn se găseşte pe capul zeului „DACIA" (DAKSHA) - fiind şi un simbol al apei, al potopului şi al materiei. Îl găsim şi astăzi pe tot cuprinsul vechii Dacii - ţara pe care el, marele zeu al genezei lumii, a iubit-o aşa de mult -„Ţara Zeilor".[98]

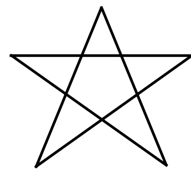
Dar nu numai la noi, ci şi peste tot în lume, îl vom găsi mai târziu, ca în vechiul alfabet hieroglific egiptean, având înţeles de apă.

El apare persistent pe portalurile caselor ţăranilor daci, ori pe covoare, ori pe fote şi ţesături, arătând că respectivii sunt aleşii fii ai lui DAKSHA, ai lui Dacia - pe care chiar dacă aparent ei l-au uitat, el încă continuă să-i protejeze pe ei, pe noi, fiii lui iubiţi, primii fii ai genezei lumii.

Spirala dacică este poate cel mai caracteristic, dar şi cel mai ermetic simbol al poporului nostru:

- simplă, dublă şi în special triplă, ea probabil reprezintă viaţa veşnică ce ne-a hărăzit-o el, DAKSHA, zeul suprem şi zămislitor - creator al poporului DAC. Este semnul nemuririi naţiei noastre, al răspândirii noastre în spirală, spre infinit, fără a ne uita niciodată originea dacă, este semn al poporului ales de el, DAKSHA, zeu al genezei care să-l reprezinte aici pe pământ, este semnul nemuririi fiilor lui; spirala are şi sens de blestem, pentru cei ce-şi uită limba, neamul.[99]

Pentagrama magică, dacică după Pr. Dumitru Bălaşa, face parte din tezaurul de cultură dacică fiind identificată în Peştera de la Chindia, din jud. Mehedinţi, de Vasile Boroneanţ, fiind prezentată şi în revista *Arhitectura*, de Silvia Păun, ca un însemn dacic vechi cu mii de ani înainte de Pitagora; acesta o va studia mai târziu împreună cu alţi ucenici greci în universitatea zamolxiană, ducând acest semn până în Atena şi făcându-l cunoscut sub numele de „Diagrama lui Pitagora”. Această pentagramă magică, găsită şi pe o cărămidă la biserica fostei mănăstiri Stăneşti de lângă Drăgăşani, este numită de arhitectul Andrei Pănoiu „semn de mare meşter”.[100] Pentagrama, după credinţa daco-geţilor era aşezată în faţa templului zamolxian pentru a împiedica intrarea strigoiului sau a oricărui duh malefic. Ea se va transforma în decursul timpului într-un simbol esoteric, cel al lui Kali Yugo, steaua în cinci puncte inversată; este un semn magic de folosire a puterii primită de la un spirit rău, în bine. Când cele două picioare de sus sunt îndreptate spre rai - este şi un semn ocult folosit de multe ori în ceremonii magice.

Majoritatea simbolurilor descrise aici sunt întâlnite astăzi peste tot în România, sculptate pe porţile caselor, aşezate cuminţi şi tăcute sub cornişele caselor, pe vase şi pe covoare, înţelesul lor fiindu-ne de cele mai multe ori necunoscut. Vor rămâne ele în continuare nişte taine?... Sau noi le vom căuta şi interpreta acum?! Ele nu trebuie să rămână "floricele ornamentale", câtă vreme sunt simboluri ale culturii noastre spirituale de peste 50 de secole. Să le căutăm... Să le înţelegem... Să le respectăm...

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

BLESTEMUL „PĂSĂRII PHOENIX”

(Tezaurul de la Pietroasa)

Undeva, departe, în inima Europei Centrale, tocmai prin ţinuturile unde legendele spun că „Baba Dochia” (Mama Mare, Cybele ori Doamna Neaga, cum îi mai zic localnicii) obişnuia a călări pe un leu feroce, având-ul la dreapta ei pe falnicul Caloian (Attis, fiul lui Calaus), exact în zona unde Arcul Carpatic tinde a se recurba către miazănoapte, se înalţă mândru şi enigmatic, Muntele Istriţa (din Judeţul Buzău), în timp ce pe un mic platou aflat la poalele sale, un ochi atent va descoperi comuna Pietroasele. Din vremuri străvechi această poziţie a Muntelui Istriţa, prezentând evident avantaj strategic, avea să fie folosită drept punct de observaţie de către întreaga populaţie carpato-dunăreană (fie ea vedică, pelasgică, tracică sau dacică, în speţă înaintaşii aceleiaşi naţiuni, ai poporului botezat „Român” în „modernitate”). Reputatul istoric şi cercetător în sfera timpurie a devenirii neamului nostru, profesorul Nicolae Densuşianu, arată, printre altele, că prin anul 1847 încă se mai putea zări pe cel mai înalt şi semeţ pisc al amintitului masiv muntos un soi de val circular având diametrul de 6,32 m şi care purta straniul nume „Şura de Aur”. Totodată, o altă stâncă aflată pe acelaşi munte prezintă simbolica formă a unui armăsar, făcându-i pe localnici a denumi locul „Piscul Calului Alb”. Fie sculptată de mâini omeneşti ori rezultat al eroziunilor naturale, stânca respectivă este considerată de prof. Densuşianu drept un monument votiv consacrat vechii Divinităţi supreme Solare, Uraniene.[101] În fapt, cercetând mitologia

Fig.63. **Aşa arată aşa zisa „Cloşcă", „Fibula mare" de aur, cu granate şi alte pietre semipreţioase. Să vedem cum este descrisă această „cloşcă" în cartea domnilor I. Miclea şi R. Florescu, *„Daco-Romanii"*, Ed. Meridiane, 1980, p. 211: "pe un schelet constituit tot dintr-o fibulă de tip cu "capete de ceapă"este aşezat un scut cu partea superioară rotundă şi cea inferioară evazată, pe care a fost sudat un tub tronconic ajurat, terminat în cap de pasăre de pradă (ciudat cap de cloşcă !). Pe scut, un plas-tron central, mărginit de două fâşii rombice, arcuite, încearcă să redea penajul: o reţea de celule paralele şi circulare, dispuse simetric, încadrează un mare caboson din cristal de stâncă şi mai multe cabosoane mai mici, circulare şi pătrate, din granate şi turcoaze. Patru fâşii triunghiulare, acoperite cu motivul „ochiului de păun", redau aripile şi picioarele vulturului (să fi uitat autorul că este vorba de cloşcă?), iar două fâşii triunghiulare cu vârful în jos, împărţite în mai multe celule în formă de pară, încrustate cu granate, încadrează două şiruri verticale de cabosoane din cristal de stâncă, granate şi turcoaze şi un şir orizontal care formează limitele plastronului. Aceste fâşii figurează coada în evantai a vulturului. De marginea de jos atârnau patru pandantive din aur ajurat şi cristal de stâncă. Gâtul vulturului este încadrat cu granate în formă de inimă cu vârful in jos." Vedem din nou cum o greşeală spusă de două ori devine un adevar istoric! Uitaţi-vă şi dumneavoastră pe gâtul aşa-zisei cloşti şi vedeţi unde este situat vârful inimii, în sus ori în jos! Dacă săracul Odobescu a descris greşit direcţia vârfului inimii, nici acum după mai bine de un secol lumea nu vrea să vadă ce putem cu toţii să vedem. Şi cum am spus-o de multe ori: „o minciună repetată devine un adevăr şi un adevăr neglijat trece în spaţiul ocult!" Aşa este şi cu aşa-zisa noastră istorie, unde dogma joacă un rol esenţial: crede şi nu cerceta! Ce ne-au spus vechi cronicari, din mănăstirile evului mediu, este un adevăr de necontestat; când „şcoala ardeleană a decis că noi suntem urmaşii Romei, chiar dacă Bogdan P. Haşdeu a declarat-o greşeală istorică, noi continuăm să-i credem pe ei şi să refuzăm să vedem adevărul, aşa cum cei ce descriu şi redescriu „inimioarele„ de pe gâtul Păsării Phoenix refuză să le vadă că sunt cu vârful în sus şi continuă ...din greşeală în greşeală spre victoria finală.**

Fig.64. **Patera din tezaurul de la Pietroasa, având un diametru de 25,7 cm, formată din două foi de aur, cea inferioară mai groasă şi unitară, cea superioară decorată prin ciocănire cu motive figurate, grupate de la margine spre interior, după cum urmează: registrul limitat de profile, care formează chenarul, este decorat cu un vrej de viţă de vie cu frunze şi struguri, depăşind uneori marginea inferioară; apoi un amplu registru circular, cuprinzând şaisprezece figuri, identificate după imaginaţia fiecăruia. Dacă Odobescu, care am remarcat cum vedea lucrurile pe dos, le considera personaje ale panteonului gotic, Cezar Bolliac, iniţiatorul studiilor arheologice în România, exprima următoarea opinie, în „ Trompeta Carpaţilor", an. 1870, nr. 876, p. 3.:" zică cine orice va zice, zvârcolească-se oricât vor putea arheologii noştri, vasele de la Petroasa sunt vase dacice, cu stil dacic, pe un cult din Dacia".**

antică daco-românească, este vorba aici despre o nouă dovadă a cultului zeului solar trac, Gebeleizis, sau poate al vreunei şi mai vechi divinităţi vedice. În plus, alte două stânci prezente pe Muntele Istriţa, înfruntând veacurile, poartă denumirea de „Piatra Şoimului", şi nu departe de acestea se înalţă, semeţ, piscul botezat „Cuibul Corbului", din care ţâşneşte apa limpede precum cleştarul a unui izvor zis „Fântâna Vulturului". Apele sale se adună într-o imediată apropiere formând, la rândul lor, „Lacul Vulturului".

După cum se vede, nici unul din reperele acestor locuri „bântuite" de legendă nu poartă vreo banală denumire de... găină, pui sau cloşcă (deşi îndepărtatul Maramureş, din nordul Transilvaniei, se mândreşte cu al său Munte Găina, locul unde se desfăşoară, anual, „Sâmbra Oilor", populara sărbătoare a ciobanilor din regiune). Şi totuşi aici, în anul de graţie 1837, doi ţărani din comuna Pietroasele, Ion Lemnaru şi socrul acestuia, Stan Avram, aveau a face o descoperire senzaţională şi totodată de un interes arheologic primordial. Lucrând pe coastele amintitului Munte Istriţa, spre a extrage pietrele necesare construcţiei unui pod, aceştia descoperă, sub un bolovan aflat la mică adâncime, o impresionantă colecţie de podoabe din aur, însumând nu mai puţin de 22 de obiecte, vase şi ornamente. Firi simple, „pragmatice", ţăranii s-au grăbit să ascundă însă tezaurul ivit la lumină din negurile istoriei noastre pentru a plănui ulterioara şi pripita sa comercializare, pe un preţ „de nimic", unui albanez numit Anastase Verussi. Negustorul respectiv se va dovedi şi mai „inventiv" decât descoperitorii comorii, apucându-se să spargă o mare parte din nepreţuitele obiecte cu dalta şi ciocanul, sperând întru evitarea hoţească, în acest fel, a intrării tezaurului sub jurisdicţia legilor specifice ale Ţării. Şi-a trebuit să mai treacă, astfel, un an întreg până când, în 1838, guvernul Ţării Româneşti să capete ceva informaţii despre existenţa acestei comori (la propriu şi la figurat) şi să încerce a salva ceea ce mai putea fi salvat. Ca urmare, pe la sfârşitul anului 1842 sunt depuse la Muzeul Naţional din Bucureşti un număr de 12 piese aparţinând tezaurului de la Pietroasa, urmând a fi ulterior cunoscute sub numele impropriu de *Cloşca cu puii de aur*.[102]

În realitate, antichitatea nu a produs nici o valoare artistică (statuie, tablou, bijuterie etc.) care să nu reprezinte, în acelaşi timp, şi-un simbol metafizic, iar dacă unele voci autorizate consideră azi că păsările de aur ar reprezenta, în fapt, simboluri ale vechilor divinităţi tracice ori geto-dacice (cărora li se mai spunea şi „Bukolion", sau „Vukalan"), poate că nu se înşală defel. Comoara despre care vorbim a fost găsită în vecinătatea acelui ansamblu natural ce include „Piatra Şoimului", „Cuibul Corbului", „Fântâna" şi „Lacul Vulturului". Se naşte întrebarea: de unde, oare, se va fi născut ideea acordării denumirii de „Cloşcă“?!

Aplecându-ne asupra străvechilor legende şi tradiţii, vom constata că suprema şi totodată cea mai nobilă şi fenomenală zburătoare menţionată în cadrul acestora a fost aşa-numita „Pasăre Phoenix". Conform teologiei antice, aceasta ar fi fost un unicat pe întregul mapamond (cu alte cuvinte singura „Semper Avis"). Ea constituia o zeitate solară consacrată astrului zilei, care trăia perpetuu în cicluri vitale estimate, după unii, la 700 de ani, iar după alţii la „doar" 509. Periodic, la apropierea sfârşitului unui ciclu al lungii sale vieţi, aceasta îşi construia un fel de cuib din ramuri alese şi plante frumos mirositoare, în care îşi încheia astfel existenţa. Ulterior, "cuibul" se metamorfoza într-un ou, simbol al Genezei primordiale, conţinând cenuşa Păsării Phoenix, din care aceasta avea a renaşte de-a pururi.

Dar să comparăm acum descrierile „Păsării" în viziunea anticilor cu aspectul aşa-numitei „Cloşti" din Tezaurul de la Pietroasa. Vom începe cu rândurile ce i le-a dedicat celebrul istoric grec Herodot: „Este o pasăre cu unele pene de culoare aurie şi altele roşii, iar după formă şi mărime asemănătoare cu acvila. Ea pleacă din Arabia, transportând în gheare un ou din smirnă, pentru a se duce în Templul Soarelui şi a renaşte".[103] După Pliniu cel Bătrân, „...cea mai nobilă pasăre o reprezintă Phoenixul originar din Arabia, având mărimea unei acvile şi gâtul ca aurul, parte a corpului roşie iar coada albastră, însă şi aceasta întreţesută cu pene roşii. Phoenixul îşi transportă cuibul din Arabia până în apropiere de Panchea, în oraşul Soarelui".[104]

Fig.65. **Mult mai pragmatic , N. Densuşianu, descrie un segment din patera de la Pietroasa astfel: „Apollo (Aplo la daci, după unii sinonim cu Zalmoxis N. A,) zeul luminii, al păstoriei şi armoniei, asistă la sărbătoarea hiperboreilor în onoarea divinităţii Terra Mater. Lânga zeu se vede figurat Ianus, regele hiperboreilor, având pe cap ornamente arimaspice, în mâna dreaptă o diademă, ca însemne ale demnităţii, în stânga un arc cu coada înfăşurată şi jos ca atribut un delfin, emblema puterii sale peste mări. Lângă Ianus un prunc, personificaţia Anului Nou, aduce ca dar un coş cu un spic mare de grâu, iar în mâna stângă ţine o palmă, simbol al tuturor succeselor fericite.”**

Fig.66, 67. **Această figură centrală, în jurul căreia se pare că tot universul mitologic dacic se învârte, m-a intrigat cel mai mult. Poate şi datorită faptului că mărind-o la maximum pe computer, nu i-am putut vedea faţa, aşa cum o descria N. Densuşianu, deoarece fotografia este facută, de sus, perpendicular pe această pateră. Aşa că vă rog să vă uitaţi şi la figura 64, pentru a o observa mai bine. Ea o reprezintă pe Gaea, sau Terra Mater, Mama Pământului. Ea se ridică în mijlocul acestei patere cam 7,5 cm şi este înfăţişată şezând pe un tambur circular, decorat cu un vrej de viţă de vie, cu frunze şi struguri. Ea poartă o tunică lungă, fără mâneci, e încinsă peste mijloc şi ţine cu amândouă mâinile, lângă piept, un pahar de formă conică. Zeiţa se distinge printr-o figură nobilă, majestuoasă şi plină de siguranţă.**

Tipul ei nu este nici grecesc şi nici gotic. Trăsăturile ei fiind caracteristice pentru o fizionomie din zona Dunării de Jos, o fizionomie dacică. Părul îl are strâns într-un coc, ridicat în sus, la spate. Înăuntrul acestui prim cerc, şi deci în jurul zeiţei primordiale, la picioarele ei se odihneşte un păstor, având la picioare un câine, prietenul său cel mai bun. Îi urmează un leu, doi măgari şi o leoaică. De fapt leul şi leoaica o flanchează pe Mama Pământului, în dreapta şi respectiv stânga. În cerc, în jurul lor se găsesc 16 figuri de zei şi zeiţe, formând un cerc solemn, aducându-şi omagiile lor Zeiţei Mame.

Şi, conform cercetărilor geografului Mela, „Panchea” se afla tocmai în apropierea Munţilor Ceraunici, adică Munţii “Cernei” de astăzi. Textele marelui poet roman exilat Ovidiu considerau că Phoenixul ar fi vieţuit pe o colină aparţinând celor mai frumoase meleaguri ale Elizeului, de fapt una şi aceeaşi regiune geografică a timpurilor preistorice cu Valea Jaleşului din România modernă, care începe din sus de Arcani.[105] Ar rezulta, aşadar, că cea mai faimoasă înaripată a religiei pre-creştine poate fi localizată concret într-o legendară regiune a emisferei nordice, aflată sub orizontul cel pur şi senin al Istrului (fluviu numit ulterior „Dunăre”), din apropierea sus-numiţilor Munţi Ceraunici.

Iată, prin comparaţie, cum se prezintă „Cloşca” noastră de la Pietroasa: fibula reprezintă imaginea unei păsări sacre, cam de mărimea unui şoim; întreaga suprafaţă a acestei zburătoare, modelată în aur masiv, fusese iniţial decorată cu felurite pietre preţioase ori semipreţioase roşii, verzi, albastre şi galbene. Deasupra, în creştet, „Cloşca” prezenta un imens granat roşu, tot din pietre roşii fiindu-i şi ochii, în timp ce coada i se termina în nenumărate lănţişoare suspendate, din aurul cel mai fin.

Scriitorul român Alexandru Odobescu, cel care avea a-şi însuma anii dedicaţi studierii pasionate a respectivului tezaur într-o monumentală lucrare publicată la Paris, *Le Trésor de Petrosa*, „uita” însă a o mai numi „Cloşca” pentru a se referi, în schimb, la „gâtul Vulturului”, care îi apărea încadrat cu granate având forma unor inimioare cu vârful în jos[106] (în fotografii, eu le-am văzut totuşi cu vârful în sus!).[107] Şi tot el, Odobescu, vorbeşte în detaliu despre „ciocul şi ceafa Vulturului”, de asemenea ornate cu granate de o mărime apreciabilă. Şi întrucât la străvechiul popor carpato-dunărean, cu deosebire în cadrul cultului religios, toate îşi aveau formele şi canoanele lor tipice, se poate sintetiza, afirmând în consecinţă, că avem de-a face cu figura celebrei Păsări, căreia un artist anonim îi va fi dat „viaţă” după un model strict tradiţional! De altfel, atunci când, în anul 1885, prof. N. Densuşianu lucra la a sa *Dacie Preistorică*, el nu uita să menţioneze *Octoihul Slavonesc* tipărit la 1575, în care Pasărea

Phoenix este descrisă printr-un detaliu suplimentar, acela că ţine în cioc o cruce încârligată de forma vechii zvastici pelasgice, un foarte vechi simbol al Soarelui „renăscut” odată cu apariţia primăverii.[108] Şi tot astfel apare ea şi în *Psaltirea Slavo-Românească* din 1577.[109]

Mai târziu vom găsi Phoenixul ca pasăre heraldică în emblemele Ţării Româneşti, fiind reprezentată exact în momentul depunerii cuibului deasupra unor flăcări regeneratoare, având deasupra-i Soarele, Luna şi Ursa Mare (constelaţia „Carul Mare” de azi, compusă din 7 stele), deci în total 9 aştri “veghetori” ai eternităţii sale, iar în cioc ţinând acum tradiţionala cruce creştină ce avea a înlocui primordiala zvastică (vezi *Pravila* tipărită la Govora în 1640)[110]. Dar şi „istoricii” ceva mai nechemaţi în domeniu au un drept al opiniei personale; iar aceştia, fără a cerceta prea mult covârşitoarea semnificaţie din substratul acestei descoperiri, s-au grăbit în a cataloga prima reprezentare mondială autentică a legendarei Păsări Phoenix drept o „amărâtă“ de „Cloşcă cu pui”! Când, de fapt, „puii” sugerează simbolic tocmai eterna renaştere a Phoenixului din propria-i cenuşă, ca mici duplicate menite a reface, iarăşi şi iarăşi, divinitatea originară! Dar aşa-zişii „istorici” ai noştri de ieri şi de azi nu se opresc aici. Foarte recent vede lumina tiparului la Bucureşti volumul *Heraldica României*[111] scrisă şi redactată de Maria Dogaru; cartea mi-a plăcut pe ansamblu dar, văzând cum sunt, deliberat, omise ori trecute „pe linie moartă“ nenumărate informaţii şi raţionamente considerate, probabil, „neconfortabile politic”... cum este crucea pelasgică, sigur că m-am simţit jenat pentru nerespectarea adevărului.

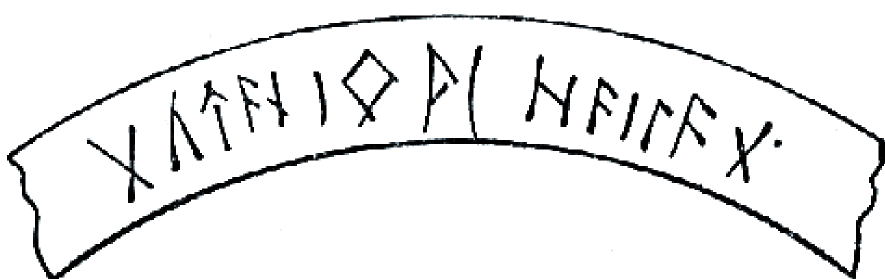
Dar, aşa cum comorile Faraonilor egipteni şi-au dovedit malefica influenţă asupra tuturor descoperitorilor lacomi, cât şi a profitorilor ce le-au râvnit ulterior, putem spune şi dezvolta, în ce constau manifestările unui similar blestem învăluind Tezaurul descoperit la Pietroasa, blestem menit a-i afecta letal, la propriu şi la figurat, pe toţi acei ce i-au încercat sau îi vor încerca înstrăinarea de urmaşii vechilor pelasgi, carpato-danubieni, stăpânitorii săi eterni de fapt şi de drept. Straniu este că nu doar Lemnaru, Avram şi Verussi

Inscripţia de pe veriga de la Pietroasa, astfel cum a fost publicată de Micali în *Monumenti inediti* (Firenze, 1844, Tav. 53) şi reprodusă de Fabretti în *Corpus inscr. ital.* (1867), nr.62

Inscripţia de pe veriga de la Pietroasa, după reproducerea galvano-plastică, făcută pentru Muzeul din Berlin în a. 1855-56. După Henning, *Die deutschen Runendankmäler*, 1889, Taf. II.3

Inscripţia de pe veriga de la Pietroasa, reprodusă de C. Bolliac în „Trompetta Carpaţilor“, nr. 939, din 1871

***Fig.68.* Diferite reproduceri ale verigii de la Pietroasa, aşa cum le prezintă N. Densuşianu în *Dacia Preistorică,* Ed. Meridiane, Bucureşti, p. 428, 1986.**

aveau să moară la scurt timp după ilegalităţile comise asupra tezaurului dat la lumină, dar şi tăinuitorii obiectelor ce n-au mai putut fi recuperate de Guvern urmau a o sfârşi la fel de repede şi straniu, de obicei în mod violent.

În iarna anului 1875, comoara este furată din muzeu, pe o noapte cu viscol grozav, de către un fost seminarist pe nume Pantazescu. Iute prins şi închis, acesta va fi împuşcat într-o impulsivă încercare de evadare. Însuşi scriitorul Alexandru Odobescu, autorul celebrului *Pseudo-Kynegheticos (Fals Tratat de Vânătoare)* se sinucide în mod bizar, la scurt timp după ce „îndrăzneşte" a publica *Le Trésor de Petrosa* tocmai la Paris, deci nu în România, ţara sa de origine. La începutul veacului nostru, „inteligentul" guvern român din timpul primului război mondial face o greşeală istorică: evacuează tezaurul ţării, inclusiv „Cloşca cu puii de aur", la Moscova spre a-l salva de armatele Puterilor Centrale, „uitând", probabil, vechea zicală după care... „ce ia muscalul, e bun luat"! Însă, de îndată ce Phoenixul pelasgic „se trezeşte" reţinut abuziv la Kremlin, pe cuprinsul uriaşei Rusii încep să se petreacă uriaşe nenorociri (vezi şi *Dacia Secretă* de Adrian Bucurescu): are loc o lovitură de Stat bolşevică ce instaurează un sistem social negând existenţa oricărei divinităţi, întreaga familie imperială a ţarului Nicolae al II-lea Romanov, autoritate supremă în momentul acelei „preluări" a tezaurului, o sfârşeşte violent - fiind executată şi izbucneşte războiul civil; mai târziu, milioane de ruşi pier atunci când Germania atacă U.R.S.S., şi încă şi mai mulţi din cauza genocidului ordonat de Stalin, din pricina ororilor sistemului comunist în general. În plus, mai toţi conducătorii României care fie n-au reuşit (cazul lui Antonescu), fie nici măcar n-au dorit recuperarea „Păsării Phoenix" din locurile străine „cuibului" ei (cazurile Dej şi Ceauşescu) urmau să sfârşească de moarte năprasnică, deseori întocmai lui Pantazescu, Odobescu sau ţarului Nicolae al II-lea![112]

Tezaurul de la Pietroasa poartă într-adevăr un teribil blestem, încrustat într-o verigă, iar sensurile sale se dezvăluie doar ochiului atent şi minţii cultivate: de la stânga la dreapta, inscripţia tracică

înfăţişează trinitatea HUTEN IAREN EIVEN, în traducere: „Casa (Neamul) în pace să-ţi fie”, dar, citită pe dos, cuvintele devin NEVIEN ERAI NETUH, adică: „Blestemat să fie răufăcătorul (hoţul)”.[113]

Poate că ar fi mai bine să le spunem şi ruşilor adevărul, poate vor şi ei, ceva mai multă linişte în ţară... După cum locul „Inelului Nibelungului” nu poate fi decât în apele Rinului, „Casa” Păsării Phoenix trebuie să redevină, cât mai curând, România.

„CUIUL DACIC” SAU „CUIUL LUI PEPELEA”

Pe data de 4 Septembrie 1997 soseam la Chişinău să-mi întâlnesc un prieten, Tudor Panţâru - fostul ambasador al Republicii Moldova la Naţiunile Unite - şi să mă reped până la Orheii Vechi, din raţiuni sentimentale familiale. Am întâlnit o mulţime de oameni minunaţi dar povestea unuia dintre ei mi s-a părut deosebit de interesantă. L-am cunoscut pe Andrei Vartic, de profesie fizician-spectroscopist, un pasionat al istoriei dacilor, care-mi spunea: „Este trist să stai de vorbă cu arheologi care sapă tot cu lopata veche de 20-40-100 de ani şi nimic altceva, menţinând cercetarea arheologică, în România, pe poziţii aproape paukeriste, negând ori refuzând să vadă rădăcinile extraordinare pe care românii le au în civilizaţia lumii.

A face azi cercetare arheologică fără laboratoare de teren, care să-i spună cercetătorului ce rocă sapă, ce compoziţie are cutare cărămidă sau ciob, fără acces la Internet, la cele mai solide baze de date, fără urmărire prin satelit a ceea ce se întâmplă în Carpaţi (ca de pildă misterioasele „arsuri”), fără o echipă solidă multidisciplinară incluzând sociologi, etnologi, istorici, medici, economişti, este în cercetarea arheologică modernă „un fel de a juca ţurca pe rampa de lansare a unei rachete, nevăzând altceva decât tuiul”.

L-am întrebat cum de a ajuns să fie aşa de pasionat de daci, la care Andrei mi-a răspuns:

„Pe vremea când eram student în anul I la Fizică, în 1966, la Leningrad, unchiul meu, Grigore Constantinescu - absolvent al Sorbonei - mi-a făcut cadou cartea lui Daicoviciu *Dacii* - pe atunci o carte interzisă pe teritoriul Republicii Socialiste Sovietice Moldoveneşti. Am devenit aşa de îndrăgostit de acei daci, încât imediat după colapsarea imperiului sovietic, am fugit repede „Acasă” în Munţii Orăştiei, ca să-i întâlnesc pe daci ori pe urmaşii lor.”

Ce a realizat Andrei Vartic, în expediţia sa, este formidabil.

Acesta descifrează topografia dacică, redescoperă metalurgia dacică - cea mai avansată din lumea antică - descrie materialele de construcţie dacice, în special betoanele dacice, vorbeşte despre cosmogonia dacică, moralitatea la daci şi ce este cel mai important îi redescoperă pe daci, scriind cărţi ca: *Ospeţele Nemuririi, Enigmele civilizaţiei dacice, Fierul-Piatra, Dacii-Timpul, Magistralele tehnologice ale civilizaţiei dacice*, publicându-şi cercetările chiar şi în conferinţe NATO.

El, Andrei Vartic, ridica vălul nepăsării de pe trecutul nostru dacic. În timp ce se plimba, acum 7-8 ani, în jurul Movilelor Ciclopice de la Şona, descoperă în huma acestora o veritabilă gheară de sfinx; fiind un om corect, el cheamă Institutul de Arheologie din Cluj, care trimite pe cineva, ce soseşte peste noapte, o ridică şi... dispare.

„Ei, aşa or fi legile pe aici" şi-a spus Andrei, puţin necăjit că ei, arheologii, nu au discutat şi cu el.

Era vară, frumos, păpădii galbene peste tot când Andrei găsea calupuri de fier dacic de peste 40 kg, şi din nou corect îi anunţă pe „tovarăşii" arheologi care vin, iau şi... pleacă.

Tot el găseşte în sanctuarul dacic de la Racoş cuie dacice pe care le predă reprezentanţilor arheologiei române. Din porţia acestora primeşte... un cui dacic pe care Andrei avea să-l cerceteze.

El trece cuiul peste graniţă, acasă, de cealaltă parte a Prutului, la ceilalţi români, urmaşi ai aceloraşi daci, dar despărţiţi de nişte politicieni care i-au convins pe istoricii moldoveni că ei ar fi de un alt neam şi că ar vorbi şi o altă limbă, diferită, moldoveneasca, ce ar avea doar nişte foarte mici asemănări cu limba română, prea mici pentru a fi luate în consideraţie.

Studiind cuiul dacic vechi de peste 2000 de ani, Andrei realizează că acesta nu era nici mâncat, nici acoperit de rugină; o adevărată minune. Astfel începe istoria acelui cui dacic, adevărat Cui al lui Pepelea în contextul noilor preocupări pentru istoria stămoşilor noştri, dacii.

Andrei ia cuiul şi fuge cu el la Institutul de Metalurgie de la Bălţi unde, minune, X-Ray-ul arată că e vechi de peste 2000 de ani, având în componenţa lui nici mai mult nici mai puţin decât alfa-fier pur de 99,97%; nici urmă de impurităţi, adică de compuşi ai carbonului ce rămân de la prelucrare.

O „minune antică", ce se poate obţine numai în condiţii speciale de laborator sau în Cosmos! Până la ora actuală sunt cunoscute în lume

numai două exemple de astfel de fier antic: stâlpul de fier de la Delhi şi un disc din Mongolia, datat din secolul IX, cercetat şi în laboratoarele de la NASA, cât şi la Universitatea Harvard. Specialiştii spun că procesul modelării unui obiect din fier pur este mult mai complicat chiar decât obţinerea lui, dată fiind posibilitatea introducerii în el a unor impurităţi.

Discul din Mongolia putea fi modelat doar în Cosmos, susţin specialiştii de la NASA, iar cercetătorii de la Chişinău aveau aceeaşi părere despre „cuiul dacic”.

Andrei, pragmatic, mai neîncrezător, a fugit cu cuiul la Leningrad, la Institutul Metalurgic, căci, fier pur o fi el, dar poate că suprafaţa lui să fi fost vopsită cu vreo vopsea „dacică“ specială, ca să nu ruginească. La Leningrad cercetătorii au mai descoperit o minune, despre care voi relata mai târziu.

Vrând să verifice minunea, Andrei ia „Cuiul lui Pepelea” şi fuge la Moscova. Şi de astă dată rezultatul a fost acelaşi: cuiul dacic era acoperit, nu cu vopsea, ci cu trei straturi moleculare, perpendiculare, care-l protejau impecabil, păstrându-i puritatea, aceste trei straturi fiind:

1. suprafaţa - Magnetită „Fe_3O_4”,
2. oxid de fier „FeO”,
3. alumo-silicaţi.

Prin cercetările efectuate de profesorul Kiosse şi Dr. Galina Volodin, utilizând metode de iradiere X-Ray aplicate la pelicule subţiri de semiconductori (aşa-numitele unghiuri mici) s-au putut observa peliculele protectoare despre care am vorbit mai sus. Profesor Daria Grabco a studiat la microscop microstructura deosebită a fierului dacic şi a mai observat că acest fier are două straturi de „domene”, unul central şi unul de suprafaţă. Domenele, şi aici este „ciudăţenia”, sunt orientate perpendicular unul pe altul asta însemnând că, mai întâi s-a solidificat (în câmpul magnetic al Pământului) stratul interior, apoi, peste el s-a aplicat în stare lichidă un alt strat, care s-a solidificat şi el, dar... în altă poziţie faţă de câmpul magnetic al Pământului!

Deci asta se întâmpla acum peste 2000 de ani, într-o ţară sălbatică, populată de ţărani daci, primitivi şi sălbatici, cuceriţi mai târziu de romani (numai 14% din teritoriul Daciei) care au sosit cu o „mică“ armată de 150.000 de legionari şi cărora le-au trebuit mai mult de şase ani să cucerească doar... o mică porţiune din spaţiul dacic! Oare s-a întrebat cineva cum a putut rezista în faţa Romei, o simplă civilizaţie ţărănească?

Fig.69. **Prin munţii sfinţi ai Ţării Dacilor, grădinile de zarzavat ale ţăranilor ascund bogăţii arheologice de nedescris. Ceramica dacică, care se găseşte din abundenţă, pe pământul lui Bodea, îl impiedică pe acesta să-şi culeagă roadele muncii: ”Oriunde sapi dai de ele, de parcă-i un blestem”, spune sărmanul sătean.**
Descoperirile legate de cuiele dacice, care nu vor să ruginească, după mai mult de 2000 de ani, de betoane şi cărămizi, de ceramica dacică ce are atât de mult metal în ea, încât o atrage şi magnetul, toate acestea ar trebui să redeştepte orice cercetător „somnoros”, toate acestea l-ar face şi pe un miop să-şi pună pe nas „ochelarii ştiinţei”, dacă nu din patriotism cel puţin din interes ştiinţific!

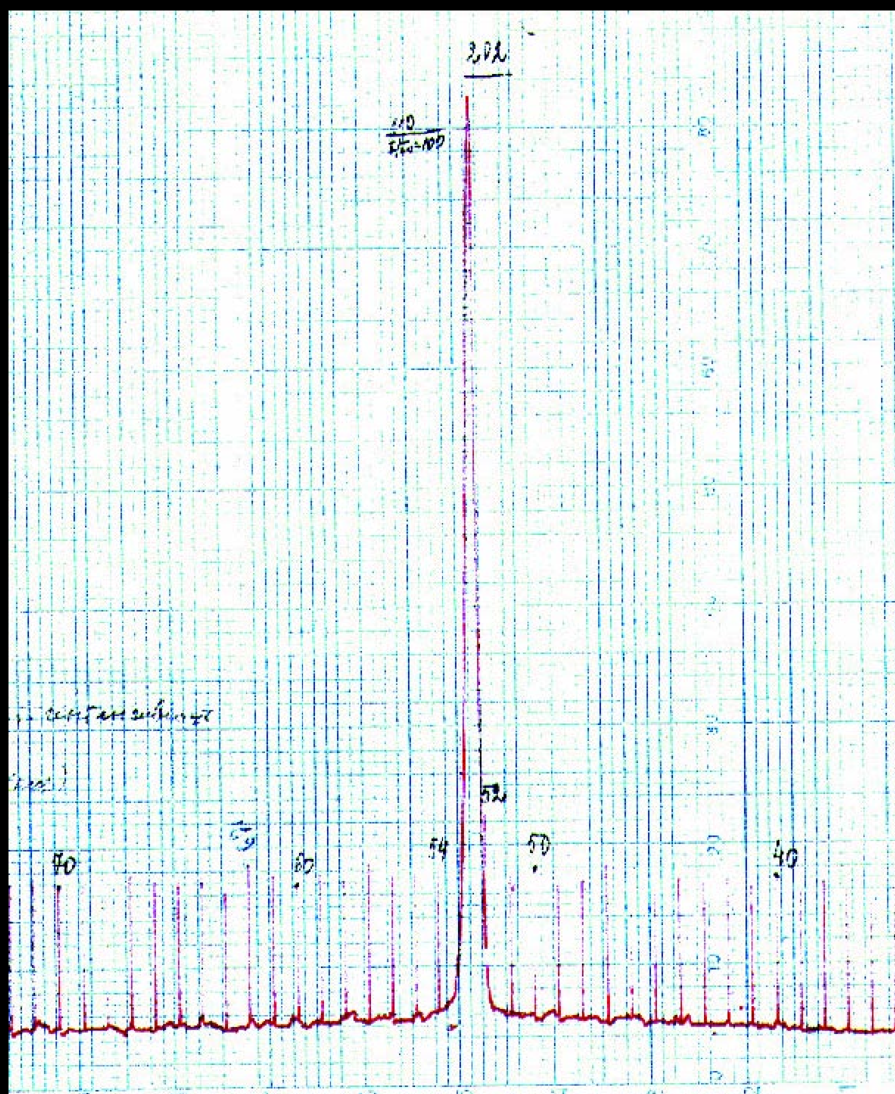

Fig.70. **Spectrograma fierului, pur, dacic, care nu vrea să ruginească nici după mai mult de 2000 de ani. Cercetare realizată în 1995 de Gh. Kiosse, G. Volodin, D. Grabco, C. Posteuca, N. Malcoci, I. Andronic sub conducerea d-lui acad. Sergiu Radautan. Faptul că în mai 1995 dl. profesor Ioan Glodariu, şeful şantierelor din Munţii Orăştiei, i-a dat lui Andrei să „studieze"un cui dacic, care nu vroia să ruginească de peste 2000 de ani, în umezeala şi intemperiile unui sanctuar dac de la Racoş, din Perşani, nu l-a impiedicat pe acelaşi Andrei Vartic să găsească o lupă (bolovan) din acelaşi alfa-fier pur tocmai la Peştera Bodii. Distanţa dintre Racoş şi Peştera Bodii fiind de peste 100 km. Ciudaţi şi aceşti strămoşi ai noştri, care atinseseră perfecţiunea în obţinerea şi protejearea fierului (şi nu numai a fierului dar şi a aurului, pe care nu-l foloseau nici pentru podoabe, nici pentru monede şi pe care, totuşi, îl adunau în cantităţi uriaşe).**

Andrei Vartic*, Magistralele tehnologice ale civilizaţiei dacice, Ed. Basarabia, 1998.

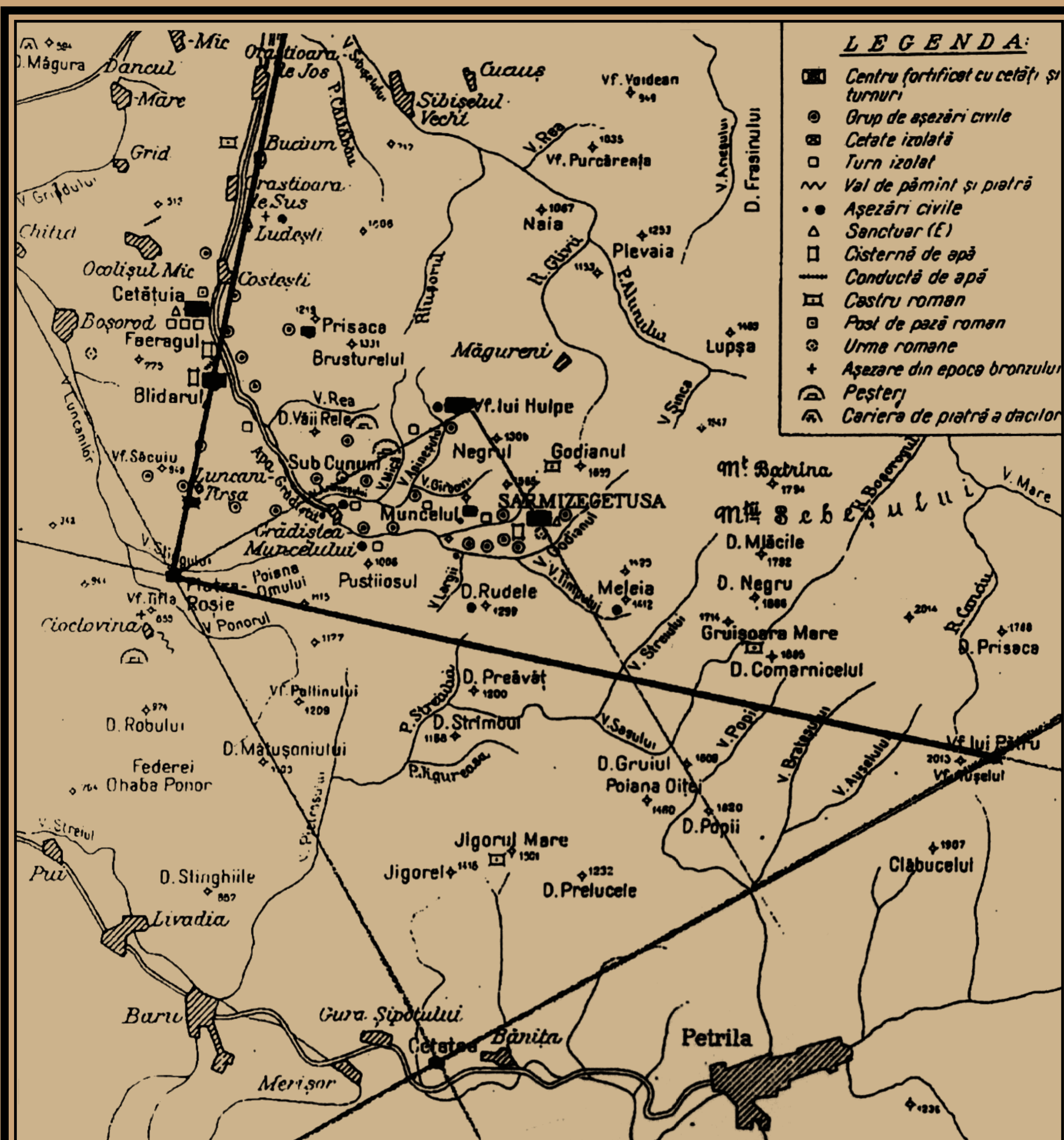

Fig.71. **Cetăţile şi aşezările dacice din Munţii Orăştiei, după Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, Ed. pentru literatură, 1968. Andrei Vartic, în *Magistralele tehnologice ale civilizaţiei dacice*, Ed. Basarabia, 1998, uneşte aceste cetăţi şi astfel ne apare o nouă semnificaţie, fascinantă, un mesaj transmis de acei daci eternităţii. Unghiul dintre Vârful lui Pătru, Piatra Roşie şi Blidarul este un unghi drept. Şi unghiul dintre Vârful lui Pătru, cetatea dacică de la Baniţa şi cea de la Piatra Roşie este tot drept. Perpendiculara pe linia Băniţa-Piatra Roşie ne duce în cetatea dacică din vârful lui Hulpe. O altă perpendiculară ne trimite direct la Sarmi-seget-usa. Am luat şi eu un compas, am măsurat distanţele, apoi unghiurile, lucru ce-l poate face oricine şi … aşa este negru pe alb.**

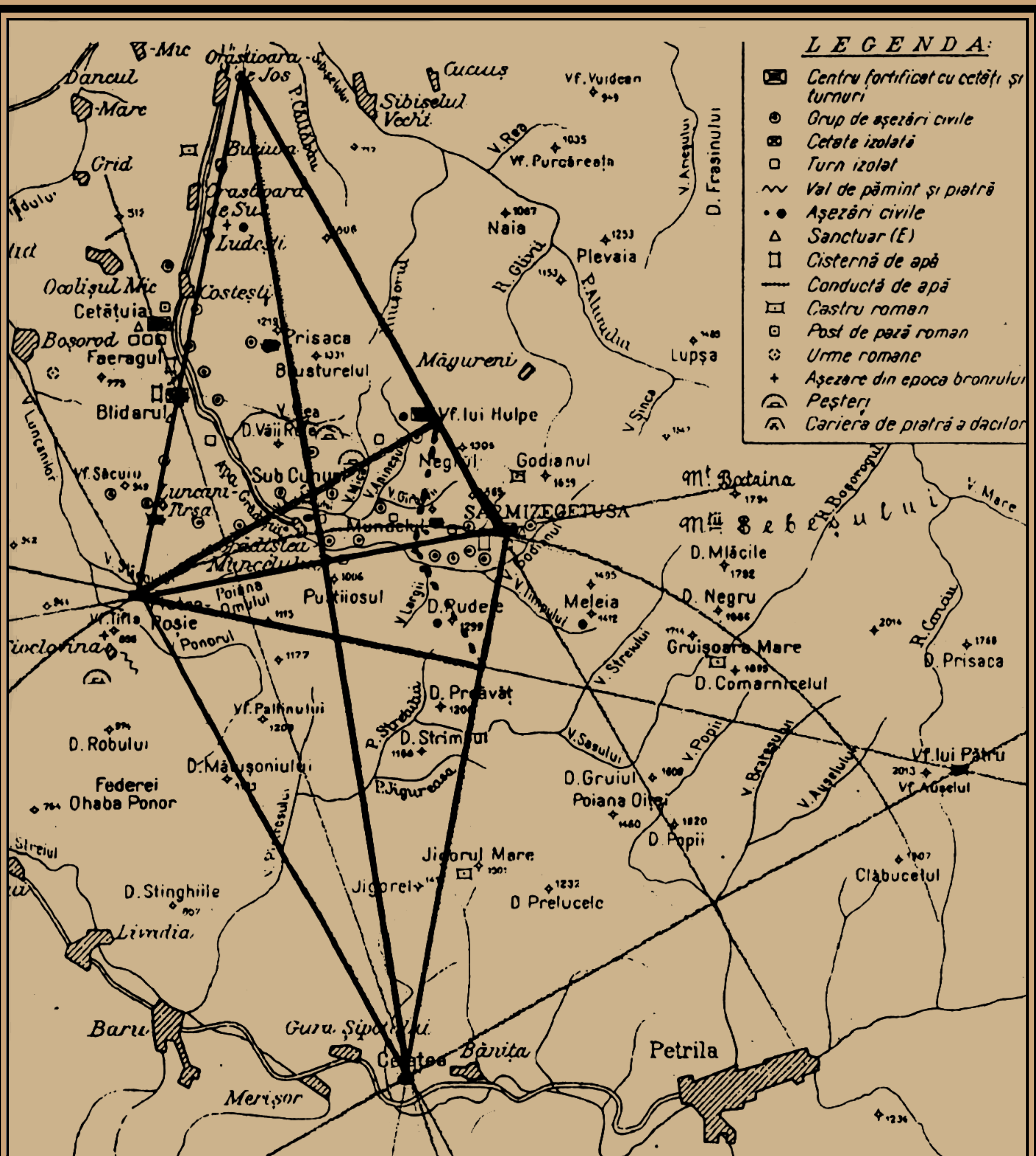

Fig.72. **Dar prietenul meu Andrei nu-şi cunoaşte măsura şi continuă să le unească pe vechile cetăţi dacice. Astfel perpendiculara ce împarte linia topografică Piatra Roşie – Sarmisegetusa în două părţi egale, trece prin cetatea Băniţa.**

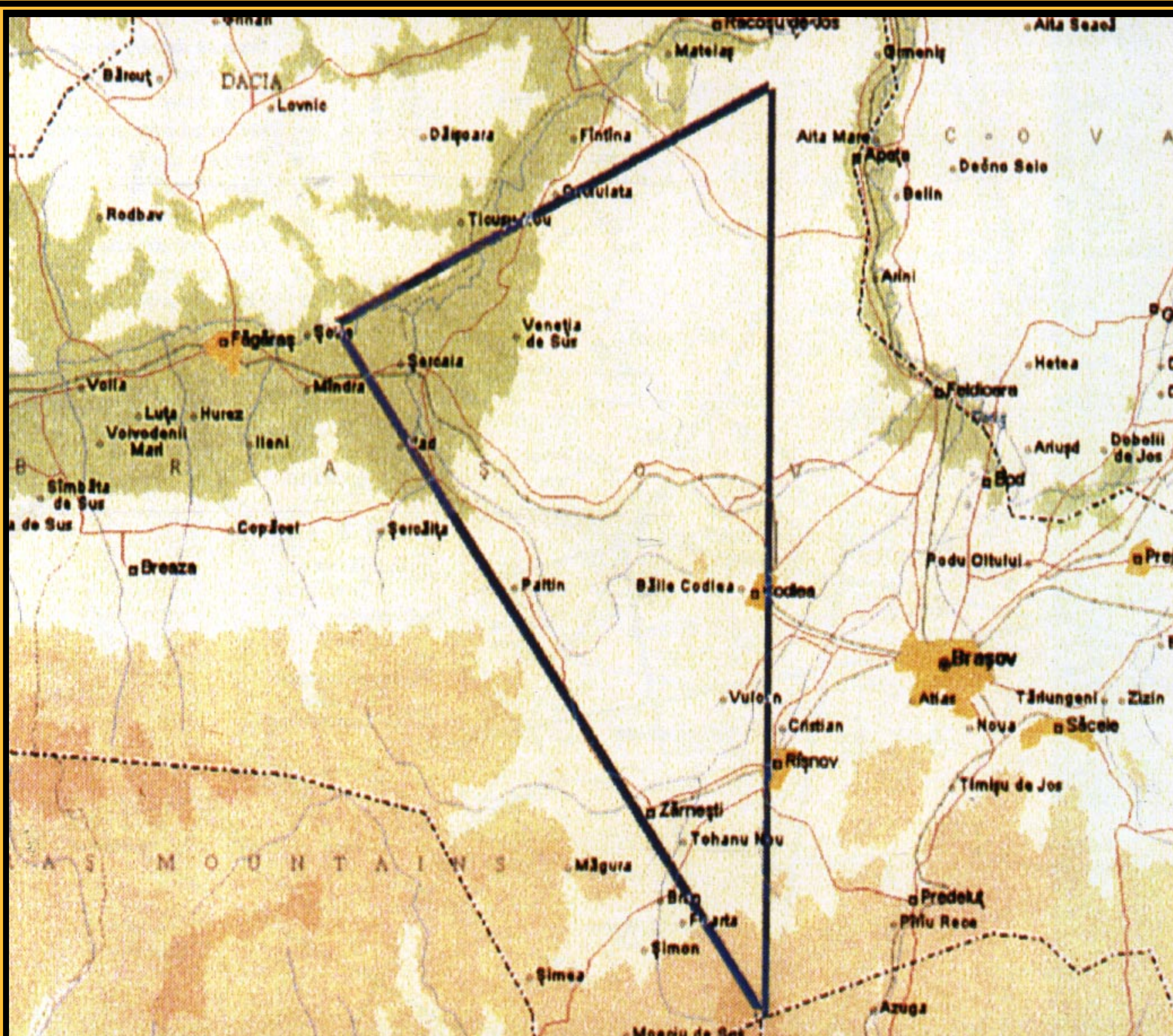

Fig.73. **Şi cum nimeni nu-l poate opri pe acelaşi Andrei, el continuă să întindă linii dând dureri de cap celor ce vor să-l audă, eu fiind unul dintre aceştia. Aşa că, să luăm o riglă, un compas şi un raportor şi să pornim la lucrul ce îl poate face orice elev şi anume să-l verificm pe Andrei! Unim Vârful Omu cu cetatea dacică de la Racoş, apoi cu celebrele piramide de pământ de la Şona (fiica regelui Şona, Sitra, s-a măritat cu Rama, cel puţin aşa ne spun Vedele) numite şi gurueţi (în sanskrită guru însemnând: profesor, învăţător, educator). Rezultatul nu întârzie să se arate: Racoşul care este la 60 km de Vârful Omu formează un unghi de 30 de grade cu Şona, iar unghiul pe care Şona îl face cu Racoşul şi Vârful Omu este de 90 de grade. Ne apare astfel Triunghiul Divin (cateta opusă unghiului de 30 de grade este egală cu jumătate din ipotenuză) pe care piramidele de la Şona îl formează cu cetatea dacică de la Racoş şi Vârful Omu. Astfel algoritmul topografic al dacilor cuprinde perfect şi Şona şi Om-ul, şi teorema lui Pytagora (înainte de naşterea acestuia!) şi cea a lui Thales, şi triunghiul de aur al egiptenilor şi… o istorie întreagă.**
Fig. 71-72-73. Magistralele tehnologice ale civilizaţiei dacice, Andrei Vartic, Ed. Basarabia, Chişinău, 1998.

De ce se temeau romanii de daci? De ce Caesar şi Burebista au murit în acelaşi timp? De ce, de la moartea lui Caesar (care dorise să pornească războiul împotriva dacilor) şi până la cucerirea a numai 14% din Dacia, de către Traian, au mai trebuit să treacă 150 de ani? De ce în toţi aceşti 150 de ani romanii şi dacii nu s-au avântat în conflicte directe? De ce nici o armată romană nu pleca la război fără să aibă cel puţin un doctor dac cu ea?

Ce or fi avut de împărţit dacii şi romanii ca aceştia din urmă, după cucerirea unei bucăţi aşa de neînsemnate din teritoriul Daciei, să declare cea mai lungă sărbătoare cunoscută până în zilele noastre, o sărbătoare de nici mai mult nici mai puţin de 123 de zile, în care poporul roman putea să mănânce şi să bea gratuit pe socoteala statului ... 123 de zile?

Ce or fi sărbătorit de fapt romanii?

Astfel se demonstrează că ei, dacii, au lăsat documente mult mai rezistente în faţa măcinării timpului decât cele ale anticilor greci sau romani, dar în alt limbaj decât în cel scris-vorbit. Limbile sunt şi ele supuse distrugerii, alfabetele la fel.

Însă dacii ne-au lăsat mostre de „civilizaţie” extraordinară, ca:

- Betoane perfecte nedistruse de timp, apă şi intemperii de peste 2000 de ani,

- Metalurgie mai avansată decât cea din zilele noastre - cuie care nu ruginesc de 2000 de ani, calupuri de fier de 40 kg, când romanii nu puteau să topească în cuptoarele lor bucăţi mai mari de 25 kg,

- Modele matematice ca cele de la Grădiştea Muncelului, şi desigur cele topografice, prin aşezarea „aşa-ziselor cetăţi” din Munţii Surianului, Cindrelului, Perşanilor (Racoş), într-o ordine perfect geometrică, de invidiat chiar şi azi.

Ce e trist e că nici guvernul, nici savanţii nu se interesează de aceste lucruri. Iar Andrei Vartic în loc să găsească nu înţelegere, ci dorinţa arzătoare din partea compatrioţilor români, a fost nevoit să se ducă în Rusia cu acel „Cui al lui Pepelea”, spre a-i cerceta misterele. De ce nu s-a oferit Institutul de Metalurgie din România să facă studii, dacă nu din sentiment patriotic, măcar din interes ştiinţific? Pe Andrei Vartic l-a chemat şi preşedintele de atunci, Ion Iliescu, pentru o întrevedere de 15 minute, care a durat o oră şi jumătate, urmată de promisiuni - dar guvernul s-a schimbat!

Istoria poporului nostru carpato-dunărean nu a fost scrisă încă, iar Sarmisegetusa este încă un mister acoperit de pământuri care poate că o şi protejează.

Vorbind de capitala dacilor, unii spun că numele ei vine de la numele de persoane Sarmis e (şi) Getuza, alţii mai iniţiaţi în tainele vedice îl citesc Sarmi-Seget Usa, adică „Eu mă grăbesc să curg" (în sanscrită). Din nefericire azi plâng şi caprele din Munţii Orăştiei de mizeria ce domneşte în „Zona Sacră" a Sarmi-Seget-Usei. Excavaţii neprofesionale cu buldozere, nepăsare, chiar reavoinţă iau locul a ceea ce ar fi trebuit să fie grija cu totul specială pentru acest tezaur istoric, grija concretizată în constituirea unei rezervaţii a cetăţilor dacice din Munţii Surianului.

Iată un alt nume ciudat şi plin de semnificaţii. Cu privire la acesta, acelaşi Andrei Vartic preciza că Surya era zeul soarelui la indienii arhaici, urmaşi ai arienilor carpato-danubieni. Ce conecţie este între daci şi indienii arhaici? Ar trebui ca aceasta să ne dea de gândit. O altă legătură între aceste două civilizaţii este relevată de semnificaţia comună în cele două culturi, a cuvântului *Pitar* - cel ce aduce pita (în sanscrită), cunoscut şi sub numele de Dyaus Pitar (de aici vine salutul daco-român „bună ziua", adică „Bun e Dyaus"). El a fost primul mare zeu al arienilor (indo-europeni cum se mai spune). De la numele lui se trage cel al lui Zeus la greci (Saturn la romani).

Referindu-ne, poate, la cel mai vechi mit al genezei, se zice că atunci când Zeului Suprem i-a plăcut Pământul, a dat naştere prin respiraţia sa celor 7 zei ai lumii, avându-l conducător pe Marele Zeu Dak-Sha (întemeietorul divin al poporului dac); acesta, după ce s-a uitat peste tot pe pământ, a găsit un loc unde ape albastre ţâşneau din munţi împăduriţi, dealuri blânde îi înconjurau, acoperite de covoare verzi de iarbă, unde clima era blândă şi... în timpul nopţii a populat acest spaţiu sacru cu primii 10.000 de fii, fiii lui iubiţi, dacii, „poporul ales".

BIBLIOGRAFIE

1. *Smithsonian Timelines of the Ancient World*, Smithsonian Institution, New York, 1993, pp. 117,121.
2. Marija Gimbutas, *The Language of The Goddess,* Harper's Ed., San Francisco, 1991, p.234.
3. Paul Lazăr Tonciulescu, *De la Tărtăria la Ţara Luanei*, Ed. Miracol, Bucureşti, 1999, p.9.
4. V.G. Childe, *The History of Civilization - The Arians*, Barnes and Noble Books, New York, 1993, pp. 176-177.
5. John V.A. Fine Jr., *The Early Medieval Balkans*, Ann Arbor, The University of Michigan Press, 1991, p.305.
6. Gabriel Gheorghe, *Lingvistica, Istoria... defilee de erori*, în Getica, 1-2/1992, p. 35.
7. Marija Gimbutas, *Civilizaţie şi cultură*, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1989, pp. 49 şi 296. Cf. Gabriel Gheorghe, *În vechime Franţa a fost românofonă*, în Getica, 1-2/1992, p. 25.
8. E.J. Rapson (Ed.), *The Cambridge History of India*, Cambridge Univ. Press, Cambridge, 1922, vol.I, pp. 65-76.
9. Nicolae Densuşianu, *Dacia Preistorică*, Ed. Meridiane, Bucureşti 1986, pp. 444-467.

10. N. Iorga, *Istoria Românilor*, vol. XXX, partea I, Bucureşti, 1936, p. 14.
11. N. Densuşianu, *op. cit.*, vol. I, partea I, p. 98
12. Cesar Pruteanu, *Limba dacilor,* Institutul de Cercetări şi Cultură Dacică, Bucureşti.
13. N. Iorga, *op. cit.*, p. 30.
14. *Chronicle of the World*, Ecam Publications, Prentice Hall, 1990, p. 182.
15. A. Stan şi Remus Rus, *Istoria Religiilor pentru învăţământul preuniversitar*, Ed.Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Buc., 1991, p. 149.
16. Raymond Bonner, *The Land that can't be named,* în The New York Times, 14 May 1995.
17. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, Bucureşti, 1998, p. 166.
18. Joannes Magnus Gothus, *Historia de Omnibus Gothorum Sueonumque Regibus*, c.IV-c.XV, Roma, 1554.
19. Alexandru Pele, *Vidul demografic*, Ed. Abaddaba, Oradea, 1998, p. 113.
20. A. Bucurescu *op. cit.*, p. 170.
21. *Ibidem*, pp. 170-171.
22. *Ibidem*, p. 15.
23. Marcela Nica, *Istoria Românilor*, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1994, pp. 9-11.
24. Carolus Lindius, *Zamolxis Primus Getarum Legislator*, Upsala, 1687.
25. C. Iordache, *Ştiinţă, cultură, documente*, în Renaşterea Daciei, Nov. 1992.
26. Andrei Vartic, *Magistralele tehnologice ale civilizaţiei dacice,* Ed. Basarabia, Chişinău, 1998, p.51.
27. Marcela Nica, op.cit. p.26
28. Dumitru Almaş, *Decebal*, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1972, p.94.
29. *Ibidem*, p.95.
30. Bonaventura Vulcanius, *De literis et lingua Getarum siva Gotharum,* Lyon, 1597.
31. Ion Miclea şi Radu Florescu, *Decebal şi Traian*, Ed. Meridiane, 1980, p.11.
32. Theodor Mommsen, *The Provinces of the Roman Empire*, Barnes and Noble, New York, 1996, vol. I, p. 224.
33. Fontes II, *Izvoare privind istoria României - Fontes historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, Bucureşti, 1964, 6-7.
34. Fontes II, 6-7.
35. Petru Maior, *Istoria pentru începutul românilor în Dacia*, Ed. Junimea, Iaşi, 1990, p. 294.
36. *Istoria Bisericii Universale*, I, 79, vezi: Pr. D. Bălaşa, *De la Regina Hestia la împăraţii Daciei* în Renaşterea Daciei, An II, Nr. 4, Ianuarie 1993, Bucureşti, p. 1.
37. Pr. Dumitru Bălaşa, *Ţara Soareului sau Istoria Daco-României*, Ed. Kogaion, 1977, p. 65.
38. *Ibidem.*
39. Vezi *Dochiana*, Revistă de cultură (director Pr. D. Bălaşa), an 1, nr. 1, 1996, p. 2.
40. Mircea Eliade şi Ioan Culianu, *Dicţionar al Religiilor*, trad. de Cezar Baltag, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993, p. 265.
41. Fontes I, *Izvoare privind istoria României - Fontes historiae Daco-Romanae*, Ed. Academiei, Bucureşti, 1964, p. 65.
42. Vezi Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, ed. Arhetip, Bucureşti, 1997, p. 136.
43. Vezi Mihail Diaconescu, *Istoria Literaturii Dacoromane*, E. Alcov Edimpex, Bucureşti, 1999, p. 355.
44. A. Bucurescu, *op. cit.*, p. 21.
45. Rupert Furneau, *Ancient Mysteries*, Ballantine Books, NY, 1977, p. 97.
46. *Chronicle of the World*, Ecam Publications, Paris, London, 1989, p. 182.
47. Herodot, *Istorii* II, 56.
48. Herodot, *Istorii* V, 9.
49. Strabon, *Geographia* VII, 5, 1.
50. Marija Gimbutas, *The Goddesses and Gods of Old Europe: Myths and Cult Images*, Univ. of California Press, Berkeley, CA, 1996, p. 16.
51. I.C. Drăgan, *Noi Tracii*, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1976, p. 90.
52. *Time Magazine*, April 27, 1998, pp. 62-63.
53. Nicolae Densuşianu, *Dacia preistorică*, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, p. 485; vezi şi Alexandru Pele, *Vidul demografic şi matematica*, Ed. Abaddaba, Oradea, 1998, p. 175.
54. Paul Lazăr Tonciulescu, *De la Tărtăria la Ţara Luanei*, Ed. Miracol, Bucureşti, 1996, pp. 23-25.
55. Ibidem, p. 22.
56. Marija Gimbutas, *The living Goddesses,* University of California Press, 1999, pp.50-51
57. Nicolae Miulescu, *Dacia - Ţara zeilor*, I, II, Colecţia Trika, Iaşi.
58. H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, II, The Theosophical Publishing Comp., London, New York, 1888, p. 82.
59. N. Miulescu, *op. cit.*, II pp. 22-23. Vezi şi Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, Ed. Litera, Chişinău, pp. 29-30.
60. *Ibidem*, II, pp. 32-40.
61. Herodot, *Istorii*, V, 3, trad. Felicia Vanţ-Ştef, Bucureşti, 1954, pp. 29-30, vezi Pr. Conf. Dr. Al. Stan şi Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria religiilor*, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1991, p. 149
62. *Ibidem*

63. Clement Alexandrinul, *Îndemn către neamuri*, Migne, PG t8, col. 175.
64. Ion Miclea, Radu Florescu, op. cit., p. 75.
65. R. Rus, *op. cit.*, p. 151.
66. *National Geographic*, vol. 195, No. 4, April 1999, p. 72.
67. Al. Strachină în *Ţara înainte de toate* (coordonator Valentin Borda), Ed. Ţara Noastră, Bucureşti, 1994, p. 91.
68. Herodot, *Istorii*; IV, 94, 95 în *Izvoare privind istoria României*, I, pp. 47-51.
69. Alexandru Strachină, op. cit., p. 85.
70. Mariana Marcu, *Repere lingvistice arhaice româneşti pentru conturarea unui cult solar la traco-geto-daci*, în *Ţara înainte de toate*, ... p. 180.
71. *Ibidem*, p. 197.
72. *Ibidem*, pp. 192-193.
73. *Ibidem*, pp. 198-202.
74. Nicolae Densuşianu, op. cit., pp. 654-655.
75. Herodot, *Istorii*, Cartea a V-a, 5 şi 8, în *Izvoare privind istoria României*, I, pp. 65-71.
76. Pr. Prof. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria Religiilor*, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1991, p. 153.
77. *Ibidem*, pp. 150-153.
78. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, Bucureşti, 1997, p. 14.
79. Vezi V. Pârvan, *Getica*.
80. Adrian Bucurescu, op. cit., pp. 14-15.
81. E.J. Rapson, ed., *The Cambridge History of India*, Cambridge University Press, Cambridge, 1922, pp. 65-76. Vezi Gabriel Gheorghe, *În vechime Franţa a fost romanofonă*, în *Getica*, Tom 1, nr. 1-2, 1992, p. 15.
82. Pr. Conf. Dr. Alexandru Stan, Prof. Dr. Remus Rus, *Istoria Religiilor*, Edit. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1991, p.214
83. *Upanishads,* Penguin Books Ltd., 1975, England, p.14
84. Gabriel Gheorghe, *op. cit.*, p. 9.
85. P. Giles, în *Cambridge History of India*, I, pp. 68-70. Vezi V. Gordon Childe, *op. cit.*, p. 139.
86. H.P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, The Theosophical Publish. Comp., London, 1888, p. XXXVIII.
87. C. I. Istrate, *Nicolae Desuşianu: viaţa şi opera*, în *Dacia Preistorică* de Nicolae Densuşianu, Institutul de Arte Grafice „Carol Göse", Bucureşti, 1913, p. CII.
88. V. Gordon Childe, *The Arians*, Barnes and Noble Books, 1993, pp. 176-177 (vezi harta).
89. Helena Petrovna Blavatsky, *The Secret Doctrine*, II, Theosophical University Press, Pasadena, CA, 1988, p. 101.
90. *Ibidem*, vol. I, p. 4.
91. *Ibidem*, Vol. I, pp. 4-5.
92. *Ibidem*, p. 5.
93. *Ibidem*, vol. II, p. 4.
94. *Ibidem*, vol. I, p. 5.
95. *Ibidem*, Vol. II, p. 99.
96. *Ibidem*, Vol. I, p. 375.
97. Elizabeth Clare Prophey, *The Lost Years of Jesus*, Summit University Press, 1987.
98. Despre frecvenţa acestui simbol vezi Marija Gimbutas, The Living Goddesses, University of California Press, Berkeley, CA, 1999, p. 78.
99. *Ibidem*.
100. Vezi *Dokiana, Revistă de Cultură*, An I, Nr. I, 1996, Director Pr. D. Bălaşa, Suteşti-Vâlcea, p. 11.
101. Nicolae Densuşianu, op. cit., p. 404.
102. Ibidem, p. 406.
103. Ibidem, p. 422.
104. Ibidem.
105. Ibidem, p. 428.
106. Ibidem, planşa 803, p. 211.
107. Ion Miclea, Radu Florescu, *Daco-Romanii*, II, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1980.
108. N. Densuşianu, op. cit., p. 427.
109. Bianu & Hodos, *Bibliografia rom.*, tom I, p. 61(1575), 67(1577), vezi Densuşianu, op. cit., p. 427.
110. Ibidem, p. 426.
111. Maria Dogaru, *Heraldica României*, Ed.Jif, Bucureşti, 1994
112. Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă: Taina Tezaurului de la Pietroasa*, în *România Liberă*, Vineri 23 februarie 1996, p. 15.
113. Adrian Bucurescu, op. cit., p. 123.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

ORIGINI ȘI LEGENDE

unt român şi trebuie să recunosc că scriu cu multă plăcere despre istoria noastră neştiută ori mai puţin ştiută.

Dacă nu de mult vă vorbeam de faptul că „Noi nu suntem urmaşii Romei'', ci ei sunt urmaşii noştri, ori mai târziu vă purtam prin mitologia noastră, a românilor, din care s-au inspirat grecii şi romanii, de fapt încă nu v-am spus prea mult căci, Adevărul, uneori, trebuie să-l drămuieşti, altfel şocul este prea mare; şi când tot de curând scriam despre „Blestemul Păsării Phoenix'' ori „Cloşca cu puii de aur'', am primit scrisori din care am realizat că mulţi dintre dumneavoastră aveţi deja bazele necesare unui „nou cutremur în istoria românilor'' - la care vă voi expune în minutele următoare de lectură!

Considerând că stocul de „adevăruri istorice'' care le este predat copiilor şi tinerilor în şcolile sau universităţile româneşti cu privire la istoria românilor a rezultat în mare parte din observaţiile şi deducţiile - aparent logice - făcute în mănăstirile din Evul Mediu, deci cu mult înainte de explozia ştiinţifică de după al doilea război mondial, cum am putea noi, cei de azi, să nu avem îndoieli cu privire la acest adevăr? Să acceptăm o istorie construită pe cunoştinţele dobândite în Evul Mediu ar fi ca şi cum am accepta că Pământul este plat ca o farfurie şi că Soarele se învârte în jurul nostru ori că suntem bolnavi pentru că diavolul a intrat în noi şi pentru a-l scoate trebuie să bem din apa în care au fost ţinute trei broaşte şi un ţânţar! Să fim serioşi, domnilor! Azi avem o explozie ştiinţifică iar cunoştinţele Evului Mediu despre istorie trebuie corectate: pe vremea aceea nu se vorbea despre arheologie, antropologie, biologie, fiziologie ori computere.

Când cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea California din Los Angeles scria: „România este vatră a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală

cuprinsă între 6500-3500 î.d.H.”, a făcut să devină evident că această străveche civilizaţie europeană carpato-dunăreană a precedat cu câteva milenii pe cea sumeriană.

Să vă dau un exemplu despre fantezie-istorie, după C.V. Ceram în *„Zei, morminte, cărturari”* ... „până nu de mult (acum 100 de ani, deci relativ recent la scara istoriei!), „Iliada” era cosiderată un poem fantastic; un german, un visător îndrăgostit de acest poem, a refuzat să accepte dogma - că nu era altceva decât o poveste eroică, fantastică: Heinrich Schliemann a avut curajul să creadă că era adevărată. Aşa că, a fost odată ca niciodată, undeva departe, în Europa, într-un sătuc german din provincia Mecklemburg, un băieţaş care a primit de Crăciun, în anul 1829, „Istoria Universală Ilustrată” de Jerrer; acesta îl arată pe tracul Enea fugind din cetatea Troia cuprinsă de flăcări, purtându-şi tatăl pe umeri şi ţinându-şi fiul, Iulius, de mână, urmat fiind de alţi supravieţuitori. El, tracul, avea să ajungă în Valea Tibrului (Valea celor şapte coline) unde se va căsători cu Latvia, fiica unui rege local, punând astfel bazele dinastiei de Alba Longa - din care se trăgea şi Rhea Silva, mama lui Romulus şi Remus şi din care se mândrea că se trăgea şi Iulius Cezar; aşa că, domnilor italieni, fiţi mai atenţi cu noi, străbunii voştri!

Acel copil german îşi întrebă tatăl: „Deci, aşa arăta Troia şi nimeni nu ştie unde se află ea astăzi?!!“ Anii au trecut şi micuţul Schliemann fu nevoit la 14 ani să-şi întrerupă studiile din cauza sărăciei şi să se angajeze băiat de prăvălie; într-o zi intră în prăvălie un oarecare, beat mort, şi începu să declame versuri din „Iliada”, redeşteptând astfel micuţul aventurier. Acesta ajunge prin 1841 în Hamburg, se angajează ca mus pe o corabie ce pleca spre Venezuela, dar la numai două săptămâni corabia se scufundă lângă insula Texel, Heinrich reuşind însă să se salveze. Îl găsim mai târziu lucrând în Amsterdam, în timpul liber studiind engleza, franceza, olandeza, spaniola, portugheza şi italiana.

Prin 1854 era în America de Nord şi căpăta cetăţenia americană; este cucerit apoi de febra aurului, dar nu se lasă fermecat să-şi părăsească afacerile înainte de a-şi câştiga independenţa materială, aşa că, abia prin 1868 se duce în Itaca - insula lui Ulise. Om ajuns la cea mai înaltă treaptă materială, lasă totul şi fuge după

Fig.74. **Aşa arăta tânăra soţie, Sofia-grecoaica, a lui Schliemann, pavoazată cu o parte din aşa-zisa comoară a lui Priam. Ei au găsit în jur de 9.000 de obiecte de aur: inele, cercei, lănţişoare etc., identificate mai târziu ca fiind cu câteva mii de ani dinainte de Priam. Ele au aparţinut ramanilor carpato-danubieni, adevăraţii constructori ai vechii Troie.**

un basm, o povestire fantastică. Cu Iliada în mână, începe să caute TROIA, cetate legendară a tracilor unde NOI am fost învinşi de puhoiul barbar de greci, ahei, venit între 1900-1400 î.d.H. din estul Mării Caspice, împreună cu eolienii, dorienii şi ionienii.

Aşa că Schliemann, considerând războiul troian drept unul real, iar pe luptători nişte personalităţi istorice, se duce să-i redescopere pe aceia care muriseră cu trei mii de ani în urmă; se duce în Asia Mică - tocmindu-şi o călăuză pentru 45 piaştri, călărind pe un cal fără frâu, aruncându-şi privirea peste ceea ce doar visase până nu de mult. Plimbându-se cu Iliada în minte, el calculează distanţe, îşi imaginează bătălia, ba chiar se şi căsătoreşte cu o grecoaică, Sofia Engstromenos, pe care o asemuieşte cu Elena (Fig. 74).

În sfârşit, la 15 iunie 1873, ia hotărârea să se apuce de săpat. După săparea a 250 mii metri cubi de pământ, plimbându-se cu soţia prin săpături, îi spune acesteia: „Du-te şi dă drumul tuturor lucrătorilor, spune-le ceva, spune-le că e ziua mea de naştere şi că au liber.” Când soţia se întoarce la el după plecarea lucrătorilor, îl găseşte săpând cu disperare printre blocuri enorme de piatră gata să cadă peste el, scoţând la iveală ... AUR, bijuterii incalculabile, bijuterii udate cu sânge şi lacrimi, îngropate de trei mii de ani sub ruinele a şapte împărăţii, dispărute şi readuse la lumină.” El nu făcea altceva decât să ne scoată la suprafaţă istoria noastră, a carpato-danubienilor - uitată, îngropată, părăsită şi neglijată. Când o vor lua în consideraţie „istoricii noştri” şi o vor pune în drepturile ei?!

Dar Schliemann a crezut că a descoperit tezaurul lui Priam, când de fapt tezaurul aparent aparţinuse unui rege ce trăise cu O Mie de ani înaintea lui Priam. Schliemann a scos la iveală ciudate mâzgălituri cum ar fi spirala dacică sau zvastica pelasgică şi pe care N. Densuşianu le amintea în *„Dacia Preistorică”* din 1884 (la pagina 74).

Ce să facă însă Schliemann cu tezaurul? Să-l predea guvernului Turciei? Nici vorbă! Cu multe peripeţii şi cu ajutorul familiei soţiei sale grecoaice îl trece peste graniţă până la Atena, poliţia turcă nemaiajungându-l. Poate el fi socotit un hoţ?! Micuţul visător-băiat de prăvălie nu se opreşte însă aici: porneşte în căutarea comorilor lui Agamemnon din Micene şi le găseşte! (Fig. 75). … Se pare, pe ale noastre; 1600 î.d.H., cu cel puţin 300

Fig.75. **Acelaşi Schliemann va descoperi la Micene un alt tezaur cuprinzând: obiecte rituale de înmormântare foarte bogate, ca: cupe, bijuterii, vase şi o mască mortuară, pe care a atribuit-o lui Agamemnon; dar a greşit din nou, ea aparţinând anilor 1193-1184 î.d.H., deci cu 3-4 secole înaintea începerii războiului troian. Specialiştii în lucrări în aur ale acelor timpuri erau tracii. De fapt nici până azi nu s-a aflat cui i-a aparţinut acea mască mortuară, ştiindu-se că grecii au sosit în Europa între 1900 şi 1400 î.d.H., într-un stadiu de civilizaţie cam „pastoral“.**
Fig. 74 şi 75 au fost reproduse după The Adventure of Archeology, National Geographic Society, 1985

de ani mai vechi de legendarul Agamemnon. Dar asta este o altă poveste pe care nu intenţionez s-o derulez aici.

Să mai adaug că patru mii de ani î.d.H. Peninsula Balcanică era legată de Asia Mică printr-o limbă de pământ cunoscută de poporul carpato-dunărean, care o străbătea ducându-şi cultura şi civilizaţia prin ea până la Tigru şi Eufrat. Prin scufundarea ei în Marea Mediterană vor apare o noua mare - Tracică (Egee) şi o puzderie de mici insule. Multe din aceste insuliţe poartă urmele vechii civilizaţii pelasgice, carpato-dunărene, „uimind” şi azi „savanţii” care nu pot înţelege cum o insuliţă cum ar fi Creta sau Santorini pot avea pe ele civilizaţii „izolate” foarte avansate!

Dar să revenim la ei, carpato-dunărenii. Marile civilizaţii ale lumii au apărut şi s-au dezvoltat la gurile de vărsare ale unor mari fluvii (Gange, Nil, Tigru, Eufrat). În Europa există un singur mare asemenea fluviu, şi anume Dunărea (DANU-BIU), a cărei gură de vărsare (delta) se află pe teritoriul ţării noastre.

Europa a fost acoperită de o calotă de gheaţă cu excepţia sudului ei, în speţă zona carpato-dunăreano-pontică. Aici, în această zonă neacoperită de calota glaciară, cu vegetaţie abundentă, bogată în izvoare şi sare, apare şi se dezvoltă o civilizaţie, numită de unii „carpato-dunăreană” iar de alţii „ariană”, ori mai târziu pelasgică sau tracică, aceeaşi cunoscută astăzi ca daco-română.

Iar dacă acum o sută de ani, acei „oameni de ştiinţă“ găseau că indo-arienii (termen nejustificat) ar fi apărut undeva pe cursul mijlociu al Dunării (P.P.Negulescu, Kretschmer-1896, Kiesling-1903, Dussand-1914), tot ei, cercetători din diferite domenii (lingvistică, arheologie, astrologie) au ajuns la concluzia, eronată, că popoarele ariene îşi au originea în zona mai sus menţionată.

Dar timpul trece, iar ştiinţa avansează: la New York, la editura „Barnes & Noble” apare lucrarea ”THE ARYANS - THE HISTORY OF CIVILIZATION” scrisă de V.GORDON CHILDE şi în care, la paginile 176-177 (Fig. 45) există o notă privind leagănul şi distribuţia arienilor, localizându-i în spaţiul Carpato-Dunărean-Nistru, nicidecum pe Sena, Rin sau Oder. Lumea se schimbă şi odată cu ea şi... ştiinţa; aşadar să ne REDESCOPERIM ISTORIA, aşa cum se pare că a fost ea de fapt.

ORIGINEA ROMÂNILOR

În zona Carpato-Dunăreană-Pontică şi până la Nistru a apărut în Europa primul nucleu uman: în aceea perioadă a Erei Glaciare numai această zonă, protejată de arcul Munţilor Carpaţi şi neacoperită de gheaţă, a putut genera OMUL EREI GLACIARE, om care se ocupă în exclusivitate cu vânatul, aşa cum ne spune Nicolae Miulescu în „Dacia, Ţara Zeilor”. Odată cu îmbunătăţirea condiţiilor climaterice - încălzirea vremii şi retragerea gheţarilor - apare o explozie a florei şi faunei în această regiune, fiind astfel propice înmulţirii populaţiei. Vânatul, peştele şi fructele care se găseau din belşug le asigura o viaţă relativ uşoară; nici focul nu le era un secret. Apare limba ca mijloc de comunicare - oglindă a nivelului spiritual la care ajunge o societate în procesul dezvoltării ei. Carpato-dunărenii vânau şi animale mici, dar în special animale mari, la aceste vânători participând toţi membrii familiei mamuţii, zimbrii, urşii nu erau uşor de vânat. În căutarea vânatului, aceştia şi-au început migrarea mai întâi spre vest -în sudul Europei- ca, mai apoi, să continue înaintarea pe măsura retragerii gheţarilor către nord. Acest lucru explică şi bogăţia termenilor sinonimi din limbile europene.

Aceşti paleo-europeni, carpato-dunărenii, încep să se ridice pe treptele spiritualităţii în aria lor de origine situându-ne în prim-planul civilizaţiilor europene. Încălzirea climei a favorizat însă şi fărâmiţarea carpato-dunărenilor care, pornind după hrană odată cu retragerea păturii glaciare, se depărtează din ce în ce mai mult, ajungând să formeze centre de civilizaţie de sine stătătoare. Cu încălzirea treptată a vremii, şi vârfurile înzăpezite ale munţilor îşi vor schimba culoarea în verde - cine ar putea oare spune câte milenii au trecut până când dealurile s-au acoperit cu păduri?! Oamenii peşterilor sunt şi ei prinşi de schimbările fantastice ale

naturii, încep să domesticească animale, se ocupă cu agricultura, devin sedentari.

Ramura migratoare nordică a carpato-dunărenilor desprinsă în faza timpurie a formării acesteia, se va împărţi la rândul ei în două braţe: unul german şi altul slav, fiecare cu caracteristicile lui distincte, dar şi multe comune. Ramura sud-vestică europeană continuă să aibă relaţii strânse cu carpato-dunărenii şi vor avea mult mai multe lucruri în comun, în special LIMBA.

Spiritualitatea carpato-dunărenilor atinge apogeul dezvoltării prin realizarea a ceea ce ei puteau VEDEA şi înţelege: VEDEAU zei şi noi reguli de viaţă - iar cine le vedea cu adevărat, cine le înţelegea şi practica, era socotit a se fi născut de două ori - apăruse „SPIRITUALITATEA VEDICA”. Aici, pe cursul inferior al Dunării, se naşte spiritualitatea a ceea ce a dominat şi încă mai domină lumea: de aici işi trage radăcinile cultura „VEDE”, din care se vor inspira caldeenii şi egiptenii, iar mai târziu iudaismului şi creştinismul.

Aici va apare societatea „PASTORALĂ”: carpato-dunărenii se vor deplasa de această dată cu cirezile lor înspre răsăritul Europei şi Asia, din ce în ce mai departe de CASĂ, căutând păşuni bogate pentru cirezi, câmpuri cu fân, izvoare ... căutând să se întoarcă însă în fiecare an ACASĂ. Dar drumurile deveneau din ce în ce mai lungi, acumulau cantităţi mari de bogaţii alimentare, pe care „vecinii” mai puţin harnici şi le doreau fără muncă - astfel a apărut prima clasă a luptătorilor care păzeau CASA şi care mai târziu vor deveni apărătorii ţării: KSHA-ATRI-YA.

Pentru cei care plecau primăvara, pentru a se întoarce acasă toamna, spaţiul carpatic a început să aibă un caracter sacru - astfel au apărut serbările (sărbătorile). Ei se întorceau acasă, la marea zeiţă DANU, mama ploilor şi a pajiştilor bogate, de unde vine si numele fluviului Dunărea - DANUBIU. Tradiţiile şi denumirile locale vor fi luate cu ei de aceşti carpato-dunăreni-istrieni, arieni-pelasgi (ori cum vreţi să-i numiţi) şi purtate peste tot, reprezentând caracteristica lor principală.

Nicolae Miulescu, în lucrarea „Dacia-Ţara Zeilor”, face un calcul foarte simplu: considerând distanţa parcursă zilnic în timpul

păşunatului de aproximativ 15 km, pentru a se putea întoarce iarna acasă, păstorii puteau ajunge uşor până la nord de Munţii Caucaz. O dovadă a expansiunii estice şi a stabilizării lor în perimetrul caucazian se regăseşte şi în binecunoscutul „DRUM AL ZEILOR”, marcat cu pietre uriaşe fixe şi menţionat de KAUSHI-TAKI în UPANISHADA ce-i poartă numele (Cartea I, 3).

Despre acest drum al zeilor, cunoscut în antichitate ca fiind misterios, poetul PINDAR în „ISTHIA” v. 20 spunea: „Nici dacă vei călători pe mare sau pe uscat nu vei afla calea cea demnă de admiraţie care duce la locul principal al „hiperboreilor”- cum ne denumea el.

După Pindar, la nord de Dunăre şi Marea Neagră exista, încă dinaintea timpurilor sale, o cale monumentală şi totodată miraculoasă prin mulţimea şi mărimea colosală a stâlpilor săi interiori care, spunea el, erau înalţi de peste 100 de picioare (peste 30 de metri).

Herodot vorbeşte despre aceşti stâlpi ca despre „Columnele lui SESOSTRIS” (OSIRIS) care existau şi în timpurile sale în ţinuturile Sciţiei.

Poetul Ovidiu în cartea a treia a FASTELOR sale aminteşte de căile triumfale ale lui Bach sau Liber Pater prin Sciţia.

În cântecele eroice populare ale daco-românilor mai găsim şi azi amintiri despre „Bâcul Viteazul”, „Bâcul Haiducul” - care instituise un serviciu de străji pe drumul cel lung dintre ODRIU şi DIU:

„Împăratul împărat
Ca el mare, mi-a aflat
De numele Bâcului,
Bâcului, haiducului,
Bâcului, viteazului,
Ce-a pus streaja drumului,
Din dealul Odriului,
Până-n preajma Diului.”
(Teodorescu, *Poezii populare,* p. 605.)

Herodot, în descrierea Sciţiei, face referire la un ţinut în nordul Mării Negre pe care sciţii, pe limba lor, îl numeau

EXAMPAEOS, cuvânt ce în traducere din greacă înseamnă CĂILE SACRE. Aceste locuri numite EXAMPEE erau, după Herodot, situate la o depărtare de patru zile de navigare în sus pe râul Hypanis (Bug); această cale sfântă se afla aşadar aproape pe aceeaşi paralelă cu Chişinăul de azi, având direcţia de la apus la răsărit. Despre originea şi destinaţia acestei căi sfinte a sciţilor, Herodot însă nu ne mai spune nimic, afirmă cel mai mare cunoscător al preistoriei românilor, N. Desuşianu.

Şirul cel lung de lespezi enorme (implantate în pământ) ce se întindea din Basarabia spre Crimeea şi Don, de la Prut la marea de Azov, reprezenta una din MINUNILE LUMII PREISTORICE, reprezenta calea sfântă a carpato-dunărenilor din Europa în Asia, reprezenta şi reprezintă ISTORIA NOASTRĂ - neglijată, uitată, părăsită şi politic inconfortabilă pentru „vecinii noştri”.

Apa Bâcului pe lângă care trecea, până în secolul al XVIII-lea, această faimoasă linie de monumente monolitice, se varsă în vechiul Tyros (NISTRU), în apropierea satului românesc Gura-Bâcului. Spre nord, la mică distanţă de acest punct, se află şi astăzi două sate: unul pe malul drept şi altul pe cel stâng al Nistrului, purtând amândouă acelaşi nume: „SPEIA”. Din punct de vedere filologic, SPEIA este identic cu termenul scit EXAMPE-OS, unde ultima silabă a fost probabil vulgarizată ori grecizată. Începem astfel să găsim „căile sacre” ale arienilor, carpato-dunărenilor.

Iar dacă azi englezii se mândresc cu „misterioasele” lor pietre de la SALISBURY ori STONEHENGE, sau francezii cu CARNAC, noi românii nici nu le mai pomenim în cărţile noastre de istorie iar istoricii „noştri“ par nu că le-au uitat, dar nici măcar n-au auzit de ele!

Citeam de curând *„Lost Civilizations - Early Europe: Mysteries in stone”,* Time-Life Books, şi nu puteam înţelege de ce Pindar, Herodot, Ovidiu vorbeau despre acest drum al megaliţilor cu respect iar cei de mai sus nici nu-l amintesc!!! Ţările din jurul nostru se mândresc cu câte o bucăţică de dinte sau de os - şi îşi scriu istorii frumoase... Noi avem de milenii drumuri construite în piatră şi nici nu ne pasă!

În antichitatea preistorică columnele de piatră brută au avut probabil şi o utilitate publică, indicând călătorilor direcţiile drumurilor prin ţinuturile pastorale acolo unde nu erau semne de orientare. Dar să ridici lespezi, bolovani, stânci de circa 30 metri înălţime şi să marchezi cu ele aşa o mare distanţă - pare o muncă ciclopică chiar şi pentru un modern al vremurilor noastre. Cine au fost EI, STRĂBUNII NOŞTRI, şi cum de au fost capabili de o astfel de lucrare?!! Explicaţii, în prezent, nu există... ori nu vrem să le auzim. Să nu uităm că în tradiţiile preistorice ale poporului român exista o brazdă uriaşă care tăia câmpiile României şi ale Ucrainei de azi, până la Don, de la apus la răsărit - „Brazda lui NOVAC”. După alte tradiţii, această brazdă este atribuită lui LER IMPĂRAT (Liber-Pater), figura razboinică ce cutreiera lumea, erou jefuitor - persoană cu caracter negativ şi detestat în descântecele noastre populare:

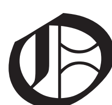
„Iar voi, Strigoaie,
Voi Moroaie,
Vă duceţi
La Ler Împărat,
La al vostru palat,
Acolo să mergeţi,
Acolo să şedeţi,
Acolo să pieriţi”
Marion, *Descântece* - p. 134

De menţionat că „Ler Împăratul” nu trebuie confundat cu „Ler Domnul” - fiul hiperboreanului Aplo (Apollo) - din colindele noastre pre-creştine, transformat la creştinizare în fiul Maicei Sfinte.

Dar să revenim din preistorie la anul 1716 când învăţatul Domn al Moldovei Dimitrie Cantemir scria: „nu departe de Chişinău, orăşel lângă râul Bâc, se văd o serie de lespezi foarte mari dispuse în linie dreaptă, în aşa fel ca şi cum ar fi fost aşezate acolo prin activitatea omului. Însă ceea ce ne împiedică a crede aceasta este, pe de-o parte mărimea lespezilor, iar pe de altă parte,

distanţa pe care se întind: trec peste Nistru până în Crimeea. În limba poporului acest şir de pietroaie poartă numele de CHEILE BÂCULUI; ţăranii, în simplitatea lor spun că această construcţie a fost făcută de zmei care se conjuraseră să închidă cursul râului Bâcul." (Cantemirii *„Descriptio Moldaviae",* ed.1872). Păstorii carpato-dunăreni, după o lungă şedere în zona Caucazului, îşi vor continua drumul lor spre Est.

CUCERIREA NORD-VESTULUI EUROPEI DE CĂTRE CARPATO-DANUBIENI

dată formaţi ca popor în spaţiul carpato-dunărean, strămoşii carpato-danubieni şi-au început migraţia în zonele propice vieţii, care apăreau peste tot în Europa, odată cu retragerea calotei glaciare şi schimbarea climei. Cine ar putea spune câte ere, câte milenii au trecut până ce dealurile mai joase s-au acoperit de păduri, pădurile au prins viaţă insectele, păsările şi în sfârşit animalele au început să le populeze, ele fiind urmate în mod firesc de oameni în căutarea hranei, având în ei şi instinctul de explorare.

Dacă ne uităm pe harta Europei putem vedea cum lanţul Carpato-Hercinic se continuă cu cel Turingian. De o parte şi de alta a acestei linii pornesc râuri, unele spre Nord, altele spre Sud. Astfel, spre Nord avem Bazinul hidro-geografic care cuprinde Elba, Odra, Vistula şi Neman, în timp ce în Sud avem cel al Dunării (Danu: zeiţa vedică a ploii şi a pajiştilor bogate), numit şi Danubiu ori Istru şi care adună aproape toate apele ce izvorăsc pe versantul sudic al liniei sus-amintite.

Odată cu îmblânzirea climei, pelasgii carpato-danubieni vor porni în cucerirea lumii pre-antice:

1. O ramură timpurie, nordică, baltico-mazuriană, se va separa mai târziu în două sub-diviziuni, dând naştere la două popoare: germanice şi slave.
2. O a doua ramură, cea sudică a carpato-danubienilor, va da naştere la 2 subdiviziuni:
   a). Sud-estică: sumerienii, ramanii-troieni din Asia Mică, hitiţii, ga-ramonii (din nordul Africii).
   b). Sud-vestică: ce va da naştere raselor aşa-zise latine din Europa: geto-dacii - tracii, ilirii, latinii (romanii) - italienii, Ibericii-spaniolii, portughezii, francezii etc.

3. Ramura estică, ce va da naştere la spiritualitatea vedică, care va cuceri Asia: sudul Chinei - zona Tarim Basin (Toch-arieni), India (vedicii arieni), Japonia (populaţia Ainu), etc.

Tot ce s-a spus până aici reprezintă mai degrabă o reconstituire logică după câteva dovezi şi referiri extrase din puţinul pe care îl ştim astăzi.

Ne rămâne să ilustrăm ce alte dovezi pot fi aduse la puţinul pe care-l cunoaştem deja (Fig. 76).

De la Atlantic şi până la Marea de Azur a existat o impresionantă arie culturală, o manifestare culturală, de la „dansul” bizonilor, din sanctuarul-peşteră de la Altamira (Spania) sau de la Font-de Gaume (Franţa), „Felina de Fildeş” de la Pavlov (Cehia) la „Panteră, cai şi cavaler ucis”, din sanctuarul-peşteră de la Cuciulat (15.000-12.000 î.d.H. – România), ori la „Gaie-n atac”, din sanctuarul peşterii Gaura Chindiei (10.000-8.000 î.d.H. – România) şi până la figura stranie, cosmică, a basoreliefului din sanctuarul-peşteră de la Şinca-Veche (vezi Fig. 56 şi Fig. 77). Trebuie să-l amintesc cu plăcere pe domul Ion Pachia Tatomirescu, care în caietele Daco-României vorbeşte despre o unitate culturală-arhaic-europeană, pelasgică, apărută în perioada anilor 30.000-8.175 î.d.H. şi care a devenit o unitate stabilă la orizontul anului 8.175 î.d.H. fragmentându-se în trei unităţi. Aceste unităţi s-au dezvoltat în acel „apogeu al neoliticului” diferenţiindu-se în: Pelasgia de Vest – de la Atlantic şi până în Alpi, Pelasgia de Centru – de la Alpii Răsăriteni şi Sardinia până la Nipru şi Marea Getică (Marea Neagră), de la Carpaţii Nordici şi Marea Baltică dintre Oder şi Neamuna, până în Sicilia, Creta (Marea Tracică apărând mult mai târziu când puntea de pământ ce lega Asia Mică de Peninsula Balcanică se va prăbuşi în Marea Mediterană, în urmă cu 4.000 de ani, lăsând o puzderie de noi insule şi o nouă mare: Marea Tracică – nume schimbat de greci mai târziu în Marea Egee.

Şi în sfârşit, avem Pelasgia de Est, de la Marea Tracică (Egee), Marea Getică (Neagră) şi Nipru, până la Don, Munţii Caucaz şi de aici, peste Anatolia, până în insula Cipru.

Andre Leroi-Gournan cercetând culturile, arta rupestră, euroasiatică, religiile preistoriei, a fost unul dintre primii care au evidenţiat „extraordinara unitate a conţinutului figurativ” permanentă, persistentă, continuitatea reprezentărilor în spaţiu şi timp, din Asturia până la Don: aceasta fiind unitatea culturală şi demografică din care

Fig.76. Harta preluată din *Caietele Daco-României*, anul 3 nr.6, 23 decembrie 1997 – 21 martie 1998, I.P. Tatomirescu – Ed. Aethicus

Fig.77. **Basorelieful din sanctuarul de la Şinca-Veche, retuşat de mine, de fapt sculptat în piatră din vremuri imemoriale, şi pe care puteţi să-l vedeţi şi în Fig. 59**

Concluziile despre acesta vă las pe d-voastră să le trageţi, ori, dacă curiozitatea nu vă va lăsa în pace, vă invit să-l vizitaţi, la el acasă, la piciorul dealului Pleşu, aflat în imediata apropiere a comunei Şinca-Veche, Ţara Făgăraşului, judeţul Braşov.

s-au ivit în zorii istoriei europenii, pelasgii arhaici, unitate ce a antrenat şi o limbă comună, pelasga arhaică a oamenilor paleoliticului şi mezoliticului, având un lexic redus la strictul necesar, dar îmbogăţindu-se şi diversificându-se de la un mileniu la altul. E de ajuns să ne gândim la schimbările lingvistice din ultimii 2.000 de ani ca să ne putem imagina ce s-a putut întâmpla atunci, de mult, în antichitatea peristoriei Europei, limba pelasgică-arhaică a carpato-danubienilor dând naştere acolo departe, în Asia, limbii sanscrite, în timp ce în Europa sudică va înflori limba latină vulgară, care va da naştere celei culte (dispărută după o perioada de mai puţin de 2.000 de ani).

Ramura sud-vestică a carpato-danubienilor îşi va purta limba peste tot – aşa că din limba centrală – pivot – vom avea daco-română (vlahă, română), italiană, reto-romană, sardă.

Ramura estică carpato-dunăreană va fi vorbită între Nipru, Crimeea şi Don-Caucaz de cei ce s-au constituit în primul şi al doilea val-kurgan (4.400 şi 3.400 î.d.H.), îndeosebi de urmaşii lor, „rămaşi pe loc”, care surprind şi azi prin aşa-zisele „insule de romanitate”, vorbitori ai unei limbi vlahice estice ori extrem estice, ca în regiunea Kerson ori în Peninsula Crimeea (Ucraina de azi), ori pe ţărmul est-nord-est al Mării Caspice, ca în Vachi, Khuchni, Kurakh (din Dagestan-Rusia) şi Peninsula Buzachi ori în Kazahstan, etc.

Alţii vor ajunge în sudul Chinei, toch-arienii, ori în India-arieni (limba sanscrită) ori chiar în Japonia – populaţia Ainu.

Ramura sud-vestică a carpato-danubienilor va constitui de fapt ceea ce numim „Vechea civilizaţie europeană” avându-şi originea în spaţiul sacru carpato-danubian. Conceptul de vechea Europă, a fost pus în circulaţie de Marija Gimbutas – profesoara de arheologie-lingvistică de la Universitatea din Los Angeles, California, care l-a prezentat în 1971 la al VIII-lea Congres internaţional de ştiinte pre-istorice şi proto-istorice de la Singidunum - Belgrad. Acestei ramuri îi corespund ţinuturi ce se găsesc azi pe harta Europei în: Ucraina, Republica Moldova, România, Bulgaria, Serbia, Macedonia, Muntenegru, Herţegovina, Bosnia, Croaţia, Slovenia, Albania, Grecia, Turcia, Ungaria, Elveţia, Italia cu o extremitate nordică: Austria, Cehia, Slovenia, Polonia şi Lituania şi o extremitate sudică, marcată de insulele Sardinia, Sicilia, Creta, Cipru. Această ramură sud-vestică carpato-danubiană a înregistrat o impresionantă dezvoltare neolitică, aducând pe lume cea mai veche scriere de pe planetă, cea de la Tărtăria

– România, şi cea mai fascinantă arhitectură a templelor: Căscioarele – România, Cranon – Grecia, Porodin - Macedonia, Gradesnita – Bulgaria, Parta – România, Sarmi-Seget-Usa (România - Panteonul pelasgilor- arienii-carpato-danubieni), dominată de cultul Soarelui-zeu, din munţii Suryanului (Surya: numele zeului Soarelui în lumea Vedica). În necropola de la Cernavodă – România s-au descoperit două statuete din ceramică, din orizontul anului 4.530 î.d.H., reprezentând „perechea primordială”: tatăl-cer (Samasua) şi muma-pământ, (Dakia), numit şi „Gânditorul ponto-dunărean şi soţia-i”. Să nu uităm că condiţiile geo-climatice şi în special tectonice din anii 7.540 î.d.H. până în 5.500 î.d.H. vor afecta răspândirea neamului nostru carpato-danubian. Astfel în perioada descrisă mai sus, în urma cataclismului tectonic, s-a ridicat placa tectonică a Mării Negre cu 40-180 m, inundând zona câmpiei Dunării de Jos, s-a rupt şi s-a format „trecătoarea” Bosforului, s-a prăbuşit în Marea Mediterană puntea ce leagă Balcanii de Asia Mică, dând naştere la Peninsula Balcanică şi Marea Tracică (Egee) cu insulele ei. Tot în această perioadă centrul sacru Koga-Ion se va muta din Munţii Bucegi (de la punctul seismic al Vrancei) în zona muntelui Surya, la Sarmi-Seget-Usa (în vechea sanscrită însemnând: eu mă grăbesc să curg).

Între anii 4.400-4.200 î.d.H. soseşte primul val răsăritean migrator în această Pelasgia – soseşte populaţia „Kurgan” în stepele Nord-Vest-Pontice şi valea Dunării, originari din aria Don - Volga. Acest prim val migrator de călăreţi războinici se va opri la confluenţa râurilor Sausa şi Drava cu Dunărea. El va contribui la revigorarea migraţiei pelasgice carpato-danubiene dincolo de Alpi şi în special în Peninsula Italică.

Pelasgii-carpato-dunăreni se vor organiza mai bine administrativ-militar şi religios spre a lupta împotriva populaţiilor migratoare. În numele zeităţilor sacre ca cel al războiului, Sol-ares (Soare-tânăr, războinic), ori în numele cultului sol-ares (fiul Tatălui-cer”, „Sama-Sua”, Salmos-Zalmos-Zalmoxis) rolul credinţei va fi revigorat.

În vederea apărării ţării, se va dezvolta o producţie de arme din ce în ce mai perfecţionate, Terra Aruteliensis, Ardeal, devenind în final prim centru metalurgic al Europei.

Astfel, primul val de populaţie Kurgan a fost absorbit, asimilat de autohtonii, carpato-danubieni, care stimulaţi şi agasaţi de migratori vor da naştere unui popor războinic, „războinicii

Soarelui" la acel început al anilor 4.400 – 3.900 î.d.H. cunoscut şi sub numele de popor dac (Dax-sfinţi, cavaleri, războinici), poporul „cel mai viteaz, cel mai cinstit şi drept din masa neamurilor pelasgice“ (Herodot, *Istorii,* IV, 93).

Carpato-dunărenii au descoperit:

1. Secera (vezi complexele culturale Gumelniţa-Karanoco şi Cucuteni);
2. Cuţitul curb, din silex, atingând până la 30 cm lungime, devenind, în epoca metalelor, sabia dacică, încovoiată, folosită atât la seceratul grâului cât şi la seceratul duşmanilor;
3. Plugul cu brăzdar din corn de cerb ori din silex, mai târziu fiind făcut din bronz ori fier;
4. Jugul- folosit la tracţiunea carelor cu boi;
5. Toporul din silex, mai târziu făcut din bronz-fier, turnat într-un tipar de lut ars, topor cu două tăişuri, tipic pentru poporul nostru carpato-dunărean;
6. Roata pentru olărit cât şi roata pentru car, invenţie atribuită dacilor cucuteni;
7. Cotiga, carul, căruţa cu două, trei sau patru roţi.

Toate acestea au fost inventate de strămoşii noştri. Oricare alt popor din lume s-ar mândri cu aşa descoperiri, exceptând poporul nostru român care din „modestie", dacă nu prost înţeleasă lipsă de mândrie, continuă să-şi asume o origine latino-romană, neglijându-şi adevărată istorie.

Valurile de „migratori" din Răsărit au continuat: astfel avem un al doilea val kurgan (3400-3200 î.d.H.) şi chiar un al treilea (3.000-2.800 î.d.H.) care datorită numărului lor mic nu vor influenţa elementul demografic local.

Atunci, la începutul anilor 3.400 î.d.H., „polul" demografic al planetei se afla în aria carpato-dunăreană-pontică, aşa încât populaţiile semi-nomade din stepele dintre Nipru şi Ural, păstori „de herghelii" atraşi de prosperitatea şi bogăţiile vecinilor din dreapta Niprului, vor apare şi dispare în marea masă a populaţiei carpato-dunărene. Aceste mase migratoare – Kurgan II, III – s-au strecurat în grupuri mici până departe, în vestul Europei, unele grupuri ajungând chiar până în Peninsula Iberică (Spania de azi).

Dacii au protejat Europa de năvala barbarilor, la fel cum urmaşii lor o vor face mai târziu. Lipsa de civilizaţie, foamea, hoţia

şi needucarea de secole în spiritul muncii a barbarilor din statele Răsăritului, i-a adus şi continuă să-i aducă spre noi.

În Dacia intrată în perioada bronzului se constituie cultura Coţofeni, dominată de idei religioase, simboluri, motive sacre: găsim spirala dublă, găsim cultul bradului (vezi motivul ramurilor de brad). Gebeleizis „balaurul norilor" îşi face apariţia ca Marele Zeu, având-o alăturea pe Marea Zeiţă Bendis, zeiţa pădurii, Lunii şi farmecelor. Carpato-danubienii se vor răspândi în lume, o vor cuceri, dar vor fi şi ei cuceriţi parţial – astfel civilizaţiile create de ei, pelasgo-traco-miceniană, pelasgo-traco-minoică, pelasgo-traco-troiană vor fi nimicite, cucerite de un grup barbar, sosit de undeva din estul Mării Caspice în anii 1.900- 1.400 î.d.H. în 4 valuri: ahei, ionieni, dorieni şi eolieni, cunoscuţi m,ai târziu ca greci.

Ei vor ocupa treptat sudul Peninsultei Balcanice, Asia Mică, ne vor alunga din insulele Mării Tracice (vezi aheul Temistocle, conducătorul grupului de greci care vor cuceri insula Lemnos de la tracii Sinthioni (500 î.d.H.). Ei vor schimba şi numele din Marea Tracică în Egee. Vor cuceri de la noi Troia pe care o vor distruge, dar din cuceritori vor deveni cuceriţi de cultura carpato-dunărenilor. Ei ne vor imprumuta zeii şi universul mitologic: Gebeleizis va deveni Zeus, zeiţa Bendis – Venus, pe Orfeu şi Bachus îi vor asimila fără multe schimbări, de multe ori recunoscându-se originea traco-dacă.

Nesiguranţa drumurilor fierului, aurului, grâului şi vitelor în Dacia, ţara mamă, îi va determina pe aceştia (pe daci) să răspundă solicitărilor prin înfiinţarea unui ordin, eroic-religios, cavaleresc, care va promova idei în înaltul spirit justiţiar, potrivit obiceiurilor dacilor, promovând celebrele legi pelasgice, pelagine, bellagine ori vlahice, punând astfel capăt tâlhăriilor şi pirateriilor locale. Cavalerii acestui ordin, cavalerii Soarelui, înzestraţi cu arme de fier, vor fi net superiori inamicilor lor.

După cum am spus la început, pelasgii carpato-danubieni s-au despărţit în două ramuri: una sudică (spiritualitatea vedică) pe care am discutat-o parţial, şi alta timpurie – nordică. Cea nordică va da naştere la două grupuri mari de popoare: slave şi germanice.

Un document important pentru noţiunea de Dacia cât şi pentru originea şi istoria descendenţilor ei, este Chronicle Roll sau Moseley Roll, o cronică istorică al cărei original s-a pierdut dar ale cărei copii şi manuscrise după aceste documente, făcute în secolul

XV, în timpul domniei lui Henry al VI-lea, se găsesc la: „Univeristary College", din Londra, „Corpus Christi College" din Cambridge şi „Bibliotheque Nationale" din Paris (Fig. 78).

Acest document este o genealogie a popoarelor germane, o legendă a acestora. Astfel Steph, Steldius ori Boerinus este primul locuitor şi iniţiator al popoarelor germane care are nouă descendenţi, cele nouă popoare germanice vechi, iniţiatoare: Geate, Dacus, Suethedus, Fresus, Gethius, Wandalus, Iutus, Gothus, Cinrinicius.

Trebuie să-i mulţumesc colegului din New Jersey, dr. Alexandru Bădin, care în lucrarea *„Dacia din Vestul Europei"* publicată la New York – 1998, Ed. The Geryon Press, descrie în amănunt şi cu lux de informaţii această legătura dintre Dacia de Est şi Vest, dezlegând o istorie până acuma nedezlegată, o istorie legendară, reabilitând pe baze istorice şi documentare, originea Daciei din vestul Europei. Chiar dacă opiniile noastre nu sunt întotdeauna aceleaşi, continuu să-i păstrez aceeaşi deosebită stimă.

Revenind la cei 9 descendenţi ai lui Boerinus (Boier - n.a.) este clar (Fig. 78) că ei nu reprezentau persoane ci popoare iar pre-istoria devine dintr-odată un roman fascinant poliţist: cum de ei, germanii, pot accepta ca două dintre ramurile lor să poarte nume ca geate şi dacus! Să fie oare o simplă coincidenţă, ori sosirea pe teritoriul Germaniei, atunci, a unui trib carpato-danubian, după retragerea calotei glaciare şi încălzirii climei, să fi generat această legendă!

- Există un erou scandinav, Beowulf, conducător al unui popor numit geate, geatas, guata sau guatar.

- Friedrich Heer în cartea sa *„The Medieval Word"* New York, New American Library, 1961, descrie trei profesori iluştri de la Universitatea din Paris, secolul XIII, toţi originari din nordul Europei: unul din ei fiind Boetius din Dacia. Acesta era reprezentantul tezei mult-dezbătute a „dublei realităţi" şi care descria cunoaşterea şi religia ca două principii diferite, fiecare având validitatea ei proprie. Ideile lui eretice au fost aduse la tăcere, în anul 1277, printr-un decret papal.

Localizarea geografică a Daciei, ţara lui Boeticus, este controversată. După profesorul Jensen S. Skovgaard, termenul de Dacia avea două seminficaţii: - prima se referea la un membru al ordinului dominican sau franciscan, însemnând că persoana

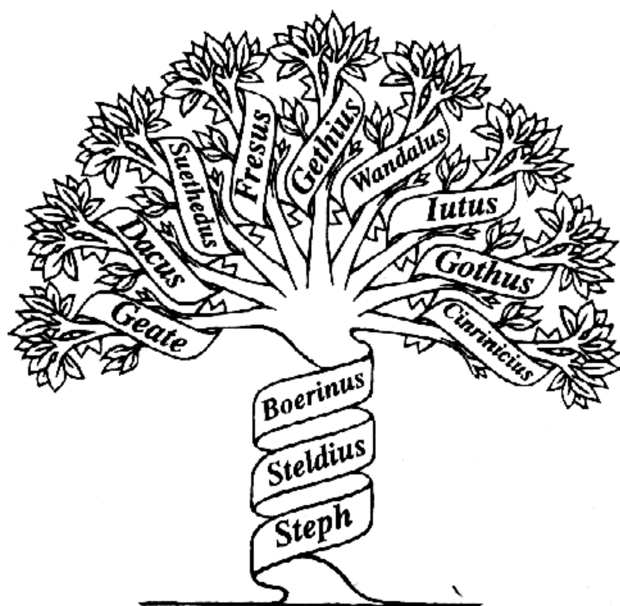
aparţinea Provinciei Dacia, în care erau cuprinse teritoriile mai multor ţări: Danemarca, Norvegia, Suedia şi Finlanda. A doua semnificaţie ar însemna că persoana aparţinea ţării Dacia din vechile texte latine ale Evului Mediu, numită, de asemenea, Dania sau Danemarca. Aşadar, găsim două grupuri de populaţii, în două regiuni geografice diferite din Europa, care poartă aceleaşi nume de daci şi Dacia. Un grup este situat în estul Europei (în vatra vechii Europe) şi celălalt în partea de nord-vest a continentului, unde găsim ca stat Danemarca, numită şi Dacia, în vechile texte latine, sau o găsim ca provincie, regiune, numită tot Dacia, incluzând de data aceasta Suedia, Norvegia, Danemarca şi Finlanda.

Ce este interesant, ca datare istorică, Dacia din estul Europei a fost menţionată în istoria scrisă – din secolul II î.d.H. în timp ce cea din Vest, mult mai târziu, în jurul secolului IV d.H.

Personal, nu cred că problema originii naţionale a lui Boeticus din Dacia trebuie să fie dezbătută între suedezi şi danezi, ei trebuind să se adreseze Daciei de Est, acolo fiind cheia care le poate deschide uşa preistoriei originii lor.

Este oare posibil ca pe o arie geografică determinată undeva la vest de râul Rin şi la est de Munţii Carpaţi să existe două regiuni şi două popoare cu nume identice, cu tradiţii culturale, religioase şi lingvistice foarte asemănătoare, care să nu aibă o legătura istorică între ele, care să nu aibă o istorie, un trecut şi o origine comună?

Ei pelasgii-carpato-danubieni şi-au purtat simbolurile peste toate zonele cucerite; astfel găsim crucea pelasgică nu numai pe un vârf de lance la Torocello, lângă Veneţia, dar şi la Muncheberg (Germania), din Balcani şi până în Asia Mică şi de acolo până în India, Coreea şi Indonesia (insula Bali); cea mai veche din lume găsindu-se la sudul Dunării, pe teritoriul Bulgariei de azi, vechimea ei fiind de peste 7.000 de ani. Pasărea heraldică a Ţării Româneşti, Corbul Pelasgic, pasărea sfântă a zeului Mitra (zeul Soarelui, aparţinând populaţiei celei mai vechi din panteonul vedic), adorat aşa de mult în regiunile Daciei (vezi N. Densuşianu, *Dacia preistorică,* p. 426, Ed.Meridiane,1986), are în plisc o cruce pelasgică simplă, alteori dublă; în Octoihul slavonesc tipărit la 1575, această cruce are în partea superioară forma unei zvastici vechi pelasgice, simbol al soarelui renăscut sau al soarelui de primăvară. Tot astfel o găsim şi în Psaltirea slavo-română de la

"regnum Britannie inuaserunt et optinuerunt, videlicet Saxones, Angli, Iuthi, Daci, Norwagences, Gothi, Wandali, Geathi et Fresi"

+++

"Norway and Danmark naturally appear much oftener. The latter is always called Dacia, as in various medieval writers, e.g. Henry of Huntingdon"

+++

"hæc de rege marino Helgi agerentur, frater eius, rex Daciae, mortus est Haldanus"

+++

"Erat ergo Dan rex in Dacia per triennium."

Fig.78. **Chronicle Roll sau Moseley Roll – sec. XV.**
Acest document este o genealogie a popoarelor germane, o legendă a acestora. Astfel, Steph, Steldius ori Boerinus este primul locuitor şi iniţiator al popoarelor germane care are nouă descendenţi, cele nouă popoare germanice vechi, iniţiatoare: Geate, Dacus, Suethedus, Fresus, Gethius, Wandalus, Iutus, Gothus, Cinrinicius.
După „Dacia din vestul Europei", A. BĂDIN, New York, Ed. The Geryon Press, 1998

Fig.79. **Octoih slavonesc 1575, partea a doua, tipărit de diaconul Coresi. Vezi *Bibliografia românească veche*, vol. I, p. 61**

Хрисовоуль

Влашкои земле

Іѡ Алеѯандрꙋ Воевода

1577 (Bianu şi Hodos, *Bibliografia rom.* Tom.I. 61-1575,67-1577) (Fig. 79). La 31 iulie 1920 la biserica Domnească din Curtea de Argeş a fost descoperit mormântul lui Negru-Vodă; în momentul în care a fost ridicată piatra de pe sarcofag, a apărut imaginea nealterată a Marelui Domn şi Preot din veacul al XIII-lea, giulgiul voievodului fiind acoperit cu semnul sacru pelasgic, crucea pelasgică.

Dacă ne uităm în „Mica cronică a regilor din Leire" scrisă în XII d.H. găsim: „Erat Ergo Dan Rex in Dacia Per Triennium" – Dan a fost deci rege în Dacia, timp de trei ani. În partea de jos a aceleiaşi pagini R.W. Chambers aduce o notă informativă deosebită: Dacia=Den-Mark. După o reexaminare a documentului Moseley Roll se poate observa că atât numele regelui Dan cât şi al poporului Dani sunt absente din acest document, apariţia lor istorică fiind mult mai târzie. Dani, Dania, Danemarca sunt nume mai recente ce au înlocuit numele tradiţional de Dacia.

Venirea danilor din nordul Scandinaviei a deplasat o parte a populaţiei de daci pe teritoriul Olandei de azi, unde locuitorii ei sunt cunoscuţi şi azi sub numele de Dutch, care se pronunţă daci.

Avem Royal Dutch Oil Company, ori Dutch East India Company, Dutch Refromed Church, etc.

Din nefericire în România de azi avem un popor preocupat în primul rând de supravieţuirea fizică şi mai puţin de origini, de identitatea lui reală.

În plus evenimente nefireşti şi dramatice l-au făcut să-şi uite adevarata origine.

Încercările repetate de a-l face pe poporul daco-român să-şi uite identitatea naţională şi istorică se pare că au reuşit. Să nu uităm că o minciună repetată devine un adevăr de valoare în timp ce un adevăr neglijat trece în spaţiul ocult.

Oare această „hipnoză" de secole la care este supus poporul daco-roman să nu aibă un sfârşit? Daco-românii să nu-şi poată descoperi adevărata origine, istorie? Adevărului îi trebuie două lucruri: cineva să-l rostească şi cineva să-l audă! Deci primul pas a fost făcut!

CUCERIREA INDIEI DE CĂTRE POPORUL CARPATO-DUNĂREAN

ărăsind spaţiul Carpato-Dunărean şi pornind spre est, aceşti pelasgi s-au stabilit pentru un timp îndelungat în zona Munţilor Caucaz, după care şi-au continuat migraţia estică până în India, (migraţie paşnică sau mai puţin paşnică, după împrejurări) sub presiunea surplusului de populaţie. Ei ajung pe valea Indusului, pe al cărui curs superior s-au stabilit. Numele dat fluviului a fost: SINDHU,care odată cu cucerirea acestui teritoriu de către perşi (518 î.d.H.), datorită, probabil, dificultăţii de pronunţare aceştia l-au numit Hindu, preluat la rândul lui de greci ca Indos. Ei, carpato-danubienii-arienii, vor provoca MĂCELUL de la HARAPPA (Fig. 80) de acum 4.000 de ani (2.000 î.d.H.) şi vor mai trece de atunci mii şi mii de ani până când în anul 1826 un dezertor al armatei britanice, cunoscut sub numele de Charles Masson, va scrie despre „Ruinele unui Castel de Cărămidă" determinându-l pe Sir Alexander Cunningham să-l viziteze, 20 de ani mai târziu, în iarna anului 1873. Dar misterele de la Harappan vor continua să excite minţile arheologilor, în special când au descoperit într-un cimitir local şi rămăşiţe scheletale de provenienţă caucaziană, mediteraneeană (*Ancient Mysteries* - de Rupert Furneaux p. 93). Acestea, spune autorul mai sus citat, sunt întărite din literaturile Vedice, Ariene, care în Rig Veda vorbesc de numitul Hari-Yupuya (Harappa?) ca despre o scenă de bătălie în care, invadatorii carpato-dunăreni, arieni, trebuiau să ia cu asalt cetăţi fortificate, termen care nu se poate aplica nici unei alte regiuni decât Harappei şi Mahenjo-daro. După autorul de mai sus şi nu numai după el, Sir Mortimer Wheeler a fost probabil cel mai

Fig.80. **Harappa, oraş care acum 4000 de ani va dispare în urma cuceririi lui de către carpato-danubieni şi redescoperit de un dezertor al armatei britanice în 1826. În literatura vedică, Rig-Veda, se vorbeşte despre numitul Hari-Yupuya (Harappa) ca despre o scenă de bătălie în care, invadatorii carpato-dunăreni-arieni trebuiau să ia cu asalt cetăţi fortificate. Sir Mortimer Wheeler, directorul general al cercetărilor arheologice din India, în perioada 1944-1948, a fost cel mai ardent avocat al teoriei sus-amintite.**

Situat la 2000 de mile de Mesopotamia, pe teritoriul de azi al Pakistanului şi Indiei, o cultură de negustori paşnici îşi construia unul dintre cele mai frumoase şi moderne oraşe, care însă va dispare brusc, fără să lase nimic în urmă, decât un nume, Harappa.

Discover, Indus Valley, by Shanti Menon, p.67, decembrie 1998

ardent avocat al distrugerii civilizaţiei harappa de către arieni, el fiind directorul general al cercetărilor arheologice din India în perioada 1944-1948. El a fost contracarat în teoria sa, după aproape 40 de ani, de George F. Dales şi mult mai târziu, 1984, de K.A.R. Kennedy de la Cornell University, dar nemaifiind în viaţă nu le-a putut răspunde, aşa că încerc eu să le răspund: ”Dacă cultura Harappans nu a dispărut datorită invadatorilor carpato-dunăreni-arieni, de ce ei virtual au dispărut din faţa posterităţii, fără să lase nimic, ori lăsând, după cum a spus şi Sir Wheeler, „nimic mai mult decât un nume”? Cum nişte nomazi, crescători de animale, carpato-danubienii, au putut crea nu numai o nouă şi fantastică religie, dar şi oraşe splendide care au rămas mărturii până în zilele noastre; cum de cea mai complexă şi magnifică literatură a putut izvorî tocmai de la aceşti arieni-carpato-danubieni şi nu de la alţii! De fapt întreaga literatură vedică se bazează pe 4 texte (din care cele mai vechi sunt: Rig-Veda, Yajur-Veda şi Sama-Veda, aparent mai târziu apărând Athara-Veda) şi două poeme (asemănătoare Iliadei şi Odisseei, dar cu mii de ani mai vechi ca acestea): Ramayana şi Mahabharata (care păstrează până azi nume de localităţi din locurile de origine ale arienilor-carpato-dunăreni, tema principală fiind lupta dintre două familii care îşi dispută întâietatea la tronul Regatului Baharatal (după unii Banatul de azi). De când eram copil am fost „izbit”de cuvinte „româneşti” fără nici un sens ori înţeles, şi să dau numai câteva exemple:

(1) TAMAS FALAU. Ce o fi însemnând şi de ce bătrânii noştri să fi ales acest nume, o fi avut el un sens, atunci,de mult? Dar iată că apare un bătrân zeu-vedic cu numele de TAMASH. E o simplă coincidenţă cu numele micuţului Tamaşfalau de la 30 km depărtare de Braşov, şi nu vă contrazic (Fig. 81). Dar din nou la 5 km. de Tamaş Falau se găseşte

(2) PAVA. Nume ciudat şi fără sens; ciudaţi şi străbunii ăştia ai noştri, veţi spune, au ales şi ei nume pentru localităţi, aşa, fără să însemne nimic. Dar din nou EI, vedicii, au un zeu al focului: AGNI (şi să nu uităm Agni-ta), care în timpurile vechi se mai chema şi PAVA-KA. Simple coincidenţe, vor spune scepticii.

Fig.81. **Tămăşasa. Despre numele satului Tămăşasa arheologii, istoricii nu spun nimic, dar lingviştii îl consideră când de origine germană, când maghiară, când… nici ei nu ştiu ce poate fi, este de orice origine numai de la noi nu! Ei bine, domnilor, trebuie să ştiţi că Tamasna este numele celui de-al patrulea Manu, iar dacă nu aţi auzit încă de „Tratatele ordinii universale" în care la loc de cinste se află celebrele „Legi ale lui Manu" vă sfătuiesc să le căutaţi şi să le citiţi. Ele fac parte din literatura „Veda" care reflectă, pe de o parte, concepţiile religioase ale primilor arieni şi pe de altă parte, pe acelea profesate de aceştia de-a lungul veacurilor; se pot vedea în ele preocupări legate de originea primară a lumii, a tipului, a structurii personalităţii umane.**
Există o poveste a Potopului, până acum cea mai veche din lume, din care sumerienii, mesopotamienii, şi mai târziu evreii şi creştinii, nu au făcut decât „să se inspire". În această poveste Manu, omul sfânt, este anunţat de un peşte despre Potopul care va distruge toate creaturile; dar el va putea să le salveze… ceea ce a şi făcut. Misterios va apre şi o fiică, iar în final fiii săi ce vor popula pământul. Mult noroc, domnilor lingvişti „români".

(3) La 22 km de comuna Budila (tovarăşul de arme al marelui Raman Braşiva), apare MOACŞA, nume ciudat, nu ştiu de unde s-or fi inspirat, străbunii, şi cu acest nume, dar Ei, vedicii, aveau un zeu, o divinitate care exprimă, în acelaşi timp, Unitatea şi Infinitul. Numele lui: MOKSHA. Dar domnilor, să fim serioşi, aceste 3 nume nu sunt decât simple coincidenţe! Să fie chiar aşa? Numele dat unui mare zeu, atunci când se face referire la puterea lui fizică, este HARA (unii consideră că şi cuvântul HORA îşi trage originea din acesta), dar iată că apare şi comuna.
(4) HARNAU (poate derivat din HORA-MANI ?). Toate aceste 4 localităţi şi muntele Hărman înconjoară „din întîmplare" vârful BĂRĂTĂU, numit astfel după BHARA-TA eroul carpato-danubian-aryan sub a cărui conducere a fost cucerită o mare parte din India şi ale cărui fapte sunt amintite şi în MAHA-BHARATA şi să fie numai atât şi tot ar fi de ajuns ca să încolţească o idee în mintea oricărui om normal, dar nu şi în a „indiferenţilor" de origine „română", care veghează la „acurateţea" istoriei „noastre"? Dar norocul nu le surâde şi trebuie să-l amintesc din nou pe dl Nicolae Miulescu pentru entuziasmul şi munca depusă, în căutările sale de a ne descoperi ADEVĂRATELE ORIGINI (şi pe care-l citez de multe ori la acest subiect), aşa că ne apare în faţă o altă comună vecină.
(5) ŞANDRA nume care înseamnă tot nimic dacă nu ne gândim la zeitatea lunară vedică: CHANDRA. (Numele Şandru – în tot Banatul şi mai puţin în Ardeal). Şi exemplele pot continua într-o aşa de mare bogăţie de "asemănări" încât pentru cei necontaminaţi de „facultăţile de istorie", toate acestea ridică un semn de „?" Să vă mai dau şi nişte exemple de munţi cu nume VEDICE :

-OM = OM silaba vedică, sacră, pe care am mai discutat-o
-NEGAE = NEGOIUL
-PAPUSHAN = PĂPUŞA
-SHIRI (sau SRI)=SIRIU (zeiţa belşugului)

Să vedem ce au facut carpato-danubienii-aryenii după cucerirea Indiei: au împărţit-o în clase sociale, primele 3 aparţinându-le Lor, cuceritorilor, Lor, cei inţiaţi în tainele spiritualităţii vedice, născuţi astfel de două ori :

RAMANII (cunoscuţi mai târziu ca brahmani): specialişti în rituale, preoţi şi poeţi;

KASHA-TRIYAS (apărătorii CASEI) luptătorii care serveau ca şefi de trib;

VAI-SHY-AS (vai şi amar de capul lor) reprezentau clasa cea mai joasă a celor născuţi de două ori;

SHUDRA clasa a populaţiei ne-aryene, a celor ce transpirau, sudorau în munca grea de toate zilele, populaţia bastinaşă, locală, negroidă.

În ANCIENT INDIA: *Land of Mystery* (Time-Life Book, Alexandria, Virginia) arienii sunt descrişi, după Rig-Veda ca fiind agresivi, semi-nomazi, crezând în zei viguroşi, războinici, atacând cu fulgere din căruţele lor de luptă.

Ei, carpato-danubienii au cucerit India dar nu-şi vor uita niciodată locurile unde zeii lor, zeii vedici locuiau, nu vor uita niciodată Spaţiul Carpato-Dunărean, nu vor uita DACIA, DAK-SHA, Ţara Zeilor de unde ei au plecat, loc ales de cei 7 zei ai genezei, avându-l pe EL, DAKSHA, conducător, ca cel mai frumos loc de pe Pământ, locul pe care marele zeu l-a populat în timpul nopţii cu primii săi 10.000 de fii, Aleşii zeilor, DACII. Ei,vedicii, vor continua s-o viziteze, în pelerinaj, întorcându-se acasă pe „Drumul Zeilor”, drumul BYK-ului, aşa cum este descris în povestea -Upanishada: Kanshitaki; cum şi europenii mai târziu, descoperind şi cucerind America, au dat naştere celei mai avansate civilizaţii din lumea de azi, şi se întorc din când în când „acasă” în Europa; tot aşa şi noi, atunci, demult, după ce am invadat şi cucerit India dând naştere la o super-civilizaţie preistorică, nu am uitat „Casa” reîntorcându-ne uneori, acolo, acasă, în pelerinaj, în DACIA-ŢARA ZEILOR pe drumul zeilor, dedicat lui BYK, de unde şi numele Drumul BÂC–ului (despre care v-am vorbit puţin mai înainte). Astfel aceşti carpato-dunăreni veniţi de pe malurile râului TISA: PA-Thissus, urmând cursul Nistrului, Tyros, ori venind după malurile celui mai puternic fluviu al Europei, fluviu ce poartă numele zeiţei DANU, Mamă a Ploii, îşi vor păstra obiceiurile şi limba, aşa-zisa sanskrită, moştenire ce-i va face mai nemuritori decât înşişi zeii. De aceea

când marele zeu Daksha le–a dat, LOR, dacilor, poporului lui iubit, poporului ales, simbolul de SPIRALĂ, le-a dat-o cu dorinţa ca să se răspândească şi ei ca ea, şi tot ca ea să poată privi înapoi cu mândrie, aşa că:

BLESTEMAT SĂ FIE CINE-ŞI UITĂ LIMBA, NEAMUL! – cum spun ai noştri fraţi – A-români.

Sosirea, reîntoarcerea Acasă a marelui şef de trib, a Ramanului BRASIVA, lasă în urma lui oraşul BRAŞOV. În jurul acestuia îi vom găsi pe tovarăşii lui de arme, ca VUDILA=BUDILA şi pe DJAVA fiul lui SHARKARA=ŞERCAIA.

În mijlocul oraşului Braşov se găseşte dealul numit VARTE, în vechea sanskrită vedicul VARTA=ŢARĂ=VATRĂ. Deci: VARTA BRASIVA=VATRA lui BRASIVA ori Ţara lui Brasiva. Şercaia, Braşov, Budila sunt înconjurate de un complex de aşezări purtând nume ale vechilor zei vedici aşa cum am amintit mai sus: Tamas–falau, Pava, Moacsa, Harnau. Ramanul (brahmanul) Uddalaca care făcuse cauză comună cu ramanii rebeli, întors şi el Acasă, în Daksa-Dacia, se aşază la UDA pe VALEA VEDEI, în apropiere de sihăstria LACHU-MANA, adică nu departe de TOPANA, VEŢU etc. O privire de ansamblu pe harta acestui teritoriu ne arată cum o unitate centrală „ramană" e înconjurată de altele care o susţin. Şi ca să-l parafrazez pe Marius Vivekananda, din lucrarea sa:

„Promanteu strămoşul meu"
Înţeleptul RAM străbun
Al poporului Român (1984):

DACIA aşezare de RAMANI
Dăinuie de mii de ani,
Seculară-n atestare
Denumirea-i grăitoare
DAKSA zeu creator
De popor DAC, iubitor
În SPIRALĂ crezător
....

DACIA, locul unde clanul
De păstori a luat fiinţă
Devenind şi reşedinţă
Şi cu rol de „capitală”
O cetate Ariană
....
Vechea vatră de lumină
A „vedicului” fără de vină
Aşezare milenară
Nobilă şi legendară
....
ROMÂNIE, în jurul tău
Nu a fost şi nu-i un hău!
Ancestrale aşezări
De pe vatra-ntregii ţări,
Sunt şi astăzi vii, prezente,
Ale vieţii monumente!
Avem TAMAS a lui FALAU
Chiar aproape de Braşov, zău.
MOACSA,SANDRA chiar şi PAVA
Ce ne preamăreşte slava
VEDICI Zei de mii de ani
Stau de veghe pentru Neam
....
Adevăruri engramate
În cuvinte reflectate
Din graiul RAMANILOR
TRACO-GETO-DACILOR
Şi Ramanilor strămoşi
Ancestralii noştri moşi
Din a lor limbă vorbită
Denumită şi SANSCRITĂ
Am dat lumii-ntregi
O LIMBĂ, o CULTURĂ
Şi-o ENIGMĂ!!!
Cum de azi al nost-popor

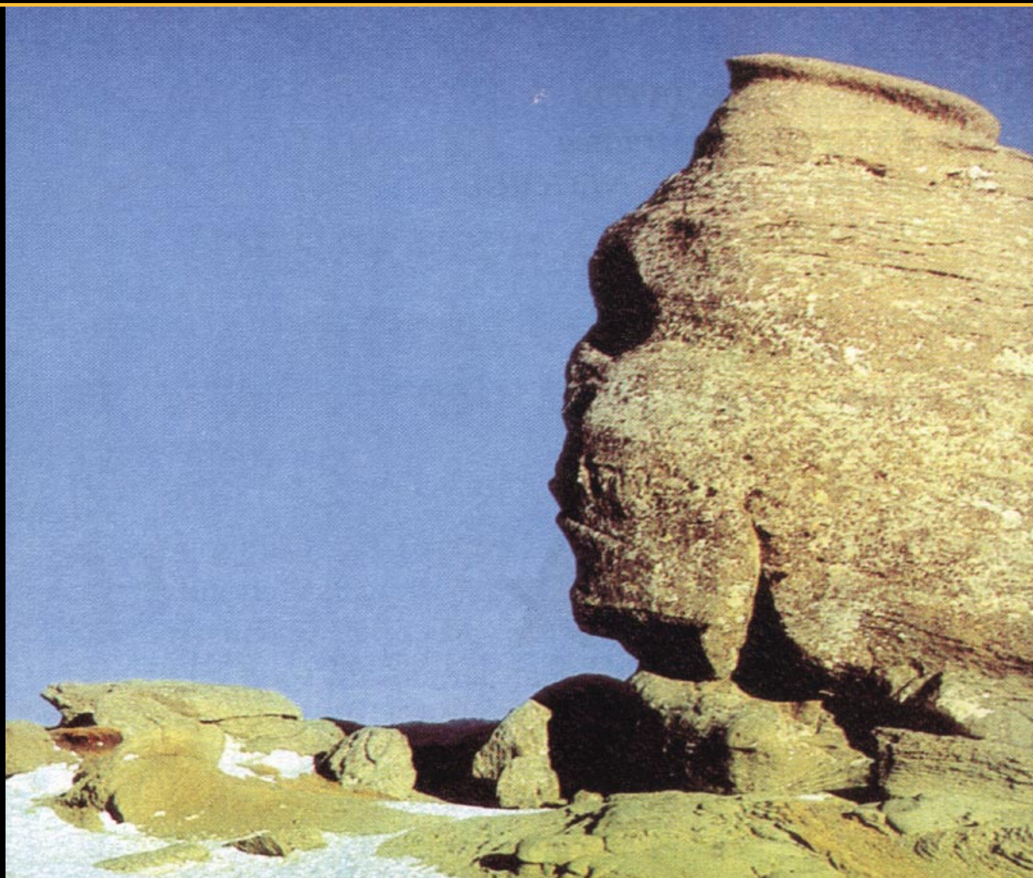

Fig.82.
Atunci nici Nefiinţă n-a fost, şi nici Fiinţă,
Căci nu era nici spaţiu, nici cer şi nici stihie.
Avea stăpân şi margini pe-atuncea Universul?
Avea adânci prăpăstii? Dar mare? Nu se ştie.
N-a fost nici nemurire, căci Moartea nu-ncepuse.
Nu se născuse moartea, căci nu fusese zi.
Nici vânt n-a fost să bată acele începuturi;
Însă ceva în lume – Unicul – se ivi.
...
Dar care mânie oare fu-n stare să priceapă,
Creaţiunea însăşi de unde-a început?
Poate aicea zeii îşi zămisliră neamul,
Dar cine va să spună din cine s-au născut?
Doar El, acela care porni Creaţiunea,
El, cel care-o priveşte din ceruri, numal El,
El, cel care-a făcut-o, sau poate n-a făcut-o,
El singur ştie, poate. Sau, poate că nici El.
(trad. I.Larian Postolache)

„Imnul Creaţiei“, (X,129) Rig-Veda, vechi de mai mult de 4000 de ani şi care l-a inspirat şi pe Eminescu în „Scrisoarea I-a“ şi nu numai.
„Sfinxul“ din Bucegi ce ne veghează neamul de mii şi mii de ani şi va continua s-o facă!
După „Munţii Carpaţi“, Ed. Thausis, 1995, Sibiu, România

Este doar un SPECTATOR !
Când 'OM ridica iar fruntea
Să stăm drepţi precum NEGOIUL
Cu SIRIU lângă noi
Şi puternici ca Titanul
Aşa cum era RAMANUL
Să trăim în Armonie
În respect şi Bogăţie!

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

DESPRE TRACUL ENEA, STRĂLUCITORUL ŞI ENEIDA

Vergilius, (70-19 î.d.H.) cel mai mare poet latin, l-a imortalizat pe Enea, ca erou al celebrului său poem epic Aeneida, care este marea epopee a poporului român. Faptele lui Enea din timpul războiului greco-troian sunt amintite de Homer în Iliada. Enea a fost un neînfricat luptător împotriva grecilor, fiind întrecut în vitejie doar de Hector. Legenda spune că, de fapt, războiul troian a pornit întâmplător chiar din cauza lui Enea, în următoarele împrejurări: când flota grecească s-a oprit la ţărmul din faţa cetăţii pelasgice Troia, grecii stăteau cuminţi pe vasele lor, neîndrăznind să coboare pe ţărm, pentru că o profeţie spunea că primul grec ce va coborî pe pământ va fi şi primul care va muri în acest război troian.

Grecii sosiţi în urmă (1900-1400 î.d.H.) din estul Mării Caspice în patru valuri: ahei, ionieni, dorieni şi eolieni nu mai sunt acum o hoardă barbară, ci un popor de luptători organizaţi, care după ce au absorbit noţiunile de civilizaţie ale popoarelor din jur: pelasgi (traci, daci, carpato-danubieni), egipteni, şi-au construit o civilizaţie „proprie” pe care voiau s-o răspândească prin forţă, avizi de continuă cucerire şi jefuire a cetăţilor bogate din jur, precum turcii şi ruşii o vor face mai târziu.

Regele cetăţii Philace, Protesilaos, care participă la război, de partea grecilor,cu 40 vase şi cu oameni de luptă, a sărit cu îndrăzneală pe ţărm, fiind ucis de Enea. Prinţ din familia domnitoare pelasgică a Troiei, Enea era fiul lui Anchise şi al Afroditei, zeiţa frumuseţii; Afrodita i-a spus lui Anchise să nu dezvăluie nimănui şi niciodată originea divină a lui Enea. Dar

Fig.83. **Europa la anul 100 î.d.H., ni se arăta încă dominată de daci; să nu uităm că Burebista îşi apăra graniţele pe malul lacului Constanţa (Elveţia de azi). La sud de Dunăre romanii ne ocupaseră Macedonia, fără să ne schimbe numele. Grecii erau cunoscuţi ca achei şi trăiau liniştiţi în sudul Peninsulei Balcanice sub romani. Europa începea să fie bântuită de triburi barbare germanice, şi vor mai trebui să treacă secole până când acestea ne vor împinge afară din spaţiul de**
200 de ani până când, în urma u
din teritoriul Daciei; şi vor mai
sosi, şi o ramură a lor ne va oc
de azi etc.), separându-ne în d
aromânii-macedoneni, meglen

iei, Austriei. Vor mai trece încă atricid, romanii vor ocupa 14% 500 de ani până când slavii vor Dunării (bulgarii, sârbii, croaţii daco-românii, la nord de ei şi stro-românii, dalmato-românii, la sud de ei. Vor mai trece 1000 de ani până la sosirea ungurilor în Câmpia Panonică, pe care ne vor ocupa-o. Nordul ne va fi şi el ocupat de o altă grupare slavică şi… încă existăm! Şi astăzi Ei se gândesc dacă să ne primească ori nu pe Noi în Europa! Noi am fost dintotdeauna aici. Noi nu am venit de nicăieri. Când grecii (acheii) au sosit în Europa (1900-1400 î.d.H.), noi eram aici; Herodot ne numea „oamenii locului“, pelasgi.

Anchise, la un pahar de vin cu prietenii, s-a lăudat că el s-a culcat cu Afrodita. Zeiţa l-a pedepsit pe Anchise, betegindu-l de picioare, astfel că Anchise a rămas invalid. Totuşi lipsa de discreţie a lui Anchise nu a avut repercusiuni şi pentru Enea. Afrodita a rămas o mamă iubitoare; el s-a bucurat de ajutorul mamei lui, oriunde şi oricând a avut nevoie.

Când, în al zecelea an de război, grecii au reuşit să cucerească Troia şi să-i dea foc, nu tot poporul troian a fost nimicit prin foc şi sabie, o parte dintre ei, în special femeile, au fost luate în sclavie de căpeteniile grecilor. Printre cei ce au reuşit să scape nevătămaţi a fost Enea care, ajutat de mama lui, şi-a luat familia, pe tatăl său Anchise în cârcă (unii spun că pe umeri), pe micul IULIU (Ascaniu, cum grecii îl vor numi mai târziu), fiul său, care alerga alături de Enea, ţinându-l de mână, de mama sa Creusa, fiica regelui Priam, şi o parte din rudele sale apropiate; numai că în învălmăşeala creată de cei care alergau în toate părţile şi mai ales din cauza nopţii, Creusa a dispărut, astfel că Enea a ajuns la corabie fără ea. Ajutaţi de întunericul nopţii şi de Afrodita, Enea şi oamenii lui au reuşit să se strecoare prin flota grecească şi să pornească în călătoria lor pe Marea Tracică (Egee).

Aeneida lui Vergilius îl poartă pe tracul Enea într-o călătorie lungă până îl aduce în Italia, unde era destinul lui şi unde trebuia să pornească o naţiune nouă şi un imperiu, care urma să domine lumea timp de aproape un mileniu, un imperiu ce-l va avea ca nucleu de origine pe tracul Enea şi pelasgii lui. Vergilius a trăit în timpul domniei împăratului Octavian August. El era poetul preferat al împăratului şi al lui Mecena, era perioada de aur a literaturii latine, Ovidius şi Horatius secondându-l cu cinste.

Înainte de Vergilius literatura latină a avut şi alţi poeţi epici: pe Ennius (239-169 î.d.H.), grec prin naştere, care a scris o epopee (Annale) în care cânta istoria Romei; pe Naevius (270-200 î.d.H.) care a scris tragedii şi comedii, în care atacă aristocraţia romană; după Vergiliu, un poet epic remarcabil a fost şi Lucan (39-65 d.H.), nepotul filosofului Seneca; el a scris o epopee Pharsale despre lupta dintre Caesar şi Pompei. Aşa că, imperiul roman, care-şi trăia apogeul în timpul lui August, de fapt, nu avea o epopee naţională.

Această sarcină a preluat-o Vergilius, poet foarte educat şi fin, iscusit versificator. El a compus epopeea naţională, în 12 cânturi, AENEIDA. Deşi ca structură opera sa imită Iliada şi Odyssea lui Homer, geniul său personal se vede clar în perfecţiunea absolută a stilului său şi armonia versificării. El nu şi-a încheiat opera, deşi a lucrat la ea ultimii 10 ani (29-19 î.d.H.) din viaţa sa.

Vergilius era foarte exigent cu propria sa operă, pe care nu o considera vrednică a fi comparată cu opera lui Homer şi intenţionează chiar să o distrugă. Numai moartea lui prematură a salvat Aeneida de la pieire. Aeneida a fost concepută cu intenţia de a exalta imperiul şi poporul roman; se simţea necesitatea unei epopei naţionale şi a unui erou naţional, cu rădăcini în istorie şi origine divină. Tracul Enea, cel care fugea din Troia în flăcări, era OM. În ultimul cânt, Enea, învingătorul lui Turnus şi întemeietorul dinastiei şi poporului roman, este un Supra-OM, un Semizeu - ori a fi „OM" - în cultura vedică - înseamnă deja a fi semizeu. După ce a reuşit să se desprindă de ţărmul din faţa Troiei, Enea şi pelasgii lui erau dornici să găsească cât mai repede un loc unde să se aşeze şi să clădească un nou oraş. Dar, deşi au încercat de mai multe ori, ei au fost nevoiţi să plece mai departe împinşi de evenimente neplăcute. Enea a fost avertizat în vis că ţara ce-i este destinată este undeva departe, în vest, Italia, care în zilele acelea era cunoscută ca Hesperia, ţara de la apus. În acel moment, Enea şi troienii lui se aflau în Creta şi deşi ţara promisă era undeva foarte departe, totuşi ei erau satisfăcuţi că, cel puţin, într-o zi, vor avea un loc al lor unde să se stabilească. Şi au pornit imediat la drum. La una din escale au avut plăcerea şi uimirea să se întâlnească cu Andromaca, fosta soţie a vărului lui, Hector. Când după distrugerea Troiei căpeteniile grecilor au împărţit între ei femeile troiene capturate ca sclave, Andromaca fusese dată lui Neoptolemus (numit uneori Pyrrhus) fiul lui Achilles cu Deidamia (acest Neoptolemus era omul care îl ucisese pe regele Priam în faţa altarului unde se refugiase).

Neoptolemus a abandonat-o curând pe Andromaca pentru Hermiona, fiica Elenei. Dar el nu a supravieţuit prea mult acestei căsătorii astfel că după moartea lui, Andromaca se căsătorise cu

profetul troian Helenus. Andromaca şi Helenus i-au primit cu multă bucurie pe Enea şi pelasgii lui - în fapt, Enea fusese cumnatul Andromacăi prin soţul ei Hector şi sora lui, Creusa, prima soţie a lui Enea. Ei le-au dat cele de trebuinţă şi înainte de despărţire Helenus i-a dat lui Enea sfaturi preţioase în legătură cu călătoria lui viitoare până în Italia - Hesperia; astfel el l-a sfătuit să nu se stabilească pe coasta de est a Italiei unde sunt foarte mulţi greci; lui Enea, îi era destinată coasta de vest ceva mai spre nord, dar să nu ia cumva drumul scurt dintre Italia şi Sicilia unde sunt stâncile Scylla şi Charybda (Messina de astăzi) ci să facă un drum mai lung, dar mai sigur, ocolind Sicilia pe la vest. După ce au atins colţul sud-estic al Italiei, Enea a continuat drumul spre sud sud-vest aşa cum le spusese Helenus, numai că acesta, necunoscând exact care este situaţia de fapt a Siciliei, nu le-a spus pelasgilor să nu coboare pe ţărmul sudic al Siciliei, unde locuiau Cyclopii. Obişnuit, când se însera, ei trăgeau la mal unde înnoptau iar dimineaţa plecau mai departe.

Aşa s-a întâmplat şi de data asta. Probabil că ei ar fi fost prinşi şi mâncaţi de Cyclopii lui Polyphemus, dacă nu se trezeau dimineaţa foarte devreme şi dacă nu alerga la ei un om, în zdrenţe, care să le spună să plece imediat de la ţărm ca să nu cadă în mâinile Cyclopilor; acest om era unul din tovarăşii lui Ullyse, lăsat în urmă, neintenţionat, în peştera lui Polyphemus când Ullyse şi oamenii lui reuşiseră să se elibereze (după ce Ullyse reuşise să-l îmbete şi să-l orbească pe Cyclop). De-abia se desprinseseră vasele tracului Enea de ţărm, când apăru Polyphemus, care se îndrepta spre apă să-şi spele orbita goală; auzind sunetul lopeţilor ce loveau apa, şi-a dat seama că trebuie să fie nişte oameni pe aproape şi a intrat în apă după ei, dar vasele erau suficient de îndepărtate de mal.

De-abia scăpaţi de acest pericol, pelasgii au dat peste altul şi mai grozav: Junona, care îi ura pe troieni de când cu povestea cu Paris, care o preferase pe Afrodita, şi ştia că Roma va fi întemeiată de oameni cu sânge tracic, troian şi că după multe generaţii acest oraş va distruge Carthagina, oraşul ei cel mai drag, a încercat să-i oprească pe pelasgi din drumul lor către Italia. Cu ajutorul lui Aeolus, regele vânturilor, a iscat o furtună îngrozitoare, în intenţia

de a-l îneca pe Enea. Dar Neptun, căruia nu i-a convenit deloc ca sora sa Junona să se amestece în treburile lui, l-a admonestat serios pe Aeolus, care a liniştit imediat apele, permiţând astfel troienilor să tragă la ţărm; numai că de astă dată ei erau pe coasta Africii, nu departe de Carthagina.

Carthagina fusese fondată de o femeie, Didona (sau Elissa), fiica regelui Tyr-ului, Mutto, sora lui Pygmalion (nu sculptorul cu accelaşi nume care s-a îndrăgostit de Galathea, propria lui sculptură). Soţul Didonei, Siche, fusese ucis de Pygmalion care căuta s-o omoare şi pe ea. Didona a reuşit să fugă din Tyr cu o mână de oameni şi a navigat pe Mediterana un drum lung până a ajuns în colţul unei peninsule africane unde a fondat Carthagina. Ea era încă regina oraşului, era foarte frumoasă şi... văduvă.

Junona, văzându-l pe Enea la un pas de Carthagina şi de Didona, a plănuit imediat cum să-l oprească pe tracul Enea din drumul său spre Italia; soluţia era să-l încurce cu Didona.

Dar planul Junonei nu-i convenea deloc Afroditei, care dorea ca fiul ei să nu încerce sentimente deosebite pentru Didona, ci relaţia lui cu ea să se limiteze la atât cât să-i folosească lui să obţină de la ea numai ceea ce avea el nevoie. Dar, pentru că Didona, la rândul ei, nu ceda uşor unor sentimente prea afectuoase faţă de bărbaţi (refuzase deja nenumarate cereri în căsătorie ale regilor din regiune) zeiţa l-a trimis pe Cupidon să pună pe jăratec inima Didonei atunci când se va întâlni cu Enea.

Dimineaţa, însoţit de credinciosul său prieten Achate, Enea a părăsit corabia şi a plecat în recunoaştere, ca să ştie pe ce tărâmuri erau. Afrodita, deghizată, i-a întâmpinat, le-a spus unde se aflau şi i-a sfătuit să meargă direct la Carthagina unde regina Didona, mai mult ca sigur, îi va ajuta. Ea i-a învăluit pe ce doi într-un val de ceaţă. Fără ca ei să ştie că au devenit invizibili, au intrat în cetate şi au mers pe străzile aglomerate, fără a fi văzuţi. Când au ajuns în faţa unui templu monumental pe pereţii căruia erau sculptate chiar scene din războiul pelasgic troian, ei s-au oprit în admiraţie. Tocmai atunci se apropia şi Didona însoţită de un grup de femei. Afrodita a ridicat vălul ce ascundea pe Enea, apărând în faţa Didonei drept şi frumos. Când Enea i-a spus cine este, regina i-a

urat lui şi tuturor oamenilor lui bun venit în oraşul ei. Ea a dat un splendid banchet în cinstea troienilor. Enea i-a povestit întreaga lor istorie de la căderea Troiei până la sosirea la Carthagina. Pentru Didona erau suficiente faptele eroice auzite ca să se îndrăgostească de Enea; dar şi Cupidon era prezent ca să faciliteze lucrurile. Bineînţeles că Didona se îndrăgostise în aşa chip încât l-a făcut părtaş la conducerea oraşului, i-a convins pe concetăţenii ei să-l accepte ca pe un conducător,să dea serbări în cinstea lor şi să organize vînători pentru ei. Ea nu cerea în schimb altceva decât... dragostea tracului Enea. Acesta era atât de mulţumit de schimbarea lucrurilor încât se gândea foarte serios să rămână definitiv la Carthagina. Dar Jupiter nu dormea. El promisese fiicei lui, Afrodita, că Enea îşi va urma soarta şi va crea în Italia un popor care, cândva, va supune şi conduce lumea. Aşadar el l-a trimis pe zeul Mercur cu un mesaj fără echivoc pentru Enea. Mercur l-a întâlnit pe Enea, singur, plimbându-se pe malul mării, îmbrăcat în haine scumpe şi încins cu arme artistic lucrate, toate daruri ale Didonei.

„Cât vei mai pierde timpul tău aici în lux?" o voce severă l-a oprit pe loc. Enea se întoarse şi zeul Mercur era în faţa lui. „Conducătorul cerului m-a trimis să-ţi spun să părăseşti Carthagina şi să cauţi regatul care este destinul tău". Cu aceste cuvinte zeul dispăru, lăsându-l îngândurat pe Enea, convins că trebuie să îndeplinească ordinul lui Jupiter, conştient, însă, cât de dificilă va fi despărţirea de Didona. Enea îşi chemă oamenii şi le ordonă să fie pregătiţi pentru plecare, dar să facă totul în secret ca să nu se afle. Totuşi Didona a aflat şi a trimis după el. La început Didona a fost amabilă cu el şi i-a reamintit tot ceea ce făcuse ea pentru el şi pentru oamenii lui. Enea îi răspunse că el nu este omul care să nege tot binele pe care l-a făcut lor, dar că el nu s-a căsătorit cu ea şi că este liber s-o părăsească oricând doreşte; şi că Jupiter i-a ordonat să plece şi... el trebuie să se supună. Didona a fugit şi s-a ascuns în palat, extrem de îndurerată. În aceeaşi seară troienii s-au îmbarcat şi au părăsit Carthagina. De pe mare, Enea şi-a aruncat o ultimă privire înspre oraşul în care trăise fericit şi a văzut zidurile oraşului luminate de un mare foc, fără să ştie că

privea la rugul funerar al Didonei care, auzind de plecarea lui Enea, s-a urcat pe rug şi şi-a provocat singură moartea cu un pumnal.

Călătoria pe mare până pe coasta de vest a Italiei a fost foarte plăcută în comparaţie cu furtunile prin care trecuseră înainte. Profetul Helenus îi spusese lui Enea că imediat ce ajunge în Italia s-o caute pe profeteasa Sibyl la peştera ei de la Cumae, o femeie foarte înţeleaptă, care îi va prezice viitorul şi-i va da sfaturi în ceea ce are de făcut. Enea a găsit-o şi ea i-a spus că el va trebui să se întâlnească cu tatăl său Anchise, care murise chiar înainte de marea furtună, şi de la care va afla tot ce vrea să ştie. Sibyl l-a avertizat că drumul în lumea de jos nu va fi uşor, dar dacă el, Enea, este hotărât să întreprindă această călătorie dificilă, ea îl va însoţi. Dar mai întâi el trebuie să găsească „ramura de aur” fără de care nu se poate intra în Infern. Enea însoţit de Achate a început imediat să caute ramura de aur dar toate căutările lor, în cele mai dese păduri, au dat greş. Tocmai când ajunseseră la disperare, a văzut două turturele, păsările Afroditei, care zburând lin s-au aşezat pe ramurile unui arbore cu frunze galbene strălucitoare, nu departe de lacul Avernus unde era şi intrarea către Infern. Enea a luat ramura de aur din arborele cu frunze galbene şi a dus-o Sibylei. La căderea nopţii, după ce au sacrificat patru boi negri, în cinstea zeiţei nopţii, Hecate, Sibyl a intrat în peşteră, urmată de Enea. Călătoria spre Infern a fost într-adevăr înspăimântătoare, însă cei doi au ajuns, în final, la joncţiunea celor două râuri din Infern, Cocytus şi Acheron, unde Charon, bătrânul barcagiu transporta sufletele de pe un mal pe celălalt. La început, Charon nu a fost de acord să-i transporte pe cei doi peste râu, spunând că el transporta cu barca numai morţi nu şi vii, însă la vederea ramurii de aur, a acceptat să-i treacă dincolo. Pe malul opus îi aştepta însă câinele cu trei capete, Cerberus, care păzea cu străşnicie trecerea şi nu lăsa pe nimeni să treacă mai departe. Dar Sybil pregătise pentru el o bucată de prăjitură cu care trecerea a fost rezolvată uşor. Călătoria a continuat sub semnul terorii pe care a încercat-o Enea la vederea torturilor la care erau supuse sufletele celor care aveau de ispăşit păcate din viaţa lor anterioară. În drum au trecut

şi pe lângă Valea Plângerilor, unde erau nefericiţii îndrăgostiţi care se sinuciseseră. Aici, Enea a văzut-o pe Didona. Enea a început să plângă când s-a apropiat de ea. „Am fost eu cauza morţii tale? Jur că te-am părăsit împotriva voinţei mele”. Ea nici nu i-a răspuns şi nici nu l-a privit rămânând rece ca o stâncă de marmură. Enea a fost foarte emoţionat de această întâlnire şi şi-a şters mult timp lacrimile după ce a pierdut-o din vedere. În fine au ajuns la o bifurcare de drumuri unde Enea a fost sfătuit de Sibyl să fixeze ramura de aur pe zidul care delimita cele două drumuri: drumul din stânga ducea spre Infern, iar cel din dreapta spre Câmpiile Elizee, unde Enea urma să-şi întâlnească tatăl, Anchise. Câmpiile Elizee erau un loc foarte plăcut. Aici locuiau poeţii, eroii şi toţi care în viaţa lor pământeană îşi ajutaseră semenii. Printre ei era şi Anchise, care l-a salutat pe fiul său cu multă bucurie. Amândoi şi-au şters lacrimi de fericire pentru această stranie întâlnire dintre un mort, Anchise, şi un viu, Enea, a cărui dragoste pentru tatăl său fusese atât de profundă încât să vină printre morţi. Tatăl şi fiul au avut multe să-şi spună. Anchise l-a dus pe Enea la râul Lethe, râul uitării depline, pe malul căruia aşteptau toţi cei care, bând din apa râului, uitau totul despre viaţa lor anterioară şi urmau să pornească o nouă viaţă pe pământ. Anchise i-a arătat fiului său pe toţi strămoşii lor şi pe toţi urmaşii lor, până mult departe în timp, viitorii romani, stăpânitorii lumii, numindu-i pe fiecare, unul câte unul. În final, i-a dat sfaturi cum să-şi stabilească el reşedinţa, în Italia, şi cum să depăşească toate necazurile care îl aşteptau. Apoi s-au despărţit, destul de calm, ştiind că în curând se vor reîntâlni, când Enea va ajunge la capătul zilelor sale pe pământ. Enea şi Sibyl au reluat drumul lor înapoi pe pământ unde s-au despărţit, Enea întorcându-se la corabia lui. A doua zi dimineaţa Enea a început navigaţia spre nord în căutarea pământului făgăduit, undeva la vărsarea Tibrului în mare.

Dar pe Enea şi pe oamenii lui îi aşteptau şi alte încercări teribile, cauza lor fiind tot Junona. Ea i-a incitat pe latini şi rutuli, popoarele cele mai puternice din regiune, să se opună la aşezarea pelasgilor pe teritoriul lor. Totuşi regele latinilor pe nume Latinus, era binevoitor faţă de aceşti străini. Latinus fusese prevenit, în vis,

de tatăl său Faustus să nu-şi mărite singura fată, Lavinia, cu nici un om din Italia, ci cu un străin ce va sosi curând; şi, că, din aceasta unire, se va naşte o rasă care va domina lumea. Aşa că atunci când Enea a trimis o delegaţie la regele Latinus, cerând o bucată de pământ de-a lungul mării, pe care ei să se aşeze, regele a fost foarte binevoitor, convins fiind că Enea este străinul care va fi ginerele său aşa cum îi prezisese tatăl său Faustus. El promise tot sprijinul şi prietenia sa, iar lui Enea îi trimise vorbă că el are o fată oprită de ceruri să se mărite cu un localnic, ci doar cu un străin, omul destinului fetei lui, şi care este Enea.

Dar Junona a intervenit din nou. Cu ajutorul uneia din Furii, Alecto, a incitat-o pe regina Amata, mama Laviniei, să se opună căsătoriei ficei ei cu un străin. Pe de altă parte l-a incitat pe regele rutulilor, Turnus, care era cel mai serios pretendent la mâna Laviniei, să pornească imediat un război împotriva latinilor, ca să prevină orice înţelegere între latini şi troieni. Alecto a reuşit să creeze şi o a treia situaţie, şi mai dificlă, în defavoarea pelasgilor. Un ţăran localnic avea la curtea lui un cerb tânăr, frumos şi blând. Fata ţăranului împodobea coarnele cerbului cu ghirlande, îl pieptăna, îl spăla şi avea grija lui. În timpul zilei cerbul se plimba slobod pe pajişti dar seara venea acasă; toţi ţăranii de prin împrejurimi îl iubeau şi-l protejau.

Fiul lui Enea, IULIU (Ascanius), îndemnat de Alecto, fiind la vânătoare, răni mortal cerbul, care reuşi totuşi să ajungă acasă la stăpâna lui, unde şi muri. Alecto avu grijă să răspândească imediat zvonul uciderii, fapt ce a generat o luptă între localnici, care voiau să-l omoare pe Iuliu, şi tracii care îl apărau. Această veste a ajuns la Latium imediat după sosirea regelui rutulilor, Turnus, cu armata lui, care s-a aşezat în faţa porţilor cetăţii. Regele Latinus înspăimântat de desfăşurarea evenimentelor, se închise în palat lăsând lucrurile pe seama soartei. În final armata rutulilor s-a unit cu cea a latinilor împotriva tracilor-troieni. Această armată unită era condusă de Turnus care era un soldat încercat. Alături de el era Mezentius, fost rege al etruscilor, scăpat de furia poporului său şi adăpostit de Turnus. Acest Mezentius era un soldat iscusit, dar de o cruzime nemaiîntâlnită. Un alt aliat era Camilla, regina volsgilor,

un popor din sudul Latiului. Această Camilla fusese crescută şi antrenată de tatăl ei să alerge mai repede decât păsările în zbor şi să mânuiască arcul şi săgeţile atât de bine încât dobora cea mai iute pasăre, din zbor. Ea era însoţită de o mână de războinici, printre care erau şi multe femei. Ea însăşi dispreţuia căsătoria; iubea vânătoarea, războiul şi libertatea ei. În această situaţie periculoasă pentru troieni, Tatăl Tibru, zeul fluviului pe lângă care aveau troienii tabăra lor, l-a vizitat pe Enea, în vis, şi i-a spus să plece imediat în susul apei până la un orăşel neînsemnat, unde era rege Evandru. Zeul Tibru i-a promis lui Enea că va găsi acolo ajutorul de care are nevoie.

Dimineaţa, Enea împreună cu câţiva însoţitori a navigat pe Tibru, în susul apei, până la Evandru, de care au fost primiţi cu multă căldură. Orăşelul era aşezat pe câteva coline între care erau pajişti verzi unde păşteau oi. Enea a înţeles că ceea ce el vedea erau locurile pe care într-un viitor îndepărtat urma să se înalţe templele, Capitoliul, Forul Roman şi alte edificii. Evandru i-a povestit lui Enea că înainte cu mult timp ţara era sub stăpânirea unor oameni sălbatici până când a venit zeul Saturn, gonit din cer de fiul său Jupiter. Zeul Saturn a schimbat totul în bine, a introdus ordine în ţară şi a domnit cu atâta înţelepciune, justiţie şi pace încât timpul său a rămas în amintirea oamenilor ca Epoca de Aur. După aceea, aici au domnit o serie de tirani, până a venit el, un exilat din Grecia şi anume din Arcadia. Enea a petrecut noaptea în umilul cort al lui Evandru pe un pat de frunze şi acoperit cu o blană de urs. Dimineaţa, Evandru îi dădu lui Enea sfatul pentru care venise. El îi spuse că Arcadia (el numise noua sa ţară, după numele celei părăsite în Grecia), era un stat slab ce nu-i putea oferi decât un ajutor neînsemnat. Dar ceva mai în susul Tibrului, pe malul opus, trăia un popor bogat şi puternic, etruscii, al căror rege fugitiv era în tabăra lui Turnus. Acest fapt numai, era suficient ca etruscii să-i ofere ajutor lui Enea, pentru că ei îl urau de moarte pe Mezentius, fostul lor rege. Evandru se oferi să-i dea ca ajutor pe unicul său fiu, Pallas; de asemeni dădu fiecăruia din oamenii care însoţeau pe Enea, câte un cal care să-i ducă cât mai repede la etrusci.

Între timp, lucrurile în tabăra pelasgilor mergeau rău. Fortificată cu tranşee şi cu un val de pământ, tabăra, lipsită şi de cei mai buni luptători ai ei, plecaţi după ajutor, era într-o situaţie disperată. Raportul de forţe între armata condusă de Turnus şi grupul de troieni era dezastruos. Turnus a atacat cu furie dar tracii au respins cu succes toate atacurile lui. Potrivit ordinelor lasate de Enea înainte de plecare, troienii nu au ieşit la atac; părăsirea taberei ar fi fost fatală pentru ei, pentru că forţele inamicului erau mult prea numeroase. Problema care se punea era cum să-i dea de veste lui Enea despre situaţia de fapt din tabără. Acest lucru era ceva de nerealizat, pentru că armata lui Turnus înconjurase tabăra, din toate părţile, astfel că nu se întrevedea nici o soluţie. Totuşi, în tabără s-au găsit doi tineri care, observând că în tabăra rutulilor nu se vedea nici o lumină şi nu se auzea nici un zgomot, deci toată lumea dormea adânc, au propus consiliului taberei să fie lăsaţi ei să încerce să străpungă blocada inamică şi să-i dea de veste lui Enea. Unul era Nisus iar celălalt era cel mai bun prieten al lui, Euryales, un copilandru încă. Nisus care era un luptător experimentat, a reuşit să-şi croiască o cărare printre soldaţii inamici omorând în somn atâţi cât a putut să omoare, fără ca cei ucişi să scoată un geamăt; Euryales era cu el. Dar această acţiune le-a luat prea mult timp şi la lumina slabă a dimineţii care se anunţa, un grup de călăreţi care veneau spre tabără, au văzut o scânteiere pe casca lui Euryales, şi-au dat seama că nu este unul de-al lor şi l-au prins, hotărând să-l omoare. Nisus, care se rătăcise de prietenul său, s-a întors să-l caute şi a ajuns exact atunci când inamicii se pregăteau să-l omoare. Atunci el a ieşit din ascunzătoare de unde observa toată scena şi alergând la comandantul călăreţilor a cerut să fie el omorât, pentru că el este autorul măcelului şi nu prietenul lui. Dar soldatul împlântase deja suliţa în pieptul lui Euryales. Nisus l-a omorât pe loc pe ucigaşul prietenului său, dar a căzut şi el alături de Euryales străpuns de nenumărate lănci. Prietenia lor dusă până la sacrificiu a rămas simbol al adevăratei prietenii.

Enea a sosit cu o armată puternică de etrusci şi bătălia dintre cele două armate a fost aproape o exterminare. Puţini au

supravieţuit, mulţi, foarte mulţi au căzut: Mezentius, după ce şi-a văzut propriul băiat omorât, a căzut şi el ca şi tânărul Pallas, fiul lui Evandru; în final inamicii tracilor-troieni sunt omorâţi în masă. La sfârşit Turnus şi Enea s-au întâlnit, lupta aceasta era însă inegală. Pentru Turnus lupta cu Enea era fără nici un sens, ca şi când avea să se lupte cu un semizeu. Epopeea lui Vergilius se termină cu uciderea lui Turnus. Suntem lăsaţi să credem că Enea s-a căsătorit cu Lavinia dând naştere unei rase noi, rasa romană, punându-i astfel bazele.

De aici legenda originii divine şi troiene (tracice) a poporului roman.

Note:

a. Legenda spune că Priam şi Hecuba au avut 49 copii.

b. Dardanus a fost fondatorul Troiei şi strămoşul dinastiei regale din Troia.

c. Ilus, rege legendar al Troiei; mormântul lui se află în afara zidului cetăţii.

d. Laomedon, rege al Troiei, tatăl lui Priam.

e. Assaracus, fratele lui Ilus.

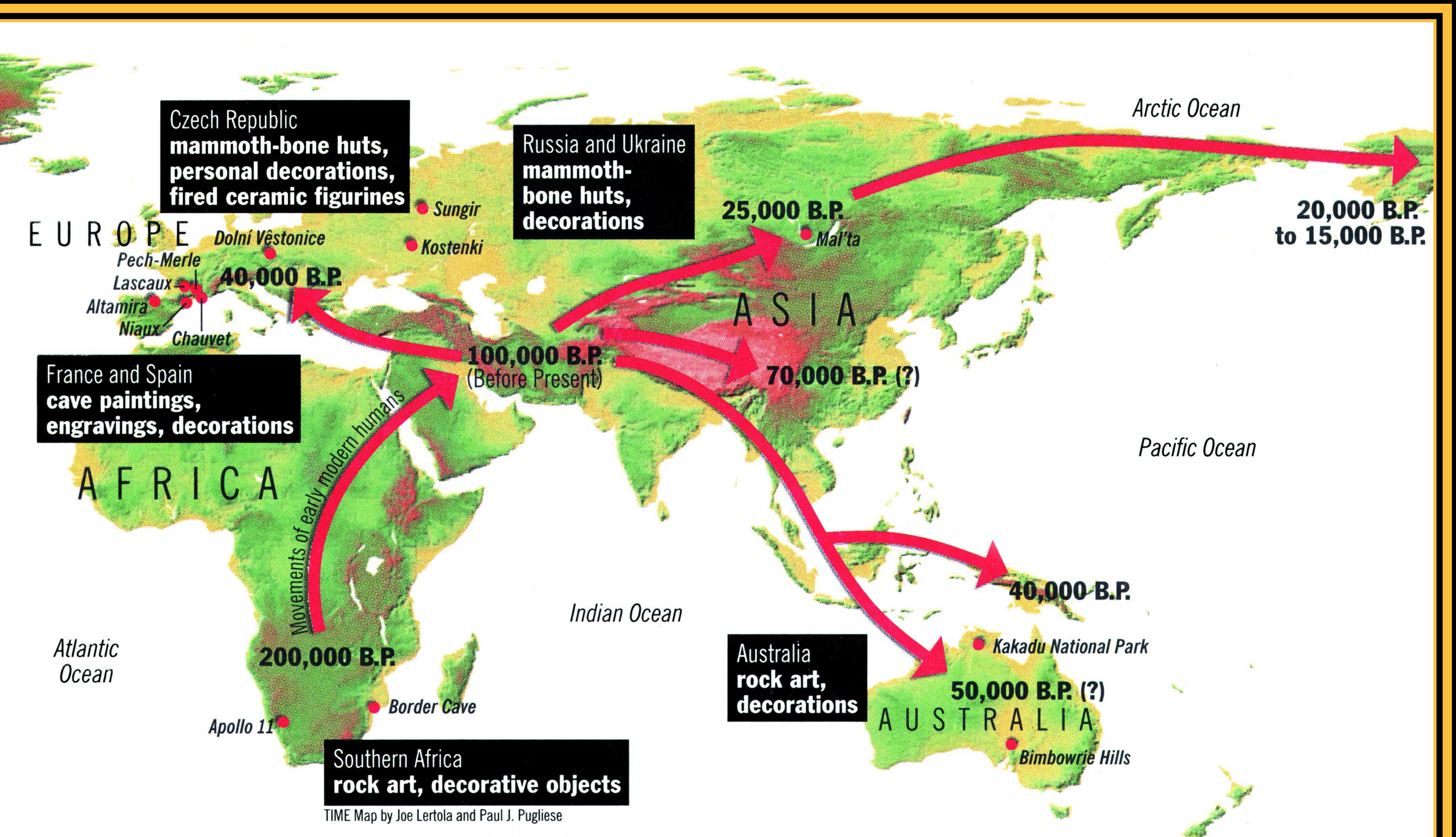
f. IULIUS (Ascanius), fiul lui Enea şi al Creusei, a domnit ca rege al Latiului, după tatăl său, şi a fondat oraşul Alba Longa. El este strămoşul familiei Julia, din care pretindea Caesar că se trage.

CUCERIREA PENINSULEI ITALICE DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

Dacă acceptăm teoria cromozomală a migraţiei şi răspândirii rapide a popoarelor după Michael D. Le Monick (Time Magazine, 13 februarie 1995) (Fig. 84), odată cu formarea şi apariţia speţei umane, aproximativ 200.000 î.d.H. în sud-estul Africii, omul primitiv soseşte în Europa în jurul anului 40 000 î.d.H., ocupând o suprafaţă cuprinsă între Cehia de astăzi, ca limită nordică, şi continuându-se prin spaţiul Carpato-Dunărean până în Balcani, şi de acolo pe fâşia de pământ ce unea Peninsula Balcanică de Asia Mică şi care se va scufunda în Marea Mediterană în jurul anului 4000 î.d.H., lăsând în locul ei o nouă mare, Tracică (Egee) şi o mulţime de insule. Peninsula Italică a fost ocupată mult mai târziu de către noi, în patru etape:

1. simpla migrare sud-vestică a carpato-dunărenilor;
2. sosirea în spaţiul italic a aryenilor-carpato-dunăreni (aproximativ 3.000 î.d.H.), sub numele de etrusci;
3. recucerirea peninsulei de către ramanii carpato-dunăreni având conducător pe „strălucitul“ Enea;
4. recucerirea paşnică a imperiului roman cu mutarea capitalei la Salonic sub conducătorii daci Galer cel Bătrân şi Galer cel Tânăr, iar mai târziu sub dacul Constantin cel Mare care va muta din nou capitala la Constantinopol.

Odată cu topirea calotei glaciare ce acoperise toată Europa exceptând spaţiul Carpato-Pontic şi sudul Munţilor Pirinei, populaţia locală, paleo-europeană, din spaţiul Carpato-Dunărean îşi începe explorarea şi ocuparea teritoriilor din jur propice vieţii. *De la noi a început Europa să existe.* Nu de pe Rin, din Germania, nici din bazinul Senei (din Franţa) şi nici de pe Tamisa (din Anglia). *Noi am dat naştere la ceea ce se cheamă astăzi Europa!* Astfel că, prima cucerire a Peninsulei Italice a avut la început

ANCIENT ODYSSEYS

Fig.84. **Cea mai devreme migraţie a speciei umane, care a început în urmă cu 200 000 de ani din Africa, va atinge Europa în urmă cu 40000 de ani, în Balcani, păşind pe fâşia de pământ ce lega cândva Peninsula Balcanică de Asia Mică (care se va scufunda în Marea Mediterană, 4000 î.d.H., lăsând în locul ei o nouă mare: Tracică – Egee şi o mulţime de insuliţe).** ***După Time, „Secrets of stone age“, p.64, vol.145, No.6, feb.13, 1995. Time map by Joe Lertola and Paul J. Pugliese***

aspectul unei simple migraţii paşnice, fireşti. Mult mai târziu, prin jurul anului 3.000 î.d.H., aryenii-carpato-dunăreni, organizaţi politic şi religios, „civilizatori”, vor recuceri aceeaşi Peninsulă Italică de la fraţii lor. Aceşti „noi” cuceritori îi fac şi astăzi pe istorici, arheologi, lingvişti, istorici ai artei etc. să aibă reţineri faţă de axiomele pe care le prezintă etruscii care au apărut în Peninsula Italică în apropierea anului 3.000 î.d.H. pentru a dispare sub cucerirea romană. Atât lumii antice cât şi celei moderne, etruscii, aryeni-carpato-dunăreni au apărut ca „un popor straniu, cu o civilizaţie avansată, ce nu aveau nimic în comun cu populaţiile vecine” (Raymond Block, *Etruscii*).

Herodot (la mijlocul secolului al V-lea î.d.H.) îi considera urmaşi ai lidienilor (populaţie Tracică). Vergilius, Ovidius şi Horatius, sunt cu toţii de aceeaşi părere, în timp ce Nicolas Frere (secolul al XVIII-lea d.H.) îi considera pe etrusci ca fiind cotropitori indo-europeni ce au coborât în peninsulă prin anul 2.000 î.d.H. Limba etruscilor nu se cunoaşte bine, existând în sensul acesta o mulţime de ipoteze. Dar... în anul 1885, doi tineri de la şcoala franceză din Atena, Cousin şi Durrback, descoperă în Insula Lemnos din Marea Egee, în apropiere de satul Kamina, o stelă funerară decorată şi purtând o inscripţie (Fig. 85). Pe stela funerară este cioplit profilul unui războinic sau zeu (Zalmoxis?) înarmat cu o lance şi două texte gravate: unul în jurul capului, altul pe una dintre feţele laterale ale stelei. Acest monument, produs al artei arhaice locale, datează din secolul al VII-lea î.d.H., deci cu circa două sute de ani înainte ca insula să fie cucerită de greci (în jur de 500 î.d.H., sub Themistocles) de la neamul tracic al sinthionilor (amintit şi în Iliada).

Literele sunt „Etrusce”, iar modul de scriere este bustrofedon (de la dreapta la stânga şi de la stânga la dreapta). Iar dacă în 1963 Raymond Bloch în *Ancient Peoples and Places* nu le găsise nici un înţeles, nu acelaşi lucru ne spune A. Bunescu în *Dacia Secretă.* În traducerea acestuia, unul dintre texte aminteşte de faptul că Zalmoxis a trăit 42 de ani, iar duhul acestuia a fost reînviat şi apărat de 10 nobili vrednici. După cum am mai spus de multe ori, înconjurată de mistere, învăluită în legende, preistoria omenirii şi în special a noastră, este încă o mare enigmă. Fiecare nouă descoperire ştiinţifică ne schimbă ideea despre trecut. Când vom

Fig.85. **În anul 1885, doi tineri de la şcoala franceză din Atena, Cousin şi Durrback, descoperă în insula Lemnos din Marea Egee, în apropiere de satul Kamina, o stelă funerară. Aceasta este datată ca aparţinând secolului al VII-lea î.d.H., deci cu 200 de ani înaintea cuceririi insulei de către greci – sub Temistocle, 500 î.d.H. – de la tracii Sinthioni. N. Densuşianu consideră cele două scrieri ca fiind pelasgice şi le traduce cam aşa: „Iolaie bătrânul în aceasta zace, bolnav niciodată, sănătos fuse; a fost interinat...“. Nu acelaşi lucru poate spune 80 de ani mai târziu Raymond Bloch în *Ancient people and Places.* A. Bunescu în *Dacia Secretă,* ne oferă o traducere mult mai sofisticată, considerând literele etrusce, ca şi precedentul, iar modul de scriere bustrofedon (de la dreapta spre stânga şi de la stânga spre dreapta).**
După Raymond Bloch, „Etruscii“, p.55, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1966.

renunţa la opinia „cărturarilor” din Evul Mediu şi ne vom redescoperi pe noi?! Personal, sunt fascinat de misterele antichităţii româneşti şi sunt hotărât ca, de câte ori pot, să ridic voalul nepăsării şi să prezint trecutul aşa cum cred eu că trebuie prezentat. Şi întorcându-ne la etrusci, aryeni-carpato-dunăreni, să nu uităm că dinastia etruscă a Tarquinilor a condus Roma din 616 până în 509 î.d.H. când, unindu-se cu cele ale cartaginezilor i-au oprit pe greci să colonizeze sudul Italiei şi i-au învins în bătălia navală din 535 î.d.H., de la Alatia. Momentul poate fi considerat drept apogeu al puterii etruscilor carpato-dunăreni, care de atunci au intrat în declin fiind învinşi de greci la Cunae, în Golful Naples, în anul 474 î.d.H. Republica Romană va distruge, într-un război pe care eu îl numesc fratricid, pe Uei, în 396 şi pe Volsini, în 265 î.d.H., în acest fel, această ramură carpato-dunăreană, etruscii, dispărând. De-a lungul a aproape două milenii, ei au reprezentat un factor de civilizaţie în inima Peninsulei Italice şi au ridicat-o din întunericul şi barbaria primitivă. Dar Roma, care s-a eliberat de tirania etruscilor carpato-danubieni a continuat să existe sub influenţa culturală moştenită de la aceştia, preluând-o şi la rândul ei, lăsând-o moştenire Occidentului. În afara multelor monumente funerare, a unui alfabet (sursă bună de inspiraţie pentru cele grec şi latin) să vedem ce altceva ne-au mai lăsat aceşti aryeni carpato-dunăreni:

- numele feminin Rama (se ştie că „Arborele Tracic” număra peste 200 de triburi unde, alături de geto-daci erau şi ramanii) cu formele Ramatha, Rametha, Ramutha şi Ramtha;
- o expresie „clasică” a clasei conducătoare de atunci sună foarte arogant şi din nefericire o mai întâlnim şi astăzi: „clasa celor ce muncesc nu are drepturi ci numai îndatoriri”;
- ei credeau în magi şi ritualuri magice; la Piacenza s-a găsit un ficat din bronz (de origine etruscă) împărţit în 45 de sectoare, fiecare dintre ele având un nume de divinitate (Fig. 86);

Dar să ne oprim aici cu etruscii-carpato-dunăreni şi să vedem cine au fost... romanii? Am să încep cu bine cunoscuta legendă a gemenilor Romulus şi Remus, fii ai virginei Rhea Silva. Rhea Silva, fiica *numitorului* de Alba Longa (familia Alba Longa a fost întemeiată de tracul raman, strălucitorul Enea, prin căsătoria cu fiica unui rege local, Lavinia), fiind vestală în Templul lui Marte, rămâne aşa, dintr-o dată, gravidă cu... zeul Marte. (De fapt, ne-am

Fig.86. **Ficat etrusc de bronz, găsit la Piacenza, împărţit în 45 de sectoare, fiecare din ele având un nume de divinitate.**

Fig.87. **Casă etruscă, acoperită de simboluri şi învăluită de misticism.**
Fig. 86-87 sunt reproduse după Etruscanes: Italy Lovers of Life

obişnuit cu minuni de felul acesta: este suficient să ne amintim legenda geto-dacică a lui Miriam, Mama Florilor de Măr, care a rămas gravidă, tot „din senin”, cu o rază de soare, născând pe cei doi Zalmoxis, frate şi soră) etc.

Revenind la legenda noastră, unchiul Silvei, Amulius, n-a crezut-o şi a aruncat-o în temniţă, ordonând uciderea celor doi prunci gemeni. Un suflet milos îi va pune într-un coş şi îi va lăsa să plutească pe apa Tibrului, de unde, legenda spune, vor fi pescuiţi şi ulterior hrăniţi de o lupoaică. Revenind la legenda geto-dacă, cei doi gemeni Zalmoxis au fost adoptaţi de nobilul Aisepos Păstorul şi de soţia lui Brito-Lagis (Divina Lupoaica).

Cronicari romani ai acelor timpuri au mărturisit că legenda romană cu lupoaica a fost preluată de la traci. Dar să revenim la adevărata origine a romanilor.

Oltina - Altina - Latina - Latium

Cu mii de ani înainte de cucerirea a 14% din teritoriul Daciei de către romani (sub conducerea „străbunului” Traian) NOI, carpato-danubienii, tracii, cucerisem deja Peninsula Italică. Vergilius o ştia, atunci, de mult, dar noi cei de azi, BA! Urmele lor, ale carpato-dunărenilor, au rămas prin locurile pe unde ei au emigrat, din actuala Oltina, ţinut din zona Dobrogei de azi. (Altina înseamnă „măreţie”, „fericire” în limba geto-dacilor, aşa-zisa „latină vulgară”).

Un grup de emigranţi traco-geţi, avându-l în frunte pe Strălucitorul Enea – trac raman – au părăsit nucleul carpato-dunărean ajungând până în centrul Peninsulei Italice, numind locul Latina... Latium. Limba lor se va numi Latina (Limba Măreţiei, Limba Fericirii). De-a lungul timpului, „cercetători de frunte” s-au căznit (şi încă o mai fac) să găsească o altă origine pentru aceşti latini; dar dacă Vergilius recunoştea originea tracă a poporului roman şi-şi folosea imaginaţia în a-l pune pe Enea în fruntea epopeii formării poporului latin, purtându-şi eroul trac de la ruinele în flăcări ale Troiei până pe Valea Tibrului, să vedem care este părerea altora despre această călătorie. Gheorghe Musu, în lucrarea *„Din mitologia tracilor”*, Victor Kernbach, în *„Miturile esenţiale”*, Manfred Oppermann, în a sa *„Tracii între Arcul*

Carpatic şi Marea Egee", Adrian Bucurescu, în *„Dacia Secretă"*, M. Gimbutas, în cartea *„Old Europe"*, cca. 7000-3500 î.d.H.: *The Earliest European Civilization before the Infiltration of the Indo-European People* şi V. Gordon Childe (în lucrarea „*The History of Civilization: The Aryans"),* îi considera pe traci drept nucleul civilizaţiei proto-europene.

Strălucitorul Enea, în fruntea emigranţilor carpato-dunăreni-ramani din Oltina, Dobrogea, va ajunge până în Banat, va trece Dunărea şi se va opri pentru o scurtă perioadă de timp la sudul ei, la CURTU-ZURA (Curtea Strălucitoare, Oraşul Alb, Bel-grad-ul de azi) unde se pare că a avut loc idila dintre Strălucitorul Enea şi DIDO, Doamna, regina ţinuturilor respective. Au mai trecut câteva sute de ani şi legenda tracului Enea, chiar dacă nu şi-a pierdut esenţa, s-a deplasat ca loc de acţiune într-o altă zonă geografică, personajele suferind şi ele modificări. Astfel, Curtuzura va deveni Cartagena, Didona îi va lua locul Doamnei Dido, iar în locul Oltinei avem Troia, ai cărei locuitori traci erau tot din ramura ramanilor. Anii trec, istoria se schimbă şi iată că Messapii din estul Peninsulei Italice cât şi Veneţii de pe cursul inferior al Padului sunt astăzi consideraţi a fi de origine tracică (după unii, traco-iliri). Sătucuri din România poartă nume de Veneţia de Sus, Veneţia de Jos, Roma. Înainte cu mult de naşterea legendarului Roma, numele ROMULA era frecvent la geto-daci. Nu de mult, scriam despre „Cel mai mare Imperiu Dacic al erei noastre", menţionând numele a trei împăraţi romani, geto-daci, ce au stăpânit Roma şi întreaga lume antică. Primul dintre ei, Galer cel Bătrân era copilul din flori al Romulei, femeie dacă din cetatea Recidava, slujitoare a cultului lui Zalmoxis. Galer cel Bătrân desfiinţează Imperiul Roman în anul 305 d.H., schimbându-i numele în Dacia Mare. Galer, Ler Împărat (293-311) ca ginere al lui Diocleţian a avut un nume rău între creştini, executând ordinele socrului său, unul dintre cei mai mari persecutori ai creştinismului. Se pare că el a fost şi un general de geniu, fiind asemuit cu Alexandru Macedon (alt trac) de către Niels Hannestad, în special după victoriile obţinute în Asia Mică. Statuia ce i s-a ridicat îl înfăţişa ţinând în mână o sferă mare de aramă, reprezentând Soarele (după Ioannes Lydas, secolul al VI-lea d.H., Fontes, II, 495). Aşa că, în secolul al IV-lea d.H. s-a

reînfiinţat Imperiul Dacia Mare, dacii devenind din nou stăpânii lumii. Cântecele şi colindele populare îl mai omagiază şi azi pe Ler, împăratul dacilor.

Scriitorul Eusebiu spune că după ce Galerius a schimbat numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic, a dat şi armatelor sale încă de la început vechiul drapel al dacilor, Şarpele Gnostic (lucrat din aramă, piele sau chiar stofă), prins în poziţie orizontală pe un baston de corn (după prof. Dumitru Bălaşa, în *Istoria Daco-României*). El s-a declarat cel mai mare duşman al numelui de Roman (Fontes, II, 6-7) şi a mutat capitala la Tesalonic. Lactanius, un cronicar roman, nota în 325 d.H. că Galer cel Bătrân este „o fiară cu totul străină de sângele de Roman" (Fontes, II, 7). Realitatea era că toată armata avea ofiţeri, conducători şi soldaţi daci. Credinţa în Zalmoxis şi în nemurire îi făcea aproape de neînvins. După victoria împotriva perşilor se ridică „Arcul de Triumf" de la Salonic. Monumentul a fost realizat din marmură albă cu sculpturi în basorelief despre care acelaşi Niels Hannestad afirma că este „cel mai important dintre monumentele tetrarhice păstrate" consemnând pentru eternitate triumful dacilor în întreaga lume antică, orientală şi occidentală.

În anul 311, Ler Impărat înainte să moară (din cauza unei infecţii) va da decretul de LIBERĂ PRACTICĂ A CULTULUI CREŞTIN. Îi vor urma la tron cei doi nepoţi: Galer cel Tânăr, iar mai apoi Constantin cel Mare. Acesta din urmă va reconstrui podul de peste Dunăre făcut iniţial de străbunul său Burebista.

El mută capitala la Constantinopole, iar prin Edictul de la Milano, din 313 d.H., creştinismul devine obligatoriu, acest fapt bucurând-o mult pe Elena, mama noului împărat. El ridică un Arc de triumf la Roma pe care daco-ramanii sunt prezenţi prin opt statui de peste trei metri înălţime, reprezentând comandanţi daci.

Cele două arcuri de triumf, precum şi cei trei împăraţi daci menţionaţi glorifică pentru eternitate victoriile dacilor. „Romanii au fost vechii Ramani, ce descindeau din vechea gintă dacică, iar războaiele dintre Daci şi Romani nu au fost nimic altceva decât războaie fratricide".

Preot Dumitru Bălaşa

CUCERIREA ANATOLIEI DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

Anatolia (Fig. 88), zona centrală a Turciei de astăzi, mărginită la nord de Marea Neagră, la sud de Munţii Taurus care coboară lin până în Marea Mediterană ce-i desparte de insula Cipru, iar la est aceiaşi munţi ai Taurului ce se împlântă în nord în masivul Munţilor Pontici. Fluviul Eufrat îşi are originea în apropiere, iar ceva mai la est Tigrul – ele vor delimita Mesopotamia (Fig. 89).

În anul 1834 un arheolog şi explorator francez, Charles Felix Marie Texier, a pornit-o de-a curmezişul Turciei până în centrul Anatoliei cu visul să descopere ruinele unui centru roman numit Tavium. Peste tot el întreba localnicii dacă au văzut nişte ruine sau ziduri de fortificaţii. Într-un târziu, ajungând într-un sătuleţ numit astăzi Bozhazkale, cam la 90 de mile la est de Ankara, acolo francezul Texier întâlneşte un sătean doritor să-i arate ceva deosebit.

După un drum lung de peste o oră pe poteci răsucite, ajunge ca într-o galerie naturală de pe ale cărei ziduri îl privea o procesiune de 66 de figuri sculptate, unele cărând *săbii curbe,* (dacice – n.a.) alţii purtând coroane conice, peste tot aflându-se tot felul de hieroglife. De fapt, localnicii îi spuneau „Yazilikay” sau „stâncile cu inscripţii”. Francezul Texier descoperea atunci în anul 1834 de fapt, capitala unui popor pierdut prin negurile istoriei, hittiţii. El redescoperă fără să ştie un Imperiu Carpato-Danubian, uitat de istorie, şi totodată capitala acestuia, Hattusha. Ruinele neîngropate sub nisipuri, pământuri ori jungle (ca în alte părţi ale lumii) erau doar crăpate şi ruinate de îngheţuri, vânturi şi ploi, care în final ne fac să ne amintim de cineva care spunea că în natură nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, ci totul se transformă.

Fig.88-89. **Anatolia, zona centrală a Turciei de azi, un fost Imperiu Carpato-Danubian. În vecinătate estică a Anatoliei se găseşte spaţiul dintre două celebre fluvii: Tigru şi Eufrat unde va înflori civilizaţ sumeriană (de asemenea, carpato-dunăreană) şi mesopotamiană.**

N
PONTIC
MOUNTAINS
Halys River
NEMRUD DAGH COLOSSUS
LAKE VAN
Chayönü
Nevali Cori
Tille Höyük
Nemrud Dagh
Samsat
Tigris River
URARTIAN CHARIOT ORNAMENT
Karatepe
Carchemish
Aleppo
Euphrates River
Hamath
BLACK SEA
GREECE
AEGEAN SEA
TURKEY
SYRIA
MEDITERRANEAN SEA

Mai trec şase ani până soseşte pe aceleaşi meleaguri, călcând pe urmele paşilor lui Texier, Sir William Hamilton care contemplând minunăţiile „romane”, decide să le deseneze. Dar fiecare perioadă istorică îşi are visătorii şi ignoranţii ei; Hamilton şi ai lui colaboratori ştiind că „părintele istoriei” Herodot se născuse tot în Anatolia la Halicarnas, îşi închipuiau că Anatolia a fost numai pământul grecilor, regilor persani, macedonenilor cuceritori şi chiar al Bizanţului (cum la fel astăzi în România, „istoricii”, buni colegi ai lui Hamilton, continuă să propovăduiască originea noastră romană, uitând că noi, carpato-dunărenii, am cucerit de patru ori Peninsula Italică, iar războiul romano-dac nu a fost nimic altceva decât un război fratricid). Descifrarea tăbliţelor de lut, a inscripţiilor de pe stânci ar face ca legendele şi enigmele să nu ne mai domine trecutul, iar turbulentele relaţii ale hittiţilor cu egiptenii să ne apară într-o altă lumină.

Sosirea grecilor (1900-1400 î.d.H.) în patru hoarde: ionieni, dorieni, eolieni şi ahei, pe coasta vestică a Anatoliei, aşa-numita Asie Mică, şi stabilirea coloniilor acestora pe malul Mării Tracice (astăzi cunoscută ca Marea Egee) nu va influenţa centrul Anatoliei, unde după cum ne spune Dale Albrown în *„Anatolia: cauldron of cultures”,* la p. 12: „A fost dominată pentru câteva sute de ani de o federaţie tribală originară din Balcani, frigienii, al cărei rege Midas a rămas în legende pentru opulenţa capitalei acesteia, Gordion.” La numai câţiva kilometri est de Anatolia, un alt imperiu a înflorit ca să dispară, regatul Urartu, rămânând şi el pierdut în groapa uitării şi a istoriei.

Zbătându-se între grecii de pe malurile Mării Tracice (Egee) şi frigieni, un alt regat tracic s-a născut, cel al lydienilor. Prin secolul VI î.d.H., Anatolia suferă o altă invazie, cea a cimmerienilor (tot traci la origine) şi care după un război fratricid îi slăbesc pe frigieni şi lydieni, întinzându-şi puterea peste centrul Anatoliei până la Marea Tracilor, dominând şi unele din coloniile greceşti.

Dar Anatoliei norocul nu-i surâde. În 547 î.d.H. regele persan Cyrus cel Mare soseşte împărţind Anatolia în provincii numite satrape. Succesorul lui, mai puţin norocos, îl va întâlni pe tracul macedonean Alexandru, care în anul 334 î.d.H. traversează Europa

intrând în Anatolia, liberându-şi neamul lângă râul Granicus. În nord-vestul Anatoliei el învinge armata lui Darius al III-lea, de trei ori mai mare ca a sa. În urma morţii lui Alexandru Macedon, unul dintre generalii lui, Seleucus, va controla Babilonul şi Anatolia, pentru mai mult de 250 de ani, prin intermediul dinastiei pe care o întemeiază.

Abia prin secolul II d.H. sosesc şi romanii prin Anatolia. Unul dintre strămoşii noştri, dac la origine, Constantin cel Mare, născut în satul Niş, îi va urma la tronul Romei pe cei doi daci, cei doi Leri Impăraţi (Galer cel Bătrân, 311 d.H. care schimbase numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic şi mutase capitala acestuia la Salonic şi Galer cel Tânăr, 313 d.H.).

Traco-dacul Constantin cel Mare, nepotul lui Galer cel Bătrân, mută capitala Imperiului Roman pe locul Istanbulului de azi, numind-o Constantinopol, punând bazele Imperiului Roman de Răsărit. Anii trec şi norocul Anatoliei se schimbă şi el odată cu apariţia unor noi sosiţi care vor da naştere la Imperiul Otoman. Lumea, istoria, arheologia, chiar şi legendele i-au uitat pe acei hittiţi carpato-dunăreni ... ca Texier să-i redescopere. Când oare vom avea un alt Texier care să ne spună: „Daco-români, nu săpaţi numai la Sarmis-e-Getusa (în latina vulgară, Sarmis şi Getusa), ci la Sarmi-Seget-Usa (în sanskrită), „Eu mă gândesc să curg”! ...

Dacă V. Gordon Childe în *„The Aryans”*, p. 176-177, ne arată harta răspândirii arienilor carpato-danubieni până în inima Anatoliei şi de acolo prin Mesopotamia până în Persia, Iosif Constantin Drăgan în *„Noi, tracii”*, p. 158, parcă cunoscător al celui de mai sus (cartea domnului Drăgan apărând însă cu 16 ani înaintea lucrării lui V. Gordon Childe), descrie hittiţii ca printre cele dintâi triburi carpato-danubiene, care „părăsesc spaţiul sfânt”, urmate la scurtă vreme de cel al Luwiţilor. Spre deosebire de dardani-ramani care s-au oprit pe coastele Anatoliei, în jurul Mării Tracice (Egee), ei, hittiţii carpato-danubieni s-au îndreptat spre inima Mesopotamiei întemeind un imperiu ce se întindea de la Marea Getică (Marea Neagră), până în Palestina. Întemeietorul acestui imperiu, urmat de fiul său Hatusilas, care îşi extinde imperiul, a trebuit să-i înfrunte pe Hatii localnici.

Fig.90. **În Anatolia „se vedea dublu“, putem spune, şi asta se datora predilecţiei evidente, pe sculpturi şi basoreliefuri, pentru creaturi cu două capete.**
Vulturul hittit-carpato-dunărean cu două capete, unul privind spre Apus, altul spre Răsărit, idee ce va fi „împrumutată“, mai târziu, de Bizanţ, Rusia, Polonia, Imperiul Austro-Ungar, Cehia, şi cine mai ştie de cine.

Civilizaţia hitită carpato-danubiană s-a dezvoltat paralel cu civilizaţia sumeriană şi egipteană. Limba hittită aparţinea familiei euro-indiene, folosind două sisteme de scriere: cuneiform – pentru faptele de toate zilele şi hieroglific – pentru inscripţiile monumentale şi funerare. Zeul lor principal era Soarele, dar pe lângă el mai aveau şi o mulţime de zei mici ... de toate zilele. În Anatolia „se vedea dublu", putem spune, şi asta se datora predilecţiei lor evidenţiată pe sculpturi şi basoreliefuri, pentru creaturi cu două capete. Ori putem spune că ... iubeau simetria, încă din perioada neolitică. Ei, hittiţii-carpato-danubieni creau forme duble ca Vulturul cu Două Capete (Fig. 90). Această idee este „împrumutată" de Bizanţ şi îmi amintesc când am vizitat casa patriarhului din Istanbul şi am văzut basorelieful cu cei doi vulturi gemeni, unul cu un cap la Răsărit şi altul la Apus ca însemn al..... Bizanţului. Dar „hoţii" istoriei nu se opresc aici; hunii devenind Imperiu Austro-Ungar (prin alianţa cu austriecii), şi-l adjudecă, ţarul Rusiei şi el ... şi mai trebuie să aşteptăm câţiva zeci de ani până când Imperiul Sovietic să se destrame şi noua Rusie în 1990 să şi-l proclame simbol naţional: pajura cu două capete.

Este, de fapt, aceeaşi poveste ca şi cu zvastica, simbol frumos, al vieţii veşnice la arienii carpato-danubieni (cea mai veche a fost găsită recent pe teritoriul dacic sud-dunărean, în Bulgaria, având o vechime de 8000 de ani), preluat de nişte iresponsabili şi transformat într-un simbol al iresponsabilităţii, intoleranţei, cruzimii şi sălbăticiei, şi aceasta într-o lume aşa-zis civilizată! (Fig. 91)

Migraţia tracilor carpato-danubieni în Anatolia, până în adâncul Asiei Mici, s-a petrecut în plină dezvoltare a epocii bronzului, faza timpurie. Aşa se explică faptul de ce topoarele de bronz din aceste zone se aseamănă, de ce ceramica din părţile dunărene prezintă caractere comune. Topoarele de luptă poartă amprenta specifică a meşterului trac, fiind cunoscute ca „topoarele tracice". Redescoperirea civilizaţiei hittite a ridicat multe semne de întrebare atâta timp cât scrierea lor nu a fost descifrată şi care a continuat să fie „mută", până când un ceh, Bedrich Hrozny, briliant profesor de Asirologie, a fost capabil să o descifreze parţial bazat pe ideea originală a unui norvegian, J. A. Knudtzon - 1902,

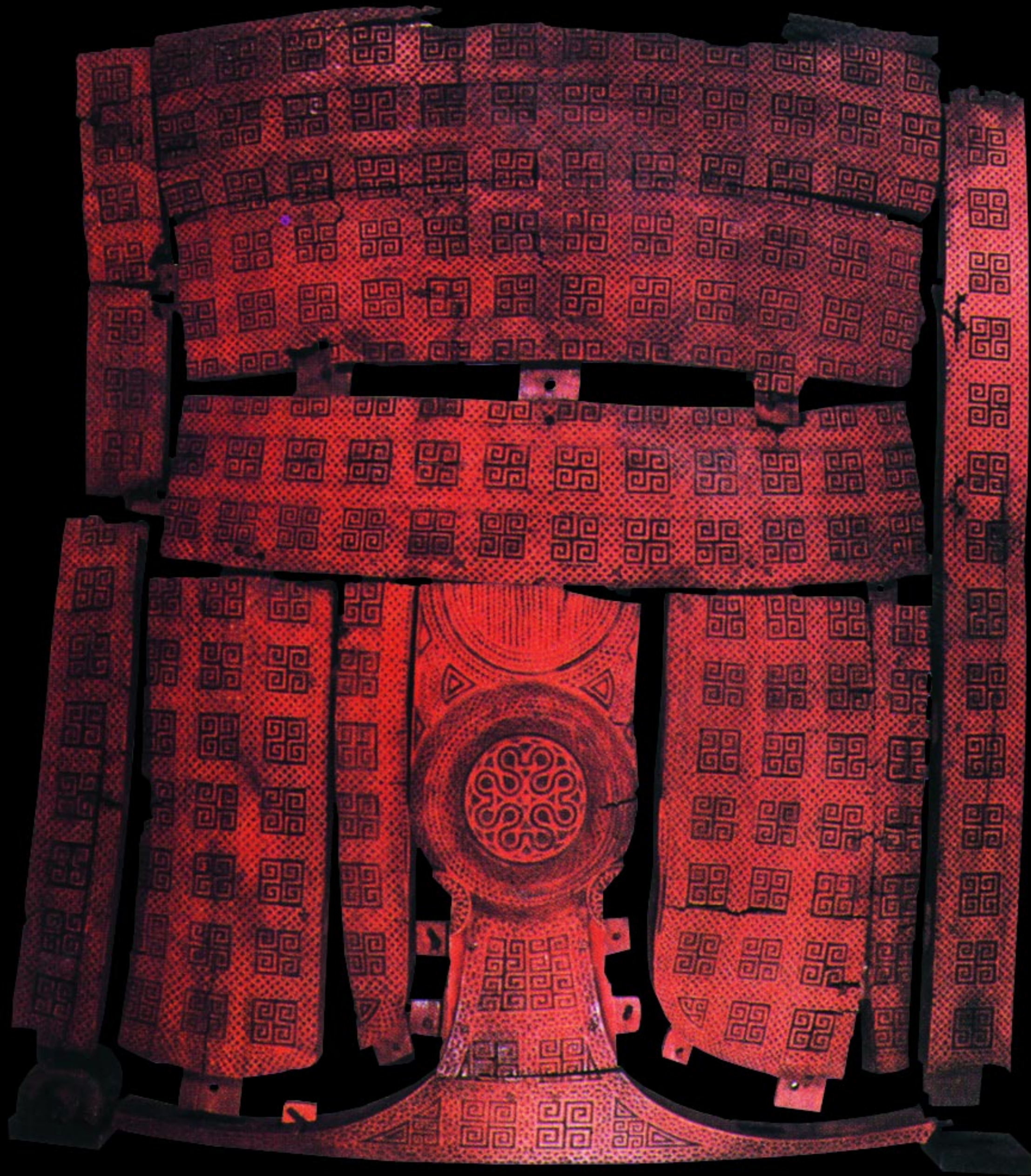

Fig.91. **Crucea Pelasgică, simbol al vieţii veşnice la carpato-dunăreni (cea mai veche a fost găsită pe teritoriul dacic sud-dunărean, în Bulgaria de azi, având o vechime de 8000 de ani) o găsim şi la hittiţii-carpato-dunăreni. Acest simbol va fi preluat şi el de nişte iresponsabili şi transformat într-un simbol al intoleranţei, cruzimii şi sălbăticiei, şi asta într-o lume aşa-zis civilizată.**

Fig. 88-91 au fost luate din Anatolia: *Cauldron of cultures, Lost civilizations,* Editors of Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1995

şi anume că gramatica hitită ar avea o caracteristică structurală europeană. Astfel, în 24 noiembrie 1919, în cadrul Societăţii „Orientul Apropiat" din Berlin, proclamă limba hitită ca limbă indo-europeană. Tentativa cehului Hrozny a fost aplaudată, dar vor mai trece 27 de ani până Helmuth T. Bosseri, profesor la Universitatea din Istanbul, va descoperi inscripţiile gemene care flancau intrarea în templul neo-hitit de la Karatepe din Munţii Turus, sudul Turciei, unde hieroglifele hitite aveau faţă în faţă scrierea feniciană semitică. Conţinutul fiind aproape identic, iar textul destul de lung, s-au putut pune bazele unei descifrări corecte. Dar descifrarea scrierii hitite a încurcat lucrurile şi mai mult. Dacă ei, hitiţii, vorbeau o limbă europeană care nu aparţinea indigenilor din platourile Anatoliei, atunci... de unde au venit ei?...

Cei mai mulţi îi consideră un popor european ce a trecut Bosforul, alţi „istorici" îi vor „Alpinişti" veniţi de undeva dintre Marea Neagră şi Marea Caspică, trecând peste Munţii Caucaz şi aterizând în mijlocul podişului Anatoliei! De ce numai bulgarii să fie urmaşi ai vechilor traci (după fiica fostului preşedinte al Bulgariei, Ludmila Jivcov," profesoara de istorie", care i-a transformat pe bulgari peste noapte din slavi-mongoli în ... traci, extinzindu-le istoria cu câteva milenii), şi nu şi ruşii, urmaşi ai vechilor hitiţi? ... Aşa că aceştia din urmă „au dreptul" să-şi pună pe steagul tricolor vechea emblemă hitită carpato-dunăreană, a vulturului cu două capete. Istorie, istorie, istorie, pradă a politicienilor avizi de putere şi de... istorie! Săracii hitiţi carpato-dunăreni, în loc să cucerească podişul Anatoliei, trecând uşor Bosforul, Dardanelele, au trebuit să facă alpinism şi să sară peste Munţii Caucaz, atunci, de mult, încât îi putem numi „cei mai mari alpinişti ai antichităţii" – în conformitate cu „istoricii" ruşi. O lume întreagă îşi caută rădăcini în trecut, vrea să-şi dovedească existenţa milenară pe seama noastră, a carpato-dunărenilor, dar să-i vedem cum vor sta în faţa cercetărilor cromozomale care în mai puţin de 10-15 ani vor fi la îndemâna oricărui începător în ale arheologiei! Şi dacă noi, românii, nu o vom face, să sperăm că alţii o vor face pentru noi... Până atunci SOMN UŞOR arheologi şi istorici Români(?)

Fig.92. **Arheologia nu se mai practică azi ca acum 200 de ani: „trei cu sapa, doi cu mapa şi unul cu roaba" decât atunci când nu vrei altfel. Azi se formează o echipă multidisciplinară, se folosesc detectoare sonice şi chiar sateliţi. Poate că este mai bine pentru România că se aşteaptă o astfel de tehnologie, poate nu.**

GA-RAMANII CARPATO-DUNĂRENI, CUCERITORI AI AFRICII DE NORD

Că tracii au fost daci - ne-a spus-o şi Dio Cassius - iar faptul că dacii, geţii, ramanii, latinii, besinii (metalurgiştii antichităţii) făceau parte din aceeaşi mare familie traco-dacă, nu mai reprezintă nici un secret pentru nimeni.

Mai puţin cunoscută este explozia răspândirii acestora, „roirea" războinicilor carpato-dunăreni în lumea antică. Asia Mică era populată de Ramani (cetatea Rama - în care Irod a tăiat 14.000 de prunci este evocată şi în scripturi: Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă - Matei, cap. II, 17), ori ramanii-troieni etc. În vechile texte egiptene se menţionează sosirea din Asia Mică, în jurul anului 1250 î.d.H., a unui popor al cărui obiectiv a fost cucerirea Egiptului. Aceştia au cucerit în final nordul Africii, zona care astăzi este parte din deşertul Sahara.

Un arheolog italian, Salvatore Aurigemma, face o descoperire ciudată în anul 1914. Săpând la ruinele unei vile romane, în sătucul libian Zliten, la 97 de kilometri distanţă de vechiul oraş roman Leptis Magna, el descoperă un mozaic roman, pe care spre norocul nostru îl fotografiază (spun spre norocul nostru, deoarece în timpul primului război mondial mozaicul a fost distrus). Scena din mozaic reprezintă un tânar alb, caucazian, sfâşiat în bucăţi de un leopard. Două alte victime, legate de mâini şi de picioare îşi aşteaptă soarta. Aceşti prizonieri cu pielea roz-aurie, păr drept, lung, nasuri acviline şi bărbi scurte au fost identificaţi ca fiind ga-ramani, popor ce a condus Fezzan-ul, parte a Saharei ce se întinde la nord de Munţii Hoggar. Cine au fost aceşti ga-ramani constituie unul dintre marile mistere ale Saharei. Herodot, la mijlocul secolului al V-lea î.d.H. îi numea o mare naţiune, oameni care i-au împins pe negrii „troglodiţi, trăind în peşteri" la o parte. În Sahara (probabil mai puţin aridă în acele timpuri) mai pot fi întâlnite şi în zilele noastre stânci şi pietroaie pictate de ga-ramani.

Fig.93. **În anul 1958 exploratorul francez Henri Lhote descrie o serie de stânci, pictate superb, în ... Sahara. Astfel putem vedea vânători şi păstori, albi şi negri, cât şi cirezi de vaci cu nişte coarne lungi păscând pe văile fertile şi abundând în vegetaţie ale Saharei.**

Unii îi identifică pe ga-ramani cu „Oamenii Mării” (cum îi numea Ramses al III-lea). Dar să nu uităm că în Etruscans: Italy’s Lovers of Life, (din volumul Lost Civilizations, Time-Life Books Series) la pagina 32, Etruscii sunt consideraţi urmaşi ai acestor „Oameni ai Mării”, căutând astfel o explicaţie pentru descoperirea în insula Lemnos, la mai mult de 700 mile de Roma, a scrierii... etrusce. Dar lucrurile nu se opresc aici. În anul 1840, un nobil din Croaţia pe nume Baric, a cumpărat o mumie (uşor de achiziţionat la vremea respectivă) de la un anticar din Alexandria. Acest Baric, angajat al curţii regale austro-ungare îşi duce „cumpărătura” la Viena, unde cu mândrie o expune împreună cu alte obiecte de artă cumpărate pe parcursul călătoriilor sale. Pentru un timp, mumia a stat cuminte într-o cutie, la vederea curioşilor, până când, nepotul său a vrut să vadă ce era în spatele „bandajelor”. Şi, surpriză! Cam târzie, de altfel. În anul 1859 Baric moare, iar corpul mumiei este identificat ca fiind o femeie, în jur de 30 de ani. Nimic special, veţi spune. Urmaşii lui Baric prezintă mumia şi bandajele ei Muzeului Naţional din Zagreb, Secţia Egiptologie, în iulie 1862. Profesorul Heinrich Karl Brugsch observă imediat pe bandaje o inscripţie despre care el a crezut că este egipteană! Au mai trecut alţi 20 de ani până când, în 1891 „bandajele” au fost trimise la Universitatea din Viena unde experţii au identificat scrierea ca fiind... etruscă! Textul era îngrijit, pictat în două culori (negru pentru cuvinte şi roşu pentru sublinieri şi pentru un număr de linii verticale). Îmbrăcămintea mumiei din Zagreb este singura etruscă descoperită până azi.

Cum de au ajuns egiptenii să aibă la Alexandria o mumie înfăşată în bandaje cu scriere etruscă, reprezintă în continuare un mister. Dacă armata lui Napoleon Bonaparte a descoperit în 1799 Egyptis Rosetta Stone având în paralel scriere egipteană şi grecească – oferind astfel cheia descifrării hieroglifelor egiptene – nu acelaşi noroc l-am avut cu scrierea etruscilor carpato-dunăreni. Cu toate acestea, în 8 iulie 1964 s-au găsit la Pyrgi (în Italia) 3 tăbliţe de aur: două în limba etruscă, una în feniciană. Din păcate, textele nu coincid.

Revenind la deşertul Saharei - arid şi neprietenos azi - trebuie spus că, atunci, de mult, era o grădină abundând de viaţă, cu lacuri şi râuri, grădini, ferme şi cirezi. În 1958, un explorator francez, Henri Lothe, descoperă o serie de picturi superbe, gravate pe

stâncile Saharei din Munţii Hoggar şi Ajjer, arătând vânători alergând cu arcuri în mâini, ori fermieri cu cirezi de vaci, femei şi copii, oameni albi şi negri împreună - o viaţă exotică africană, în... Sahara! (vezi *Africa's Glorious Legacy,* paginile 14-15, Time-Life Books, Alexandria, VA).

Nu lipsesc din desene nici elefanţii, girafele, gazelele, leii şi chiar... hipopotamii (în Sahara?!) - animale ce trăiesc în savane, în apropierea unor surse abundente de apă. Unii consideră că autorii picturilor au fost prizonieri ai ga-ramanilor (carpato-dunăreni, n.a.) cuceritori. Oricare ar fi explicaţia, ei, ga-ramanii carpato-dunăreni au creat şi un sistem de irigaţii descoperit între Garama (capitala ga-ramanilor) şi oaza Ghat, Rhapsa de mai târziu. Garama, devenită ulterior Germa, s-a scufundat în nisip. Canalele (numite „Foggaras”) se întind pe distanţe de 4,8 km. S-a descoperit o reţea de 300 de „foggaras” constituite într-o reţea de peste 1.600 km de tunele. Modul în care acest sistem de irigaţie a funcţionat continuă să fie un mister. Nu se ştie nici până în ziua de astăzi dacă apa era adusă din rezervoare artificiale sau din surse subterane.

Arheologul francez Pierre Belair, cel care a descoperit canalele în 1933, nu a putut preciza dacă acest sistem de irigaţii indica existenţa unei populaţii numeroase. În apropierea capitalei Garama, s-au găsit peste 100.000 de morminte, dintre care 40.000 sunt mici, circulare. O parte dintre scheletele excavate de aici au caracterisiticle rasei albe, celelalte aparţinând rasei negroide, subjugate. Peste tot prin deşert se găsesc oraşe în ruină, fortificaţii şi scrieri nedescifrate, dar majoritatea sunt „sigilate” sub nisip aşteptându-şi dezlegarea. Nu am găsit nici un studiu cromozomal tip „PCR”, continuăm să cunoaştem prea puţin despre aceşti ga-ramani - carpato-dunăreni.

Să fi fost oare tot ei cavaleria ce l-a însoţit pe Hannibal la trecerea Alpilor şi care, în 202 î.d.H. a refuzat să lupte împotriva fraţilor romani cauzând înfrângerea lui Hannibal? Probabil că ga-ramanii au fost cuceriţi de trupele romane care după zdrobirea Cartaginei au cucerit nordul Africii. Este mult mai probabil ca aceştia să fi devenit aliaţi ai fraţilor romani, după cum ne spune şi Rupert Furneaux în *The Garamantes, Ancestors of Modern Tuaregs*?, la pagina 98. Ei au contribuit în acest fel la controlul drumului caravanelor, aducând la Roma bogaţiile Africii: fildeş, aur, pene de struţ, sclavi şi animale sălbatice pentru circuri.

Armatele romane au penetrat în adâncime Sahara de trei ori:
• în 19 î.d.H., după cum ne spune Plinius cel Bătrân, Cornelius Balbus a triumfat, atingând, se pare, şi capitala ga-ramanilor, Garama - ce se găsea la circa 690 km de coastă. În anul 70 d.H., în urma unui atac al ga-ramanilor asupra localităţii Leptis Magna (atac ilustrat, probabil, în mozaicul descris de Aurigemma) Septimus Flaccus a petrecut 3 luni în deşert ajungând până-n Munţii Tibest. El a fost urmat în anul 86 d.H. de Julius Maternus.

Pătrunderea romanilor în Sahara l-a intrigat pe Henri Lhote, care vorbeşte despre traversarea Saharei de către ga-ramani în care de luptă de la Fezzan la fluviul Niger. Cornelius Balbus, spune Plinius, a ajuns până la „Dasi Bari" (se pronunţă „daci bari"), astăzi cunoscut drept râul Niger, pe care localnicii îl mai numesc şi Isa (nume foarte apropiat de Tisa, având semnificaţia de „râu"), când imperiul roman ajunge împărăţia celor doi Leri: Galer cel Bătrân (311 d.H.) şi Galer cel Tânăr (313 d.H.), amândoi daci. Creştinismul nu a fost interzis şi în acest fel ajunge şi la ga-ramani. Iar când în 325 d.H., dacul născut în comuna Niş devine împărat (urmându-i pe cei doi Ler-i) El, Constantin cel Mare, instituie creştinismul ca religie oficială a imperiului. Ga-ramanii o îmbrăţişează şi ei. Arabii însă nu-i vor ierta, conform relatărilor istoricului arab Ibn Khaldoun. El descrie în *History of the Conquest of Egipt* cum Okba conducătorul armatei arabe ajungând la Fezzan, în faţa capitalei acestuia, Garama (Germa), promite pace însă nu îşi ţine promisiunea.

Ce s-a întâmplat cu ga-ramanii carpato-dunăreni, albii care cândva controlau Sahara, este greu de spus. Unii consideră că tuaregii din Hoggar şi Air Mountains ar fi descendenţi ai lor. Această teorie nu este complet acceptată, dar nici respinsă (webmaster@keni.com). Până la sfârşitul secolului al XIX-lea ei au fost sub administraţie franceză, tuaregii fiind numiţi „stăpâni ai deşertului" (Lords of the desert), conducători absoluţi ai caravanelor de la Fezzan la Niger. Ei sunt complet diferiţi de ceilalţi oameni ai deşertului. La ei bărbaţii trebuie să-şi acopere faţa şi nu femeile, fapt ce constituie un mister chiar şi pentru ei. Culoarea feţei lor este arămie, sunt înalţi, în timp ce berberii, arabii au pielea întunecată şi sunt de statură mult mai mică.

Tuaregii au şi alte particularităţi: şi-au păstrat limba, Tamash-Eq (să fie oare o aluzie la vechea zeitate vedică carpato-dunăreană

- Tamash vezi Tamash-Falău, de lângă Braşov) şi scrierea proprie-Tifinagh pe care au uitat s-o citească.

Societatea tuaregilor era divizată, până nu de mult, în 3 clase:
1. cea a nobililor
2. a conducătorilor de cămile şi negustorilor
3. a sclavilor negri (nu cumva se aseamănă cu cea a aryenilor carpato-dunăreni care au cucerit India?).

Femeile sunt tratate cu mult respect şi stimă, chiar idolatrizate (prin comparaţie cu cultul musulman). Există o poveste care pare a susţine legătura acestor tuaregi cu ga-ramanii carpato-dunăreni. Conform unei legende tuarege, unul dintre strămoşii lor, regina Tien-Hinane, a fost îngropată într-un mausoleu de piatră lângă Abalessa, la sudul munţilor Hoggar. Un arheolog amator francez, pornind de la această legendă, a descoperit în anul 1926 un mausoleu din piatră compus din camere şi tuneluri ai căror pereţi erau decoraţi cu semne şi inscripţii indescifrabile. S-au găsit douăsprezece schelete - după toate aparenţele aparţinând unor nobili - ce au însoţit-o pe regină pe ultimul ei drum.

La aproape doi kilometri mai departe s-a găsit şi o cameră centrală pe a cărei podea era aşezat un pat, asemănător celor găsite în ruinele Cartaginei. Într-un colţ al camerei se afla un vas cu insigna împăratului Constantin cel Mare, iar scheletul din cameră, aparţinând unei femei, era împodobit cu un colier din aur masiv, având ca pandantiv o columnă, iar la încheieturile mâinilor cu brăţări de aur. Dr. Leblanc, de la Facultatea de Medicină a Universităţii din Alger, în urma examinării atente a scheletului, a declarat că acesta ar fi aparţinut unei femei de rasă albă. Se crede că regina Tien-Hinane ar fi murit în secolul al IV-lea d.H. Identificarea scheletului ca aparţinând unei „femei albe” l-a inspirat pe nuvelistul Benoit în realizarea nuvelei Antinea (nume atribuit de Platon reginei Atlantidei). Această poveste romantică se bazează pe relatările lui Herodot, care a descris un trib nord-african numit ATLATES, iar continentul pierdut era plasat în... Sahara (după prof. Berlioux de la Universitatea din Lyon).

Personal, nu văd ce mişcări tectonice ar fi putut avea loc în Sahara care să distrugă până la dispariţie fabuloasa Atlantida peste noapte. Poate numai o explozie de tip nuclear! Aşa că, povestea scriitorului francez Benoit rămâne o poveste, cel puţin până azi.

CUCERIREA JAPONIEI DE CĂTRE POPORUL CARPATO-DUNĂREAN

Când în vara anului 1997 călătoream prin insulele Mării Tracice (Egee), în principal fiind interesat de micuţa insulă Santorini, îi spuneam colegului şi prietenului meu, Dr. Şerban Cocioba, că suntem pe urmele „Marelui Imperiu Pelasgic”.

Santorini are o caracteristică unică: păstrează sub cenuşa vulcanică o civilizaţie care a dispărut cu 1000 de ani înaintea sosirii grecilor din estul Mării Caspice (1900-1400 î.d.H., în patru valuri: ahei, ionieni, dorieni şi eolieni).

Am regăsit acolo, pe o amforă mai înaltă de un metru, spirala dacică (pelasgică), iar pe o frescă, „Soarele lui Alexandru Macedon” creat cu câteva mii de ani înainte de naşterea acestuia. În treacăt fie spus, grecii îşi adjudecă acest simbol în lupta politică împotriva noii Republici Macedonia. După cum am spus întotdeauna, istoria este „ciudată” şi depinde de cine o scrie şi... pentru cine.

Vorbeam cu Şerban într-o noapte frumoasă despre istoria neamului. Şi i-am spus de cartea lui V. Gordon Childe, *The History of Civilization – The Aryans,* care la paginile 176-177 are o hartă (Fig. 48) a răspândirii poporului proto-european (aryan, carpato-danubian, pelasgic ori cum vreţi să ne numim) din zona Carpaţi-Nistru-Balcani în Mesopotamia, Persia, Sudul Chinei, India, Himalaya şi până în insulele Japoniei de azi. Dr. Cocioba a reacţionat imediat cu râsul lui de „bon homme” şi spontaneitatea care-l caracterizează, replicând: „Hai măi, Miky, te-am înţeles când ai scris că noi nu suntem urmaşii Romei, ci ei

Fig.94. **Sub cenuşa vulcanică, în micuţa insulă Tera (Santorini), din Marea Tracică (Egee), găsim anfore decorate cu Spirala Pelasgică, cu aproape 1000 de ani înainte de sosirea grecilor în Europa.**

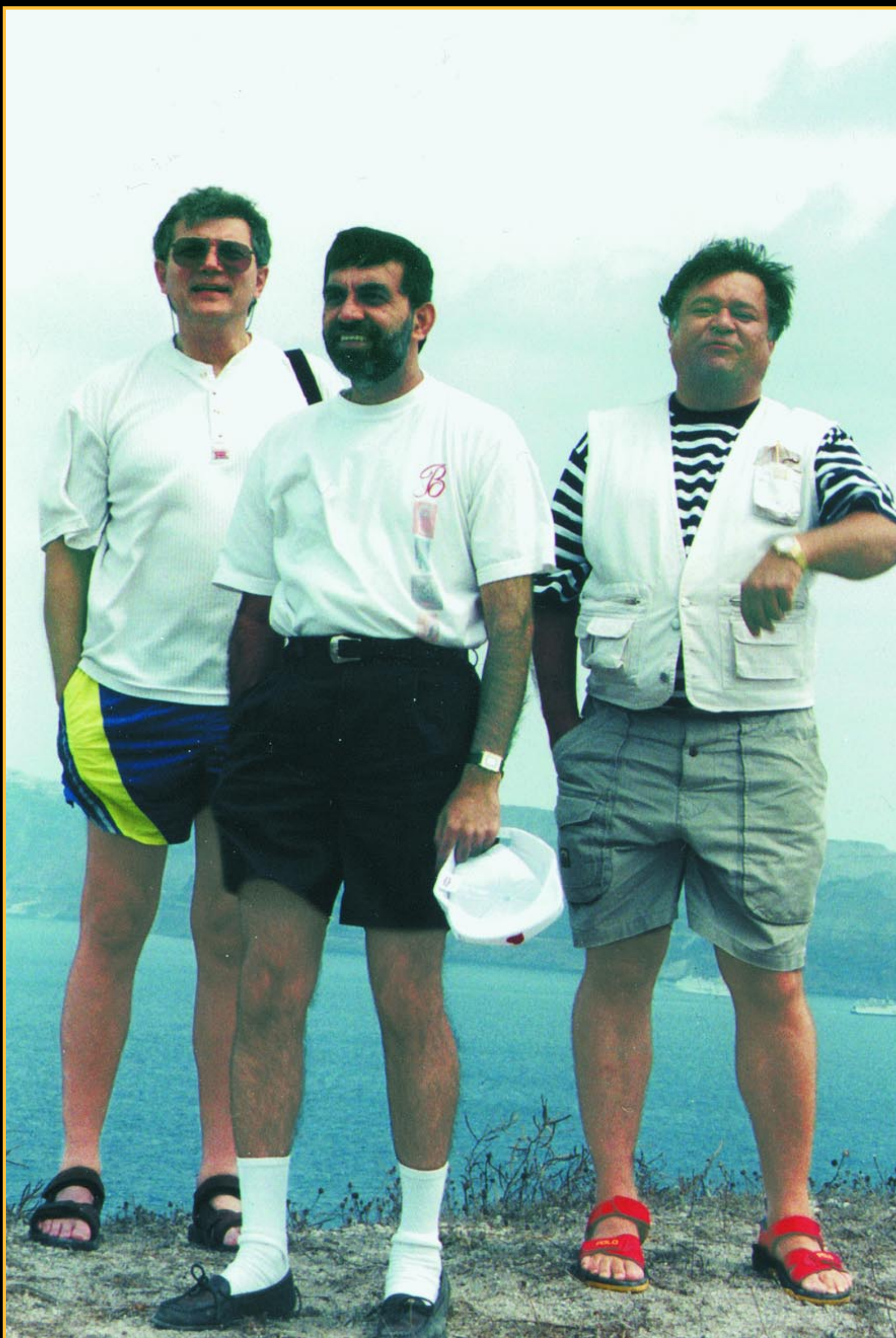

Fig.95. **Pe urmele Marelui Imperiu Pelasgic, împreună cu doi prieteni, dr. Şerban Cocioba – primul din dreapta, avându-l alături de dr. Saşa Badlani (născut brahman, azi specialist în boli de plămâni în New York). I-am cărat, călare pe măgari, până în vârful vulcanului din Tera-Santorini. Tot drumul mă întrebau: „De ce ne-ai adus aici“? Odată ajunşi pe buza vulcanului, priveliştea era aşa de fascinantă încât durerea de şezut, de la călăritul pe măgari, nici nu mai conta. Cu toate astea, Şerban nu s-a putut abţine să nu se întrebe cu voce tare: „Şi ne vom întoarce tot călare pe bestiile alea?“ Călăritul pe măgari nu este aşa de romantic cum se crede. Ei caută să se întreacă unul pe altul şi nu le pasă de ce stă pe spatele lor; ba pot spune că urăsc că trebuie s-o facă, şi-şi dau toată silinţa s-o dovedească tot drumul, făcându-te să simţi asta. Noi am sinţit-o din plin, câteva zile după această aventură, statul pe scaun devenind un proces de conştiinţă: nu vom mai abuza niciodată de acele animale patrupede denumite şi… măgari.**

Fig.96. **Pe unul din zidurile interioare ale unei case, chiar aproape de uşă, a fost pictată scena luptei dintre doi tineri, locuitori ai Terei-Santorini. Reprezintă de fapt cea mai veche imagine a doi boxeri. Părul lor este sofisticat aranjat, dovedind rafinament. Mulţi îi consideră pe vechii locuitori ai Terei ca fiind acei atlanzi, descrişi de Platon, care vor dispare în urma erupţiei vulcanice. Ce este ciudat, nu s-au găsit resturi omeneşti acoperite de lava vulcanică (ca la Pompei, de exemplu), dovedind că au putut părăsi locurile în timp. Unde s-au dus ei, răspândindu-şi cultura, rămâne de dedus.**

Fig.97. **„Doamna“ de pe unul dintre pereţii pictaţi, a fost găsită în aşa-zisa „Casa Doamnelor“; este de mărime naturală, având un păr negru, foarte sofisticat strâns sub un acoperământ albastru, lăsând totuşi să-i cadă pe frunte o şuviţă rebelă, iar la spate o „coadă de cal“, ingenios şi elegant aranjată. Cerceii de aur şi buzele rujate te împiedică să gândeşti că aceasta era moda, atunci, la „atlante“, acum mai bine de 4-5000 de ani. Îmi pare rău că spaţiul nu-mi permite să vă arăt şi alte „frumoase“ ale acelor vremuri. Kimonoul pe care-l poartă are partea de sus aproape identică cu haina lui Mircea cel Bătrân, vezi Fig. 49.**
După *The Wall-painting of Thera*, Alex & Christos Doumas, The Thera Foundation, Athens, 1992

sunt ai noştri; te-am înţeles şi te suport în ideea că noi suntem primii oameni din Europa, proto-europenii, civilizaţie presumeriană; c-am invadat Asia – Caucazul, China şi mai târziu India –, c-am cucerit Egiptul şi Mesopotamia; m-am obişnuit şi cu acestea, dar... c-am cucerit şi Japonia?!" Discuţiile au continuat până seara târziu, pe terasa „Vulcanic Villa View" din Santorini, unde Marea Tracică (Egee) din azurie se transformase în roşie, pentru o scurtă perioadă de timp, iar mai apoi, după ce a înghiţit soarele, să devină mai neagră decât lava vulcanului din apropiere, răcită de mii şi mii de ani, în timp ce cerul se acoperea cu mii şi milioane de felinare micuţe şi strălucitoare galbene verzui.

În final, parţial convins, prietenul Şerban îmi spune: „Dacă vei scrie despre invazia Japoniei de către noi vezi să nu afle şi guvernul lor..." Aşa că vă rog şi pe dumneavoastră să păstraţi „secretul". În anul 1993 apare la Barnes & Noble cartea *The Aryans* şi nimic nu m-a şocat mai mult decât acea hartă care situa spaţiul Carpato-Nistru-Pontic ca cel al originii europenilor şi al culturilor lumii. Faptul că acei arieni carpato-dunăreni au format o puternică dinastie în Mesopotamia în 1500 î.d.H., au cucerit apoi Persia, Anatolia, Asia, India — răspândindu-şi limba, religia şi cultura până în Himalaya, nu-mi era necunoscut — dar că au cucerit Japonia?...

Aşa că am pornit să cercetez... preistoria Japoniei şi vă las pe dumneavoastră să judecaţi... Când yayoi-ii, străbunii japonezilor de azi, au sosit în Japonia, în anul 300 d.H. (foarte târziu în istorie, după cum vedeţi) ei au găsit o populaţie băştinaşă albă, blondă, bărboasă, pe care au numit-o „emishi", însemnând „bărboşi". Aceştia însă se chemau „ainu", cuvânt cu semnificaţia de „om", în pronunţia lor semănând cu „aomu", fiind atunci simpli vânători şi pescari. Ei se numeau „oameni", la fel ca şi carpato-dunărenii aryeni care invadaseră India şi se închinau zeului vedic „OM". Aceşti „oameni" cum le place să se numească, sunt consideraţi azi urmaşii caucazienilor – carpato-dunăreni-arieni, care au invadat insulele aşa-zise japoneze acum 5000 de ani (3000 î.d.H.), imediat

după cucerirea Indiei, când ei terminaseră deja cucerirea Chinei de azi. Până nu demult, chinezii se mândreau cu „strămoşii" lor – mumiile descoperite la Tarim Basin. Dar, se pare că se mândreau cu strămoşii „noştri". Apariţia maşinilor de „PCR" (Polymerize Chain Reaction), dispozitive capabile să citească şi să interpreteze rămăşiţe cromozomiale, amprente lăsate în ADN-ul mitocondrial, au produs surprize... „istorice" şi arheologice. Astfel, cercetând mumiile din vestul Chinei, de la Tarim Basin (revista Archaeology, – USA – March/April 1995) rezultatele au atestat originea lor... europeană şi interrelaţia lor cu toch-aryenii. Surprize, surprize, surprize!

În sfârşit, să ne întoarcem la carpato-dunărenii ainu, din Japonia. Ei au fost forţaţi de către năvălitorii yayoi să se retragă din ce în ce mai spre nord, pe măsură ce ponderea demografică a acestora a devenit covârşitoare.

Un memoriu prezentat împăratului în anul 805 d.H. se referă la cheltuielile mari cauzate de lupta continuă cu „ainu", menţionând că „ainu se strâng în grupuri mari, ca furnicile, pentru ca apoi să dispară precum păsările". Populaţia ainu, împinsă spre insulele friguroase Hokkaido şi Sakhalin, şi-a păstrat independenţa până în anul 1799 când japonezii s-au hotărât să-i ocupe pentru „a-i proteja de agresiunea rusească". Până nu demult, nu a interesat pe nimeni originea acestor bărboşi blonzi, ainu. Nu s-au făcut cercetări cromozomale – PCR pentru că nimeni nu a fost interesat să cheltuiască suma de 5-10.000 de dolari pentru a afla adevărul, iar statul japonez de azi preferă să-i ignore chiar, şi asta spre binele istoriei lor.

Antropologul american Carleton Coon îi consideră pe caucazienii sosiţi în urmă cu 5.000 de ani ca având aceeaşi origine cu cei ce au ocupat insulele Kurile şi Aleutine (devenind nici mai mult, nici mai puţin decât primii descoperitori ai Americii), bazinul fluviului Amur şi Manciuria. Alţii îi consideră pe aceşti ainu (carpato-dunăreni, cum le spun eu) ca fiind cei care au migrat peste toată Asia, caucazienii care au sosit în Mongolia de azi şi trecând peste strâmtoarea Behring se răspândesc pe

teritoriul celor două Americi, teorie susţinută de descoperirea în 1958, pe coasta Ecuadorului, a unor vase ceramice asemănătoare cu cele ainu.

De ce nu, carpato-dunărenii, arienii, pelasgii, ainu ori cum vreţi să-i numiţi pe aceşti strămoşi ai noştri, să nu fie aceiaşi sugeraţi de „Legenda Omului Alb", „Bărbosul blond" care a sosit în Mexic şi Peru cam în aceeaşi perioadă, cu 5.000 de ani în urmă...

Aparent şi carpato-dunărenii ainu, atunci când au invadat Japonia, au întâlnit o populaţie cunoscută drept „Cultura Jomon", despre care mărturiile sunt sporadice şi incomplete. Izgoniţi de yayoi-ii veniţi de prin Coreea în jurul anului 300 d.H., ainu au fost împrăştiaţi, decimaţi, sau mai corect spus, „asimilaţi", japonezii aducându-şi cu mare dificultate aminte despre „acei oameni albi" pe care i-au găsit în insulele ocupate acum de ei. Aproximativ 14.000 de ainu mai trăiesc şi în ziua de azi în mici sătucuri de pe coastele insulei Hokkaido, dar „interesul ştiinţific" în ceea ce priveşte originea acestora nu există şi se pare că nu pasionează pe nimeni.

Azi se consideră că insulele Japoniei au fost descoperite, din întâmplare, de trei marinari portughezi, care au atins coasta insulei Kyushu în 1542. Aceşti marinari rătăciţi nu sunt primii europeni care au ajuns în Japonia, aşa cum ni se spune, eronat, în cărţile de istorie. Cu multe mii de ani înaintea lor, noi, carpato-danubienii, am descoperit, invadat şi populat aceste insule. Sosirea în 1549 a iezuitului Francis Xavier, care va implanta o cruce pe pământul „nou descoperit", nu va avea acelaşi succes ca în America de Sud; creştinismul nu a reuşit în aceste insule, poate şi din cauza interesului practic minor pe care îl prezentau la acel moment. Japonezii au fost şi au rămas şi azi un popor foarte rasist, închistaţi în castele lor sociale. Prejudismul naţional împotriva oamenilor ainu devine total ridicul şi, ca să vă dau un exemplu, unul dintre conducătorii recenţi ai populaţiei ainu este Shi-Geru Yo-Sano care s-a luptat aproape 20 de ani cu o companie de construcţii japoneză care voia să construiască un dig, distrugând astfel un râu sacru al oamenilor ainu dintr-un sătuleţ, din insula

Hokkaido. Când, în sfârşit, a reuşit să aducă în faţa Curţii acea companie de construcţii, care aparţinea guvernului, judecătorul şi Curtea au refuzat să accepte că ar exista această populaţie ainu (vezi p. 280 din cartea lui Patrick Smith, *Japan, a reinterpretation*). Japonezii sunt un grup etnic ce aparţine rasei mongoloide. Ei îi numesc pe toţi care nu le aparţin ca rasă „gaijin“. Aceasta s-ar traduce: *gai* – de afară iar *jin* – persoană. Ei bine, ei niciodată nu i-au numit astfel pe coreeni ori chinezi, dar pe ainu, da. Prigoana împotriva populaţiei ainu a atins maximul în anul 1192 când au fost împinşi cu sălbăticie în nordul friguros şi neprimitor al Honshu-ului şi Hokkaido-lui. Azi ainu trăiesc izolaţi în sătucurile lor, zbătându-se să-şi păstreze identitatea, limba, după cum ne spune acelaşi Patrick Smith. Soarta lor ne aminteşte de aceea a nativilor americani, care se pierd treptat, „natural“, prin rezervaţiile din Statele Unite. Japonezii obişnuiţi îi consideră pe oamenii ainu nimic altceva decât un parc de atracţii. Ce-i uimeşte cel mai mult pe aceştia sunt caracteristicile fizice deosebite de ei: figura distinsă şi cizelată, unii din ei având chiar ochii albaştri.

Începând din secolul XIX d.H., oamenii ainu au adoptat vestimentaţia tradiţională japoneză. Limba lor nu a fost studiată, fiind considerată de „cercetătorii” japonezi „de neclasificat”. Să sperăm că într-o bună zi, un „OM”, un urmaş al acestor carpato-danubieni va avea situaţia materială şi dorinţa ştiinţifică să cheltuiască nişte mii de dolari pentru a face acel test de arheologie moleculară – PCR – de confirmare a amprentei genetice („genetic blueprint”) a acestora.

Dacă astăzi maşina de PCR costă câteva mii de dolari şi are mărimea unui cuptor cu microunde, se preconizează ca în viitorul apropiat mărimea unui asemenea aparat să nu o depăşească pe cea a unui „palmtop computer“ (computer ce poate fi ţinut în palmă). Acest lucru ar permite transportarea sa la locurile de cercetare, informaţiile culese putând fi apoi analizate cu ajutorul computerelor specializate ce compară datele introduse cu mii de alte amprente genetice mitocondriale specifice diferitelor rase şi

civilizaţii. Vă spun toate acestea pentru a vă întredeschide o uşă spre viitorul apropiat al arheologiei moderne.

Aşa că, Oamenilor ainu carpato-dunăreni, mai aveţi de aşteptat... dacă nu veţi dispărea, până când cineva va fi interesat de civilizaţia voastră… a noastră!

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

MERGI LA SECTIUNEA PRECEDENTA

CUCERIREA SUMERULUI (IRAKULUI) DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

De la noi a început scrisul!

Aceiaşi pelasgi, arieni, carpato-danubieni nu numai că au cucerit toată Europa şi au populat-o, dar s-au risipit spre Răsărit pătrunzând prin nord-vestul Chinei (vezi mumiile de la Tarim Bassin), continuându-şi drumul până în insulele Japoniei, ori coborând în sudul Asiei şi cucerind India (vezi măcelul de la Mohendjo-Harappa). Faptul că au cucerit Anatolia (vezi poporul hittit), Asia Mică (ramanii troieni), nordul Africii (ga-ramanii), nu înseamnă că ei s-au oprit aici.

Faptul că au cucerit Sumerul, Mesopotamia, (zona Irakului de azi), aducând cu ei prima scriere, cea pictografică, a fost confirmat şi prin descoperirea celor trei tăbliţe de lut de la Tărtăria - pe râul Mureş, în anul 1961.

În anul 1877 un diplomat francez, Ernest de Sarzec, viceconsul în portul Basra din Capul Golfului Persic, va descoperi o civilizaţie uitată acolo, pe teritoriul Irakului de azi. Cu un serviciu plictisitor, obosit de călărit, vânat de păsări ori alte animale sălbatice, Sarzec, care îşi crease un „apetit" arheologic prin serviciile avute prin Egipt şi Etiopia, este anunţat de un director al unui oficiu poştal francez de existenţa în zona numită Tellon, cam la 155 de mile sud-est de Bagdad, a unor inscripţii antice ciudate pe cărămizi, împreună cu corpul unei statui umane. Sarzec, intrigat şi având probabil spiritul aventurierului gata de orice, va fugi până la Tellon, va angaja localnici şi săpăturile vor începe, „uitând" să-şi anunţe superiorii francezi ori să ceară permisiunea autorităţilor otomane locale. El îşi va face o colecţie personală de figurine,

cilindri, peceţi, tablete cu inscripţii ciudate pe care „harnic" le va transporta în Franţa pentru a le vinde muzeului Louvre în anul 1881 pentru suma de 130.000 franci. Chiar dacă experţii muzeului nu au realizat pe moment ce achiziţionaseră, ei îşi vor da seama mai târziu. Aveau în mâinile lor obiecte ce aparţineau unei societăţi pierdute în negura istoriei, unei societăţi mai vechi ca cea babiloniană ori assiriană care îi urmase. Ei aveau în mâinile lor civilizaţia sumeriană, veche de 6.000 de ani. Exhumarea civilizaţiei sumeriene, carpato-danubiene, găsirea unor tăbliţe de lut care de fapt reprezentau o întreagă bibliotecă a antichităţii, va deschide o uşă spre trecutul îndepărtat al omenirii. Dar ce era cel mai important la aceşti sumerieni, era faptul că ştiau să scrie. Aparent aceşti sumerieni au sosit în două etape în acel spaţiu dintre fluviile Tigru şi Eufrat, suprapunându-se peste o populaţie aşa-numită presumeriană, negroidă, descoperită în urma săpăturilor lui Leonard Woolley, în 1929. Ei, sumerienii, aveau o legendă despre Potop unde eroul principal Ziu-Sudra hotărăşte să se aşeze pe pământul „Dilmun", de unde răsare soarele, indirect arătând că el venea dinspre apus. Legenda acestui potop şi a eroului său Ziu-Sudra (cuvânt arian compus; Zeul Sudra), a fost găsită în templul de la Nippur, printre 35.000 de tăbliţe de lut, având înscrisă această poveste. Meritul de a le fi descifrat i-a revenit lui Sir Henry Rawlinson, în 1880. Legenda Potopului şi supravieţuitorului lui, va fi preluată după câteva mii de ani de predecesorii lor semitici babilonieni şi asirieni. Supravieţuitorul Potopului se va numi Ut-Napishtim, care îi va spune povestea lui Gilgamesh.

Potopul descris de Ziu-Sudra se presupune că s-a întâmplat în anul 4250 î.d.H. Mai avem şi versiunea Hibru, a Potopului, „preluată"(ca să nu zicem furată) din legendele Mesopotamiei, pe care o găsim şi în Biblie. Dar, ca şi la sumerieni, găsim legenda Potopului şi la… vedici. Astfel, în *Book III, Brahmanism,* ch.I, *The Early Vedic Religion,* p. 189, în *Sata Patha-Brahmana*, găsim cea mai timpurie descriere a Potopului, unde Manu, un OM sfânt, a fost anunţat de către un peşte despre potopul care va mătura toate animalele şi toţi oamenii de pe Pământ. El, Manu, va construi o corabie pe care se va salva de Potop. Aceasta îl va purta dincolo de munte, iar când Potopul va dispare, El va fi singurul

supravieţuitor, singurul OM lăsat pe Pământ. O fiică se va naşte, în mod misterios şi, în final, lumea va fi repopulată cu fiii lui Manu (vezi www.talkoriginis.org/faqs/faqmeritt/flood.html). Aşa că mitul Potopului apare la început la vedici şi sumerieni, fiind „împrumutat“ de babilonieni, evrei şi creştini. Şi dacă ne luăm după Biblie, Potopul a avut loc în 2000 î.d.H., când piramidele egiptene existau deja. De ce oare Potopul nu le-a afectat, nu a lăsat nici o urmă pe ele! Dar să revenim la Tartaria şi la originea poporului cuceritor al Sumerului.

Cam la 20 km de Tărtăria, se află colina Turdaş. Acest deal a fost săpat încă de la sfârşitul veacului trecut. Îmi amintesc, copil fiind, când tatăl meu făcea măsurători topografice în acea zonă, sătenii fiind foarte mândri de secretele şi misterele locurilor. Când săpăturile arheologilor păreau că luaseră sfârşit, şi că nimic nou nu mai era de găsit în zona Tărtăriei, iată că deodată se descoperă, în stratul cel mai de jos al colinei, o groapă umplută cu cenuşă. Pe fundul acesteia se găseau două statuete ale unor idoli străvechi şi uitaţi, o brăţară din scoici marine şi trei tăbliţe de lut, micuţe, acoperite cu nişte „mâzgăliturı”. Alături de acestea se găseau oasele dezmembrate şi arse ale unui adult. Surpriza nu a fost numai la găsirea acestor lucruri, ci după cercetarea acestor tăbliţe cu carbon radioactiv C14. Tehnica utilizării C14 pentru datarea unor obiecte arheologice aparţine profesorului american Willard Libby de la Universitatea din Chicago, pentru care a primit şi Premiul Nobel. Metoda lui este destul de precisă, având o eroare de numai +-50-100 de ani. Astfel tăbliţele cu scrierea pictografică au fost evaluate ca aparţinând anilor 5300-5200 î.d.H., însemnând, de fapt, mai mult de 7000 ani vechime, aparţinând culturii carpato-dunărene Vincea-Turdaş.

Trebuie să menţionăm şi numele descoperitorului acestor tăbliţe - dl Nicolae Vlasa (Fig. 5). După părerea cercetătoarei americane Marija Gimbutas ele au „revoluţionat concepţia privind apariţia scrisului fiind considerate primul mesaj scris în istoria omenirii, cu 1.000 de ani înaintea „primelor” tăbliţe scrise sumeriene. Faptul că Europa a început la noi, în Balcani, nu mai este un secret pentru nimeni, faptul că prima roată s-a descoperit tot pe teritoriul nostru carpato-danubian (în zona Ungariei de azi) de asemeni nu este ceva nou, dar că prima scriere apărută în lume

ne aparţine tot nouă, carpato-danubienilor, pentru unii a fost mult prea mult. Nu este simplu să ridici vălul a 7000 de ani şi să spui: De la noi a început Europa să existe. De la noi a început scrisul în lume; noi suntem adevăraţii părinţi ai Europei de azi.

Tăceau martorii străvechiului ritual, al adultului ars lângă doi idoli, dar vor tăcea şi inscripţiile de pe tăbliţe? Poetul rus Andrei Nadirov din Leningrad, orientalist de pregătire, a scris, având o imaginaţie şi inspiraţie unică, o frumoasă şi sensibilă poezie:

„O timp străbun - a ta stihie
S-a potolit gonind prin hău,
Strig: unde eşti tu Tărtărie?
Prin vremuri n-aud răspunsul tău.
Se-ascunde gându-n depărtare
Deşertul uitării, mut
Dar a-nviat a ta chemare
În micul şi-mpietritul lut.
El a sosit ca ciocârlia
Solia fraţilor pre-daci
Nu, n-ai pierit în veşnicia
Care-i ucide pe cei dragi
Aud iar glasul Tărtăriei
Un colţ de val e destrămat
Şi caut a ei slavă vie
Ce încă nu a răsunat „

Să-i mulţumim poetului rus, Andrei Nadirov, şi nu numai lui. Să nu-l uităm pe arheologul rus V. Titov care crede că scrierea primitivă din ţările Egeene (Mării Tracice) îşi are originea în Balcanii mileniului IV d.H. şi nu a apărut sub influenţa îndepărtatei ţări Sumer, dintre cele două râuri, Tigru şi Eufrat. În cartea sa „De la Tărtăria la Ţara Luanei” dl Paul Lazăr Tonciulescu (de unde am luat şi traducerea poeziei de mai sus) spune „şi pe deasupra este cunoscut că creatorii culturii balcanice Vincea, în mileniul V î.d.H., au trecut prin Asia Mică în Kurdistan şi Huzistan, unde în acea vreme se stabiliseră pre-sumerienii”.

Academicianul bulgar Vladimir I. Georgiev, într-un interviu publicat în revista „Magazin istoric” #3/1972 despre originea scrisului: *„Mesopotamia sau sud-estul Europei”* , face următoarele precizări: „tăbliţele de la Tărtăria sunt cu un mileniu mai vechi decât monumentele scrierii sumeriene. Dacă în toate cele trei cazuri (n.n. - tăbliţele de pe Mureş - Tărtăria şi cele din Bulgaria de la Karanovo şi Gracialniţa) este vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: avem de-a face cu cea mai veche scriere din lume”.

Din nou trebuie să le mulţumim savanţilor ruşi, respectiv lui Boris Petrov care în anul 1975 a publicat în nr. 12 al revistei „Tehnica Tineretului” şi în volumul „Tainele veacurilor”, Moscova, 1975, p.171-179 - articolul *„Cuvintele vii ale Tărtăriei”,* în care traducea scrierea ideografică de pe tăbliţa rotundă, pornind de la echivalentele sumeriene.

Dar au fost şi alţii ca sumerologul german Adam Falkenstein care a scris că Tărtăria ar fi apărut sub influenţa Sumerului!!!!

Ori altul ca M.C. Hood care susţinea că „negustorii sumerieni” au vizitat pe vremuri Transilvania (?!) şi că tăbliţele acestora au fost copiate de „băştinaşi”. Toate ar fi fost bune, dar, cum poţi copia ceva ce nu exista încă, scrierea sumeriană apărând 1.000 de ani mai târziu iar carbonul radioactiv C-14 putând face „greşeli” numai de +/- 50-100 de ani.

Alţi „specialişti” şi mai puţin inspiraţi au legat scrierea de la Tărtăria de cea cretană, dar aceasta din urmă va trebui să mai aştepte 2.000 de ani până să apară! Sumerologul rus Boris Petrov redă un tabel asemănător celor de la Tărtăria pe care-l voi completa cu anii apariţiei lor.

Un alt sumerolog rus, A. Kifisin, a publicat în aceeaşi revistă *„Tehnica Molodioji”* noi date precum şi o hartă special

cca 5000 BC	4000 BC	3000 BC
TĂRTĂRIA	DJEMDET NASR	CRETA

Fig. 98

Fig.99. **Unul dintre cele mai vechi alfabete de pe teritoriul nostru, este, şi cel al plutaşilor de pe Bistriţa, aşa cum ni-l prezintă N. Densuşianu în *Dacia Preistorică.***

întocmită, privind influenţa pe care au exercitat-o asupra lumii antice, şi în special asupra vechii Elade, Egiptului, Sumerului şi Chinei, cultura carpato-dunăreană. Dacă comparăm harta acestuia cu acea a lui Gordon Childe *„The Aryans - The History of civilization“* 1993 - Barnes & Noble, p. 176-177 (Fig. 45), vedem că alţii trebuie să ne descopere istoria formidabilă pe care o avem dar refuzăm să o cunoaştem.

Cercetătoarea americană Marija Gimbutas consideră că apariţia acestei culturi aparţinând Neoliticului formează vechea cultură europeană, pe care o situează între 7.500-3.500 î.d.H., cu o populaţie „pre indo-europeană" şi care cunoaşte apogeul dezvoltării sale între anii 5.000-4.000 î.d.H.

Acelaşi A. Kifisin spune că apariţia pe neaşteptate, într-o formă pe deplin dezvoltată, a scrierii sumeriene la sfârşitul mileniului IV î.d.H., indică faptul că ea trebuie să se fi format în altă parte (pe teritoriul nostru – n.a.).

În nr. 8/1980 al revistei „Convorbiri literare" Ariton Vraciu, în articolul intitulat „Limba şi scrierea traco-dacilor" spune că „semne identice celor de la Vincea au fost descoperite la Troia". Aşa că, oricât ar apărea de paradoxal, inventatorii scrierii sumeriene nu au fost sumerienii ci carpato-danubienii din zona Transilvaniei.

Dar să vedem cum au fost interpretate scrierile pictografice de pe tăbliţele Tărtăriei.

1. Simbolul a doi ţapi având între ei un spic ar reprezenta bunăstarea obştei care se ocupa de agricultură şi creşterea animalelor.

2. A doua tăbliţă, cea împărţită în linii orizontale şi verticale avea în fiecare sector zgâriate diferite imagini simbolice, care au fost considerate „totemuri". Dacă comparăm desenele de pe tăbliţa noastră cu cele de pe vasul ritual găsit la Dejamet-Nasra, vom remarca similitudinea dintre ele. Pe cea sumeriană găsim un animal (un ied?), un scorpion, un cap de om sau zeu, un peşte, o construcţie ciudată şi, în sfârşit, o pasăre. Inscripţia trebuie citită circular, în jurul găurii tăbliţei şi în sensul invers acelor de ceasornic. Totemurile tăbliţei #2 de la Tărtăria sunt aranjate în aceeaşi ordine. Să fie o simplă coincidenţă grafică? Să nu uităm că

semnele enigmaticei scrieri proto indiene de la Harappa sunt similare cu cele din Insula Paştelui, scrierea Kohau-Rongo-Rongo. Nu cumva toate acestea au o origine comună iar răspunsul este faptul că avem de-a face cu migrarea carpato-dunăreană în diferite etape ale vieţii peste tot în lume?

3. A treia tăbliţă de la Tărtăria, cea rotundă, se pare că este de excepţie. Ea a fost identificată ca scriere sumeriană, având scrise pe ea următoarele:

„ 4,NUN.KA.SA.UGULA.PI.IDIM.KARA.1" tradus ar însemna:" De către cele patru conducătoare (,) pentru chipul Zeului Şaue (,) cel mai în vârstă (preot suprem) (în virtutea) adâncei înţelepciuni (,) a fost ars. La sumerieni, în cinstea marelui zeu Şaue, preotul suprem când îşi termina anii de conducere era ars.

În documentul de la Djamet-Nasra se menţionează cele patru surori preotese care se aflau fiecare în fruntea unui grup tribal. Aşadar, la Tărtăria s-a găsit trupul unui sacerdot, preot al cultului zeului Şaue, ars.

Ce legături să avem noi cu acest cult, dar cu acest straniu zeu Şaue?

Ce caută el pe meleagurile noastre cu 1.000 de ani înainte de a-şi face apariţia în Sumer (Mesopotamia - zona Irakului de azi?).

Dar cum se spune, cine caută găseşte. Să vedem ce putem noi găsi acasă, în Ardeal! Azi, numele lui se găseşte peste tot în zona adiacentă Tărtăriei şi numai acolo. Acelaşi prodigios scriitor, P.L. Tonciulescu publică şi o hartă cu titlul „Urmele zeului Şaue" (Fig. 41) din care menţionez:

Pe Valea Mureşului, la sud de Turdaş, găsim satul Şăuleşti.

La nord de Tărtăria, tot pe malul stâng al Mureşului, avem satul Şeuşa;

Mai la nord întâlnim Şeulia de Mureş, tot înspre nord găsim satul Şauşa, comuna Ungheni (fosta Şauşa de Câmpie) (aşa le place urmaşilor carpato-danubieni, românii de azi, să schimbe unele nume de comune, sate, care pentru ei nu mai au nici un interes!)

În dreptul satului Şeulia de Mureş pe partea dreaptă se varsă în Mureş râul Luduş, care are afluent pârâul Şaulia.

Între izvoarele Crişului Repede şi ale pârâului Căpuşu (afluent al Someşului Mic) avem satul Şaulia.

În judeţul Bihor, comuna Nojorid, avem satul Şauaeu.

Şi dacă ne deplasăm spre Bistriţa-Năsăud, lângă comuna Uriu găsim satul Ili-Şua.

Pe valea râului Şieu, între izvoare şi confluenţa cu Someşul Mare, „plouă” cu tot felul de variante ale numelui marelui zeu „sumerian” (?) ca: Şieut, Şieu, Şieu-Măgheruş, Şieu-Magheruş-Vale, Cristur-Şieu, Şieu-Odorhei, Şieu Sfântul şi tot aşa până sus în Nord, spre Tisa.

Descoperim nume româneşti fără sens care, în antichitate, 7.000 de ani în urmă, îşi aveau sensul lor. Aşa că teoria neştiinţifică lansată de unii cercetători sumerieni privind originea sumeriană a tăbliţelor de la Tărtăria, „copiate” ori „uitate” de un negustor sumerian rătăcit prin Transilvania acum 7.000 de ani, cu 1.000 de ani înaintea naşterii Sumerului, este eronată (ca să spunem frumos). Faptul că în Ardealul nostru zeul Sumerului, Şaue, a fost la el acasă cu o mie de ani înainte de a apare în Mesopotamia - Sumer, nu face decât să arate migrarea carpato-danubienilor spre acele locuri. Este ciudat faptul că ei, sumerienii, ştiau să prelucreze aurul, metal care nu se găseşte în această zonă. În schimb, îl găsim (sau mai bine zis, îl găseam) din belşug la noi acasă. Tracii au fost cei mai mari meşteri aurari ai antichităţii. Tot ei, sumerienii, au introdus roata şi carul, găsite în Europa pe teritoriul Daciei ca fiind plecate de aici.

Sumerienii precum cealaltă ramură carpato-danubiană-ariană, care va cotropi India, erau albi, adorau ca zeu pe Şaue, în timp ce populaţia cotropită, negroidă - vor fi numiţi „Sag-gig” capete negre, avea ca zeiţă pe „Gula”.

Dar să vedem dacă, de acum 7.000 de ani mai putem găsi cuvinte asemănătoare, româno-sumeriene: agar-ogor, annu-timp (an), ap-apa, ara- a strivi, aradu-sclav (argat), bahar-olar(pahar), Bau Bau - soţia regelui războiului, buluuh - a pleca în grabă (buluc), butuk-ruptură (butuc), dur - cetate de piatră, hidu - paznic de noapte (haiduc), la-la, lu-ai lui (lu), maru - amar, nu - nu, sa - a sa, salatu - a înşela, suti - a pune mâna pe ceva, a lua, a şuti, ussuru - a elibera, a uşura, zu - tu. Să-i mai mulţumim o dată d-lui Tonciulescu pentru informaţiile de mai sus.

După cum vedem, realităţi de acum 7.000 de ani se mai păstrează în limbaj, toponimie şi hidronimie.

Incinerarea morţilor, asemănătoare la daci ca şi la sumerieni, probabil a lăsat expresia „mort-copt”. Personal, cred că a sosit timpul să ne repunem istoria noastră în locul ei, să le spunem în şcoli copiilor noştri cine sunt ei şi cine le sunt strămoşii, să fie mândri de neamul de care aparţin. Este o crimă socială să nu le dăm românilor ceea ce le aparţine: MÂNDRIA DE NEAM şi cea mai frumoasă, bogată şi plină de demnitate istorie pe care un popor a cunoscut-o cândva. A sosit timpul să nu ne mai lăsăm jefuiţi material şi, în special, spiritual. Este o adevărată ruşine să ţi se recunoască de către savanţi străini calitatea de leagăn planetar de civilizaţie iar tu, dac-român, să-ţi declari dependenţa culturală de focare târzii latine, greceşti, ori slave.

Domnilor istorici, a sosit timpul adevărului, a sosit timpul să le dăm românilor înapoi istoria lor milenară şi mândria de neam!

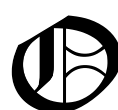
Bibliografie

1. Pr. Bălaşa, D., *Ţara Soarelui sau Istoria Daco-României*, Ed. Kogaion, 1997
2. *Bibliografia Românească Veche 1508 – 1830*, Tomul I, Ed. Academiei Române, Bucureşti, Stabilimentul Grafic, Kraus Reprint Limited, J.V. Socec, 1903
3. Bloch, R., *Etruscii*, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1966
4. *Ţara Înainte De Toate*, Borda, V., E. Hrinciu, M. Marcu, Ed. Ţara Noastră, Bucureşti, 1994
5. Cantemir, Dimitrie, *Descrierea Moldovei*, Literatura, Chişinău, 1997
6. Cheikh, Anta Diop, *Civilization Or Barbarism, An Authentic Anthropology*, Lawrence Hill Books, 1991, U.S.A.
7. Densuşianu, N., *Dacia Preistorică*, Institutul de Arte Grafice „Carol Gobl“, Bucureşti, 1913
8. Drîmba, Ovidiu, *Istoria Culturii şi Civilizaţiei*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985
9. Eminescu, Mihai, *Poezii,* Ed. pentru Literatură, 1964-65
10. Menon, Shanti, *The First City Indus Valley, 2000 BC,* Discover, p.67, December 1998, USA
11. Miulescu, N., *Dacia Ţara Zeilor*, Colecţia Trika – România

12. National Geographic Society, *The Adventure of Archaeology*, Washington D.C., 1985
13. North, John, *Stonehenge, A New Interpretation of Prehistoric Man and the Cosmos*, The Free Press, N.Y., 1996
14. *The Rig Veda*, Penguin Book, 1991
15. Schmandt – Besserat, D., *Before Writing,* University of Texas Press, Austria, 1992
16. Schmandt – Besserat, D., *How writing came about*, University of Texas Press, Austria, 1984
17. Time-Life Book, *Anatolia: Cauldron of Cultures, Lost Civilizations,* Alexandria, Virginia, 1995
18. Time-Life Book, *Etruscans: Italy's Lovers of Life*, Alexandria, Virginia, 1995
19. Time-Life Book, *Lost Civilizations – Early Europe: Mysteries in Stone*
20. Tonciulescu, P.L., *De la Tărtăria la Ţara Luanei*, Ed. Miracol, 1996

ALEXANDROS ŞI MACEDONIA

lume întreagă a vorbit şi încă mai vorbeşte despre Alexandru Macedon. Dar câţi dintre aceştia, şi în special dintre istorici, au vizitat Macedonia şi au încercat să vorbească cu un macedon, un vlah, un aromân?

Câţi dintre aceştia au încercat să descopere limba macedonenilor? Câţi dintre aceşti istorici au urmărit istoria macedonenilor şi a statului macedonean de la înfiinţare şi până în zilele noastre, când este împărţit între greci, bulgari, iugoslavi şi albanezi, toţi căutând să-şi adjudece teritoriul şi - pe macedoneni. Cui îi pasă că astăzi, macedonenii, la ei acasă, sub jugul grecesc, o duc mai rău decât sub cel otoman, nefiind recunoscuţi de greci că ar exista pentru a nu li se acorda dreptul de minoritate?

Câţi ştiu că în urma schimbului de populaţie făcut între greci şi turci, în jurul anului 1921, teritoriul macedonean a fost suprapopulat cu grecii disperaţi, zvârliţi afară din Turcia şi care au ocupat zona Tesalonicului iar acum ... sunt la ei acasă ... chiar majoritari ca număr.

L-am citat de curând pe Ulrich Wilcken cu *Alexander the Great* (WW Norton & Comp., 1997), care la pagina 22 consideră originea macedonenilor „controversată”, macedonenii fiind fie barbari (deci nu greci), fie greci (deci nu barbari). Cu câţi macedoneni, vlahi, aromâni o fi discutat dânsul înainte de a scrie aşa o inepţie? Subiectul nu este controversat, ci numai vopsit cu culorile politice, convenabile, care să nu le dea dreptul macedonenilor la pretenţii legitime de a avea şcoli şi ziare în limba lor, în dialectul lor aromân ori, de ce să nu spunem deschis, în limba civilizaţiei căreia aparţin, limba daco-română!

Macedonenii au fost, sunt şi vor rămâne acelaşi popor: traco-dac-pelasgic, originar din nucleul carpato-danubian. Limba vechilor macedoneni a fost, este şi va fi un dialect traco-dac.

Cartea domnului B. Stefanoski publicată în urmă cu 3-4 ani vine să confirme adevărul că daco-română şi macedo-română sunt dialecte ale aceleiaşi limbi pelasgice, tracice, traco-dacice. Dl Stefanoski, cunoaşte în detaliu limba macedo-română, fapt care-i permite să descifreze cu uşurinţă textele vechi. Domnia sa arată că multitudinea de inscripţii găsite la sud de Dunăre prezintă o limbă diferită de cea greacă şi latină.

Această limbă nu este decât limba traco-dacă, macedoneana fiind varianta sudică a acestei limbi vorbite pe un teritoriu vast: de la nord de munţii Balcani şi Dunăre, până la Marea Baltică.

Una dintre cele mai cunoscute inscripţii este cea de pe inelul (Fig. 100) găsit în 1912 la Ezerova, în Bulgaria, expus ulterior la muzeul din Sofia. Acest inel are o vechime de circa 2.500 de ani, deci cu mult înainte de orice prezenţă romană sau grecească în Balcani. Macedonia a devenit provincie romană pe la 150 î.d.H., după care dominaţia romană a început să se extindă spre nord.

Dacă opinia cercetătorilor dinaintea celui sus-amintit a fost că textul gravat pe inel era de nedescifrat, să vedem cum poate fi el citit, prin latinizarea textului:

Aşa este scris pe inel	„I“-Aşa se poate citi	„II“-Sau aşa
ROLISTENEAN	ROLIS TENE AN*E*	ROLIS TENE AN
ERENERTIL	**RENE TIL** *TEANE*	**ER ENER TIL**
TEAN		
TEANESKOR	*SKOR* RAZEA DO M**ANE**	*ESKOR* RAZE
ADOM**EAN**		
RAZEADOM		
EANTILEZV	**TIL EZ V***I ITTA*	**TIL EZ V***I IT*L TA
IITTAAMINE	*MINE* RAZ**E-L TA**	*MINE* RAZ**ELTA**
RAZ		
ELTA		

În acest grup trebuie să înţelegem că nu există spaţii între cuvinte, tot textul fiind scris pe pecetea unui inel cu diametrul de 3 centimetri. Cum traco-dacii-macedoneni atinseseră un rafinament poetic nemaiîntâlnit la vechile popoare europene, să ne reamintim de orele de literatură şi de acrostihuri. Vom regăsi, deci, pe

Fig.100. **Inel, cu un diametru de trei centimetri, găsit în 1912 la Ezerova, teritoriu dac sud-dunărean, ocupat azi de bulgari. Vechimea lui este de 2.500-3.000 de ani, deci a fost făcut cu mult înainte de prezenţa romană sau grecească în această zonă. Să vedem ce este scris pe el, latinizând textul şi făcând spaţii între litere:**

Aşa este scris pe inel	„I“-Aşa se poate citi	„II“-Sau aşa
ROLISTENEAN	ROLIS TENE AN*E*	ROLIS TENE AN
ERENERTIL	**RENE TIL** *TEANE*	**ER ENER TIL**
TEAN		
TEANESKOR	*SKOR* RAZEA DO M**ANE**	*ESKOR* RAZE
ADOM**EAN**		
RAZEADOM		
EANTILEZV	**TIL EZ V***I ITTA*	**TIL EZ V***I IT*L TA
IITTAAMINE	*MINE* RAZE**-L TA**	*MINE* RAZ**ELTA**
RAZ		
ELTA		

acest inel, geto-daco-macedonean, vechi de peste 2.500-3.000 de ani, un acrostih. Citind doar primele litere de sus în jos, găsim: „**RE TRE IRE**”, ceea ce în latina vulgară, ori mai corect în limba daco-traco-macedoneană înseamnă: „La al treilea (vers) opreşte-te”.

Traducerea „I“: „Vulture, ţine o literă din doina (poezie), pentru ca Trandafirul să dea rod! La acesta (inel, poezie) vei privi, dar la Trandafir şi mai mult“.

Traducerea „II“: „Rolis, ţine mereu inelul la tine. E scris de Raze cu dragoste. La el să priveşti, dar la Raze şi mai mult!“ (vezi *„Dacia secretă“*, Adrian Bucurescu, Ed. Arhetip R.S., Bucureşti, 1998).

Ştiind că ROLLIS (care înseamnă şi vultur poate fi asimilat cu numele unui bărbat din acea vreme, iar RAZE (RA-ZE zeul RA, zeul Soare): Roza, Ruza, Trandafir, ar fi putut fi un nume de femeie (eventual soţie a lui ROLLIS), să vedem înţelesul versurilor, atunci când facem despărţirea în cuvinte.

Coloana a II-a s-ar traduce: „Vulture” ţine o literă din poezie (doina) pentru ca „Trandafirul” să dea rod. La acesta (inelul cu poezia - n.n.) vei privi, dar la „Trandafir” şi mai mult.

Coloana a III-a s-ar putea traduce: Rollis, ţine mereu inelul la tine. E scris de Raze cu dragoste. La el să priveşti, dar la Raze şi mai mult.

Inelul se pare că a fost dăruit de Raze (Trandafirul) soţului ei Rollis (Vulturul) care a stăpânit Scythia Minor (Dobrogea de astăzi) şi Moesia.

Să ne mai amintim că la Celei (în judeţul Olt), într-un mormânt de femeie a fost găsit un alt inel de aur pe care era scris: „VRO LY THRIS VE INDRYN SOY A ROYLON”–„Floarea cu ţepi” (Trandafirul) va fi culeasă numai de Vultur. Nu ştiu de ce trebuie să căutăm documente în care să se dovedească faptul că macedonenii nu erau greci şi că vorbeau o limbă diferită.

Pe macedoneni, vlahi, aromâni, nimeni nu-i întreabă, nimeni nu le ascultă limba... nimeni nu vrea să-i asculte! Ei continuă să-şi vorbească limba, veche de mii de ani cu schimbările şi transformările pe care orice limbă le suferă în decursul mileniilor.

Să nu uităm că limba vechilor greci a devenit aproape de ne-înţeles pentru grecii de astăzi... dar încă îşi mai păstrează caracteristicile.

Iar dacă din dorinţe politice Filip al II-lea, tatăl lui Alexandru Macedon, considerat la vremea lui *„cel mai mare duşman al grecilor"* cât şi Alexandru Macedon „cuceritorul absolut al tuturor grecilor şi distrugător al Imperiului Persan" au ajuns ca în zilele noastre să li se atribuie origine greacă, această eroare nu trebuie să persiste şi trebuie denunţată.

Fig.101. **Aşa arăta Filip II, tatăl lui Alexandru Macedon, după un medalion de aur, din perioada romană, ce se găseşte azi la Paris, Librăria Naţională. Tatăl acestuia a fost Amyntes III, căsătorit cu traca Eurydice, cu care a avut trei băieţi, unul dintre aceştia fiind şi Filip II. Filip II s-a căsătorit cu Olimpia, fata regelui macosienilor, Neoptolemeus din Epir (traco-ilir), cu care a avut doi copii: pe Alexandru III, supranumit şi Macedon şi pe Cleopatra. Mama lui Alexandru, Olimpia, era o femeie foarte frumoasă dar şi foarte violentă.**
După Hammond, **Alexander the Great,** ***University of North Carolina Press, US, 1997.***

De ce oare Herodot scrie că lui Alexandru I, fiul lui Amintas, regele Macedoniei, care a trăit cu un secol înaintea lui Herodot, i s-a contestat dreptul de a participa la Jocurile Olimpice pentru că nu era grec? Iar Strabo susţine în Geografia sa: „în Macedonia şi în alte părţi din Tessalia se află traci, iar în Acarnania şi Etolia se află Epiroti.?!

Epirotii erau o ramură a ilirilor care la rândul lor făceau parte tot din marea familie tracică-pelasgică. În altă parte, tot Strabo spune: „în Macedonia, până la râul Strymon sunt macedoneni şi peoni (iliri - n.n.). De la râul Strymon încolo, până la Pontul Euxin (Constanţa şi Hemus - Munţii Balcani) sunt peste tot numai traci, exceptând coasta, locuită de greci”. Aceasta, spune Strabo, când Epirul şi Macedonia erau provincii romane de 200 de ani, şi deci... nu se romanizaseră, aşa cum le place unora să spună. Mai mult, el, Strabo aduce o informaţie extrem de preţioasă, referindu-se la limba macedonenilor contemporani cu el, din care reiese că aceasta nu era limba greacă: „noi numim Macedonia până la Corcyra, asta pentru că oamenii de aici se tund ca macedonenii şi se îmbracă cu mantii groase, de lână, ca macedonenii, vorbesc aceeaşi limbă cu ei” (nu greaca - n.n.).

Nici la nume nu s-au schimbat prea mult în cei aproape 2.000 de ani scurşi de la Strabo încoace, în sensul că deşi mulţi macedoneni sunt azi bilingvi, nu vor să renunţe la limba lor, aşa cum probabil ar dori mulţi greci, bulgari ori sârbi.

Am adus doar câteva exemple din care să reiasă adevărul despre originea macedonenilor şi a limbii lor, dar dacă aveţi curiozitatea, îi puteţi întâlni la ei acasă, în Macedonia, azi împărţită între greci, bulgari şi iugoslavi, vorbindu-şi limba neînţeleasă de nimeni decât de români!

Ei, macedonenii, nu au dreptul nici la un nume, nici la o ţară a lor şi nici la o limbă a lor. Grecii le neagă originea şi existenţa, iar fraţilor daco-români nu prea le pasă.

ORIGINEA MACEDONENILOR

Spaţiul Carpato-Dunărean, considerat leagănul vechii Europe, spaţiul aryan care a dat naştere civilizaţiei vedice, pelasgice, tracice este locul de unde şi-au început roirea proto-europenii, carpato-danubienii, care vor cuceri lumea. Ei, macedonenii, nu sunt nimic altceva decât una dintre ramurile acelor carpato-danubieni. Limba macedonenilor, numită astăzi de către ei aromâna, vlacică, cum îi mai spun grecii, nu este nimic altceva decât soră cu daco-româna de astăzi.

De ce oare grecii ţin aşa de mult să mintă şi să-i considere pe macedoneni greci (?) atunci când este atât de evident că greşesc? Este păcat, iar asta poate să ne facă să credem că de fapt întreaga lor „cultură” este poate un alt furt ascuns undeva demult, în a lor „istorie”.

Este absolut de neînţeles de ce 6.000 de greci care trăiesc în România pot avea dreptul la şcoală şi presă în limba lor, iar 800.000 de macedoneni (aromâni) ce trăiesc în Grecia nu au dreptul la reciprocitate în „prietena” Ellada!?

De ce macedonenii din Albania, Macedonia, Bulgaria, Serbia nu au dreptul să-şi vorbească limba?

Românii timoceni din imediata noastră apropiere, de pe valea Timocului, de o parte şi alta a râului, în Bulgaria şi Serbia, în număr de nu mai puţin de 2 milioane, fără şcoli ori presă în limba română (exceptând anii 1859-1868) continuă să existe... dar pentru cât timp?

După ce am fost aşa de „generoşi” să cedăm Banatul iugoslavilor, astfel încât capitala lor Belgrad, să nu fie pe graniţă.. ei ne-au închis şcolile române.

Culmea, bulgarii odată cu eliberarea de sub jugul otoman multisecular, pentru care la Plevna în 1877 ne-am dat sângele, în inima ţării lor, în loc să ne arate mai multă prietenie, dacă nu chiar recunoştinţă, azi neagă existenţa macedonenilor.

Dar să vedem când au apărut macedonenii.

Sosirea grecilor în Peninsula Balcanică între anii 1.900 şi 1.600 î.d.H., din estul Mării Caspice, în patru grupuri: aheii - blonzi, albi, cum îi descrie orbul Homer, 300-400 de ani mai târziu; dorienii care-i vor subjuga pe primii; şi în sfârşit, eolienii şi ionienii care-şi vor găsi casa mai mult prin insulele Mării Tracice (Egee), ne vor găsi pe noi, pelasgii, „oamenii pământului“ la noi acasă. Aceştia vor disloca pe pelasgii carpato-danubieni, iar în Peninsula Balcanică îi vor împinge către nord. Prin anul 700 î.d.H., o parte dintre carpato-danubieni (pelasgii) se vor uni în jurul regelui Perdicas I, aparent fondatorul statului Macedonean (Perdicas fiind numit şi Argeiades - de pe Argeş).

Unul dintre urmaşii lui, Alexandru I al Macedoniei, vrând să participe la Jocurile Olimpice, a fost respins pe motiv că era barbar, nu grec. De fapt, jocurile olimpice de atunci, mai erau şi o mare atracţie homosexuală, mulţi dintre învingători ajungând să fie învinşi şi sub o altă formă, mai puţin eroică şi mai mult erotică.

Un alt urmaş al lui Perdicas I a fost şi regele macedonean Amyntas III care s-a căsătorit cu Eurydice, din tribul tracilor. Din căsătoria lor au rezultat trei băieţi, unul dintre ei fiind Filip II. Acesta s-a căsătorit cu Olimpia, fata regelui macosienilor, Neoptolemeus din Epir (traco-ilir) - după cum vedem, nici unul dintre ei nefiind de origine greacă. Ei vor avea doi copii: pe Alexandru III (supranumit Macedon) şi pe Cleopatra.

Vă veţi întreba de ce acest nume, Alexandru, este aşa de frecvent la aceşti traco-pelasgi-carpato-danubieni (argeşeni).

În legendele traco-dacilor, preotesele Domnului Nopţii din legendarul Kogaion, i-au tăiat acestuia capul şi i l-au aruncat în râul ce curgea în apropiere. Legendele elene şi romane spun că Orfeu era trac şi că Mainades („dansatoarele sacre”) i-au tăiat acestuia capul şi i l-au aruncat apoi în râu. Tot despre el se spune că era prinţul Kycon-ilor, intonim apropiat de Kogaion.

Cetatea naturală a lui Orfeu era D-Ion („A Magnificului”). Pe una dintre cele mai vechi tăbliţe din lut scrise - cele de la Tărtăria, România - un iniţiat în tainele Kog-a-ion-ului a desenat o cruce, în vârful căreia se află un cap. Tăbliţa poartă urmatorul text, în traducere: „omul care ştie tainele va merge în ceruri”- cel puţin aşa spun unii.

Ca împărat ce a fost, Domnului Nopţii, Magnificul (Orfeu de mai târziu) i-au fost consacrate jertfele rituale de animale: cerb, zimbru, bour etc. Pe sigiliul primei capitale a Moldovei, Baia (Fig. 102), apare un cerb cu capul tăiat, aluzie la decapitarea „Domnului Nopţii" de către preotese. Astfel, „Domnului Nopţii", lui „Ion Magnificul" i se mai spunea şi Dros Cerbul, iar în amintirea sacrificiului său a apărut teribila tradiţie traco-dacă, getică, a trimiterii unui sol curat la ceruri, obicei ce s-a numit ALEXAN-DROS „Cel Jertfit Cerbului" (ori „Precum Cerbul"). Aşadar, numele de Alexandros, Alexandru este un nume pur pelasgic, traco-dac. Tot de atunci se pare că a rămas la daco-romani straniul dans Ciuleandra sau Şuleandra, pe care în vechime îl începeau doar preotesele Ko-ga-ion-ului, când cel ales (Alexan-Dros) era trimis în suliţe respectiv la ceruri, ca să ducă zeilor mesajul pământean.

Herodot are meritul de a fi descris pentru prima oară acest obicei al barbarilor.

Acum după ce am trecut în revistă lumea macedonilor, originea lor, originea lui Alexandru Macedon (tatăl - barbar, traco-macedonean, mama - barbară, traco-ilira) să-i vedem evoluţia în istorie. Alexandros, fiu al „barbarului" macedonean Filip al II-lea şi al traco-ilirei Olimpia, o altă barbară, s-a afirmat în istoria universală ca o figură proeminentă în plan organizator şi militar, dar şi ca o persoană cu gust artistic, răspândind cultura balcanică pe trei continente, conducându-şi armata fără a cunoaşte vreodată înfrângerea şi construind un stat întins de la Dunăre la deşertul Nubiei şi de la Marea Adriatică la Oceanul Indian, caracterul lui, contradictoriu şi vulcanic, împletindu-se cu acela al unui tânăr pelasg, macedonean, iubitor de viaţă şi petreceri, dar şi cu duritatea caracteristică perioadei în care a trăit.

Născut în 356 î.d.H. la Pella, capitala regatului PELA–SGIC al Macedoniei, chiar în noaptea în care a luat foc vestitul templu al zeiţei Artemis din Efes, el se va confrunta cu o societate condusă de legi de supravieţuire simple şi barbare. La acel timp, regii care îi considerau pe macedoneni „barbari" îşi vedeau cetăţile avariate şi ocupate de forţa penetrantă a armatelor macedonene având-l în frunte pe Filip al II-lea. Pentru prima dată de la sosirea lor în Peninsula Balcanică, grecii au un stăpân care-i cotropeşte şi-i

Fig.102. **Pe sigiliul primei capitale a Moldovei, Baia, apare un cerb cu capul tăiat. Să fie asta o aluzie la decapitarea Domnului Nopţii, a Magnificului Ion?**
După **Adrian Bunescu** ***„Dacia secretă“, p. 22, Ed. Arhetip R.S., Bucureşti, 1998***

uneşte sub ai lui genunchi, sub statul macedonean al lui Filip al II-lea. Fiul acestuia Alexandros moşteneşte de la părinţii lui nu numai sângele pelasgo-tracic, dar şi calităţile excepţionale de conducător, gânditor la care se adaugă temperamentul impulsiv aryan carpato-danubian.

În acelaşi timp, spre deosebire de tatăl său care nu s-a abţinut în satisfacerea apetitului sexual în raport cu reprezentantele sexului opus, Alexandru a manifestat o oarecare reţinere în relaţiile aventuroase amoroase, fiind considerat în mod eronat ori tendenţios de unii istorici ca având tendinţe sexuale diferite.

Deoarece ereditatea singură nu poate explica în întregime caracterul lui Alexandru, este bine să amintim aici şi educaţia oferită de părinţii acestuia. Ei i-au adus ca educator pe Aristotel, care la rândul său era elev al lui Platon, fiu al doctorului Nicomachus, doctorul lui Amyntas al Macedoniei.

Aristotel s-a născut la Stagira (teritoriu macedonean) şi a fost macedonean după mamă şi grec-macedonean după tată, fluent în limba macedoneană, dar şi în cea greacă pe care şi-o va îmbunătăţi la şcoala lui Platon. La Pella revine la vârsta de 40 de ani, el fiind de fapt un apropiat al regelui Macedoniei Filip al II-lea (vezi Aulus Gellics în „Nopţile Attice”).

Filip al II-lea îl va însărcina pe Aristotel să-l înveţe pe tânărul macedonean Alexandru astronomia, geografia, botanica, zoologia, medicina cât şi metafizica, poezia şi bazele gândirii politice aşa cum le ştia el, Aristotel, atunci, de mult, aşa cum le învăţase de la Platon. Pentru Alexandru, Aristotel a scris „Arta de a fi rege”, o lucrare care din nefericire nu a supravieţuit timpului (vezi N. G. L. Hammond, *The Genius of Alexander the Great,* p. 6).

Astfel, la vârsta de 13 ani (343 î.d.H.) Alexandru împreună cu câţiva tineri de aceeaşi vârstă vor sta în sătucul Miezo pentru o perioadă de 3 ani, avându-l ca profesor pe Aristotel. Acesta va avea o influenţă profundă asupra viitorului tânărului Alexandros (Alesul zeilor).

În anul 340 î.d.H., la vârsta de 16 ani, Alexandru trebuie să părăsească sătucul Miezo ca să devină regent al Pellei, atunci când tatăl său, Filip al II-lea, va pleca în campania împotriva Bizanţului. La 18 ani (338 î.d.H.) Filip îi dă comanda cavaleriei macedonene

în lupta decisivă de la Chaeronea. Dar numai la un an după aceste evenimente, buna relaţie tată-fiu ia sfârşit.

În 337 î.d.H., la reîntoarcerea de la Congresul de la Corint, Filip al II-lea se îndrăgosteşte de o macedoneancă - Cleopatra şi o abandonează pe Olimpia. Alexandru, în semn de protest, părăseşte Macedonia împreună cu mama sa, ducându-se la bunici, în Epirus, la traco-iliri... (cum de-o fi devenit ea, Olimpia, „grecoaică" azi, după 2.000 de ani, numai ei, „istoricii" greci, ştiu!!).

Cu ajutorul unui oarecare Demarotus din Corint se face reconcilierea tată-fiu, Alexandru reîntorcându-se la Pella. Între timp, sora lui Alexandru - Cleopatra - este dată ca soţie unchiului ei, regele Alexandru al molosianilor (din Epirul traco-iliric). Filip, mergând la nuntă, fără a fi păzit, ca de obicei, este înjunghiat de un tânăr nobil macedonean, Pausanias, motivul fiind o revanşă personală.

Sfârşitul tragic al lui Filip a fost atribuit de către unii neînţelegerii dintre acesta şi soţia sa Olimpia, dar complicitatea ei la omor nu a fost dovedită niciodată, iar ideea că Alexandru ar fi fost implicat în acel complot nu poate fi nimic altceva decât o calomnie. Alexandru şi-a iubit şi respectat tatăl, dovadă fiind şi faptul că i-a răzbunat moartea.

Alexandru „Alesul zeilor" şi-a început domnia într-un mod destul de sângeros şi despotic. Pe nobilul macedonean care i-a omorât tatăl îl va da pe mâinile armatei Macedoniei care, după un tratament „deosebit", îl va crucifica.

Mai târziu, în timpul ceremoniei funerare a lui Filip, el va ordona execuţia a doi fraţi din familia princiară Lyncestian, pe Arhabaeus şi Heromenes, acuzându-i că au provocat omorârea lui Filip. Dar pe al treilea frate, Alexandru Lyncestian l-a iertat, pentru că după moartea lui Filip acesta l-a salutat pe Alexandru Macedon ca rege şi l-a însoţit peste tot cu respect.

În acelaşi context, să nu uităm că Darius al III-lea i-a propus lui Alexandru Lyncestian tronul Macedoniei dacă acesta îl va asista pe cel ce avea să rămână în istorie Alexandru Macedon. (Începem să ne încurcăm în aceşti Alexandri şi să înţelegem că pentru neamul nostru carpato-danubian numele Alexandros era nu numai foarte frecvent, dar şi foarte stimat şi nobil, cum de altfel era şi

numele de Cleopatra care aparţine tot neamului nostru tracic, pelasgic). Dar securitatea tronului a necesitat şi alte sacrificii. Amyntas, fiul regelui pelasgic de la care Filip a luat tronul, fiind încă în viaţă, a devenit un pericol pentru „micuţul” nostru Alexandros, aşa că şi acesta a fost redus la tăcere împreună cu un frate vitreg al lui Alexandru, Caranus (provenit dintr-o căsătorie a lui Filip, anterioară celei cu Olimpia). Dar Alexandru şi în special mama acestuia, Olimpia, nu au uitat-o niciodată pe marea dragoste a lui Filip, Cleopatra, nepoata lui Attalus. Aşa că Alexandru a dat o fugă până în Asia şi i-a omorât pe toţi bărbaţii din acea familie, iar mama lui, Olimpia, nevrând să rămână mai prejos, o va omorî pe infanta fiică a Cleopatrei cu Filip, în braţele acesteia, forţând-o pe Cleopatra la sinucidere. Tot acest „conflict” care a cauzat vărsare de sânge într-o măsură probabil mult mai mare decât ne putem noi închipui, nu a făcut decât să-i întărească siguranţa tronului, fără să conteze dacă el se va afla în Persia, India sau Egipt.

Dar grecii ţinuţi sub călcâiul „barbarilor“ macedoneni, prin aşa-numitul „Tratat de la Corint” şi-au redeşteptat sentimentele de libertate şi aversiune împotriva pelasgilor macedoneni. La Atena, conducătorul şi sufletul mişcării de eliberare de sub jugul macedonean a fost oratorul Demostene (Fig. 103), care prin discursurile

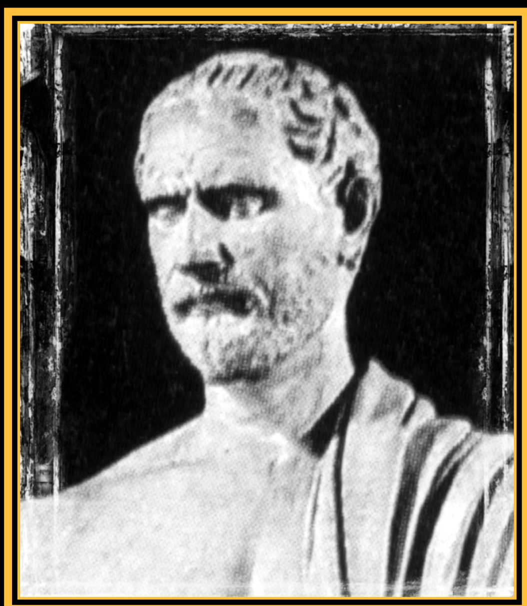

Fig.103. **Statuie a oratorului Demostene, făcută de Polyeuctus (muzeul Vatican), cel ce de două ori i-a ridicat pe greci la revoltă, împotriva „barbarilor“ macedoneni. Pe vremea lui, cei mai mari duşmani ai grecilor erau ... macedoneni, care în frunte cu Filip II, şi mai târziu cu Alexandru Macedon, îi ţineau sub ocupaţie, luându-le tinerii în armată şi forţându-i să moară pentru gloria Macedoniei. Azi este foarte greu să-i convingi pe greci că Alexandru Macedon nu le-a fost „prieten“, şi că macedonenii nu sunt greci. Schimbul de populaţii făcut între greci şi turci a facilitat, la mijlocul acestui secol, aducerea a sute de mii de greci din Turcia, repopulând Tesalonicul cu noii sosiţi, populaţia locală, macedoneană, devenind străină la ea acasă, fără drepturi la limbă şi cultură. A vorbi în limba macedonă, în vlacică, aromână, este un ultragiu adus Greciei şi poporului care-i acceptă să mai trăiască în propria lor ţară. Ce ironie ne rezervă de multe ori istoria!**

sale îi refuza lui Alexandru Macedon dreptul de rege, de a fi stăpân peste greci (Demostene a fost recunoscut în timpul său pentru puterea de convingere a discursurilor sale). Ba chiar mai mult, el onorează pe Pausanias, ucigaşul lui Filip. El, Demostene, îi cheamă pe toţi grecii, pe toţi helenii la unitate şi libertate. Etolienii decid să-l asculte şi ei pe Demostene şi îi recheamă pe toţi cei exilaţi de Filip, iar Ambraciotes izgoneşte garnizoana macedoneană. Tebanii îşi eliberează şi ei Cadmeia. Peste tot, în Peloponese - în Argos, Elis şi Arcadia - sunt mişcări împotriva cuceritorilor macedoneni, spiritul libertăţii îi cuprinde pe toţi până în Asia, unde Demostene îl va contacta în secret pe Parmenio şi pe Attalus. Demostene, grec şiret, nu-l va uita însă nici pe regele persan, cerându-i ajutorul.

De ce toţi aceşti greci se unesc împotriva macedonilor, cerând ajutor chiar şi de la perşi, dacă - după cum susţin istoricii de astăzi - macedonenii erau greci?! Să nu uităm că Macedonia nu a fost niciodată teritoriu grecesc, decât după primul război balcanic, când s-a hotărât sfâşierea Macedoniei şi împărţirea ei la prădători. Dar atunci, de mult, noi, macedonenii eram stăpânii nu numai ai Macedoniei, dar şi ai Greciei şi ai unei mari părţi din Asia cuprinzând India, Persia şi Egiptul. Unde ne-a dispărut azi mândria?

Auzind de incitarea la revoltă a grecilor şi având probleme serioase în nordul ţării, Alexandru Macedon porneşte în fruntea armatei intrând în Hellas printr-un marş forţat şi rapid, acest tip de acţiune continuând să-l caracterizeze de-a lungul timpului, determinarea, rapiditatea în acţiune însemnând succes. Apariţia sa rapidă i-a făcut pe tessalieni să uite de dorinţele de libertate şi să-l proclame spontan şi linguşitor „Archon” promiţându-i asistenţa nelimitată în pedepsirea atenienilor. Alexandru se redescoperă nici mai mult nici mai puţin decât urmaş al pelasgului Achile. El, Alexandru Macedon se repede ca un fulger în fruntea trupelor de macedoneni asupra aenian-ilor, malian-ilor, dolopian-ilor, ocupând Termophile şi răspândind spaimă şi supunere în faţa trupelor macedonene. Într-un marş forţat, intră în Beoţia răspândind teroarea asupra tebanilor care, înspăimântaţi, nu vor să mai audă de atenieni şi de gânduri de libertate. Spre spaima atenienilor, Alexandru Macedon le dă un ultimatum: război sau recunoaşterea

Fig.104. **Campaniile lui Alexandru Macedon din anii 335 î.d.H.**
Campania nord-dunăreană, singura care nu i-a adus o victorie în întreaga lui carieră, fraţii geto-daci întorcându-i spatele şi plecând în munţi, l-au lăsat singur şi „cu buza umflată“.
Campania contra grecilor, care s-au răsculat împotriva jugului macedonean, avându-l conducător pe Demostene, se va termina prin distrugerea de pe faţa pământului a Tebei şi poporu-lui teban. De fapt Alexandru le-a propus, la început, „iertare“ (ceea ce însemna supunere totală şi predarea instigatorilor la libertate de sub macedoneni). Masacrul populaţiei Tebei a fost făcut nu de trupele macedonele ci de grecii din Beoţia şi Foscia căroră el le-a promis „drepturile de jefuitori“. Cum de azi grecii şi-l aleg pe Alexandru drept erou, pe el un străin care i-a îngenunchiat, umilit, cucerit şi jefuit, este un mister! Unde le-o fi mândria, cinstea helenică?
Harta după Macedonia,* History, *V-I, p. 20, prof. A. Palioras, Hellenic national line, Athenas 1998.

hegemoniei macedonene. Atenienii, auzind de marşurile victorioase ale tânărului rege macedonean, uită la rândul lor de „setea de libertate” şi se pleacă iar în jugul macedonean, trimiţând o delegaţie având-ul ca membru chiar pe „viteazul” luptător grec pentru libertate, Demostene. Acesta, conştient de vinovăţie, evită să dea ochii cu tânărul rege macedonean. Astfel, în toamna anului 336 î.d.H., tot Peloponezul se pleacă în jugul macedonenilor, mai puţin Sparta. Acum, când la sud de Macedonia nu mai existau inamici, cu un număr crescut de soldaţi în trupele sale - prin completarea efectivelor cu greci din teritoriile cucerite (aşa cum şi romanii o vor face mai târziu) - înainte de a porni spre Asia, Alexandru caută să-şi asigure securitateagraniţelor nordice printr-o campanie danubiană.

Campania Danubiană

După reîntoarcerea din Corint, în iarna anului 336-335 î.d.H., în loc să-şi înceapă campania în Asia, Alexandru a dorit să-şi asigure graniţele nordice. Tribalii erau aparent cei care-l necăjeau cel mai mult şi împreună cu aceştia şi triburile tracice dintre Balcani şi Dunăre, care spre deosebire de greci ştiuseră să-şi apere libertatea. După ce tatăl lui Alexandru, Filip al II-lea, a desfiinţat temporar regatul Odrys, cucerind şi toată Tracia de miazăzi, a întreprins în anul 339 î.d.H. o expediţie în ţinuturile Dunării de Jos, unde regele get Kothelas l-a întâmpinat cu daruri bogate şi i-a dat-o pe fiica sa, Meda, de soţie. (Oare cum o fi reacţionat Olimpia, atunci, de mult, cu firea ei impulsivă?). Acea campanie a lui Filip al II-lea a fost foarte norocoasă în special după ce macedonenii reuşiseră să-i învingă şi pe sciţi, de la care luaseră un număr mare de prizonieri şi vite. La întoarcere, traversând munţii Hemus (Balcani), oastea macedoneană a fost atacată de tracii tribali, care le-au luat toată prada şi în plus, l-au rănit grav la picior pe regele Filip al II-lea. După patru ani de la evenimentele de mai sus, îl putem descoperi pe Alexandru de mai târziu, văzând cum îşi prepară o campanie. În primul rând, a trimis corăbii de luptă de la Byzantium pe Marea Getică (Marea Neagră) până prin Delta Dunării, pe Dunăre.

Negustorii greci erau pentru imperiul macedonean cei mai buni informatori, spioni trimişi pe teritoriul inamic spre a-i pregăti invazia. Ciudat este faptul că Alexandru nu îi va mai folosi pe vechii generali ai tatălui său, pe Parmenio şi pe Antipater în campaniile sale, dar îi va lăsa să aibă grijă de ţară, de Macedonia şi de ţinuturile greceşti subjugate.

În primăvara anului 335 î.d.H., Alexandru pleacă de la Amfipolis mărşăluind spre (Karasu) Nestos, ajungând la Kotca, unde i-a găsit pe tracii independenţi pe înălţimile de la Iipca (Shipka) la 7.800 ft altitudine, circa 2600 de metri, care-şi consolidaseră poziţia înconjurând-o cu căruţe, pe care mai târziu le vor rostogoli împotriva falangelor macedonene, fără succes. Când Iipca (Shipka) a fost cucerită de macedoneni, regele tribalilor cu o parte din oamenii săi, cu neveste şi copii, s-au baricadat pe o insulă a Dunării, Pacuiu lui Soare. Alexandru, în fruntea trupelor sale, s-a întors la corăbiile pătrunse pe Dunăre şi a încercat să invadeze insula de pe apă, insula unde mândrul rege geto-dac Syrmos îşi găsise refugiu. Dar, pentru prima şi ultima dată în viaţa sa, Alexandru nu a reuşit! Ce-i trece atunci prin minte... Cucereşte de la daco-geţi tot malul opus al Dunării şi face o demonstraţie de trupe în faţa regelui Syrmos, convingându-l astfel să-i ceară prietenia.

Raţiuni logice şi în special nelogice fac ca acţiunile lui de neînţeles, misterioase, să devină un succes. Atunci când se lupta cu fraţii lui nordici, probabil că nu avea în minte ideea cuceririi lumii. Traversarea Dunării de către soldaţii macedoneni s-a făcut simplu: corturile de campanie din piele au fost umplute cu fân şi papură devenind adevărate plute pentru „înotătorii” macedoneni. Prin această metodă primitivă, în timpul nopţii, peste 1500 de cavalerişti şi 4.000 de infanterişti au ajuns pe malul geto-dacic unde lanurile de grâu erau mai înalte decât cavaleria macedoneană. Surprinşi de apariţia năvălitorilor, geţii, superiori ca număr, îşi vor urca femeile şi copiii pe cai, retrăgându-se în munţi, lăsându-i pe macedoneni „să se bucure de victorie, singuri”. Astfel, Alexandru Macedon „Învingătorul” neavând cu cine să se mai lupte, va trece Dunărea înapoi în aceeaşi zi, „mândru” că nu a pierdut în luptă nici un soldat; dar nu şi în apă, câţiva macedoneni înecându-se. Această campanie victorioasă a lui Alexandru i-a convins chiar şi pe celţi să-şi trimită un ambasador care să-i ofere prietenia lor (prietenie care a ţinut aproape 50 de ani, când celţii vor invada

Macedonia şi Grecia). Această campanie dunăreană a adunat 25.000 de soldaţi şi 5.000 de cai. Dorinţa tânărului Alexandru a fost să izbutească acolo unde tatăl lui nu a putut. Aşa că a reuşit să calce dincolo de Dunăre... „pentru o zi“ cu 1.500 de cavalerişti şi 4.000 de infanterişti!

După cum ne spune şi N. G. L. Hammond (*The Genius of Alexander the Great,* p. 35) „succesul” său în Balcani, printre fraţii traci, a fost diferit de acela asupra grecilor. Aici triburile tracice au fost lăsate în pace, să se guverneze singure, menţinându-se legile şi obiceiurile locale. Având armata proprie, nu s-au lăsat garnizoane macedonene care să-i supravegheze ca pe greci. S-a apreciat că pentru traci a fost mai bine să-i lase să-şi păstreze obiceiurile, tradiţiile şi respectul personal.

De ce oare Alexandru nu a fost la fel de „indulgent” şi cu grecii? Tatăl lui Alexandru, Filip, a înfiinţat - potrivit obiceiului macedonean - oraşul Filipos, unde populaţia traco-macedoneană împreună cu negustorii greci promovau interesele politice şi economice ale imperiului macedonean. Acest oraş, Filipos, va deveni sub ocupaţia slavo-mongoloidă (bulgară) localitatea Plovdiv, în 611 d.H. Alexandru intenţiona să se reîntoarcă în Macedonia prin Peonia, pe lângă Skopje de astăzi, trecând şi pe la un trib tracic al Agrianilor, lângă actuala Sofia. Regele de acolo îi era prieten bun. În acest timp, a aflat că regele Iuyriei (Albania de astăzi) Cleitus s-a revoltat împotrivă-i. Aşa că, în luna august, pe o vreme foarte călduroasă, porneşte într-un marş forţat (înaintând cam 32 de km pe zi) spre Erigon (Cerna) spre Cetatea Pelion, fără a şti că aceasta era deja în mâinile inamicului. Lucrurile s-au încurcat şi mai rău prin sosirea unui rebel, regele taulantilor (ţinut din vecinătatea Tiranei de azi). Glaucias era hotărât să-l ajute pe Cleitus în lupta sa împotriva macedonilor. În plus, vechii săi informatori l-au anunţat pe Alexandru că Autariatii (din Bosnia de azi) vor porni în luna martie a anului viitor împotriva Macedoniei. Mişcându-se foarte repede, Alexandru a sosit la Cleitus în zona Pelionului înaintea lui Glaucias. Pe dealurile din apropiere, Cleitus a sacrificat trei băieţi, trei fetiţe şi trei bivoliţe negre, pe care le-a abandonat în mijlocul ritualului grăbindu-se să se ascundă în cetate cu trupele sale. Sosirea lui Glaucias l-a scăpat numai temporar din mâinile macedonenilor. Cetatea sa va fi incendiată, iar cei doi regi învinşi.

A DOUA REVOLTĂ A GRECILOR DIN TIMPUL JUGULUI MACEDONEAN

Aparent, atâta timp cât Alexandru Macedon a fost în Macedonia, grecii învinşi au stat cuminţi. Dar neliniştea, iritarea şi în special dorinţa de libertate i-au făcut din nou să redevină doritori de luptă împotriva hegemoniei barbare, macedonene. Între timp, noul rege al Persiei, Darius al III-lea - venit pe tron în mai 336 î.d.H. conştient de inevitabilitatea unui conflict macedono-persan, a hotărât să-l prevină, atrăgându-i pe greci nu numai cu promisiunile sale, dar şi cu aurul său. Astfel, Darius al III-lea a invitat statele greceşti la revoltă împotriva jugului macedonean.

Demostene al Atenei, persoană fără scrupule, a acceptat imediat 300 de talanţi şi şi-a început propaganda în favoarea cauzei persane. Grecii incitaţi şi excitaţi de dorinţa de libertate, în special încurajaţi de absenţa foarte tânărului rege macedonean, plecat în luptele din nord, îşi încep răzmeriţa.

Demostene aduce un bărbat grec, rănit, care spunea că luptase lângă trupele macedonene şi care susţinea că Alexandru a căzut în luptele cu „tribalii" traci. Euforia, frenezia vitejilor greci la auzul morţii lui Alexandru nu mai avea margini producând, în special în Atena, o furie în masă împotriva străinilor, barbarilor macedoneni.

Moartea lui Alexandru Macedon însemna anularea pactului corintian, Grecia recăpătându-şi libertatea de care se bucurase înainte de bătaia căpătată la Cerone. Tebanii, pentru care garnizoana macedoneană de la Cadmeira era o adevarată insultă, au omorât

câţiva ofiţeri macedoneni şi s-au baricadat în cetate, bazându-se pe ajutorul frăţesc al grecilor atenieni. Arcadienii s-au ridicat şi ei împotriva macedonilor desfăşurându-şi armata spre Istamus, refuzând să o retragă, în ciuda mesajului primit de la Antipater - generalul macedonean, de pe timpul lui Filip al II-lea - lăsat de Alexandru să aibă grijă de imperiu pe perioada campaniei sale dunărene. Au început, de asemenea, mişcări de eliberare în Etolia şi Elis. Aceste veşti i-au parvenit tânărului macedonean, în vârstă de 21 de ani, în momentul bătăliei de la Pelion.

Deci, să-l judecăm în continuare nu numai ca rege al Macedoniei şi cuceritor al Greciei, ci şi ca pe... „un tânăr de 21 de ani" educat şi arogant, mândru şi intransigent, exploziv în deciziile sale, un adevărat macedonean.

Aşadar el, regele macedonean, într-un marş forţat de 32 de km pe zi, în 13 zile va fi la Onchestus, în Beoţia. Tebanii crezând că este doar Antipater sosit din Macedonia nu s-au prea neliniştit, iar când le-a fost anunţat Alexandru au crezut că era vorba de Alexandru Lyncestian care ar fi venit la tronul Macedoniei după moartea lui Alexandru Macedon. Greşeală fatală pentru ei, care o vor plăti foarte scump în faţa tânărului de 21 de ani. Acesta, la început, dând dovadă de maturitate politică, le-a propus tebanilor să renunţe la luptă şi să revină sub conducerea lui. Poate că Alexandru se gândea şi la vieţile ostaşilor macedoneni ce ar fi putut pieri în bătălie. Dar tebanii, încrezători în sine şi în fraţii greci, l-au atacat cu cavaleria.

Ziua următoare, Alexandru a înconjurat cetatea Tebei, oprindu-se în dreptul porţii Electra, unde se termina şi drumul dinspre Atena, dar care, în acelaşi timp, îl situa în poziţia cea mai apropiată de garnizoana de macedoni de la Cadmeira. Şi încă din acest moment, el, barbarul macedonean, le promite încă o dată iertare tebanilor, dacă aceştia renunţă la luptă şi îi predau pe conducătorii instigatori. Tebanii răspund cu obraznicie, cerând ca întâi să le fie predat lor generalul Antipater şi comandantul garnizoanei macedonene din Cadmeira. Apoi, aceiaşi tebani prost inspiraţi au anunţat printr-un curier urcat pe cel mai înalt turn al cetăţii că oricine vrea să se alăture lor şi marelui rege Darius al III-lea, în lupta pentru libertatea Greciei împotriva tiranului barbar Alexandru

Macedon, este binevenit. Şi când te gândeşti că azi grecii îl consideră pe Alexandru grec! Iar pe macedoni nici mai mult, nici mai puţin decât „fraţi greci”!! Dacă grecii de acum 2.000 de ani ar auzi aşa ceva le-ar fi ruşine de urmaşii lor, care pentru un petic de pământ ocupat după primul război balcanic îşi reneagă istoria. În loc să se mândrească cu eroii lor, cum ar fi Pericle, ei şi-l aleg ca erou pe cel care i-a îngenunchiat, un străin, un barbar. Unde le-o fi mândria, cinstea grecească, helenică?

Dar să vedem ce le va face tânărul „erou grec” „fraţilor” tebani. Alexandru cheamă consiliul federaţiei statelor aparţinând ligii de la Corint.

În felul acesta, unea o parte a grecilor împotriva altei părţi, greceşti, cruţând vieţile soldaţilor macedoneni.

Este o ruşine pentru greci că au acceptat aşa ceva, iar de acest spectacol lamentabil al lipsei de unitate a grecilor va profita micuţul „barbar” trac macedonean. Masacrul populaţiei tebane nu a fost făcut de macedoneni, ci de grecii din Beoţia şi Focia. Aşa cum în 404 î.d.H., când colapsa imperiul atenian, iar tebanii şi corintienii cereau deputaţilor lor distrugerea Atenei din temelii, la fel se cerea acum distrugerea de pe faţa pământului a Tebei, iar acest lucru îl făceau grecii şi nu macedonenii!

S-a cerut şi s-a realizat, de asemenea, reîmpărţirea teritoriilor aparţinând Tebei, cât şi vinderea ca sclavi a femeilor şi copiilor greci-tebani. Toţi fugarii din Teba au fost declaraţi în afara legii. Desigur, Alexandru Macedon ar fi putut să-i tempereze pe „prietenii” greci în avântul lor de a-şi arăta „dezgustul” faţă de neruşinaţii de tebani ce-şi doreau libertatea, dar nefiind interesul lui, i-a lăsat pe greci să-şi pedepsească ei înşişi fraţii doritori de independenţă. În final, el i-a lasat să distrugă Teba până în temelii şi astfel, oraşul lui Cadamus şi Oedip, oraşul lui Epaminonda, a fost ras de pe faţa pământului.

Dar el, „barbarul” macedonean, veneticul, străinul, i-a oprit pe greci să distrugă casa lui Pindar, cel mai mare poet teban al timpurilor, arătându-le încă o dată deosebirea dintre demoni şi... tiran. Odată terminată această teribilă execuţie a nesupuşilor, s-a trezit iar spaima de macedoneni peste teritoriile greceşti. Pentru atenieni, veştile despre dispariţia de pe faţa pământului a cetăţii

tebane şi a locuitorilor ei a căzut ca un fulger. Ei, atenienii, autorii intelectuali ai mişcării de eliberare, auzind de catastrofa Tebei, şi-au uitat promisiunile făcute tebanilor şi au trimis imediat mesageri la Alexandru să-l felicite şi să-şi arate supunerea. Comportamentul atenienilor a fost atât de josnic încât şi Ulrich Wilcken în *Alexander the Great,* la p. 75 îi condamna. Atenienii au arestat ei înşişi pe toţi conducătorii anti-macedoneni, în frunte cu Demostene, predându-i „stăpânului barbar”. Mult mai înţelept, tânărul macedonean de 21 de ani, îi iartă din nou pe atenieni. Toate aceste întâmplări s-au petrecut la 3-4.000 de ani după ce carpato-dunărenii, Arieni, invadaseră deja lumea. Probabil cunoştinţele lui Alexandru Macedon despre ei erau cam aceleaşi pe care noi le avem astăzi despre evenimentele petrecute acum 2-3.000 de ani. După „roirea” arienilor din spaţiul carpato-danubian, acelaşi spaţiu va da naştere marelui imperiu pelasgic, ai cărui urmaşi, tracii, vor continua tradiţia înaintaşilor lor în răspândirea culturii şi aptitudinilor lor de luptători. Macedonenii, ramură a acestor carpato-danubieni, pelasgi (capitala lor a fost Pela), traci, au fost cei ce pentru un timp vor recuceri vechile teritorii pelasgice, tracice de la greci, la fel cum ceva mai târziu, o altă ramură a lor, latinii, o vor face din nou. Dacă răspândirea culturii lor înseamnă să pornească războaie, să distrugă cetăţi şi popoare, să le subjuge şi să le forţeze să se închine la aceiaşi zei, atunci Alexandru Macedon a fost un adevărat „răspânditor de cultură”, cum la fel vor fi ceva mai târziu romanii, turcii musulmani şi alţii pe care nu-i menţionez pentru a nu intra în polemica religiilor. Dar să-l vedem în continuare pe „micuţul” pelasg Alexandru cum va cuceri lumea antică:

* Asia mică şi Anatolia
* Siria, Libanul, Palestina şi Egiptul
* India
* Pakistan, Iran şi Irak

În cele din urmă, îi va „cultiva” el pe aceştia!

CUCERIREA LUMII ANTICE

La vârsta de 20 de ani, Alexandru a devenit regele Macedoniei şi al teritoriilor greceşti cucerite de tatăl său, Filip al II-lea.

La 21 de ani a pornit în Campania Dunăreană cu rezultatele descrise mai înainte. Se pare, însă, că gustul de aventură la un tânăr de vârsta lui, înconjurat de tineri ofiţeri macedoneni, bine educaţi, care ştiau să călărească, să vâneze, să participe la tot felul de jocuri sportive şi să bea foarte mult vin, nu se putea opri numai la cucerirea Greciei.

Cunoscător al Iliadei, având chiar o copie a acesteia primită în dar de la profesorul său Aristotel, pe care o lua cu el peste tot (aşa cum va face şi H. Schliemann după 2000 de ani pornit în descoperirea Troiei), încă sub influenţa povestirilor despre războiul troian, unde tracii-troieni au fost învinşi de grecii-ahei, El, Alexandru, decide să exploreze lumea antică în fruntea armatei sale, sporită ca număr prin absorbirea unui mare grup de soldaţi greci, de pe teritoriile cucerite de el, aşa cum mai târziu o vor face romanii şi turcii. Să nu uităm că aceste teritorii erau, de fapt, pelasgice, tracice la origine, ele fiind ocupate de greci prin sosirea acestora în 1900-1400 î.d.H. din estul Mării Caspice. Aşa că, în primavara anului 334 î.d.H., la vârsta de 22 de ani, el, pelasgul Alexandru Macedon porneşte în fruntea armatei sale spre Helespont (Dardanele), strâmtoare ce desparte Europa de Asia. El este însoţit de ingineri, constructori de poduri şi turnuri de asalt mobile, aruncătoare de pietre, plus un mare număr de oameni de ştiinţă: botanişti, astronomi, filozofi, istorici şi propagandişti (Calistenes, nepotul lui Aristotel, a fost unul dintre propagandişti şi care în final va distruge relaţia bună dintre Alexandru şi Aristotel). Cum medicina nu putea fi neglijată, Alexandru ia cu el un numeros corp medical plus tone de medicamente şi materiale medicale.

Armata lui numărând 32.000 de soldaţi plus 12.000 soldaţi de avangardă care trecuseră deja cu un an în urmă Dardanelele, era gata de luptă. Probabil era una din cele mai de elită armate pe care le-a avut antichitatea, o armată invincibilă. La ea se mai adaugă elita aristocraţiei mecedonene, cavaleria, plus armata de heleni adunaţi din teritoriile ocupate din sudul Greciei (50% din soldaţii lui, auxiliarii mai sus amintiţi, totalizând, după Hammond, 90.000 de oameni).

Era o dimineaţă frumoasă (aşa trebuie să fi fost), puţin răcoroasă, a lunii mai, anul 334 î.d.H. Un vânt răcoros sufla peste Strâmtoarea Helespontuui (Dardanele), împingând vasele macedoneanului spre Asia, pe o apă alb-albastră, reflectând corăbiile pline cu tineri înflăcăraţi de aventura necunoscutului. Pe vasul din frunte, un tânăr nu prea înalt (1,55 m), slab, cu o bărbie mai pronunţată şi cu un nas acvilin (ca al tatălui său), lăsa vântul să-i ridice părul lung arămiu. Ochii negri şi puţin bulbucaţi străluceau de dorinţe încă neîmplinite: vroia Troia, vroia Asia, Persia, India, vroia LUMEA!

Îmbrăcat într-o armură făcută din plăci mici metalice, strălucitoare, îmbinate cu cureluşe de piele, pe piept având capul înfiorător al unei divinităţi uitate, scruta zarea, în timp ce preoţii jertfeau un bou negru al cărui sânge îl aruncau în mare pentru îmbunarea zeilor. Ajungând la ţărmul Asiei, el va sări primul din corabie, punând piciorul pe acest pământ, ca un stăpân.

Va merge în golful Besika unde va vizita mormântul lui Achile, beat de fericire şi vin, va dansa gol, fără haine, avându-l în preajmă pe prietenul şi iubitul lui Hefaistion. Alexandru a pus apoi o coroană de flori pe mormântul lui Achile, iar Hefaistion alta pe mormântul lui Patrocle, cei doi eroi, luptători şi „iubiţi" ai războinicului troian. Să nu-l judecăm însă după legile de comportament de azi , acum mai mult de 2000 de ani ele nu se aplicau.

Într-un vechi templu închinat zeiţei Atena un ghid i-a arătat arme, lănci, scuturi care ar fi aparţinut lui Achile. Alexandru a luat scutul lui Achile punându-l în loc pe al său. Acest scut îi va salva viaţa pe meleagurile de la Punjab, în drumul său spre cucerirea Indiei.

În continuare, drumul lui va fi vijelios şi fără întoarcere. Invazia LUMII începea. Marea bătălie pentru cucerirea Asiei se va da pe râul Granicus, cunoscut azi în Turcia ca Kocabas Cay.

Fig.105. **Harta cuceririi lumii a lui Alexandru Macedon. Pe acea vreme tracii dominau Peninsula Balcanică: geto-dacii, ilirii, vlahii-dardani (pe teritoriul Kosovo-ului de azi), tribalii, etc. Mai trebuiau să treacă 7-9 secole până la sosirea slavilor în sudul Dunării.**

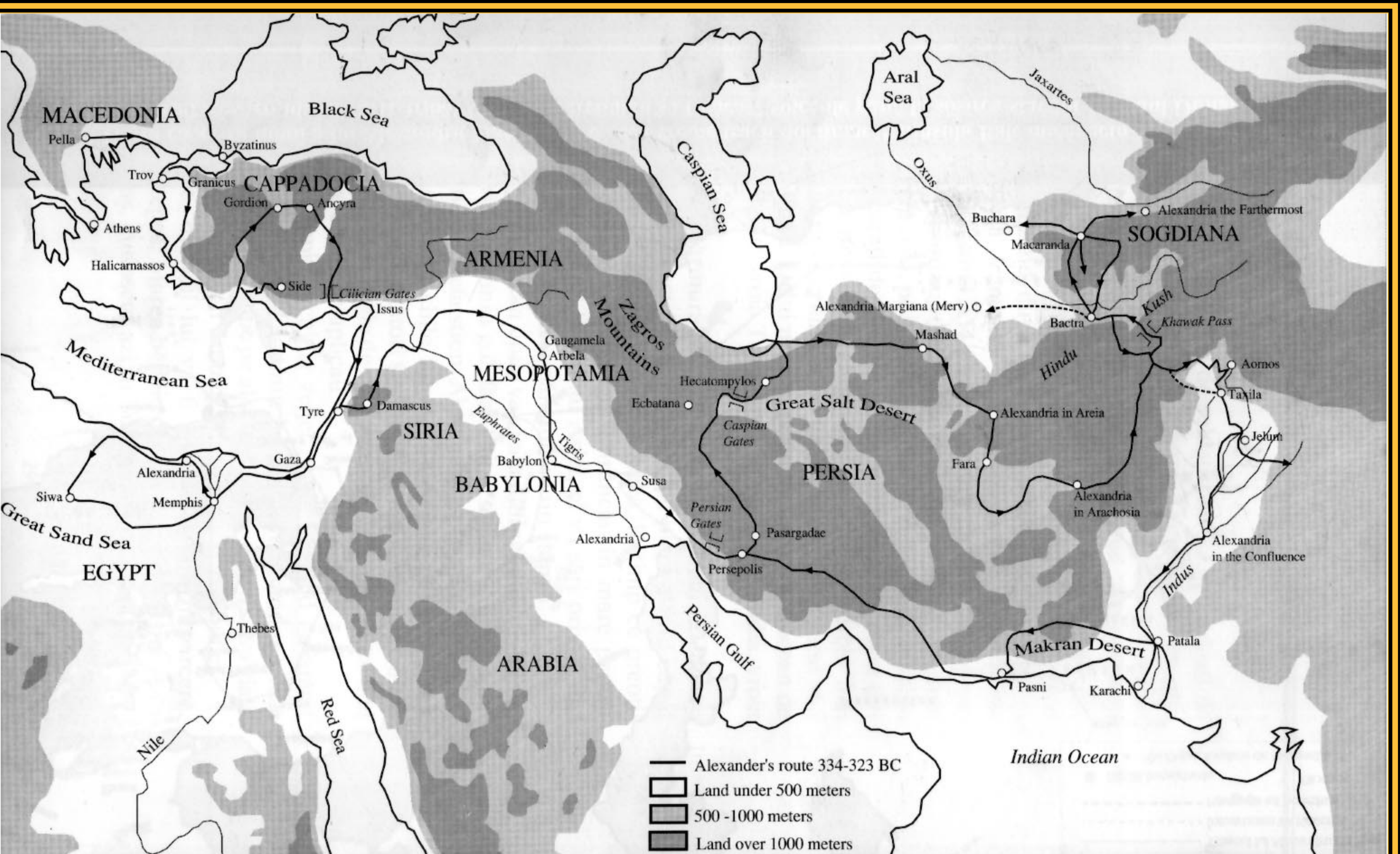

Fig.106. **Harta cuceririi lumii de către „Alesul zeilor“ 334-323 î.d.H.**
După “In the footsteps of Alexander the Great“ de* Michael Wood, *University of California Press, 1997

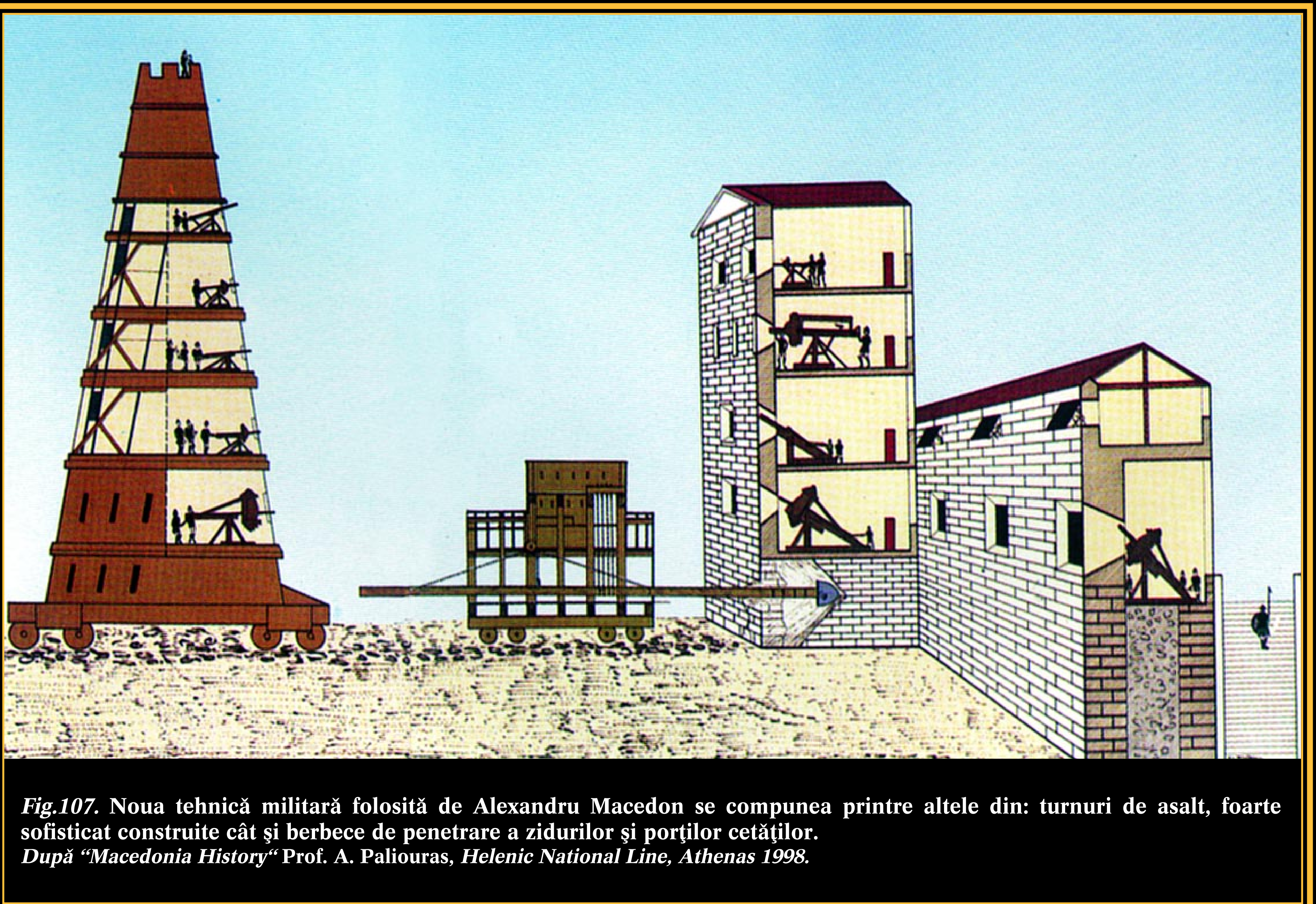

Fig.107. **Noua tehnică militară folosită de Alexandru Macedon se compunea printre altele din: turnuri de asalt, foarte sofisticat construite cât şi berbece de penetrare a zidurilor şi porţilor cetăţilor.**
După "Macedonia History"* Prof. A. Paliouras, *Helenic National Line, Athenas 1998.

Persanii reprezentau un imperiu formidabil de mare şi de puternic, capabili să ridice armate de mii şi mii de soldaţi fără a fi o problemă, dar... există un moment psihologic, destin căruia nimeni nu i se poate împotrivi. Lui Alexandru i s-a întâmplat ceea ce i se va întampla lui Cortez în lupta împotriva lui Mentezums, 1700 de ani mai târziu, şi anume: „îi va surâde norocul”!

După ce a fost capabil să traverseze Dardanelele fără a fi interceptat de marea flotă de război persană care „se plimba oarbă şi surdă” prin Marea Tracică (Egee), Alexandru, cu o mică armată, îi va înfrunta pe imperialii lui Darius al III-lea. Aceştia aveau şi un grup de mercenari greci în frunte cu Memnon din Rodhos, ce-l considera pe Alexandru un barbar maniac, tânăr şi arogant, dar periculos prin dispreţul său în faţa morţii tipic neamului nostru traco-dac. Memnon din Rodhos îi sfătuieşte pe persani să nu se angajeze în luptă directă cu macedoneanul, ci să-l hărţuiască doar, să-i taie legăturile de aprovizionare, să ducă tactica pământului pârjolit. Dar conducătorilor persani sfatul lui li s-a părut o insultă şi, parafrazându-l pe Mihai Eminescu, spuneau:

„Cum? Când lumea mi-e deschisă, a privi gândeşti să tac
Şi armata mea persană să se împiedice de-un trac?”

Era un amurg de mai, soarele se cobora leneş la orizont când armata macedoneană soseşte la malul râului Granicus. De cealaltă parte îi aşteptau persanii – 10.000 de cavalerişti de elită, adunaţi de peste toată Asia, de la Bactria şi chiar din nordul Afganistanului. Alături de aceştia erau şi 4.000 de mercenari greci în care ura clocotea împotriva macedonilor cuceritori ai Greciei; trupe de infanterie erau răspândite pe flancuri. Bătrânul general macedonean, Parmenio, îl sfătuieşte pe tânărul de 22 de ani, Alexandru, să amâne lupta până în zori, astfel armata se va odihni şi va putea lupta cu mai mult succes. Dar cine-l putea convinge pe el, pelasgul Alexandru, alesul zeilor?

Raportul de forţe era de 1:10, adică unui soldat din oastea macedoneană îi corespundeau 10 persani. Într-o linişte perfectă, în care parcă şi natura s-a oprit în loc, au răsunat brusc trompetele macedonene şi lupta a început. Într-un interval foarte scurt, Alexandru trece râul în fruntea armatei şi în strigătele de luptă ale vechilor zei macedoneni ai războiului (după M. Wood : *In the foot*

steps of Alexander the Great, p. 40) soseşte cu numai 1.000 de cavalerişti şi 500 de infanterişti peste râu. În praful ridicat şi în confuzia creată, ei, macedonenii îi înving pe persani care înmărmuriţi nu sunt în stare să se împotrivească. Jumătate din grecii mercenari care erau de partea persanilor au fost macelăriţi, iar supravieţuitorii greci au fost trimişi în lanţuri, în minele de argint din Tracia. Mesajul trimis astfel persanilor a fost şocant. Ei nu puteau înţelege cum o armată aşa de mică i-a putut înfrânge. Victoria de la râul Granicus a deschis pentru Alexandru coasta Ionică, Asia Mică, micile cetăţi şi oraşele aşezate în acele locuri. Ele se supuneau unele după altele fără luptă, parcă hipnotizate de faima pelasgului macedonean. Doar câteva cetăţi greceşti i s-au împotrivit, una din acestea fiind şi Miletul. Învinşi, ei au beneficiat însă de mila lui Alexandru. Să nu uităm că jumătate din armata sa era formată din greci. Dificultăţile de comunicare dintre ofiţeri, soldaţi datorită limbilor diferite: macedoneana versus greceasca, la început nu au avut nici o însemnătate, dar nu şi după moartea lui Alexandru.

O altă victorie, mică după unii, dar care l-a ajutat pe Alexandru să nu fie ţinut pe loc în Anatolia, a fost cea de la Caria, unde acelaşi grec Memnon din Rodhos după ce şi-a trimis soţia persană (care mai târziu va deveni iubita lui Alexandru), Barsine, cu copiii la Darius pentru a fi în siguranţă, va renunţa la luptă fugind pe mare, crezând că în felul acesta se va descurca mai uşor. Înainte de plecare el pune foc cetăţii. Din nou, tânărul Alexandru se dovedeşte un tiran cult, salvând din flăcări una din cele 7 minuni ale Lumii antice, mormântul regelui Mausolus, „Mausoleum”. Dacă Memnon ar fi continuat să reziste, Alexandru probabil niciodată nu ar fi putut părăsi Anatolia. Poate Darius ar fi fost salvat, iar India şi Egiptul, de asemenea. După cucerirea a peste 30 de oraşe, numai în Lycia, Alexandru îşi îndreaptă trupele la 90 de grade spre Nord, ajungând până la localitatea Gordion.

Gordion a fost oraşul lui Midas al cărui tată, Gordius, a fost un emigrant trac din Macedonia, sosit acolo într-o căruţă de lemn, pe care a lăsat-o, ca pe un monument pentru posteritate, legată de un ţăruş cu un nod foarte complicat. Legenda spunea că cine va deznoda acel nod va fi „Domnul Asiei”. Alexandru, după un

moment de gândire şi tăcere, va scoate sabia şi va „tăia nodul Gordian”. Istoricul Arrian nu a fost sigur dacă povestea era chiar adevărată, dacă s-a întâmplat ori nu s-a întâmplat aşa, cert este că nodul a fost „deznodat”.

Alexandru îşi continuă înaintarea, la început estică spre Ancyra (Ancara de azi), apoi trecând peste râul Nely, pătrunde în Capa-Dacia (Capa Docia), locuri cucerite de strămoşii săi carpato-danubieni cu câteva mii de ani înaintea lui. Între timp, unul din marii lui duşmani, grecul Memnon, care distrusese pe mare flota macedoneană, s-a îmbolnăvit şi a murit. În Babilon, la 1.000 de km depărtare de mare, regele persan, Darius al III-lea, la aflarea veştii morţii generalului său Memnon, nu ascultă de sfaturile unui alt comandant grec, mercenarul Caridemos, de a cumpăra cu aur pe grecii nemulţumiţi şi să-i pornească pe aceştia împotriva macedonilor; şi nu numai că Darius nu l-a ascultat, dar în timpul unei discuţii pline de insulte grave, a ordonat executarea lui Caridemos. Această decizie el o va regreta mai târziu însă nu şi Alexandru căruia norocul îi surâde de două ori. Fără un general cu experienţă, Darius va fi forţat să ia conducerea luptei împotriva macedoneanului şi va fi pierdut în urma bătăliei de la Issus (Kinet Huyuk) din noiembrie 333 î.d.H. Ce s-a întâmplat cu familia sa constituie un întreg aranjament de poveşti: faptul că grecii îl descriu pe Alexandru ca un”gerontofil” îndrăgostit de mama lui Darius, femeie peste 60 de ani. Eu, personal, nu îi cred. Odată, învingător pe teritoriul Anatoliei, Alexandru îşi îndreptă armata (332-331 î.d.H.) spre teritoriile Siriei, Libanului şi Egiptului de azi.

1. CUCERIREA TERITORIILOR SIRIEI, LIBANULUI, ISRAELULUI ŞI EGIPTULUI DE ASTĂZI

La 24 de ani (332-331 î.d.H..), Alexandru va începe cucerirea acestor teritorii. Folosesc numele locurilor aşa cum sunt ele azi cunoscute pentru a uşura înţelegerea cititorilor mai puţin specialişti în nume de localităţi şi teritorii necunoscute, pierdute în timp şi în groapa neiertătoare a istoriei: „uitarea”.

Fig.108. **Alexandru a fost declarat Faraon, Fiu a lui Ammon fiind iubit de Zeul Ra. Descoperire hieroglifică în 1939 în oaza de la Baharya.**
După ''In the footsteps of Alexander the Great", **Michael Wood –** ***University of California Press 1997***

Pe teritoriile menţionate mai sus s-au perindat triburi şi popoare. Ele au schimbat doar numele localităţilor, dar nu şi geografia. Cine ştie cine va domina aceste locuri în anul 4000 şi ce nume vor mai avea ele? Dar să revenim la tânărul nostru trac şi la consecinţele ce vor fi declanşate de acţiunile lui. După bătălia de la Issus, Alexandru l-a trimis pe bătrânul general Parmenia la Damasc pentru capturarea unor rămăşiţe persane dar, surpriză, el o va lua ca prizonieră pe Barsine, fată a unui nobil persan. Ea avea o educaţie grecească şi fusese măritată până acum de două ori: o dată cu căpitanul de mercenari greci, Mentor din Rodos, a doua oară cu cel mai înverşunat adversar al lui Alexandru, generalul Memnon. Plutarh spunea că ea ar fi întreţinut relaţii intime şi cu Alexandru, având un băiat, numit Heracles. Ce s-a întâmplat cu acest copil al lui Alexandru nu se mai ştie. Între timp, armata lui Alexandru se mobilizează în jos pe coasta Feniciei (Siria şi Libanul de azi) unde toate oraşele şi cetăţile îl recunoşteau pe Alexandru drept urmaşul lui Darius al III-lea.

Singura cetate care a încercat politica neutralităţii a fost Tyrul. Ei i-au trimis lui Alexandru daruri şi chiar o coroană de aur dar, nu l-au lăsat să pătrundă în cetate. Nu a fost o luptă uşoară pentru armata lui Alexandru, deoarece Tyrul era o insulă cu ziduri puternice şi cu un port cu peste 83 de corăbii în el. După ce armata lui Alexandru nu a fost în stare să cucerească singură cetatea Tyrului, din nou invidia şi gelozia „fraţilor” greci, vecini ai Tyrului, vor fi folosite de el. Cu ajutorul unor corăbii feniciene, al flotei din Rodos şi în special al celor 120 de corăbii ale regelui Ciprului, rezistenţa populaţiei Tyrului va fi înfrântă ori, mai corect spus, măcelărită sau trimisă în sclavie. Conducătorii Tyrului au fost executaţi împreună cu alţi 2000 care au fost crucificaţi. După o rezistenţă de 6 luni Tyrul va dispare de pe faţa pământului. Aceasta este acţiunea „civilizatoare” a macedonenilor nu numai asupra grecilor, persanilor, indienilor ci şi asupra tuturor celor cuceriţi, subjugaţi de ei. Oare ne-am schimbat noi după 2000 de ani? Ferocitatea noastră s-a schimbat ea? Azi macedonenii trăiesc supuşi sub greci, bulgari, iugoslavi şi albanezi. Numai în patria mamă, Dacia-Romană, ei sunt azi liberi, cu dreptul de a scrie, publica şi comunica în limba lor, macedoneană, aromână.

Alexandru, pătrunzând în cetatea Tyrului, s-a avântat cu sălbăticia celor 24 de ani ai săi şi cu experienţa căpătată în supunerea grecilor, omorând şi rănind pe oricine-i stătea în cale. Curtius spune că peste 10.000 de bărbaţi au fost măcelăriţi, dar şi Alexandru a fost rănit la un picior, fiind nevoit să părăsească câmpul de luptă. Când guvernatorul Tyrului şi al întregului teritoriu al Gazei de azi a fost prins, Alexandru a ordonat ca gleznele să-i fie găurite şi legate de spatele unui car de luptă, şi plimbat de viu, zbătându-se de durere şi în chinurile morţii, în jurul pereţilor cetăţii; decizia lui Alexandru fiind parcă o imitaţie a tratamentului aplicat de Achile, tracului-raman Hector în timpul Războiului Troian.

În iarna aceluiaşi an, 332 î.d.H., Alexandru traversează Gaza pentru a intra în Egipt, fără nici o împotrivire din partea acestora. Ce-o fi simţit el atunci, la 24 de ani, în faţa piramidelor? Cine ştie? Pe urmele cui s-o fi simţit? O fi ştiut el de ai săi străbuni, carpato-danubieni, ga-ramani, cuceritori ai nordului Africii, cu 2000 de ani înaintea lui? Napoleon Bonaparte care-l va urma, ştia că priveşte la aceleaşi piramide văzute cu 2000 de ani înaintea lui de Alexandru Macedon. Dar el, Alexandru, era copilul timpului său, religios şi superstiţios, ciudat pentru noi cei de azi.

El va lua o cale lungă de peste 250 de km călărind pe cămile cam 30 km pe zi, pentru a ajunge la Siwa unde preoţii egipteni ai templului" Oracolul lui Ammon" îl vor recunoaşte ca fiu al Zeului şi îl vor numi chiar Faraon al Egiptului - în scris, după cum el a cerut (dar va fi scris nu în greceşte ci în egipteana hieroglifică). De fapt, noi nu vom şti niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat acolo, ce schimbări asupra concepţiei lui religioase s-au produs. Un lucru este sigur că, profund impresionat de templul Oracol al Zeului egiptean de la Siwa, Alexandru s-a gândit poate pentru prima oară la moarte şi i-a dat ordin lui Aridaeus, un prieten foarte apropiat, ca atunci când va muri să fie înmormântat lângă tata Ammon, la Siwa! Acest lucru nu a avut însă loc niciodată, se pare, el fiind înmormântat sub fundaţia noului oraş, Alexandria.

Dar în mod ciudat, Alexandru nu se reîntoarce pe acelaşi drum: plecând de la Siwa, el o va lua pe un drum sudic, străbătând deşertul. De ce o fi ales acest drum riscant? Arrian spune că, după

Ptolomeu (care se pare că l-a însoţit pe Alexandru în drumul spre Siwa), Alexandru a ales alt drum de întoarcere. De fapt, acel drum nu prea a fost cunoscut. 2000 de ani mai târziu, mai precis în vara anului 1942, generalul german Rommel, îşi va pune întrebarea: „Care a fost drumul sudic de reîntoarcere a lui Alexandru?" Generalul voia să găsească acel drum pentru a-i putea ocoli pe englezi în drumul său spre Egipt. Se pare că şi el, precum Alexandru, s-a dus la Oracol cu o singură întrebare: care a fost aceea, şi care a fost răspunsul oracolului, nimeni nu ştie.

Alexandru auzise de la Herodot despre legendarul Siwa şi încercarea lui Cambyses, fiul lui Cyrus - regele Persiei, de a cuceri şi distruge Siwa, luând un drum sudic, dar întreaga armată a lui Cambyses a fost înghiţită de nisip, a dispărut (poate studii arheologice viitoare vor redescoperi acea armată încă ascunsă sub nisip). Cine a elucidat parţial misteriosul drum de întoarcere al lui Alexandru, a fost un arheolog egiptean care, în anul 1939 a descoperit la oaza Bahariya un templu necunoscut, acoperit de nisip. Înlăturând nisipul din jurul pereţilor, descoperă alte cartuşe de hieroglife menţionând că templul era închinat faraonului Alexandru şi patronat de doi zei: Horus şi Isis.

Când a avut timp Alexandru în scurta sa viaţă să dărâme şi să recucerească imperii, când a avut timp să construiască oraşe, cetăţi şi temple? Ce o fi simţit acel băiat de 24 de ani, venit de departe, din Balcani, ca să-şi construiască un templu acolo, în pustiu, în oaza Bahariya?

Pe această rută, probabil, s-a întors el de la Siwa, pe această rută, probabil, generalul său Ptolomeu, care mai târziu va conduce Egiptul, i-a marcat drumul cu acest templu? Poate Alexandru a ordonat construcţia templului acesta mulţumind astfel zeilor pentru norocoasa întoarcere de la Siwa.

La sfârşitul lunii ianuarie 331 î.d.H., Alexandru decide construcţia primului său oraş: Alexandria, precum al său tată a construit Filipopolis (Plovdiv-ul de azi). Acesta va fi primul din cele 30 de oraşe care-i vor purta numele peste tot în lumea cucerită de el. Alexandria trebuia să fie un centru de cultură, acolo, pe coasta Mediteranei şi aşa a şi fost. Alexandria a devenit un El-Dorado cultural şi a stat aşa aproape 1000 de ani, până la sosirea Islamului.

2. CUCERIREA ZONEI IRAKULUI ŞI IRANULUI

În primăvara anului 331 î.d.H., la vârsta de 25 de ani, Alexandru îşi continua marşul în cucerirea Lumii Antice, alergând după acelaşi Darius.

Acesta va încerca să-l cumpere pe tânărul macedonean oferindu-i, la început, recunoaşterea unui imperiu cu limita în centrul Anatoliei, până la râul Halys. Apoi îşi extinde oferta, de astă dată limita noului imperiu oferit acestui tânăr de 25 de ani fiind, nici mai mult nici mai puţin decât fluviul Eufrat şi în plus, fabuloasa sumă de 30.000 de talanţi împreună cu una din fiicele sale. Săracul general Parmenia spunea „eu aş accepta această ofertă” dar nu şi tânărul nostru trac-macedonean la care dorinţa de aventură şi luptă era primordială şi nu aceea de a se aşeza cuminte la locul lui şi să-şi clădească o familie în linişte şi pace. El îi va răspunde lui Darius: „cheamă-mă „Marele Rege” şi te voi lăsa să trăieşti pe lângă mine ca vice-rege, ori opreşte-te din fugă şi vino să ne luptăm”.

Este imposibil de înţeles incompetenţa lui Darius, care deşi avea sub mâna lui o uriaşă armată, îi era frică de un grup de soldaţi macedoneni. Alexandru îl va sfărâma din nou în lupta de la Arbela (Gaugamela), unde va sosi cu 40.000 de infanterişti şi 7.000 de cavalerişti. Darius îl va întâmpina cu peste 200.000 de infanterişti (după alţii chiar 1.000.000) şi mai mult de 34.000 de călăreţi. Astfel, la sfârşitul verii anului 331 î.d.H., mai precis pe 1 octombrie, pe o vreme călduroasă şi plină de praf şi de un vânt fierbinte, alergând printre dealurile Kurdistanului, cei doi, Darius şi Alexandru, se vor găsi din nou faţă în faţă (Fig. 109).

Bessul, şeful cavaleriei din nordul Afganistanului, lansează un atac asupra aripii drepte macedonene dar, spre ghinionul lui, în loc să se oprească la grecii pe care-i sfărâmase, îşi continuă atacul nimerind în faţa falangelor macedonene, trupe specializate în astfel de lupte, care într-un nor de praf, distrug cavaleria persană.

Alexandru aleargă după Darius care scapă din nou. Bătălia de la Arbela (Gaugamela) a fost poate una dintre cele mai decisive:

***Fig.109.* Alexandru şi Darius în lupta de la Issu: după un mozaic la Pompei**

numărul morţilor în armata lui Darius s-a ridicat, după unii, la 56.000 dar adevăratul număr al acestora nu se va şti, probabil, niciodată. Istoria e scrisă întotdeauna de învingător! Tânărul Alexandru îşi va continua drumul hărăzit de destin, va pătrunde în Babilon, unde se va odihni, apoi va continua invazia zonei Iranului de azi, va arde oraşul „cel mai urât din lume”, va distruge Persepolis în faţa armatei persane paralizată de frică. Alexandru va găsi comoara regilor persani, compusă din peste 120.000 talanţi de aur. Armatei lui, obosite dar victorioase, îi oferă oraşul spre jefuire – frumoasă recompensă. Ce vor fi simţit persanii despre aceasta este uşor de imaginat: şi azi ei îl consideră pe Alexandru drept un măcelar, o făptură diabolică care le-a dărâmat templele şi le-a ucis preoţii, le-a distrus cea mai preţioasă carte religioasă „Avesta”, scrisă cu aur pe 12.000 de piei de animale.

Va urma fuga după Darius care se ascunsese la Ecbatana, 600 km nord de Persepolis, având-i alături de el pe mercenarii greci, credincioşi lui, cât şi pe satrapul Bessus, conducătorul cavaleriei de la Arbela. În fierbintea lună iulie a anului 330 î.d.H., Alexandru afla că Darius a părăsit Ecbatana, îndreptandu-se spre zona Afganistanului de azi. În 11 zile de marş forţat macedonenii ajung la Ray (vechiul Teheran), obosiţi, însetaţi, aproape târându-se prin marea de nisip. Ciudată este şi frica lui Darius; având o armată de zeci de ori mai mare şi mai puternică, fugea de un grup nebun de macedoni care nu-i doreau nimic altceva decât să-l facă să dispară. Între timp, în tabăra lui Darius se propuneau schimbări; propunerea de înlocuire temporară a lui Darius cu Bessus, satrapul Betriei,va fi respinsă de Darius, care va muri, fiind ucis chiar de „credincioşii” săi, care-l vor părăsi, înjunghiat, într-o căruţă. De aici istoricii, învingătorii, vor scrie iar istoria lor, a câştigătorilor. Ei vor descrie cum un soldat din armata lui Alexandru îl va găsi pe Darius, încă în viaţă, îi va aduce apă într-un coif, iar înainte să moară, marele rege al Imperiului persan, îl va întâlni pe Alexandru şi îi va mulţumi pentru felul în care îi tratase familia. Ba chiar mai mult, cu limba de moarte îl va numi succesorul său la tronul Marelui Imperiu Persan. Istorici, istorici, istorici şi atunci, ca şi acum, scriau o istorie părtinitoare, o istorie a învingătorului fără scrupule şi ruşine în faţa posterităţii!

Adevărul este că, Darius era deja mort la sosirea lui Alexandru iar corpul său a fost trimis înapoi la Persepolis, nu aşa de mult din respect, cât pentru a arăta familiei acestuia şi lumii persane corpul neînsufleţit al marelui Darius. Ce a urmat după aceea nu se deosebeşte de ce urmase cu câţiva ani în urmă în regatul Macedoniei, după moartea lui Filip al II-lea.

De astă dată toţi copiii lui Darius au fost fie „îndepărtaţi” pentru totdeauna din această lume, fie căsătoriţi cu macedoneni - în felul acesta nelăsându-se nici un urmaş demn de a-l continua în viitor pe fostul rege al regilor, pe Darius.

Acum, după ce au cucerit Persia, se vor întoarce acasă aceşti macedoneni? Nu! Alexandru le va vorbi de zilele în care ei ar trebui să-l invingă pe Bessus, care între timp se declarase rege. El, Alexandru, îi va purta spre „sfârşitul” pământului pe aceleaşi drumuri ale istoriei pe care vor păşi Gingis Han (Genghis Khan), ori Marco Polo. De la vârsta de 27 de ani până la 29 el îi va purta de pe întinderile Afganistanului, Uzbekistanului şi Tadjikistanului de azi până la Samarkand. Se va căsători cu Roxana, cea mai frumoasă fată din Asia, nu înainte de a-l omorî, într-o criză de personalitate, pe vechiul său prieten şi tovarăş de arme - Cleitus. Ce l-a făcut pe tânărul Alexandru să renunţe la farmecele Eunucului Bagoas, la tânărul Euxenippos sau la vechiul „prieten” Hephaistion şi să se îndrăgostească de tânăra şi frumoasa Roxana nimeni nu ştie. Cert este că în urma unui banchet „splendid”, barbaric, cu mult consum de alcool, ea, Roxana, a fost adusă să danseze în compania altor fete, ca să aterizeze în „inima” lui Alexandru. Dar firea totalitară şi despotică a tânărului „zeu” va exploda iarăşi când un grup de paji, toţi tineri, sub 20 de ani, sătui de alergături, au plănuit asasinarea lui. Aceştia vor fi descoperiţi şi torturaţi fără milă, până la moarte. În final, Alexandru îl va acuza pe nepotul lui Aristotel, pe Calisthenes, de a fi organizat complotul, istoricul, omul care i-a construit mitul, pe grecul care a creat şi realizat prin linguşitoriile lui „monstrul” Alexandru. Calisthene, în plus, a mai avut „tupeul” să-l compare cu Patrocle (Patroclus, din Iliada) prietenul şi iubitul lui Achile. Cum adică, EL, Alexandru, să nu fie comparat cel puţin cu Achile! Ca urmare, Alexandru nu numai că l-a torturat dar l-a şi crucificat.

3. CUCERIREA ZONEI PAKISTANULUI ŞI INDIEI 327-326 î.d.H. CHEMAREA STRĂBUNILOR

La vârsta de 29 de ani, când alţi tineri nu ştiu încă de ce să se apuce în viaţă, EL, Alexandru, se vedea un „zeu”. Cucerise aproape toată lumea ştiută până la el dar - nu toată!

El vroia totul, aşa că în primăvara anului 327 î.d.H. îl vom găsi pe pantele muntoase ale Hindu-Kush-ului, undeva între Pakistanul şi Afganistanul Nuristan, plin de energie, mânat de o dorinţă demonică de a stăpâni toată lumea. Aşa cum îl învăţase Aristotel, el voia să vadă, din vârful acestor munţi, sfârşitul, limita pământului. Ce o fi simţit el, oare, când a descoperit că „eminentul” lui învăţător a calculat greşit? Probabil în acel moment dorinţa de cunoaştere şi mai puţin cea de cucerire îl purta tot mai departe, sau poate nu era altceva decât o chemare a străbunilor care cu mai puţin de 2000 de ani înaintea lui, carpato-danubienii, vedicii, arienii, ori cum vreţi să ne numiţi, în urma măcelului de la Harrapa, pătrundeau în India pe cursul superior al Indusului.

Ei, carpato-danubienii-arieni, au cucerit India nu numai militar ci, în special spiritual.

Despre India, Alexandru nu ştia prea mult, se pare că „serviciul lui secret” – format în majoritate din neguţătorii greci – nu pătrunsese în această zonă. Cunoştinţele lui se limitau la frontiera nord-vestică a Punjab-ului.

Tânăr, abuziv, căruia îi plăceau beţiile, orice se poate spune rău despre tânărul Alexandru, dar nu i se poate contesta seriozitatea şi meticulozitatea în pregătirea unei invazii; la fel şi de astă dată, după ce va studia cu atenţie toate informaţiile primite despre India, EL îşi va împărţi armata în două: (1) grosul ei îl va pune sub conducerea „iubitului” lui prieten Hefaist-ion, iar o mică parte (2) o va conduce EL însuşi, şi va avea un caracter, mai curând de exploatare a Indiei.

Ei vor merge împreună de la Kandahar până la Kabul şi de acolo până la Bactra (Balkh). Se vor reîntoarce la Kabul şi de

acolo drumul lor se va despărţi: Hefaistion îşi va conduce armata la sudul râului Kabul spre Taxila, al cărei rege va fi de partea macedonilor; nu la fel va face un alt rege din partea vestică a fluviului Indus, care la Charsadda va fi învins de Hefaistion şi chiar omorât.

Alexandru se îndreaptă cu mica lui trupă, în nord spre Himalaia, trecând prin valea Kunarului, ajungând până la Pir Sar (Dornos), undeva pe la poalele acestor munţi (din estul Afganistanului de azi până la frontiera nord-vestică a Pakistanului).

Ce-l mâna pe tânărul rege macedonean erudit pe aceste meleaguri, atunci în antichitate, atunci, în urmă cu mai bine de 2300 de ani? Poate acea chemare a străbunilor!

Undeva în văile Kunarului, între Afganistanul de azi şi Pakistan a avut loc un incident extraordinar: în micul orăşel Nysa localnicii au venit la armata macedoneană cerându-le protecţia, spunându-le că ei sunt nimic altceva decât descendenţi ai zeului Bachus, zeu tracic, preluat mai târziu de greci şi de romani, Bachus, zeu al beţiei, vinului, extaziei (provocate de amestecarea în vin a unei viţe sălbatice), intoxicaţie care provoca acţiuni impredictibile la cei ce se „drogau” cu aceasta. Că Alexandru şi ai lui macedoneni erau alcoolici este greu de spus, dar şi de contestat. Pe atunci oamenii „aleşi” nu aveau prea multe de făcut ca să se distreze, în plus macedonenii ca şi mercenarii greci care-i însoţeau erau oamenii timpurilor lor: creduli, superstiţiosi, religioşi, posedaţi de demoni ori de zei.

De fapt, nici azi, după 2300 de ani, oamenii nu s-au schimbat prea mult, şi chiar când trimit rachete pe alte planete, călătoresc pe Lună, sau simplu „în spaţiu”, continuă să fie superstiţioşi ori să creadă în fiinţe supranaturale la care se închină cu evlavie; deci, ce le putem cere acelor oameni de acum 2300 de ani! Povestea acelor „străbuni” nu a făcut decât să-i confirme lui Alexandru, dreptul de a fi acolo şi să-i crească şi mai mult interesul în exploatarea acelei lumi. Să nu uităm că pentru timpul său, el era un om deosebit de educat, erudit, cult. După pasajul prin valea strămoşilor, el va ajunge la Massaga, în valea râului Swat, unde a întâmpinat rezistenţă, până când conducătorul armatei inamice a fost ucis. Atunci regina locală, o femeie foarte frumoasă, îi va deschide

porţile cetăţii şi nu numai pe acestea; se pare că ea i-a adus pe lume şi un copil. Alexandru le-a promis soldaţilor indieni, care luptaseră împotriva sa, libertatea, dar în timpul nopţii, i-a măcelărit. El nu avea nevoie de soldaţi inamici în spatele său.

Comportamentul lui pare, de multe ori, cel al unui jucător, modern, de şah.

Alexandru îşi continuă campania spre centrul Indiei cu 80.000 de soldaţi, animale, care şi turnuri de luptă, elefanţi, plus oameni de ştiinţă, botanişti, istorici şi topografi (care măsurau continuu distanţa: Macedonia – capătul lumii). El traversează râuri şi fluvii, văi, dealuri şi munţi, deşerturi şi mări, spre a-şi îndeplini destinul. El îl va întâlni pe ramanul, Rajah, Porus, împărat al Indiei, care îi va sta în faţă cu 30.000 de soldaţi şi o cavalerie de 2.000 de oameni alături de care mai avea şi un „regiment" de „tancuri ale antichităţii", respectiv 300 de elefanţi. Astfel, în jurul zilei de 21 mai a anului 237 î.d.H., într-o zi însorită, pe râul Jhelum (Hydaspes), umflat de apa topită a zăpezii cât şi a gheţarilor din munţii Hymalaia, Alexandru îşi va construi un pod de vase, surprinzându-l pe fiul lui Porus, care credea că, cu o cavalerie de 2.000 de oameni şi 50 de cariote (căruţe de luptă) îl va speria pe macedonean. Dar el s-a înşelat şi nu numai atât, dar a şi fost omorât. În acele timpuri nu te puteai juca cu un macedonean! Ramanul Porus, probabil un urmaş al acelor strămoşi carpato-danubieni, înalt de 1,80 m, un adevărat gigant pentru acea vreme, îl va întâlni în luptă pe macedonean. La început „divizia" de elefanţi va face ravagii printre macedoneni şi ale lor falange, dar nici asta nu va dura prea mult, ochii elefanţilor fiind principala ţintă a suliţelor lungi, falangiste, dar şi trompele lor tăiate de săbiile macedonene. Istoricul Arian îi descrie pe aceşti elefanţi, arătând la sfârşit ca nişte corăbii răsturnate pe mare. Tot acelaşi istoric, Arian, ne spune că numărul morţilor în tabăra lui Porus a fost de 20.000; Diodorus vorbeşte de 12.000 de morţi, 9.000 de prizonieri şi 80 de elefanţi morţi. Dacă după **măcelul de la Harrapa,** făcut de carpato-danubieni-vedici la 2.000 î.d.H. aceştia au pătruns pe valea Indus-ului, acum, după cca. 1.700 de ani (327 î.d.H.) un alt măcel a avut loc; Porus a scăpat masacrului. El îl va întâlni pe Alexandru, cerându-i, printr-un interpret, să-l „trateze ca pe un

rege”. Alexandru o va face şi, chiar mai mult, îi va mări imperiul adăugându-i şi teritoriile ocupate de la inamicii acestuia. Pentru macedonean, era mai bine să aibă un prieten decât un duşman.

O monedă din acele timpuri, făcută în Babilon, ni-l înfăţişează pe Alexandru călare pe Bucefal, atacându-l pe Porus care se găsea pe spatele unui elefant. Pe cealaltă faţă a monedei avem portretul lui Alexandru care, asemănător zeului suprem al traco-dacilor, Gebeleizis, are în mâna dreaptă un fulger, iar cu stânga se sprijină într-o suliţă. Bătălia de la Jhelum, deşi câştigată, îl va mâhni profund pe tânărul de 29 de ani: el îl va pierde pe Bucefal, calul lui drag, care moare rănit în luptă (sau, după alţii, de bătrâneţe). Bucefal a fost animalul credincios care timp de 20 de ani l-a însoţit peste tot. Un monument va fi ridicat în cinstea cailor de luptă, de fapt, în cinstea credinciosului lui cal - Bucefal. Locul monumentului a fost identificat la Jalapur, loc pe care chinezii budişti îl vor numi mult mai târziu „oraşul faimosului cal”.

După o lună de repaus pe malurile râului Jhelum, când au avut loc spectacole muzicale şi competiţii atletice, Alexandru îşi va ridica iar armata ducând-o mai departe „în inima Indiei”. La fel cum mai târziu Magelan şi Cristofor Columb vor explora mările pentru a descoperi sfârşitul lor, el, Alexandru, voia să facă acelaşi lucru pe uscat, voia să vadă unde se sfârşea pământul! Botaniştii care-l însoţeau erau încântaţi de noua floră descoperită, de bumbacul care făcea posibilă obţinerea de haine din astfel de plante. Musonul era observat şi comentat de Theophasus, a cărui lucrare pierdută a fost regăsită, tradusă în limba persană într-o bibliotecă din nordul Indiei. Alexandru îşi împinge armata întâi spre Est până la râul Beas (Hyfastis), cel mai depărtat loc ştiut până atunci după istoricul Arrian. El auzise că, dincolo de acest râu, ar exista un regat, pe Gange, cu capitala la Patna, oraş ce rivaliza cu Babilonul, cu o populaţie de 400.000 de locuitori, 564 de turnuri de apărare şi 60 de porţi. Cine-i putea opri setea de aventură, de cucerire a acelei împărăţii? Cine? Dar armata era obosită de ploile din timpul perioadei musonice, îmbolnăvită de malarie (chinina se pare că au cunoscut-o atunci de la indieni), de dizenterie, speriată şi decimată de şerpii veninoşi; soldaţii obosiţi şi uzi, nu mai visau ca în urmă cu 7 ani, când traversaseră Dardanelele în Asia, la aventuri şi bogăţii.

Coenus, unul din cei mai devotaţi comandanţi de falangă îi va spune că din armata originală au rămas foarte puţini: ”unii au murit în bătălii, alţii sunt invalizi, mulţi au fost lăsaţi în diferite părţi ale Asiei, dar cei mai mulţi au murit bolnavi de tot felul de boli; puţinii supravieţuitori vor să vadă dacă părinţii le mai sunt în viaţă, vor să-şi vadă soţiile şi copiii, vor să-şi vadă locurile natale”. Nemulţumit, Alexandru le spune că va merge singur înainte numai cu voluntari, ceilalţi se pot întoarce acasă, în Macedonia, să spună că şi-au întors spatele la el, şi l-au lăsat singur printre inamici. Dar nici aceste fraze nu au convins pe nimeni, aşa încât se vor întoarce spre Jalapur. Dar dacă armata a acceptat aparent în a merge mai departe, spre Est, Alexandru va încerca să-i aducă „acasă” mergând spre sudul Indiei, continuând să traverseze locuri noi, să le exploreze. Între timp, Coenus va muri. Roxana, soţia lui Alexandru îi va aduce pe lume un fiu care va muri însă în toamna anului următor. Alexandru îşi va pregăti o flotă de peste 2.000 de vase pe care o va comanda, cu intenţia de a atinge Oceanul Indian. Prietenul său, Hefaistion, se va aşeza în fruntea armatei de 200 de elefanţi şi îl va urma de-a lungul fluviului Indus. Infanteria şi cavaleria, avându-l comandant pe Craterus va mărşălui şi ea de-a lungul malurilor fluviului. Trebuie să fi fost un spectacol fantastic, grandios, să vezi mobilizându-se acele trupe, **cruciada împotriva Imperiului Persan** transformându-se într-una împotriva locuitorilor Asiei! Soldaţii macedoneni vânau, pedepseau, distrugeau orice împotrivire. Începuse teroarea contra oricărei împotriviri. Macedonenilor li s-a împotrivit o populaţie locală, în oraşul Multan. Soldaţii, obosiţi şi bolnavi, nu prea mai aveau chef să mai cucerească un oraş; Alexandru se va căţăra pe una din scările de asalt, care se va rupe. Văzând „roşu” în faţa ochilor, tânărul macedonean uită cine este, se agaţă cu mâinile de zidul duşman sărind înăuntru cu alţi trei însoţitori. Bucuria apărătorilor cetăţii, care au tăbărât pe ei, cu mic şi mare, ba chiar o săgeată îi va străpunge pieptul în partea dreaptă. Cu acel scut al lui Achile, luat din Troia, cei trei tovarăşi îl vor acoperi, încercând să-l scape de furia apărătorilor. Soldaţii macedoneni din afara zidurilor, înţelegând dezastrul, vor lupta nebuneşte şi-i vor masacra pe luptătorii inamici până la unul. Ei credeau că Alexandru al lor era mort, dar el a fost adus, aproape mort, în tabăra unde doctorii se întrebau dacă să încerce sau nu să-i scoată

săgeata din piept. Într-un moment de luciditate, Alexandru deschide ochii şi le cere să o facă. Doctorul Critobulos o va face: sânge şi aer a ţâşnit după scoaterea săgeţii din rană din plămânul drept al „Zeului Macedonean”. Dar sănătatea de fier, cât şi tinereţea sa vor învinge, şi el va supravieţui. Totuşi localnicii din zona Multan şi Uchcr spun azi că, de fapt, „Alexandru a murit atunci şi a fost înmormântat undeva pe acolo. Comandanţii lui nu au vrut să descurajeze armata şi au declarat că este încă în viaţă”. Adevărul este că Alexandru îşi va continua drumul pe apă încă 9 luni; în timpul acela ei au venit în contact cu filosofia Vedica, ce se practică în India de peste 2.000 de ani, adusă de carpato-dunăreni. Alexandru va fi intrigat de filosofia sceptică, raţională şi materialistă vedică şi de asemănarea ei cu ce se practica în acea vreme în Grecia (vezi p. 204 *„To the ends of the Earth”* de Michael Wood), în special în ceea ce privea legile naturale ale Universului. Este dificil pentru noi să speculăm azi dacă el ştia sau nu că originea acelor filosofii vedice îşi avea era în spaţiul Carpato-Dunărean, ca şi cea grecească, de altfel. Nu numai indienii, dar şi grecii se adăpaseră la acelaşi izvor al cunoaşterii, amândouă civilizaţiile construindu-şi filozofiile pe baza celei pelasgice, ariene, carpato-danubiene, pe cea a strămoşilor noştri. De-a lungul Indusului, trupele lui Alexandru vor întâlni pe cele ale regelui Indian Musicanus care, prefăcându-se prieten, la început, mai târziu îl va ataca, dar va sfârşi crucificat. Peste 80.000 din soldaţii lui fiind ucişi de trupele macedonene. În vara anului 326 î.d.H. Alexandru a ajuns la Patala (Hyderabad); folosind notele amiralului lui, Nearchus, istoricul Arrian va publica o carte separată intitulată „India”. Ajungând la acest punct terminus, Alexandru a decis „întoarcerea acasă”.

ÎNTOARCEREA ACASĂ
(326-325 î.d.H.)

La vârsta de 30 de ani Alexandru decide să se întoarcă acasă. Astfel îl găsim în toamna anului 325 î.d.H. undeva pe lângă Karaci, îndreptându-se spre Babilon, care devenise între timp centrul lumii sale, centrul imperiului său. Armata şi-a împărţit-o în trei grupuri:

1. Unul sub conducerea lui Craterus având 3 brigăzi de falange cu peste 10.000 de veterani (care de astă dată se întorceau acasă pentru a fi eliberaţi din armată); alături de aceştia mai erau 20.000 de soldaţi cu 200 de elefanţi care din valea Indului vor merge în Iranul de azi, trecând prin Bolan Pass (în general un drum fără dificultăţi).
2. Nearchus, în fruntea flotilei, va coborî de pe fluviul Indus, în Marea Arabiei mergând pe lângă ţărm, trecând prin strâmtoarea Hormuz în Golful Persic până la Chrax (Alexandria), de asemenea, fără să întâmpine dificultăţi, exceptând faptul că nu l-a putut întâlni pe Alexandru la Gwadar!
3. În sfârşit el, Alexandru, va alege un drum foarte ciudat de întoarcere acasă. El va străbate deşertul neospitalier al Makran-ului de-a lungul coastei Mării Arabice, undeva între Iranul şi Pakistanul de azi, având cu el cam 80.000 de infanterişti şi 18.000 de cavalerişti.

De la Karachi la Bampur sunt peste 1000 de km de ţinut arid şi ostil, lipsit de vegetaţie şi în special de apă, când ai nevoie de ea. Asta nu înseamnă că, atunci când natura vrea, apa, ploile, torenţii, inundaţiile nu pot să apară; aşa s-a întâmplat şi cu armata lui Alexandru care în valea Kech-ului va fi izbită prin surprindere de un astfel de fenomen natural, potopul distrugându-i o parte din armată, arme, echipament. Ajungând în oaza fertilă a Turbat-ului, Alexandru îşi va odihni armata oferindu-i nu numai apă bună şi hrană, dar şi distracţii. De la Turbat la Pasni sunt cam 140 km, dar traseul este foarte dificil. Aparent Alexandru a vrut să ajungă la mare pentru a-l întâlni pe Nearchus, cu vasele sale. Norocul însă nu-i mai surâde ca pe vremuri: armata sa obosită, chinuită de boli, nemâncată, lipsită de apă se va transforma într-o hoardă disperată, târându-se prin deşertul nemilos. Poate că Alexandru a vrut să-şi pedepsească astfel armata necredincioasă care refuzase să-l urmeze dincolo de râul Beas. Ei îşi

Fig.110. **Curtea lui Alexandru Macedon prin luxul ei l-ar fi putut face gelos şi pe Ludovic XV; în pictura de faţă Alexandru, bolnav, este înconjurat de doctori şi prietenii săi.**
După „Alexander the Great, Man of Action Man of Spirit" – Pierre Briant, Harry N. Abrams, Inc. Publishers – New York 1996

vor continua drumul de-a lungul Mării Arabice, până la Bandar-e-Abbas, unde Alexandru îl va întâlni pe Nearchus, întâlnire descrisă de istoricul Arrian ca foarte lacrimogenă. Armata lui Alexandru arsă de soare, bărboasă, cu plete lungi şi nespălate, prost hrănită, o întâlneşte pe cea condusă pe apă de Nearchus, sănătoasă, aşa-zis „nezgâriată". Plutarch îi descrie pe ofiţerii macedoneni (nu greci), ca având o constituţie solidă, cu un apetit nestăpânit pentru beţii, sex şi violenţă, îmbrăcaţi în costume elegante, umblând paralizaţi de băutură şi gata de ceartă. El, Alexandru, va ajunge la Persepolis prin luna ianuarie a anului 324 î.d.H. unde, probabil, va regreta faptul că a distrus oraşul. În februarie va fi la Susa. El îşi va schimba capitala imperiului la Babilon. Între timp, iubitul său prieten, Hefaistion, căsătorit şi el cu o fată a lui Darius, va muri în condiţii ciudate, după unii. Alexandru va forţa aproape pe toţi oamenii lui să se căsătorească cu femei locale creând astfel o nouă populaţie, un nou popor. Pe cei mai încăpăţânaţi îi va plăti şi îi va trimite acasă, înainte de vreme, ca veterani.

Personal, Alexandru o ţinea din beţie în beţie, dacă ne luăm după fragmentele scrise de secretarul său, Eumenes din Cardia, datate din octombrie 324 î.d.H. El, Alexandru, era un exemplu clasic de alcoolic. Nici Plutarch nu-l va ierta şi-l va descrie tot ca pe un alcoolic, aceasta explicând comportamentul său din acea perioadă: megalomanic, suspicios, maniac, depresiv, abuziv. Dacă-l analizăm azi din punct de vedere medical, considerând ca adevărat faptul că era un alcoolic, putem spune: (1) La alcoolici lipsa de vitamina B-1 (thiamin) se caracterizează prin tulburări mentale mergând până la stări confuzionale care se pot transforma într-o stare apatică, cunoscută ca encefalopatia Wernicke (care se poate asocia cu un mers specific, ataxic şi cu paralizia nervului cranial 6). A suferit el, Alexandru, de aşa ceva? Tot la alcoolici putem întâlni aşa-zisul sindrom Korsakoff, o condiţie aşa-zis cronică de alcoolism care poate conduce la confuzie şi confabulaţie. Afectarea ficatului (hepatita alcoolică) se manifestă cu vărsături, febră, gălbeneală (icter). Tot la alcoolici putem întâlni: din cauza lipsei de fosfat probleme cardiace asociate cu oboseala musculară, ori prin lipsa de magnezium tetania; şi să nu-l uităm pe cel mai cunoscut efect al consumului cronic de alcool…delirium tremens: anxietate, tremurături ale extremităţilor, confuzie mentală şi halucinaţii. Personal, consider că el suferea deja de psihoza Korsakoff, combinată cu lipsa de Thiamină (vitamina B) tipică la alcoolici, Wernicke, care duce la probleme mentale, depresie, leziuni cerebrale, encefalopatie şi, în final, la moarte. El, Alexandru, va muri pe 10 iunie 323 î.d.H., la aproape 33 de ani, după ce a zăcut la pat cu febră mai

mult de o lună, apatie, slăbiciune musculară şi stare de confuzie aproape permanentă. Unii îi vor acuza pe greci că l-au otrăvit. Plutarch spune că: „nimeni nu a avut nici o suspiciune că a fost otrăvit... Olimpia, mama lui, ar fi fost involvata în acest omor, ori Iolas, fiul bătrânului general Antiparter, care i-ar fi administrat otrava. După alţi scriitori, Aristotel l-a sfătuit pe Antiparter să aranjeze moartea lui Alexandru...”. În 11 iunie, 1998, în New England Journal of Medicine, doctorul David W.Oldach de la Universitatea din Maryland, SUA, specialist în boli infecţioase, crede că Alexandru a murit în urma unei febre tifoide, care i-a produs o paralizie ascendentă, provocându-i o moarte aparentă de lungă durată (încercând astfel să explice de ce corpul lui Alexandru a suferit un proces de descompunere foarte lentă).

Marele orator al Atenei, Demostene, a propus public să se mulţumească lui Iolas pentru otrăvirea lui Alexandru şi scăparea grecilor de sub ocupaţia barbarilor macedoneni. Faptul că Alexandru şi prietenul său, Hefaistion, au murit în condiţii aproape similare şi la scurt interval unul de altul, sigur că ar putea întări această suspiciune. Botanistul Theofrastus, prietenul lui Aristotel, avea cunoştinţe temeinice despre stricnină, dar, totodată, putem considera şi o combinaţie: alcoolism şi otrăvire. Să nu uităm însă, că acei oameni au străbătut lumea antică, îndurând foame şi mizerii, boli ca malaria, difteria, dizenteria, au fost răniţi şi îngrijiţi în condiţiile vitrege de atunci. În plus, excesul de alcool nu i-a întărit, ci dimpotrivă. Diodorus, o sută de ani mai târziu, va spune: „pentru macedoneni, Alexandru a realizat ce nici un alt rege nu a mai făcut-o şi nu o va mai face vreodată”; că a murit ca un alcoolic, ori ca un otrăvit, în final a contat mai puţin, mai mult a contat, însă, cine l-a urmat la conducerea imperiului. Aparent, cu limbă de moarte, avându-i împrejur pe generalii săi de bază, Ptolomeu, Seleucus, Nearchus şi alţii, el a spus să-l urmeze CEL MAI PUTERNIC!

Aşa că, îl vom găsi pe Ptolomeu, rege al Egiptului, creând o dinastie macedoneană care se va sfârşi cu arhicunoscuta Cleopatra. Seleucus, cu nevasta lui Apama din Bactrian, va reface Babilonul şi-l va conduce cu succesorii săi. Astfel, „conchistadorii macedoneni“ au devenit, nici mai mult nici mai puţin, decât regi.

Despre nevestele lui Alexandru se ştie că Roxana o va omorî pe Stateira, fata lui Darius. La rândul ei, va fi şi ea ucisă, împreună cu fiul ei, la 313 î.d.H. Despre Barsine şi fiul ei, Heracles, nu se va şti ce s-a întâmplat. Olimpia, mama lui Alexandru, va dispare şi ea în războiul civil ce va fărâmiţa Macedonia.

DIN CUCERIŢI... CUCERITORI

Dacă grecii cuceriţi de macedoneni, îngenunchiaţi, trimişi în armata macedoneană să moară pentru slava lui Alexandru, la început au avut numai de pierdut, ei vor fi câştigătorii de mai târziu. Ei vor străbate Egiptul, India şi vor răspândi elenismul, pe drumurile străbătute înainte sub călcâiul ofiţerilor macedoneni. Asia, India, Egiptul vor fi catalizate de cultura grecească.

În Egipt, Alexandria va deveni centru al civilizaţiei. Inscripţii în limba grecească se vor găsi peste toată Asia, India şi Pakistan. Aşa că grecii din cuceriţi au devenit cuceritori. Ce s-a întamplat cu corpul - sicriul lui Alexandru - nimeni nu ştie precis. În drum spre Macedonia el a fost furat de Ptolomeu şi dus în Egipt, la Memphis. De acolo la Sema, unde mii şi zeci de mii de pelegrini au venit să-l vadă. Unde a fost dus după aceea nimeni nu mai ştie. Interesant mi s-a părut ce a spus Michael Wood despre ce s-ar fi întâmplat în lume dacă Alexandru nu ar fi murit, care erau planurile lui de viitor:

1. Construcţia unei piramide mai mari ca cea de la Giza, pentru tatăl sau Filip.

2. Construcţia unei flote militare de peste 1000 de vase cu care să cucerească tot bazinul Mării Mediterane.

3. Construcţia unui drum care să lege nordul Africii de Gibraltar, cu porturi şi baze militare.

4. Construcţia a 6 temple colosale în memoria prietenului Hefaistion, minuni ale lumii, amplasate pe teritoriul Macedoniei şi Greciei.

Dacă azi îl descoperim pe Alexandru Macedon schimbat în Alexandru cel Mare devenit, nici mai mult nici mai puţin, erou bulgar, albanez sau, culmea, grecesc înseamnă că lumea încă admiră curajul tânărului macedonean care, acum mai mult de 2000 de ani, a pornit-o pe urmele strămoşilor carpato-dunăreni, arieni, pelasgi, ori cum vreţi să ne numiţi, hotărât să-şi adjudece LUMEA.

Dar unde este El azi în manualele de istorie ale daco-românilor? Unde este El azi în inima şi memoria aromânilor adevăraţii lui urmaşi!

Bibliografie

* Bosworth, A. B., *From Arrian to Alexander*, Oxford, 1988.
* Burn, A. R., *Alexander the Great and the Hellenistic World*, New York, 1962.
* Green, P., *Alexander of Macedon*, London, 1974.
* Hammond, N. G. L., *The Genius of Alexander the Great,* U. S. University of NC Press, 1997.
* Snyder, John, W., *Alexander the Great*, New York, 1966.
* Wilcken, Ulrich, *Alexander the Great*, W. W. Norton & Co., Inc., New York, London, 1967.
* Wood, Michael, *In the Footsteps of Alexander the Great*, University of California Press, Berkely, Los Angeles, 1997.
* Pierre Briant, *Alexander the Great, man of action*, man of spirit, Discoveries, 1997
* Atanasios Paliouras, *Macedonia Archaeologi-Civilisation,* Hellenic National Line, Athens 1998.
* D. Pandermalis, *Macedonia, Thessaloniki* 1992.

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE

Fig. 111. VECHEA EUROPĂ aşa cum a început să existe din anii 7000 - 3500 î.d.H.

Fig. 112. Distribuţia COMPLEXELOR NEOLITICE
în anii 7000 - 6000 î.d.H

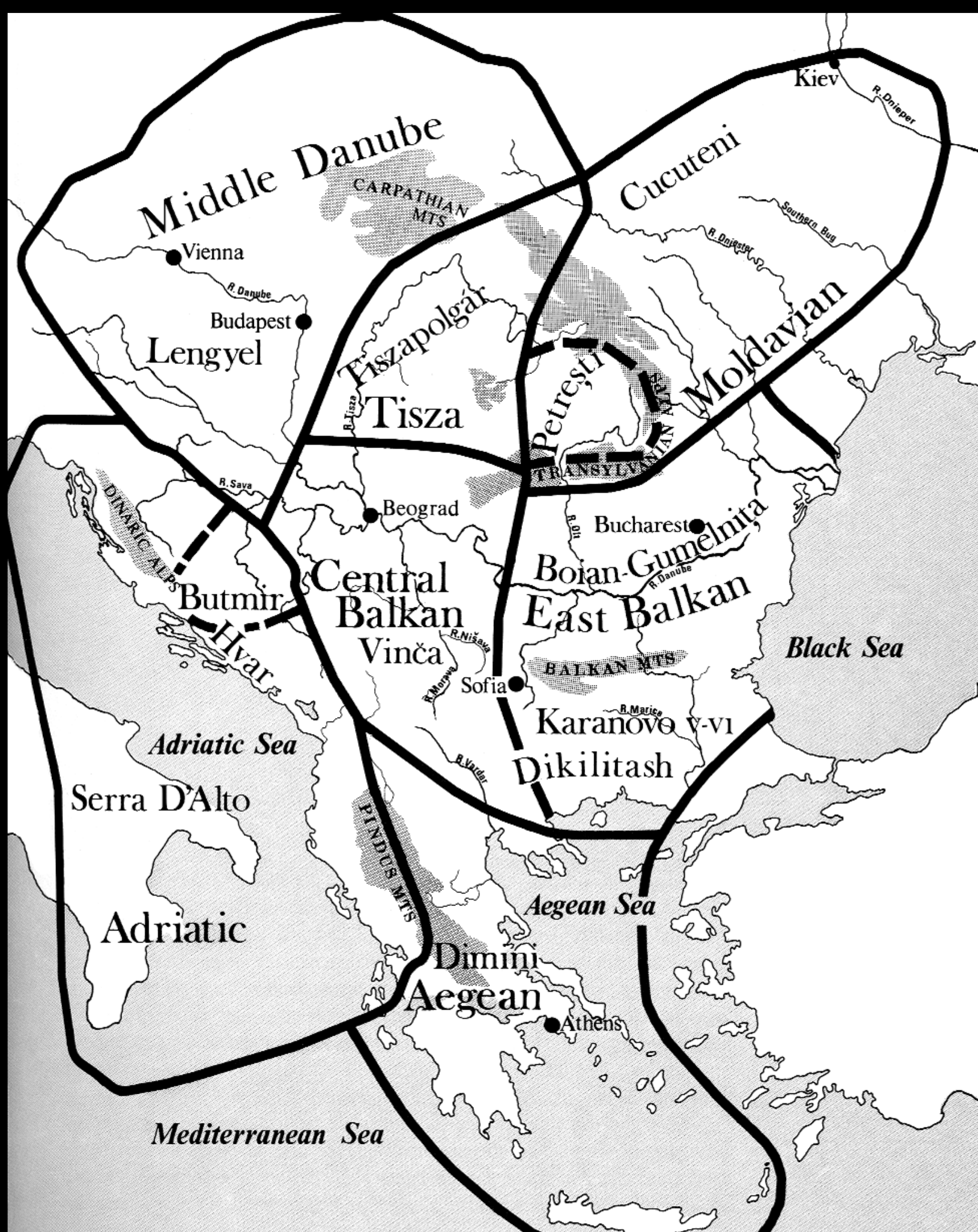

Fig. 113. PERIOADA COLITICĂ: EUROPA
în perioada ei maximă de dezvoltare
a anilor 5000 î.d.H. şi grupele ei regionale

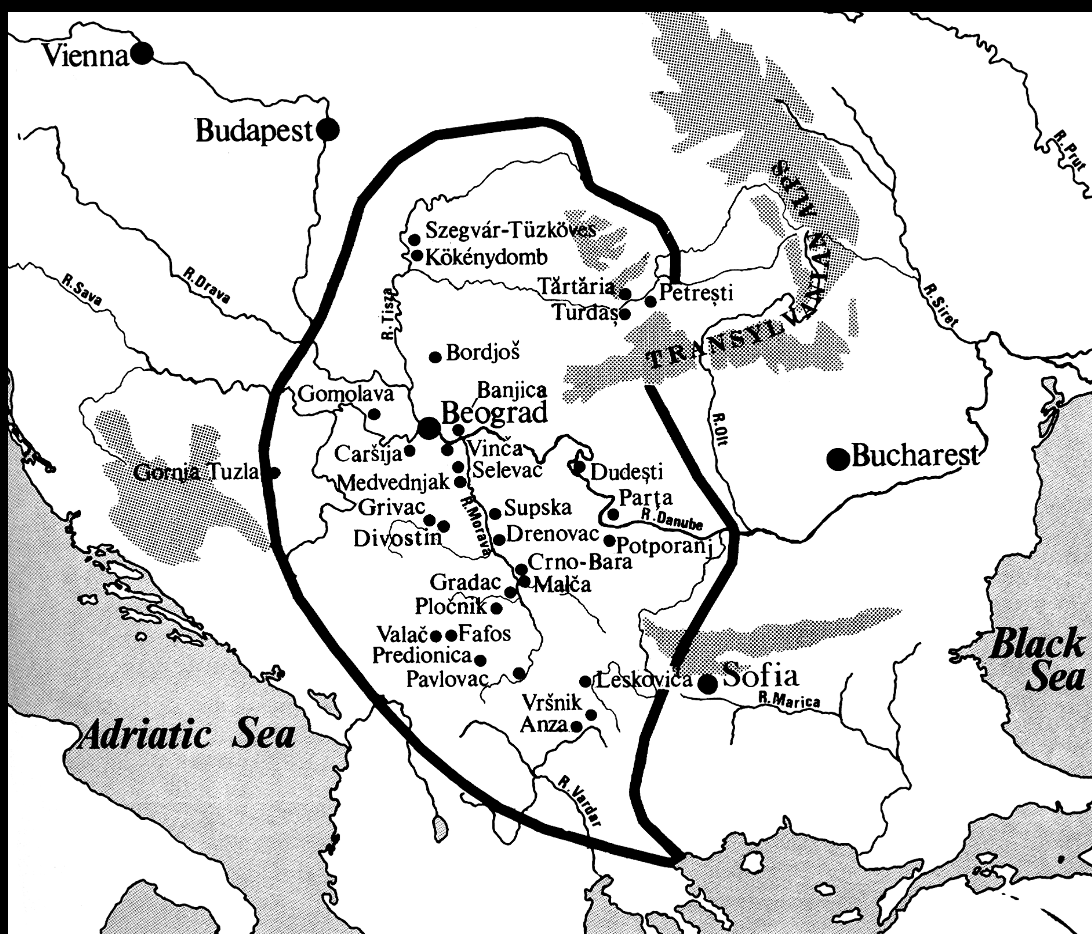

Fig. 114. Area de ditribuţie a civilizaţiei VINCIA, anii 5300 - 3500 î.d.H.

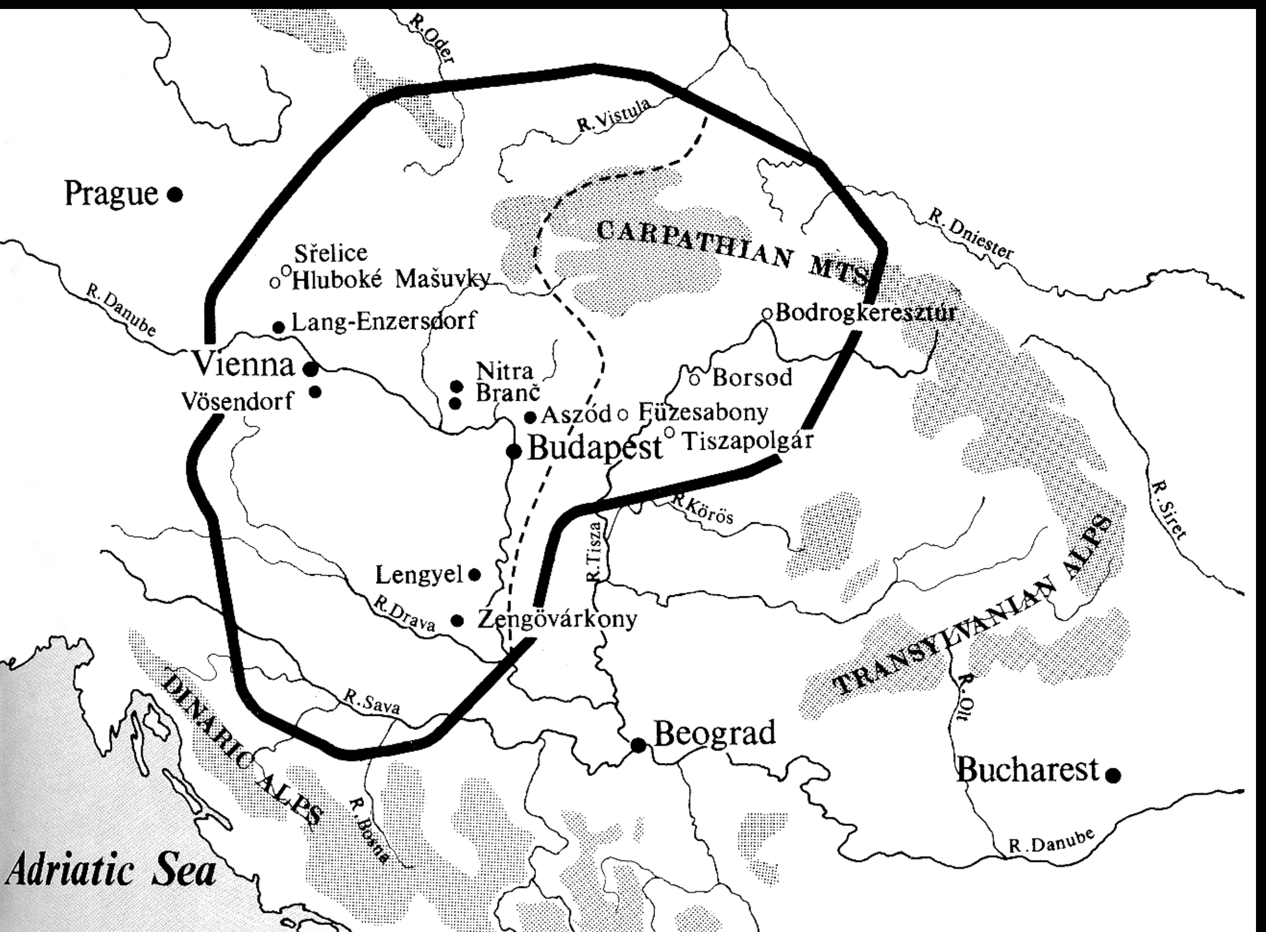

Fig. 115. Civilizaţiile TISA şi DUNĂREA MIJLOCIE, ale anilor 5000 - 4000 î.d.H.

Fig. 116. Civilizaţia BALCANICĂ DE EST
a anilor 5500 - 4500 î.d.H.

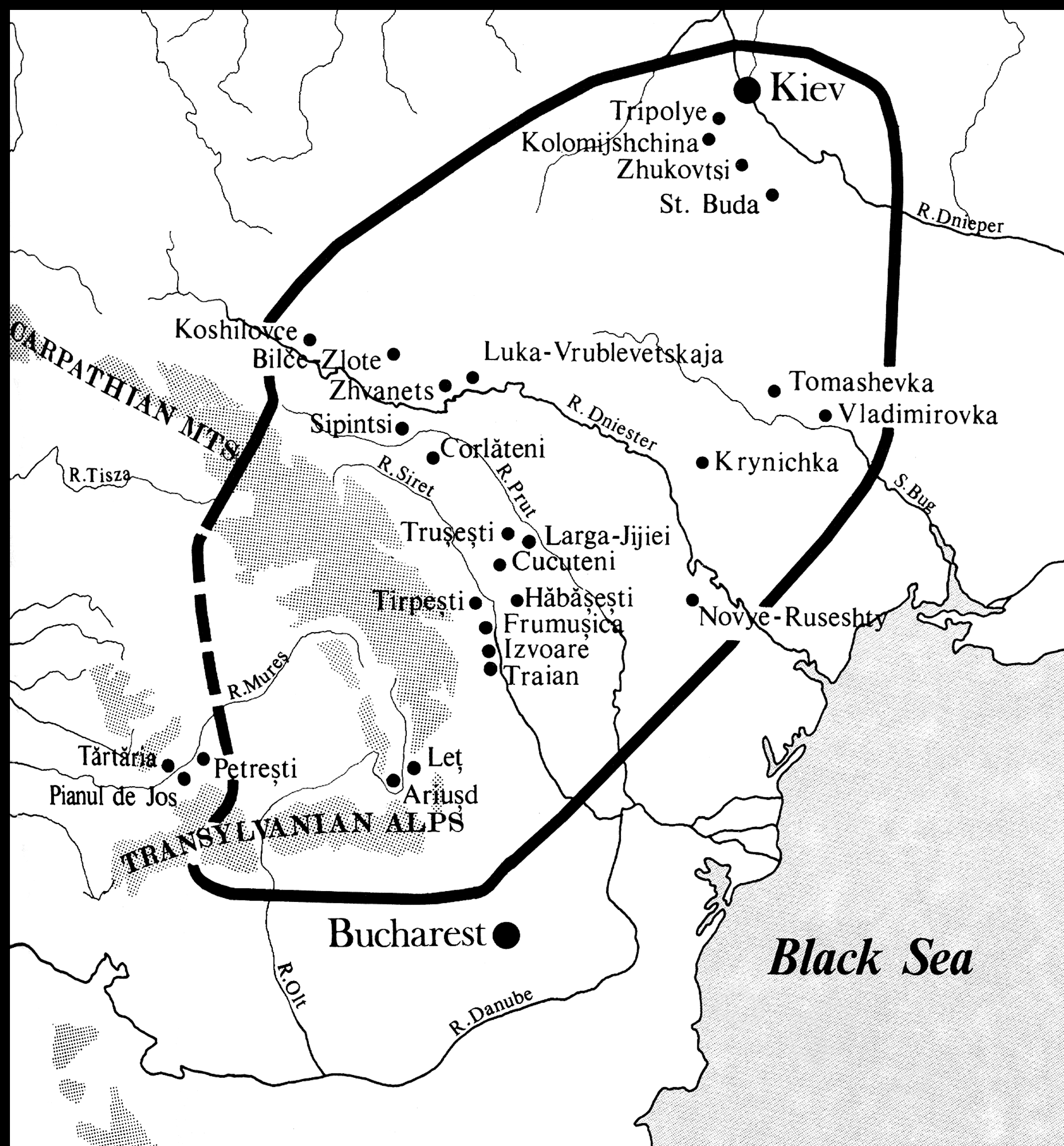
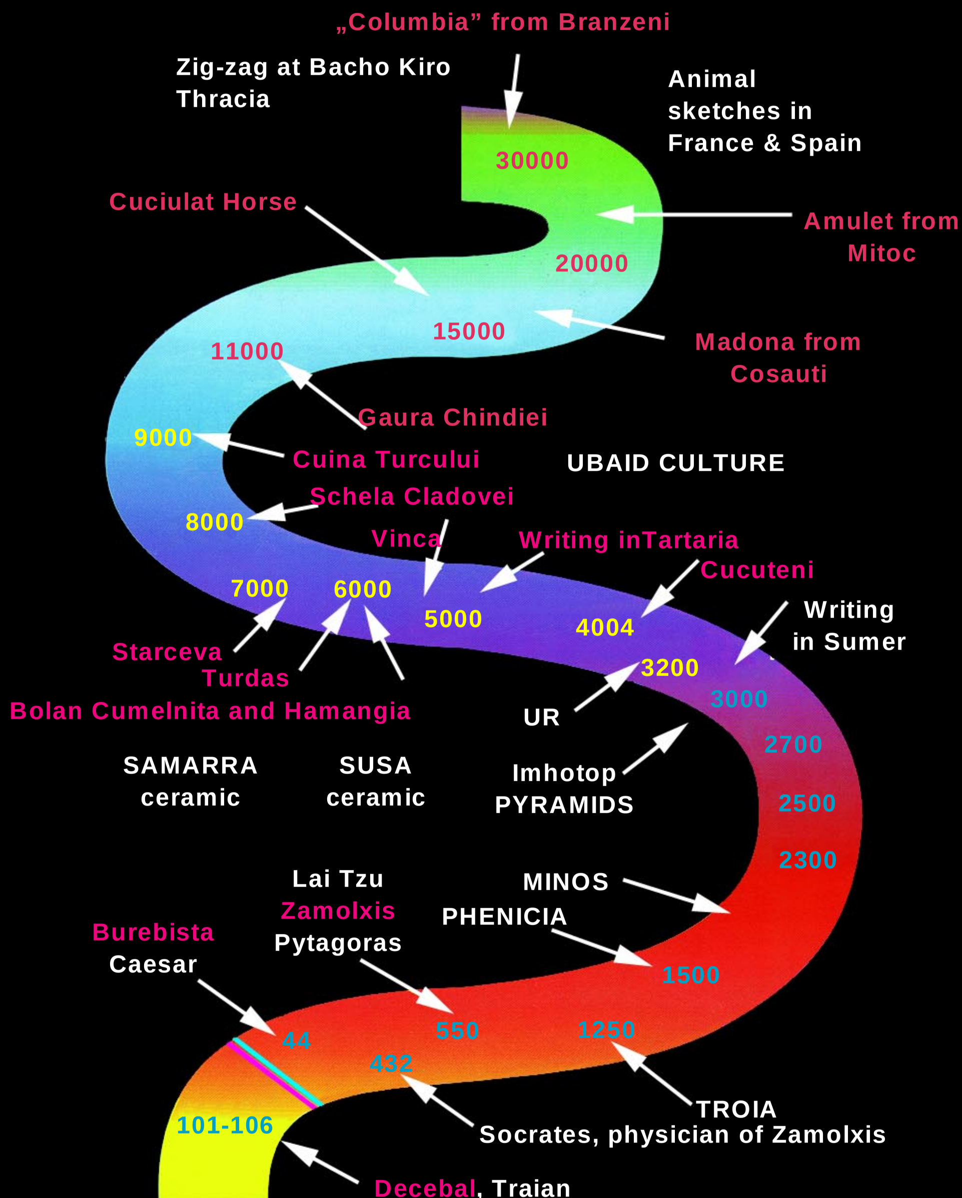

Fig. 117. Civilizația CUCUTENI
a anilor 5000 - 3500 î.d.H.

Fig. 111-117 după Marija Gimbutas
„The GODDESSES and Gods of OLD EUROPE ”
University of California Press
BERKELEY, LOS ANGELES, 1996
p. 16 - 20 - 21 - 23 - 29 - 31 - 35

30.000 de ani de spiritualitate, tehnologie şi continuitate în spaţiul carpato-danubian

DACIAN VIRTUAL MUSEUM

START TO KNOW YOUR HISTORY

Explore, Learn & Know

The Best Resources

30.000 Years of Spirituality, Technology and Continuity

„... I believe Zamolxis have lived long before the time of Pitagoras"
(Herodotus, book 4, 93-96, V BC)
„Zamolxis, our king, who is also a god..." (Platon, Charmides)
„He taught them logic and made them skilled in reasoning beyond all other races." (Iordanes)

The Greatest Unknown Civilization of the World

The Dacians | Time-Line | Maps | Symbols | The First | The Earlyest | Technology

Select a link

/ 11-2001 /

/ Dacian Cosmogony and Topography /

/ Cucutenians - Renaissanse of the Neolithic / Dava international /

/ The history began at Mitoc / The Encyclopaedia of Carpatho Danubian Symbols /

Spirituality | History | References